

LYNN AUSTIN

Pârâul Fermecat

Traducere de Mariana Wilson

**Editura Casa Cărții
Oradea 2015**

***Lynn Austin*
*Wonderland Creek, 2011***

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României
AUSTIN, LYNN
Pârâul Fermecat**

Pentru Poppy Nicicând uitată Veșnic iubită

Lynn Austin este scriitoarea a numeroase cărți de ficțiune biblică și romane istorice, din care s-au vândut deja peste 1,5 milioane de exemplare în lumea întreagă. Având experiență ca profesoară, acum își petrece tot timpul scriind și luând parte la evenimente și conferințe. Opt dintre romanele sale istorice au fost premiate cu Premiul Christy, iar *Tărâmuri ascunse* a fost ecranizat de canalul de televiziune Hallmark. Lynn și soțul ei, care au crescut împreună trei copii, locuiesc în prezent în Michigan.

Capitolul 1

Blue Island, Illinois 1936

Să fi fost un roman viața mea, nu l-ar fi citit nimeni! Lumea l-ar fi găsit plicticos și previzibil din cale-afară. Aceeași poveste depănată de un milion de ori. Eu însă eram tare mulțumită de viața mea – asta până ce filele poveștii mele s-au întors într-o direcție ce părea să ducă departe de traiul meu fericit până la adânci bătrâneți.

Sfârșitul a venit, cum nici că se putea mai nimerit, la o înmormântare. Nu a mea – n-am decât douăzeci și doi de ani –, ci a lui Elmer Watson. Elmer era un bătrânel de treabă, care frecventa Biblioteca Publică din Blue Island, Illinois. Acolo lucram de un an și jumătate ca bibliotecară. Îl cunoșteam bine pe domnul Watson. Mai bine zis, îi cunoșteam gusturile în materie de cărți și reviste și aveam o stimă enormă pentru preferințele sale literare.

Aflând că înmormântarea va avea loc în acea zi, m-am dus la capela funerară după serviciu și m-am așezat pe rândul gol din spate. Ceremonia era oficiată de tatăl meu, reverendul Horace Ripley. Dar mai întâi a ieșit în față o suită întreagă de rude anoste de-ale răposatului – veri răsăriți peste noapte, fii, nepoți și cumnați – înșirând vrute și nevrute despre cum îl însoțiseră pe Elmer la cumpărături, cum îi vânduseră un cal și alte asemenea banalități.

Niciunul nu avea talentul povestirii și cred că n-am fost singura din auditoriu care căsca.

Cum omagiile plicticoase nu mai conteneau, mi-am scos cartea din geantă și m-am apucat să citesc. Eram convinsă că dau dovadă de suficientă discreție, ridicându-mi când și când privirea și încuviințând aprobator de fiecare dată când era elogiată o nouă trăsătură admirabilă de-a domnului Watson. Aș fi putut adăuga că omul returna întotdeauna cărțile la termen, dar la ce bun să mai prelungesc ceremonia?

Chiar atunci se ivi în spate și se strecură pe scaun lângă mine iubitul meu, Gordon T. Walters, fiu și nepot al antreprenorilor de pompe funebre. Am terminat repede pasajul și am pus semnul de carte înainte s-o închid la loc.

Mă așteptam ca Gordon să mă ia de mână, dar nu o făcu. Rămase țeapăn lângă mine, cu nasturii de la costumul negru încheiați până sus, de-ai fi putut să juri că era și el la fel de lipsit de viață precum sărmanul domn Watson. M-am uitat la el și am zâmbit, dar el mă privi încruntat și clătină din cap. Habar n-avusesem că-l cunoștea pe răposat, altfel de unde până unde atitudinea lui încrâncenată? Abia după ce se sfârși ceremonia și am ieșit pe o ușă laterală, separându-ne de restul îndoliaților, m-am lămurit ce și cum.

— Ai *citit* la o *înmormântare*? făcu el oripilat. Cum ai putut, Alice?

— Păi, știi... e o carte foarte bună, am răspuns, ridicând ușor din umeri. Nu m-am putut abține. Voiam să știu ce se

întâmplă cu eroina.

— Cui îi pasă ce se întâmplă într-un idiot de roman? Doar nu-i nimic adevărat! Totu-i o născoceală. Pe când o înmormântare, Alice, o înmormântare e viață adevărată!

Dădea furios din mâini, de parcă vorbele n-ar fi fost de ajuns ca să-și exprime indignarea. Am vrut să-l iau de mână, dar nu mă lăsă. Sub razele anemice ale soarelui de februarie, stăteam în fața firmei de pompe funebre unde locuia și muncea Gordon – o pereche ciudat de nepotrivită: Gordon, înalt și brunet, eu, mică și blondă. Urmele de omăt presărate prin iarbă se strângeau în mormane murdare lângă spațiul de parcare, unde lumea în haine cernite urca în mașini, ca să meargă la cimitir. Domnul Walters îl mai punea uneori pe Gordon să conducă dricul, dar nu și azi. Gordon își petrecea majoritatea timpului făcând muncă de birou: comandând sicrie, scriind chitanțe și plătind facturi.

— Scuză-mă, i-am zis, dar când o carte e atât de bine scrisă, *mi se pare* întocmai ca în viață și...

— Dar să citești la o *înmormântare*? E o ocazie unică în viață. Elmer Watson nu va mai fi îngropat a doua oară.

— Asta ne-ar mai lipsi, am mârâit printre dinți. Oricum, sunt sigură că pe el nu l-ar fi deranjat. Venea mereu la bibliotecă după cărți. Era un om tare cumsecade.

— Ai fi putut să arăți mai mult respect față de familie.

— Nici n-aveau cum să mă vadă. Am stat pe rândul din spate.

Nu puteam pricepe de ce era atât de revoltat și de ce

făcea atâta caz de povestea asta.

— Hai! i-am zis luându-l de braț. Mai bine du-mă acasă!

— Nu.

Îmi împinse mâna la o parte.

— De ce te-ai mai deranjat să vii, dacă n-aveai de gând să arăți respect? Și n-ai arătat prea mult, Alice. Dacă tot voiai să citești afurisita aia de carte, de ce n-ai rămas acasă?

Încercasem până atunci să fac haz de necaz, fiindcă nu vedeam de ce l-ar fi afectat chiar așa. Dar comportamentul lui aberant mă determină să intru în defensivă.

— N-a fost ceva *premeditat*. Mă faci să par un monstru. Am început capitolul la lucru, în pauza de masă, și a trebuit să mă opresc chiar la mijloc după terminarea orei. Toată după-masa am murit de curiozitate... pardon de expresie... să aflu continuarea. Și cum omagiile nu mai conteneau și eram cu mintea tot la personaje, m-am hotărât să arunc o privire și... de unde să știu că voi fi prinsă din nou de lectură? E un roman excelent, Gordon.

El părea surd la vorbele mele, săgetându-mă cu privirea aceea solemnă, adusă la desăvârșire de străbunicii lui și imortalizată în portretele acestora, care atârnavă acum pe holul camerei mortuare.

— Am fost la sute de înmormântări, zise el. Și nu exagera, dat fiind faptul că se născuse chiar în apartamentul de deasupra biroului de pompe funebre. Dar n-am mai văzut pe nimeni să citească romane în timpul

ceremoniei.

Era furios. Trebuia să iau mai în serios treaba.

— Te rog încă o dată să mă scuzi, Gordon! De-acum înainte am să mă eschivez de la citit în timpul înmormântărilor.

— Să te eschi... ce?

— Ziceam că am să mă eschivez de la citit. Înseamnă a evita, a te da în lături de la ceva.

Așteptam de mult ocazia să folosesc cuvântul *a se eschiva* după ce dădusem peste el în revista mea literară preferată și-l căutasem în dicționar. Suna atât de distins, de rafinat, ca vorbitul pe nas sau țâțâitul din buze. Și tocmai mi se ivise șansa ideală. De unde să fi știut că asta avea să-l înfurie și mai tare pe Gordon?

— La naiba, Alice! Uneori te porți de parcă ai fi mai bună ca toată lumea.

— Cum adică? Mă faci sclifosită?

— Poate... Dac-aș ști ce înseamnă. Înseamnă cu nasul pe sus?

— Ascultă, nu-i vina mea că am un vocabular bogat. Mi l-am însușit citind.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că poate citești prea mult?

— Dar e absurd, am chicotit. Nu ai cum să citești prea mult. E ca și cum ai zice despre cineva că respiră prea mult.

Gordon oftă și umerii i se încovoiară. Clătină din cap. Mă

așteptam să zică: *Ai dreptate. Hai s-o lăsăm baltă!* Dar nu o făcu.

— Nu mai pot continua așa, Alice.

— Așa... cum?

— Așa ciondănindu-mă pentru cărți și cuvinte mari. Tu trăiești într-o lume diferită de a mea. Tot ce spui vine din romane, nu din viață. Mie îmi trebuie o fată cu picioarele pe pământ. Și mai ales una care să nu stea cu nasul în cărți toată ziua.

— Dar lucrez la bibliotecă, i-am zis. Cărțile sunt viața mea, așa cum înmormântările sunt viața ta. Mă auzi pe mine plângându-mă vreodată că-ți petreci toată ziua printre sicrie și cadavre?

Își scoase pălăria în fața unui grup de oameni îndoliați ce trecură pe lângă noi în drum spre mașină. După ce aceștia plecară, se întoarse din nou spre mine și zise:

— Cred că ar fi bine să nu ne mai vedem.

— Poftim?

Mă cuprinse un junghi de panică.

Nu era prima oară când ne certam, dar de data aceasta lucrurile merseseră prea departe.

— Ești furios pe mine pentru că folosesc cuvinte pe care nu le înțelegi sau pentru că nu m-am putut abține să citesc puțin în partea mai plictisitoare a înmormântării?

— Și una, și alta. N-avem nimic în comun.

— Dar... dar ieșim împreună de aproape un an și...

M-am oprit înainte să scap o vorbă despre faptul că toată

lumea ne consideră deja un cuplu și că părinții noștri se așteaptă să ne căsătorim.

— Tu nu știi să vorbești decât despre acțiunea ultimului roman pe care-l citești. Știu mai multe despre eroinele tale preferate decât despre tine. Iar acum descopăr că preferi să citești despre un personaj inventat decât să asculți ultimul omagiu adus unui om în carne și oase. Tu trăiești în vise, Alice, nu în realitate.

— Nu-i adevărat!

— Nu mai ții minte ziua când citeai în loc să te uiți pe unde mergi și te-ai lovit cu capul de stâlp? Te-ai ales cu un cucui în frunte cât clanța de la ușă. Mai că n-ai rămas lată!

— Atunci n-am fost eu de vină. Încercam să termin cartea în drum spre bibliotecă pentru că trebuia s-o predau în ziua respectivă. Avea o listă lungă de așteptare. Nu sunt singura pasionată de citit, să știi.

— Noroc că nu te-a călcat tramvaiul!

Se opri să ofere brațul unei femei mai în vârstă și s-o conducă la mașină, după care se întoarse la mine.

— Și ai uitat că ai dat foc bucătăriei mamei tale pentru că încercai să citești și să frigi puiul în același timp?

— Unui prosop de bucătărie! Am dat foc unui ștergar!

Am râs, încercând să fac haz de necaz, dar Gordon mă redusese la tăcere cu o privire, silindu-mă să recunosc adevărul.

— Bine... E drept că focul s-a răspândit și la perdelele din bucătărie, dar i se putea întâmpla oricui.

— Mă dau bătut.

Își ridică palmele înfrânt și le lăsă să cadă, lovindu-le de coapse.

— Atunci mă ierți că am citit la înmormântare? I-am întrebat, apropiindu-mă și mai mult de el și privindu-l drept în ochi. N-a fost decât un capitol, cel mult unul și jumătate.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

— Gordon!

— Îmi pare rău!

Se întoarse să plece.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am bolborosit incoerent:

— Ei bine, dacă asta simți, n-ai decât! Și eu simt la fel.

Am spus-o pe un ton triumfător, dar nu era decât un rol. Cu tenul meu deschis la culoare, obrații îmi trădau orice emoție, și acum ardeau de umilință. Cum îndrăzneam să-mi dea papucii?

Am străbătut semeață distanța de trei străzi până acasă, înghiontită în șold de geanta cu romanul buclucaș. Am auzit-o pe mama trebăluind în bucătărie și am simțit miros de ceapă călită, dar nu m-am oprit până sus, unde m-am închis la mine în odaie. De altminteri, mama nu mă mai ruga s-o ajut la gătit.

Ca să-i fac în ciudă lui Gordon, m-am așezat pe pat și am deschis cartea, reluând lectura de unde o lăsasem la înmormântare. Cu ocazia asta mi se mai potoli și furia și, timp de o oră și jumătate, m-am afundat în drama altcuiva.

În final, eroul o salvă pe eroină și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți. Am închis cartea cu un oftat de satisfacție. O clipă mai târziu sosi acasă tata, și mama ne chemă la cină.

Nu le-am pomenit nimic alor mei de ceartă. Eram convinsă că Gordon își va reveni într-o zi, două. De altfel, nici nu mă vedeam cerându-le sfatul. Părinții mei păreau făcuți unul pentru altul și nu se certau niciodată. În plus, ceva îmi spunea că mama va ține cu Gordon. Încă nu mă iertase pentru incidentul cu focul. Mai că n-o apucaseră pandaliile în primele momente de panică, în timp ce se lupta să oprească răspândirea flăcărilor uleioase. Iar când vecinul de alături zărise fumul pe fereastră și chemase pompierii, fusese de-a dreptul distrusă. Reputația ei de bucătăreasă era compromisă! Un cuvânt ales de mine, nu de ea, dar nici că se putea mai nimerit. *Pătată* era un alt cuvânt care i-ar fi descris bine reputația în acel moment.

— Tare tăcută mai ești azi, îmi zise mama în timp ce spălam împreună vasele de la cină. Eu le ștergeam cu unul din ștergarele noi pe care fusese nevoită să le cumpere. Câteva se distruseseră în tentativa de a înăbuși flăcările. Mama se supăraseră și pentru prosoape. *„Nu știi că toată țara e în criză, Alice? N-are nimeni bani de aruncat în vânt pe articole de gospodărie, iar noi nici atât. Tatăl tău le dă fiecare bănuț în plus săracilor din parohie, iar tu îi risipești ca apa”*.

— M-am certat cu Gordon, i-am zis. De-aia sunt tăcută.

M-a supărat foarte tare. Mi-a spus că citesc prea mult și m-a acuzat că trăiesc într-o lume a viselor.

— Hm, ca să vezi!

Am văzut-o dându-și ochii peste cap. S-ar fi cuvenit să mă consoleze pe mine, nu să-i țină partea lui Gordon! Și nu de sarcasm aveam eu nevoie, ci de un bandaj aplicat cu dragoste pe inima-mi îndurerată. Adevărul era că încă n-aveam dureri de inimă. Nu-mi venea să cred că Gordon vorbise serios.

După ce-am terminat cu vasele, m-am hotărât să plec în vecini, la prietena mea cea mai bună, Freddy Fiore. În realitate o chema Frederica, ca pe o prințesă dintr-o poveste de dragoste italiană, dar toată lumea îi zicea Freddy. Fuseserăm colege încă din clasa întâi, iar după absolvire ne-am înscris amândouă la Școala Normală din Cook County, ca să ne facem profesoare. Niciuna n-aveam o relație stabilă pe vremea aceea și nici perspective de căsătorie, așa că ne-am hotărât să ne continuăm studiile.

Freddy se dovedi o profesoară minunată – una dintre acelea pe care elevii și le amintesc cu drag toată viața. Cariera mea de profesoară se dovedi dezastruoasă. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că nu eram făcută pentru acest rol. Cu personalitatea mea „visătoare” și glasul domol, am fost ignorată cu desăvârșire de elevii mei. Colac peste pupăză, n-aveam decât un metru și cincizeci și șapte de centimetri în înălțime și vlăjganii din școala cu o singură sală unde predam mă depășeau cu ușurință, zădărnicipu-

mi orice încercare de a menține ordinea.

Prietena mea Freddy, care era aproape la fel de înaltă ca Gordon și crescuse într-o casă cu patru frați, reuși să se impună fără nicio dificultate. Primi recomandări călduroase și un post de profesoară la școala generală unde făcusem clasele primare. În ce mă privește, profesorii de la facultate îmi sugerară discret să nu aleg o carieră la catedră, recomandându-mi în schimb un post la Biblioteca Publică a orașului. Mi se potrivea de minune.

Am bătut la ușa din dos, autoinvitându-mă în casă, ca de obicei. Am găsit-o pe Freddy în salon citindu-i mamei ei, care suferea de o misterioasă atrofiere a mușchilor. Tatăl îi murise de câțiva ani. Am așteptat să termine capitolul, nerăbdătoare să-mi vărs amarul.

— Ai câteva minute să stăm de vorbă? am întrebat-o după ce închise cartea.

— Sigur.

Găsi un post de radio pentru mama ei, apoi ne-am dus în bucătărie și ne-am așezat la masă. Puțini își mai permiteau să bea ceai sau cafea în vremurile acelea de gravă criză economică, încă nu plânsesem deloc după despărțirea de Gordon, dar acum mă aflam față în față cu Freddy, buna și miloasa mea prietenă. Lacrimile îmi țâșniră, în sfârșit.

— Ce-i, Allie? Care-i necazul?

— Gordon mi-a dat papucii.

— Cum așa? Ce s-a întâmplat?

— Ne-am certat și mi-a spus că nu vrea să ne mai

vedem.

— Dar n-a vorbit serios, nu? V-ați mai certat voi și înainte și i-a trecut. Mai știi când îi spuneai mereu pe alt nume? Pe numele personajului din romanul pe care-l citeai, nu?

— A fost o greșeală. Oricui i se poate întâmpla.

Freddy mă privi și ridică din sprâncene.

— Credeam că Gordon are o răbdare ieșită din comun...

— Mda, posibil... Dar astăzi n-a fost prea răbdător. Mi-a reproșat incidentul cu focul. Și ziua în care am intrat în stâlp și aproape m-am ales cu o contuzie.

Mi-am scos batista din mânecă și m-am șters la ochi.

— Urât din partea lui să-mi arunce în față toate astea! Doar trebuie să iertăm și să uităm, nu?

— Vrei să mă duc la firma de pompe funebre să stau de vorbă cu el? Întrebă Freddy.

Pe ea puteam conta întotdeauna să-mi sară în ajutor.

— Ai face asta pentru mine?

— Bineînțeles. Când ar fi mai convenabil?

— În seara asta. Rămân eu cu mama ta, dacă vrei. Gordon n-are niciun priveghi programat pentru seara asta și ne-am înțeles să mergem la film, dar el... el mi-a dat papucii! am încheiat cu un suspin.

Freddy mă mai strânse o dată de mână, apoi se ridică și-și îmbrăcă paltonul.

— Am să fac tot posibilul.

Lipsi aproape trei ore. Pe când se întoarse, mama ei adormise deja în balansoar, iar eu mă întrebam dacă să mă

ofer sau nu s-o ajut să meargă la culcare. Nu mă prea pricepeam să am grijă de bolnavi.

— De ce-a durat atâta? am întrebat în clipa când intră pe ușă. Ce-a zis Gordon?

Ne-am dus din nou în bucătărie să stăm de vorbă.

— La început nici n-a vrut să audă de tine. Părea supărat foc. Tocmai se pregătea să plece singur la cinema când am ajuns, așa că m-am oferit să-l însoțesc. M-am gândit că poate dacă petrecem puțin timp împreună, va fi dispus să vorbească despre tine.

— Bună idee. Deci te-ai dus cu el la film...

— Da, dar mai întâi m-a pus să-i jur că n-am să fac o scenă la cinema cum ai făcut tu săptămâna trecută.

— Vezi? Face din țânțar armăsar. N-am făcut nicio scenă. Chiar nu pricep de ce ne-a dat afară omul de ordine.

— Gordon zice că ai început să vociferezi în timpul filmului și să te plângi că nu-i deloc ca romanul original, iar când s-au apucat să-ți facă toți semne să taci, inclusiv Gordon, a intervenit omul de ordine. Încă e furios că n-a putut vedea sfârșitul filmului.

— N-a pierdut prea mare lucru. Doar i-am spus eu cum se termină cartea, care e de o mie de ori mai bună ca filmul. În film au modificat totul, până și motivația personajului principal. Îți poți închipui așa ceva? Cu o asemenea farsă, cum să nu-ți ieși din fire?

— Ei bine, Gordon e încă supărat din cauza asta. Dar după spusele lui, ceea ce a pus capac la toate e faptul că

te-a văzut citind la înmormântarea lui Elmer Watson.

— Sărmanul domn Watson! Se dădea în vânt după revista *National Geographic*. Sunt sigură că pe el nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin să mă vadă citind la înmormântarea lui. Omagiile păreau să nu se mai sfârșească.

Freddy se aplecă peste masă și mă cuprinse de mâini.

— Necazul e... și crede-mă că sunt de partea ta, Allie. Doar știi că am fost întotdeauna bune prietene! Dar felul în care a pus problema Gordon când ne-am întors... ei bine, nu pare deloc convins că lucrurile s-ar putea îndrepta între voi. Familia lui are o firmă de pompe funebre. Ceea ce înseamnă că va fi și firma ta, dacă te cere de nevastă.

— Dar nu suntem nici măcar logodiți!

— Știu. Dar el cunoaște regulile nescrise ale meseriei lui și zice că ai întrecut măsura. Tu nu te-ai supăra să vină cineva la bibliotecă și să facă un gest pe care tu-l consideri lipsit de respect?

— Să îndoiaie colțul paginilor în loc să folosească semnul de carte?

— Nu cred că-i *același* lucru... cel puțin nu în ochii lui Gordon.

— Bine. Poți să-i spui că, de acum înainte, promit să nu mai citesc în viața mea la nicio înmormântare. Crezi că asta-l va face fericit?

— Nu știu... Se plânge că nu dai dovadă de prea multă înțelegere în fața suferinței rudelor îndoliate.

— Pentru că am citit un amărât de capitolaș la o înmormântare?

Freddy își desprinsese mâinile. Părea să stea ca pe spini pe scaunul de lemn.

— Nu-i numai asta. Mi-a spus și de proiectul tău cu cărțile. Că ai pretenția să le ceară familiilor îndoliate să doneze cărțile celor dragi pentru proiectul Kentucky când vin să stabilească detaliile legate de înmormântare.

— Și-i o idee chiar atât de nebunească? Sunt sigură că mulți s-ar bucura s-o facă.

Citisem într-un articol din revista *Life* despre nevoia disperată de cărți și reviste a locuitorilor din regiunile izolate din Kentucky. I l-am arătat și bibliotecarei-șefe, care fu de acord să pun o cutie de colectă la ghișeu pentru clienții dispuși să-și doneze cărțile folosite.

— Chiar așa, Freddy. De ce să nu colectăm și la biroul de pompe funebre? Ți se pare o idee chiar atât de rea?

— Să fiu sinceră, Allie, mi se pare o idee groaznică!

— De ce?

— Când a murit tata, ne-a fost destul de greu să facem față durerii și să-i organizăm o înmormântare decentă. Ar fi fost mult prea devreme să ne gândim să-i donăm cărțile.

— Dar oamenii ăștia din Kentucky n-au nimic de citit. Îți poți închipui un trai mai groaznic? Cine mai are nevoie de cărți după ce moare? De ce să nu le dea mai departe, ca să-i ajute pe cei vii?

— Știu, știu. Dar mi se pare puțin cam... insensibil... să-i

ceri asta cuiva în timpul pregătirilor de înmormântare.

— Domnului Watson îi plăceau hărțile, am reflectat cu voce tare. Avea un atlas minunat. Să fi știut că va muri, l-aș fi rugat din timp să ne lase cărțile prin testament.

Freddy își dresе glasul.

— Să revenim la Gordon. Îmi pare rău, dar nu cred c-am reușit să-l fac să se răzgândească. Am impresia că toate aceste nemulțumiri s-au acumulat rând pe rând de-o vreme încoace.

— Stai așa. El nu știe că nu-i bine să poarte pică? Nu i-ai spus?

— Nu-i vorba de pică, Allie. Mi-a spus că a început să pună lucrurile cap la cap și a ajuns la concluzia că nu sunteți făcuți unul pentru altul.

Ochii mi se umplură din nou de lacrimi.

— Chiar vorbește serios? Vrea să o rupă cu mine? Definitiv?

Freddy încuviință din cap.

— Nu mă poți ajuta să îndrept lucrurile? am implorat-o.

— Aș putea să mai încerc o dată... dacă ești sigură că asta vrei.

— Cum adică? De ce n-aș fi sigură? Doar ieșim împreună de aproape un an.

— Gordon are niște nemulțumiri legitime, la care trebuie să meditezi. Ești gata să citești mai puțin pentru a-ți salva relația cu el? Știu că te-ai plâns și tu de metehnele lui, că nu citește deloc, de pildă, nici măcar ziarul. Toate astea

trebuie lămurite. Va trebui să faceți amândoi compromisuri.

— De ce?

— Se spune că asta contează cel mai mult într-o căsnicie... să fii dispusă să te schimbi de dragul celui pe care-l iubești. Imaginează-ți că ai avea de ales: să renunți definitiv la citit sau să-l pierzi pe Gordon. Ce-ai prefera?

— N-aș putea renunța la citit pentru nimic în lume!

Până și gândul mă îngrozea.

— Ador cărțile, Freddy! Poate aș fi de acord să nu le mai duc la capela funerară, dar vorbim aici de două iubiri total diferite: iubirea mea de cărți și iubirea de Gordon. Tu nu adori ceea ce faci? Cum ar fi să trebuiască să alegi între catedră și căsnicie?

— Dacă aș întâlni un bărbat pe care l-aș iubi, aș renunța bucuroasă la catedră pentru el, zise ea, ridicându-se în picioare. Uite ce-i, Allie, du-te acasă și mai gândește-te! E târziu. Poate mâine va vedea și el lucrurile cu alți ochi.

— Vrei să mai vorbești odată cu el? Stau eu cu mama ta și mâine seară.

— Sigur.

M-am întors acasă și m-am dus la culcare, încă neputând concepe o despărțire de Gordon. Toată lumea zicea că-i o partidă bună. Nu era din cale-afară de arătos, dar avea o slujbă frumușică, neafectată de criza economică. Oamenii continuau să moară, indiferent de creșterea sau prăbușirea bursei de valori.

leșeam de-atâta timp cu el, că toți din Blue Island ne

considerau un cuplu. Mergeam împreună la recepțiile de la bibliotecă și la picnicuri și urmăream împreună defilările de 4 iulie de pe Strada Principală. Aș fi intrat în pământ de rușine să fi început lumea să şușotească, făcând speculații pe la spate sau punându-mi întrebări de genul: „*Unde-i Gordon? De ce nu ești cu Gordon?*” Ce le-aș fi răspuns?

Ca să nu mai vorbesc de cei din biserică! Toți enoriașii tatălui meu știau de relația mea cu Gordon. Doar stătea lângă mine duminică de duminică. Cum aș mai fi putut să dau față cu ei sau să-mi țin capul sus?

Tare greu am mai adormit în noaptea aceea. Și colac peste pupăză, terminasem cartea și nu mai aveam nimic de citit.

Capitolul 2

A doua zi m-am dus la lucru obosită și cu mintea încețoșată.

M-aș fi putut plânge că am stat trează toată noaptea, jelindu-l cu lacrimi de crocodil pe Gordon, dar n-ar fi fost adevărat. Adevărul e că mă strecurasem jos ca să „împrumut” de la tatăl meu antologia Sherlock Holmes și citisem aproape până la unu dimineața. Nimic nu distrage mai eficient mintea cuiva de la propriile probleme decât o crimă mișelească și provocarea de a te lua la întrecere cu agerimea minții unui detectiv de geniu.

Înainte să începem programul zilnic, doamna Beasley, bibliotecara-șefă, convocă întreg personalul în jurul unei mese de conferință.

— Vă rog să luați loc! mai repede. Trebuie să ținem o scurtă ședință.

M-am așezat alături de celelalte angajate, căscând în așteptarea începerii ședinței. Doamna Beasley avea un aer sobru, rigid, ceea ce nu era ieșit din comun. Bibliotecarii erau oameni serioși, cărora nu le plăcea să se amuze la modul gratuit. Acest lucru se datora, după părerea mea, faptului că eram copleșiți de mulțimea de cărți ce-și așteptau rândul să fie citite, nelăsându-ne prea mult răgaz pentru activități frivole. Propria-mi listă de lecturi obligatorii

era un deziderat descurajator; îmi era greu să-mi închipui la ce presiuni trebuie să fi fost supusă bibliotecara-șefă.

Doamna Beasley mă ducea cu gândul la un mic bulldog, cu fălci cu tot. Dar judecând după teama pe care le-o inspira multor clienți de-ai noștri, ar fi putut la fel de bine să fie un ciobănesc german. N-am înțeles niciodată reacția oamenilor în fața ei.

— Glumești! făcu Freddy când am adus vorba de asta. Doamna Beasley se poartă de parcă toate cărțile din bibliotecă ar fi ale ei și ar dura-o sufletul să le împrumute. Toată lumea umblă pe vârfuri și vorbește în șoaptă, de zici că biblioteca-i un templu sacru și ea, marea preoteasă.

Nu eram de acord. Dincolo de aspectul de bulldog al bibliotecarei-șefe se ascundea o femeie înțeleaptă și cultivată. N-o condamnam că simțea nevoia să protejeze cărțile. Felul în care unii abuzau de ele era o adevărată crimă.

Doamna Beasley începu prin a-și drege glasul. N-am văzut nimic îngrijorător nici în asta. Noi, bibliotecarii, nefiind prea vorbăreți, avem deseori gâtulejul uscat pentru că... nu-l folosim.

— Ne-am întrunit cu comitetul de directori aseară, începu ea, și mă tem că am niște vești cât se poate de proaste. Comitetul a anunțat că va trebui să reducem costurile de operare.

Am făcut cu toții ochii mari. Nu recurse nimeni la suspine sau dramatisme. Doar eram un grup stoic și rezervat,

oameni capabili să-și ascundă bine sentimentele – excepție făcând, desigur, ocaziile când citeam câte o poveste din cale-afară de tristă sau impresionantă. Plânsesem și eu în hohote, nu doar o dată, la câte un final tragic.

— Comitetul zice că prelungirea crizei a făcut necesară reducerea costurilor. Cu numărul mare de ipoteci prescrise în comunitatea noastră, veniturile din taxele imobiliare au scăzut mult față de anii precedenți. Firmele dau și ele faliment. Zilnic vedem câte o vitrină goală în centru, așa că orașul pierde și acolo taxe. În toată țara oamenii sunt nevoiți să-și reducă la minim cheltuielile și acum ne-a venit rândul și nouă să facem la fel.

— Dar cărțile *sunt* un minimum necesar! protestă doamna Davidson, bibliotecara de la secția de împrumut pentru copii.

— Știu și sunt de acord, zise doamna Beasley. Și mi-am făcut cunoscută opinia în fața comitetului.

— Lumea va avea nevoie de biblioteca noastră acum mai mult ca niciodată, continuă doamna Davidson, mai ales cu numărul mare de șomeri care nu-și pot permite să cumpere cărți. Unde mai găsești divertisment gratuit în zilele astea? Ar trebui să ne *extindem* în perioadele de criză economică, să cumpărăm și *mai multe* cărți, nu să facem reduceri.

Doamna Beasley dădu din cap de-i clănțăniră fălcile.

— Asta le-am spus și eu. Dar comitetul crede că biblioteca are deja suficiente cărți ca să asigure de citit întregului oraș. Clienții noștri, zic ei, vor trebui să se

adapteze unui program de ore reduse. Ne-au anunțat și că va trebui să facem reduceri de personal.

— Cine? Cine? făcu doamna Davidson ca un huhurez¹.

— Mă tem că ultima angajată va trebui să plece prima.

— Adică eu! am bâiguit cu glas înecat. Eu sunt ultima angajată!

— Da, domnișoară Ripley. Îmi pare foarte rău!

Îmi venea să sar în picioare și să protestez că nu e drept, dar strigătul era interzis în bibliotecă.

— Reducerea costurilor ne va afecta pe toți, nu numai pe domnișoara Ripley. Cu noul program de ore reduse, vom munci mai puțin și vom primi salarii mai mici.

Auzisem și eu, desigur, de criza economică. Văzusem poze cu mahalale și ghetouri prin ziar și citisem despre închiderea fabricilor și numărul mare de șomeri. Mai multe case de pe strada noastră zăceau nelocuite, inclusiv cea a familiei Simmons. Freddy și cu mine fuseserăm colege de școală cu fetele Simmons, dar când domnul Simmons și-a pierdut locul de muncă, banca le-a prescris ipoteca, aruncându-i în stradă cu tot ce aveau. Nu eram ignorantă în privința șomajului, a traiului de pe o zi pe alta și a cantinei săracilor, dar în afara vagabonzilor ce mai veneau la ușa din dos să ceară pomană, nu-mi închipuisem că voi resimți vreodată efectele crizei economice. Iar acum să mă trezesc

¹ Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză „who” („cine”) se pronunță la fel ca „hoo” din interjecția „hoo-hoo” („hu-hu” – strigătul caracteristic al huhurezului) (n.tr.).

fără slujbă!?

Bineînțeles că n-aveam să mor de foame, nici să rămân în stradă, din moment ce locuiam în casa parohială a părinților mei. Tata, cu locul de muncă asigurat ca pastor, auzea zilnic despre nenorocirile altora, dar în familia noastră aveam căldură și mâncare pe săturate. Surorile mele mai mari, mai cu judecată decât mine după spusele părinților mei, se măritaseră amândouă cu fermieri și locuiau la țară, la câțiva kilometri mai la sud de Blue Island. De la fermele lor ne aprovizionam și noi cu ouă, unt, legume și fructe pe săturate.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre doamna Beasley.

— Să sperăm și să ne rugăm că schimbările vor fi doar temporare, zise ea. Poate ne va veni în ajutor vreunul din programele de asistență socială ale președintelui Roosevelt. Între timp, biblioteca va fi deschisă doar două după-mese pe săptămână și o jumătate de zi miercurea și sâmbăta.

Bla, bla, bla. Am încetat să mai ascult. Pe mine n-avea să mă afecteze noul orar. Eram șomeră. Știrea că nu mai trebuia să lucrez vineri seara l-ar fi făcut fericit pe Gordon, căci am fi putut petrece mai mult timp împreună. Mi-am adus însă repede aminte că Gordon nu mai voia să-și petreacă timp cu mine defel. Șocul acumulării atâtor vești proaste era prea mult. Aveam senzația că dădusem din nou cu capul într-un stâlp de telegraf.

— Și de când vor intra în vigoare schimbările astea?

întrebă doamna Davidson.

— Din ultima zi a lunii. Va trebui să afișăm noul orar imediat, să le dăm clienților noștri șansa să se adapteze.

— Adică de săptămâna asta! am strigat, uitând să-mi folosesc vocea de bibliotecară. Cu numărul mare de șomeri, n-aveam prea mari șanse să-mi găsesc alt loc de muncă. De altfel, nici nu voiam să lucrez ca vânzătoare, profesoară sau telefonistă. Îmi iubeam meseria.

— Groaznic! m-am tânguit.

Nu mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare decât atunci când doamna Beasley îmi puse o mână pe umăr.

— Știu, domnișoară Ripley. Și îmi pare nespus de rău! Am luptat pentru dumneata, pentru noi toți. Am luptat din greu. Dar vremurile sunt grele în toată țara.

Era timpul să deschidem porțile și să trecem la lucru. Clienții se adunaseră pe treptele din față și pe sub terasa susținută de coloane, bătând din picioare pentru a se scutura de omătul noroios. Doamna Beasley declară ședința încheiată.

— Și hai să nu facem mutre de înmormântare, doamnelor! Le datorăm clienților noștri să fim bine dispuse. La urma urmei, programul redus îi va afecta și pe ei.

De obicei îmi petreceam prima jumătate de oră „citind rafturile”, asigurându-mă că toate cărțile sunt în ordine alfabetică și aliniate după sistemul zecimal Dewey. Unii clienți aveau groaznicul obicei de a scoate o carte și a o pune la loc greșit – uneori chiar pe raftul greșit! Am început

cu secția de beletristică, dar n-am reușit să mă concentrez. Era greu să gândesc alfabetic după ce-mi pierdusem slujba și iubitul. Ce-mi mai rămăsese?

M-am apucat să bat fișe la mașină. Îmi plăcea tare mult munca asta, căci aveam ocazia să răsfoiesc noile apariții ieșite direct de sub tipar. Puteam fi prima care să le deschid, ba chiar să le împrumut și să le citesc, dacă voiam. Erau rigide și imaculate, cu mirosul inconfundabil al cărților proaspăt tipărite. Exista oare ceva mai frumos pe lume? Eram cunoscută pentru obiceiul de a deschide cărțile noi și de a le testa mirosul ca pe un parfum.

Am introdus o fișă albă, scorțoasă, în mașina de scris, apoi am luat prima carte și am deschis-o la pagina de titlu, cu grijă să nu se crape cotorul. Fiind o persoană extrem de ordonată, îmi plăcea să introduc datele clar și cu mare acuratețe. Unde mai găseam eu un post care să-mi ofere șansa de a-mi pune în valoare talentul și iscusința?

E drept că am pierdut mult timp în dimineața aceea cu privirile ațintite în gol, înghițindu-mi lacrimile, ca să nu se mânjească cerneala. Când am ajuns acasă și i-am dat vestea mamei, își șterse mâinile de șorț și mă cuprinse în brațe.

— Ce păcat, Alice! Știu cât de mult ți-ai iubit locul de muncă.

— Cât mai durează criza asta afurisită? am întrebat.

— Mă tem că asta nu știe nimeni, draga mea.

Lacrimile îmi țâșniră șuvoi când m-am dus la Freddy în

aceeași seară să-i dau cumplita veste.

— Nu-i așa c-ai să încerci să mai vorbești odată cu Gordon? am implorat-o. Poate se va îndura de mine când va afla ce-am pățit la bibliotecă. Poate se va răzgândi și nu va mai vrea să ne despărțim.

Speram să am dreptate. Nădărduiam că Gordon va veni într-un suflet la mine de îndată ce Freddy îi va da tragica veste. Dar trecu o oră. Trecură două. Nu mă puteam concentra la emisiunea radio pe care-o asculta mama lui Freddy. Zărind pe masă un teanc de teste la gramatică, am luat un creion roșu și am început să le corectez. Măcar atâta puteam face și eu pentru Freddy, care-și sacrificase întreaga seară pentru mine. Când am terminat și ea încă nu se întorsese, m-am apucat de corectat un teanc de teme la aritmetică. Munca monotonă mă făcu recunoscătoare că nu eram profesoară. Dacă ar fi trebuit să corectez extemporale plictisitoare în fiecare seară, nu mi-ar mai fi rămas vreme de citit.

Când Freddy se întoarse în sfârșit, am văzut că nu aducea vești bune. Mi-am dat seama după felul în care își trecuse degetele prin părul des și ondulat, așa cum făcea de obicei când era frustrată.

— Cum a fost? am întrebat.

— Îmi pare rău, Allie! Am încercat, pe cuvânt că am încercat.

— Nu mă va ierta niciodată?

— Nu-i supărat pe tine, Allie. Doar că nu mai vrea să fiți

împreună. Dar m-a rugat să-ți spun că-i pare rău pentru locul tău de muncă.

Freddy mă lăasă să plâng pe umărul ei.

— Nu mai poți vorbi odată cu el? Te rog! am implorat-o.

— Păi... nu cred c-ar fi o idee prea bună.

— De ce?

Se desprinsese din îmbrățișarea mea, dându-se cu câțiva pași înapoi, de parcă ar fi încercat să pună o oarecare distanță între noi.

— Păi... după ce ne-am terminat de băut shake-urile cu lapte și m-am pregătit de plecare, Gordon a început să-mi spună ce mult i-a plăcut să stea de vorbă cu mine și... și... m-a întrebat dacă nu vreau să ies cu el la film săptămâna viitoare.

— Ce?

Am intrat în panică, exact ca atunci când zărisem flăcările ieșind de sub control în bucătăria mamei. Numai că, de data asta, întreaga viață îmi ieșise de sub control.

— L-am refuzat, desigur, adăugă Freddy repede. Ce tupeu la el! Doar sunt prietena ta cea mai bună, pentru Dumnezeu!

— Mă duc acasă.

Mi-am luat haina și mi-am vârât brațele în mânecile ei.

— Te rog să nu fii supărată pe mine, Allie! I-am spus că-i un netrebnic că te-a abandonat și unul și mai mare că m-a invitat. Nici n-aș fi stat de vorbă cu el dacă nu m-ai fi rugat tu.

— Nu sunt supărată.

Și nu eram. Mai degrabă geloasă.

— Mă duc acasă să mă întind.

Mi se părea că toată lumea face sac de box din inima mea și nu mai puteam îndura nicio lovitură în plus.

— Hai să facem ceva distractiv în weekendul ăsta, Allie! Doar noi două.

Nu erau prea multe lucruri distractive de făcut în Blue Island, dar am acceptat. Am îmbrățișat-o de rămas-bun, ca să-i arăt că suntem încă prietene și m-am dus acasă să-mi plâng de milă.

În ultima mea zi la lucru, toată lumea se arătă tristă să mă vadă plecând.

— Doar nu ne luăm adio, insistă doamna Beasley. Sunt sigură că vei mai trece pe la noi să scoți cărți. Și ai să continui cu proiectul Kentucky, nu-i așa?

Arată spre lăzile pline cu cărți donate de lângă ghișeu. Mai aveam încă patru lăzi la fel în odaia din spate, plus trei sacoșe cu reviste vechi.

— Când ai de gând să le trimiți în Kentucky? mă întrebă ea.

— În curând, cred. Nu știu sigur.

Îmi pierdusem entuziasmul pentru proiect, ca să nu mai vorbesc de motivația de a mă scula din pat dimineața. În loc de cadou de adio, doamna Beasley mă lăsă să împrumut una dintre cărțile noi pe care le catalogasem chiar în ziua aceea. Era ultima oară când mă mai bucuram

de acest privilegiu.

Duminică la biserică am stat alături de mama, nu de Gordon, pentru prima oară de aproape un an de zile. Precis că tot orașul știa deja de despărțirea noastră. Peste tot în jur vedeam moara bârfelor începând să macine – capete strângându-se laolaltă, șușotind, făcându-și semne și arătând în direcția mea. Era de nesuportat. Nu bine termină tata slujba, că am tulit-o în spatele altarului, cu obrajii arzând de rușine, și mi-am luat tălpășița pe ușa din dos.

Părinții îmi dădură o săptămână să bocesc, să-mi plâng de milă și să dorm până târziu. Dar la începutul celei de-a doua se cam săturaseră. Luni dimineața la șapte, mama intră tiptil la mine în dormitor și deschise jaluzelele, inundând odaia de lumină.

— Gata cu bocitul, Alice! Știu că ai suferit niște pierderi grele, dar n-ai să-ți revii dormind până târziu și citind toată ziua.

— Ce altceva să fac? am mormăit, înfundându-mi fața în pernă.

— Avem o grămadă de treburi de făcut. Eu și tatăl tău am întocmit o listă.

Mai rău de-atât nici că se putea! Părinții mei se pricepeau de minune la întocmit liste, convinși că orice problemă în viață se rezolvă cu o listă adecvată. Oricât de înspăimântătoare era sarcina, credeau că puteau face imposibilul împărțind-o pe puncte, pe care le bifau apoi una câte una. Să-i fi făcut o listă și președintelui Roosevelt, ne-

ar fi scăpat demult de criza economică.

— Îmbracă-te, Alice, și hai la micul dejun!

Am făcut întocmai. Aveam de ales?

— Mi-a spus mama că te-ai despărțit de Gordon, zise tata, în timp ce stăteam adusă de spate la masa din bucătărie. Îmi pare rău să aud asta! Vrei să vorbesc cu...?

— Nu!

Tata era prieten cu tatăl lui Gordon, lucrând mână în mână la serviciile funerare. Aveam impresia că plănuiseră să ne combine din capul locului.

— Să nu vorbești cu nimeni despre noi. Te rog!

Oftă, acoperindu-mă cu privirea lui blajină, păstorească.

— Bine, Alice, cum vrei tu! Dar...

— Te rog, tati! Mă ocup eu de asta.

Își înfulecă pâinea prăjită preț de câteva clipe, clătinând din cap cu tristețe, apoi zise:

— Eu și mama ta am făcut o listă.

Era o declarație de război. Avea să mă recruteze pentru una din operele lui de caritate, întotdeauna prioritare pe orice listă. Trebuia să evit asta cu orice preț.

— Pot să-mi fac propria listă. O vei avea la tine pe birou înainte de prânz. Îți promit.

El nu păru să mă audă.

— Acum, că nu mai lucrezi la bibliotecă, știu o grămadă de nenorociți din comunitate cărora le-ar prinde bine ajutorul tău.

— Nu-mi place să lucrez cu săracii. Mă fac să mă simt

prost.

— Alice Grace! strigă mama, ținându-și răsuflarea. Ce vorbe-s astea!?

— Îmi pare rău, dar mă simt stânjenită când se uită la mine cu ochii ăia mari și triști, de parcă ar fi vina mea că eu am totul și ei, nimic. Habar n-am ce să fac sau ce să zic!

Am văzut după felul în care bătea tata cu degetele în masă că era la capătul răbdării.

— Cât mai ai de gând să te complaci în autocompătimire, Alice?

Am dat pe gât sucul de portocale și m-am ridicat.

— Am terminat cu autocompătimirea. Sunt bine acum. Pe cuvânt!

Degetele i se opriă și mi-am dat seama că era pe punctul de a-mi ține o predică despre cum autocompătimirea e unul dintre cele șapte păcate strigătoare la cer. Dacă aș fi adunat toate păcatele despre care spunea tata că sunt strigătoare la cer, mi-ar fi ieșit nu șapte, ci șapte sute. Eram aproape sigură că autocompătimirea nu figura pe lista inițială, dar dacă l-aș fi contrazis, ar fi ticluit un discurs bombastic și filosofic de genul: *Autocompătimirea e sora mai mică a lenei, înfruptându-se din aceleași fructe amare, împărțind același pat sordid...* sau alte asemenea vorbe de duh.

— Aici e lista noastră! zise el, întinzându-mi-o înainte să apuc să-mi iau tălpășița. Poți s-o folosești ca punct de plecare pentru a ta. Și cum eu și mama ta avem de mers

astăzi cu treburi, ne-am gândit că ar fi bine să vii și tu cu unul dintre noi. Gata cu lenevitul cât e ziua de mare!

Am luat lista și am împăturit-o fără s-o citesc.

— Tu unde mergi? I-am întrebat, îngrozindu-mă de răspuns.

— Să distribui ajutoare de alimente și haine la vest de Chicago, într-o zonă care se numește „Fiasco”, din cauza numărului mare de oameni siliți să trăiască pe străzi.

M-am întors repede spre mama.

— Și tu?

— I-am promis mătușii Lydia că o vizitez înainte de plecare.

— Unde mai pleacă de data asta? În Patagonia? Sau Bora Bora? Sora mai mică a mamei era mai ciudată ca o mătă cu pene.

Orice vizită la ea era ca o oră petrecută în mijlocul unui uragan și de obicei o evitam cu orice preț. Dar astăzi părea preferabilă unui loc care se numea Fiasco. Măcar puteam lua o carte de citit.

— Vin cu tine, mami!

Capitolul 3

După ce am terminat de spălat vasele de la micul dejun, mama își puse pălăria și o pereche de mănuși albe, curate și ne-am dus cu tramvaiul la tușa Lydia. Am luat cu mine și o sacoșă goală. În acele zile nu puteai merge nici până în blocul vecin fără să dai peste vreun sărac care să-ți vândă mere pe stradă și știam că, până la mătușa și înapoi, mărinimoasa mea mamă va fi cumpărat destule mere cât să-i ajungă pentru zece prăjituri.

Tușa Lydia și unchiul Cecil nu aveau copii – și lumea ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. Locuiau într-o vilă impresionantă din moderna zonă Beverly și aveau un car de bani, chiar și pe timp de criză. Nimeni nu părea să știe cu ce se ocupa unchiul Cecil și nici de unde făcuse rost de atâția bani. Eu una eram convinsă că se afla în cârdășie cu vreun gangster notoriu din Chicago.

Mama spunea mereu despre sora ei că e „fragilă”. Mie mi se părea agitată ca un greiere într-o curte cu găini. N-am înțeles niciodată cum au reușit bunicii mei să aducă pe lume două fete atât de diferite precum sfânta de maică-mea și nebunatica de tușa Lydia.

O servitoare ne deschise ușa și ne conduse în casă. Decorul era alcătuit dintr-un amestec cumplit de mobilier scump, cu gust, și suveniruri și fleacuri scandaloase, culese

de prin nenumăratele locuri pe unde călătorise mătușa. De pildă, în salonul însorit unde ne-am așezat să stăm la taifas, era atârnat un cap de elan împăiat, din ținuturile sălbatice ale Canadei, deasupra unei mese antice Louis al XIV-lea. Elanul, cu ochii la fel de sticloși ca ai mătușii, avea capul înfășurat într-o eșarfă brodată din Maroc, ca o imigrantă cu basma.

Am pălăvrăgit o vreme la o ceașcă de cafea, după care tușa Lydia ne aduse la cunoștință ultimele planuri de călătorie.

— Mergem la stațiune în munții Apalași. Se zice că aerul proaspăt de munte face *enorm* de bine la plămâni. E atât de tonifiant!

Mătușa ținea întotdeauna în mână un pahar mare cu lichid auriu, în care cuburile de gheață zăngăneau la fiecare mișcare, în rarele ocazii când nu avea paharul, părea goală pușcă.

— Nu vara se duce lumea la munte? am întrebat-o. Va fi cam frig în luna martie, nu?

— Dar trebuie *neapărat* să mergem undeva. Stațiunea are izvor termal. Am să fac o cură cu apa de acolo.

— O veți bea sau veți face baie în ea? am întrebat.

Mama mă înghionti cu cotul în semn de avertisment, dar i-am ignorat semnalul.

— Și una, și alta, desigur. Au un orar *tare* riguros la stațiune: dietă specială, gimnastică, comuniune cu natura. Cecil și cu mine suntem *extrem* de nerăbdători.

— Merge și Cecil? Întrebă mama.

— Da, mergem împreună cu mașina. Are și el la fel de multă nevoie ca mine de o vacanță.

Mi-am închipuit o bandă de gangsteri gonind pe urmele lor, cu cauciucurile scârțâind și puștile pocnind.

— Vom trece prin Kentucky, continuă ea și, la auzul cuvântului *Kentucky*, îmi trăsni prin minte o idee ca un gong de carnaval, când cineva rotește ciocanul uriaș și nimerește drept la țintă. Ce-ar fi să mă duc și eu până în Kentucky cu mătușa și unchiul și să livrez personal cărțile pe care le adunasem? Mașina unchiului era cât un mic vapor și portbagajul, destul de mare ca să încapă în el câteva cadavre. Sigur vor încăpea și cele cinci cutii ale mele cu cărți și reviste. Și partea cea mai bună era că aș fi evadat din Blue Island, scăpând de umilință și de toate bârfele. Aș fi putut să mă fac nevăzută!

— Pot să vin și eu cu voi, tușa Lydia?

Mă priviră amândouă ca la un semn.

— Alice Grace Ripley! făcu mama când își regăsi în sfârșit graiul. Indignarea ei se măsură în numărul de nume folosite. Dacă aș fi avut un al patrulea, l-ar fi folosit și pe acela.

— Știi bine că nu-i frumos să te inviți singură! Și mai știi că nu ne putem permite să te trimitem în stațiune.

Sunt convinsă că ar fi mai adăugat și că nu suntem genul de oameni iresponsabili, care să risipească banii pe mofturi de lux, cum erau curele balneare și izvoarele termale, dar

n-ar fi putut s-o insulte în față pe mătușa.

— Dacă chiar vrei să pleci undeva, continuă ea, de ce nu te duci să stai o vreme la fermă cu una din surorile tale? Sunt sigură că ar avea ce să-ți dea de lucru.

M-am strâmbat.

— Da, să mă pună să alerg după capre și să număr găinile. Ca să nu mai vorbesc că unde stau ele nu-i nicio bibliotecă mai de Doamne-ajută pe-o rază de câțiva kilometri.

— Ce-ți veni? făcu mama.

Mi-am plecat privirea în jos, spre parchetul lustruit, iar ochii îmi ardeau de lacrimi.

— În caz că ai uitat, mi-am pierdut locul de muncă de la bibliotecă din cauza crizei.

— De ce nu te măriți cu amorezul ăla voinic al tău? întrebă tușa Lydia. O lună de miere exuberantă te-ar bine dispune cât ai zice pește.

La menționarea unui asemenea subiect tabu, cum era luna de miere exuberantă, chipul mamei se făcu de culoarea unei roșii răskoapte. Mi se încinseră și mie obrajii.

— Alice s-a despărțit de iubitul ei, șopti mama, deși nu pricepeam de ce vorbea în șoaptă. Servitoarea mătușii Lydia nu știa engleză, iar restul lumii aflase deja de despărțirea mea de Gordon mulțumită harnicelor cucoane din parohia tatălui meu.

— Mare păcat, draga mea! zise tușa Lydia. Nu te-ai gândit să-ți iei un amant?

Oricât de roșie era, fața mamei se făcu pe loc albă ca varul, își pierde graiul cu desăvârșire.

— E cam devreme pentru un nou amarez, am răspuns repede.

— Cine-a pomenit de amarez? replică tușa, făcându-mi cu ochiul. Tu ai nevoie de un...

— Lydia, te rog! o imploră mama.

— Ei bine, am impresia că lui Alice i-ar prinde bine câteva zile în stațiune. Sigur că poate veni cu noi. Noroc, scumpo!

Ridică paharul să închine.

— Nu mă duc în stațiune, le-am lămurit, doar până în Kentucky. Am colectat niște cărți și reviste pentru săracii de acolo și, dacă tot aveți drum în direcția aia, m-am gândit să merg să le livrez personal.

— Și cu ce vii înapoi acasă? întrebă mama, enervant de practică.

— Nu știu încă. Poate rămân o vreme și mă ia unchiul Cecil la întoarcere. Corespondez cu o bibliotecară de acolo și sunt sigură că va găsi ceva muncă voluntară pentru mine până-și termină mătușa cura. Aș putea s-o ajut la catalogarea cărților donate.

— Eu una cred că tot în stațiune ți-ar plăcea mai mult, spuse tușa Lydia, făcându-mi din nou cu ochiul. Dar sigur că poți veni cu noi. O excursie cu mașina te va înveseli cât ai clipi.

M-am întrebat dacă nu voi regreta mai târziu decizia pripită. Țigările unchiului Cecil miroseau a cauciuc ars și,

din câte știam eu, ar fi putut fi urmărit de răufăcători cu cazier tot drumul până în Kentucky. Dar tânjeam să mă fac nevăzută, lăsându-i pe toți să se întrebe unde-am dispărut.

* * *

Am pornit spre Kentucky într-o dimineață rece și întunecată de martie. Urma să călătorim pe șoseaua Dixie, ce acoperea toată distanța dintre Chicago și Miami, trecând și prin orașul meu natal, Blue Island. Abia așteptasem să plec, nerăbdătoare să scap de privirile compătimitoare și să-i demonstrez lui Gordon că nu mai țineam la el – deși habar n-aveam cum plecarea mea din oraș i-ar fi demonstrat ceva. Dar în clipa în care mașina unchiului Cecil ajunse la casa parohială, am văzut lacrimile mamei și încruntătura îngrijorată a tatălui și mi-am dat seama că făcusem o greșală teribilă. Deja eram copleșită de dor până nici n-am plecat. Nu mai călătorisem niciodată atât de departe de casă și nu-mi petrecusem mai mult de o săptămână fără prietena mea cea mai bună, Freddy. Părinții mei nu obișnuiau să plece în concediu.

Dar înainte să apuc să-i opresc și să-i anunț că m-am răzgândit, tata și unchiul Cecil îmi înghesuiră cărțile donate și bagajul anemic în portbagajul mașinii, alături de nenumăratele valize și cutii cu pălării ale tușii Lydia.

— Lydia și-a împachetat toată garderoba, bombăni unchiul Cecil.

— Te-am auzit! făcu mătușa. De ce exagerezi întotdeauna, Cecil?

Uitasem cât de mult se ciondăneau. Părinții mei nu se ciondăneau niciodată; ei făceau doar schimb de liste.

Mama mă sărută de rămas-bun. Tata îmi puse o mână pe umăr și zise:

— Să nu uiți niciodată cine ești, Alice!

Era unul dintre „avertismentele” lui preferate. Răspunsul pe care mi-l băgase în cap era că „sunt copil al lui Dumnezeu” – deci trebuia să mă comport ca atare. Dar lăsând la o parte fraza aceea buchisită, cine eram în realitate? Înainte puteam spune: *Sunt iubita lui Gordon Walters* sau *sunt bibliotecară la Biblioteca Publică din Blue Island*. Acum nu mai eram niciuna, nici alta. Mi-am înghițit nodul din gât și am urcat în mașină. Ușa se trânti în urma mea, izolându-mă ca într-o conservă după ce capacul se închide cu *zgomot surd*. Mi-am ațintit privirile înainte, ca să nu-mi vadă părinții lacrimile, și nici eu pe ale lor. Unchiul Cecil porni motorul și o luă spre sud.

Tânjisem după o schimbare de peisaj, dar din păcate acesta rămase neschimbat kilometru după kilometru, ceas după ceas. Am trecut prin comunități împrăștiate de fermieri cu nume precum Steger, Grant Park și Watseka din Illinois, toate amețitor de identice, cu clădirile de cărămidă aliniate față în față pe Strada Principală, ca niște cutii. Benzinăriile, restaurantele și motelurile identice de pe marginea drumului păreau să ne urmărească asemenea unor comis-voiajori insistenți, dispărând în oglinda retrovizoare și ivindu-se din nou puțin mai încolo. Și între

orașe, cât vedeai cu ochii, se întindeau ferme nesfârșite. Când duhoarea de bălegar împânzi aerul, mai că nu l-am rugat pe unchiul să-și aprindă o țigară.

Nu-mi amintesc să fi citit niciun roman bun cu acțiunea în Illinois sau Indiana și nici nu mă mir. Ar fi fost prea plictisitor. Peisajele interesante inspiră intrigă interesantă, și cine s-ar fi putut inspira de la o fermă? Așa se explica poate și faptul că dusesem o viață plicticoasă și lipsită de evenimente până atunci. Locuiam într-o țară plicticoasă.

Ploaia picura din nori pe parbrizul unchiului Cecil. Cerul întunecat și caldarâmul cenușiu păreau de culoarea unui ștergar decolorat. Unchiul aprinse farurile, ca să vedem mai bine prin ceață, dar cu portbagajul atât de încărcat, tare mă temeam că lumina lor va bate în sus, nu în față.

În timp ce pe mine peisajul mă plictisea la culme, tușa Lydia îl găsea tot mai feeric și mai fermecător. Luase cu ea și paharul cu lichid auriu, de care era nedespărțită chiar și la acest ceas al dimineții, cu cuburile de gheață clincănind ca niște oseminte înainte să se topească, în sfârșit, la intrarea în Danville. O mai vedeam sorbind câte o înghițitură, dar n-am văzut-o să-l umple la loc – și cu toate astea nu se golea niciodată. Părea misterios, ca un truc vrăjitoresc.

— Uite, dragii mei! O turmă de bivoli! strigă ea, arătând spre o duzină de vaci de lapte strânse laolaltă în ceață. Am făcut schimb de priviri cu unchiul în oglinda retrovizoare.

— Și castelul ăla, Cecil, nu-ți amintește de cele văzute în

Germania?

— Fiindcă tot veni vorba, e un hambar!

În ritmul ăsta, avea să vadă spiriduși și unicorni până ce ajungeam în Indianapolis. Unchiul Cecil apăsă pedala de accelerație, *depășind* o mașină mai lentă, de parcă s-ar fi grăbit s-o livreze cât mai repede pe tușa la cura ei balneară. Mi-am scos cartea din geantă și m-am apucat de citit, rugându-mă să nu ne ciocnim frontal cu vreo mașină în ceață.

Ne-am oprit să luăm prânzul la un restaurant de la șosea, unde am înfulecat untură cât să ungem o locomotivă, apoi ne-am reluat călătoria. N-am văzut niciun gangster pe urmele noastre, dar unchiul conducea de parcă l-ar fi urmărit coloane de mașini. Mi-am continuat lectura, identificându-mă cu eroina principală, trăind viața acesteia. Era de o mie de ori mai palpitantă decât viața mea.

Norii de furtună se risipiră pe parcursul după-amiezii și, de fiecare dată când îmi ridicam ochii din carte, zăream tot mai multe dealuri – și tot mai multe mărturii ale crizei economice. Oameni în haine zdrențuite stăteau la marginea drumului făcându-le cu mâna semne mașinilor să oprească. Familii întregi ce locuiau în corturi, în tabere improvizate la șosea, cu rufele întinse la uscat pe frânghii legate între doi pomi. Mașini supraîncărcate, clătinându-se pe drumul național Dixie ca niște broaște țestoase, cu mormane de bunuri îngrămădite în legături șubrede pe acoperiș. Am trecut pe lângă echipe de șomeri recrutați de Civilian

Conservation Corps², brigăzi ale președintelui, care munceau din greu la instalarea firelor de telefon sau la repararea podurilor.

Ne-am oprit peste noapte la Lexington, Kentucky, și ne-am reluat drumul a doua zi dimineața. Devenisem atât de absorbită de romanul meu, că n-aș mai fi putut descrie nimic din ce mă înconjură. Eram aproape de final. Eroina principală își atingea țelurile, realiza ceva important, devenind mai puternică, mai curajoasă. Tocmai mă apropiam de partea unde scria că a trăit fericită până la adânci bătrâneți alături de făt-frumosul ei, când o *bubuitură* uriașă îmi întrerupse lectura.

— Trag în noi! țipă tușa Lydia.

Știam eu! Ne dăduseră gangsterii de urme. Unchiul Cecil se războia cu volanul, încercând să stopeze devierea mașinii. Viră într-o parte, reușind în cele din urmă să oprească lângă un șopron cenușiu, marcat de trecerea timpului. Se sprijini de spătarul scaunului, gâfâind.

— Nu trage nimeni, Lydia. Ne-a explodat cauciucul.

— Ce-ți veni? Ai fi putut să ne omori pe toți!

— N-am vrut eu să se întâmple. Cauciucurile explodează tot timpul.

— Sigur ai greșit tu ceva, de-a explodat așa. N-ai condus cum trebuie.

² Corpurile Conservării Civile (1933-1942) - Program de reorientare a forței de muncă din timpul Marii Crize economice din Statele Unite (n.tr.).

Unchiul ieși din mașină clătinând din cap și merse în spate. L-am auzit deschizând portbagajul cu un scârțâit și scotocind printre cărți și valize în căutarea roții de rezervă. Tușa Lydia coborî geamul.

— Vrei s-o ridici în aer? Nu suport să stau în mașină când e stabilă la sol.

— Singura instabilă ești tu, mormăi el. Lăsa să cadă jos cricul și manivela cu un trosnet.

— Da, am s-o ridic cu cricul.

Mătușa sări din mașină ca arsă, așa că am făcut și eu la fel.

Oprisem într-o vale îngustă, străjuită de munți acoperiți de copaci. Nu se zărea nicio locuință în afara șopronului părăsit. Pe inscripția decolorată, am citit: *Biserica Focului Sfânt. Serviciul duminical la 10 dimineața. Păcătoșii bineveniți*. Unchiul Cecil poziționează cricul și începu să învârtă manivela, bombănind și încordându-se. Mașina se ridică greoi, înclinat, și roata din spate se desprinsese încet de pământ.

Am auzit un mârâit ușor și, în clipa următoare, un dulău negru, uriaș, se năpusti spre noi din spatele șopronului, lătrând și rânjind. Înainte să apuc să țip, ajunse la capătul lanțului și se opri sugrumat. Continuă însă să se avânte și să latre spre noi, forțând lanțul ruginit. Tușa Lydia mă luă de mână.

— Hai să plecăm, Cecil! Acum! Locul ăsta unde te-ai hotărât să explodezi cauciucul e inacceptabil.

— N-a fost alegerea mea. A explodat pur și simplu.

— Coboară mașina imediat! Poți să schimbi roata și mai încolo.

— Nici prin gând nu-mi trece să merg cu ea pe jantă.

Desfăcu șuruburile de la cauciuc și smuci roata de la loc. Fruntea și cămașa albă îi fură împrășcate cu noroi uscat.

Tușa Lydia se lipi strâns de mine, în timp ce dulăul continuă să mârâie, să latre și să se agite.

— Dacă dihania aia scapă din lanț, ne omoară pe toți, zise ea.

— Ți-am spus să rămâi în mașină, dar nu m-ai ascultat!

— Ei bine, acum e prea târziu să mai urcăm în ea. E ridicată pe cric!

Teama mătușii era molipsitoare, așa că ne-am ghemuit una lângă alta tremurând. După un moment care dură cât o veșnicie, unchiul termină de montat și ultimul șurub și învârti din nou manivela, lăsând jos mașina. Câinele era răgușit deja de atâta lătrat, dar lanțul nu cedase.

— Ce experiență cumplită! făcu tușa Lydia, urcându-se la loc.

— Ce-i așa mare lucru? Am făcut pană. Asta-i viața, Lydia. Explodează un cauciuc, îl schimbi și mergi mai departe.

Cuvintele lui mi se păzură profunde. Când mi se mai potoliră bătăile inimii și ne-am continuat drumul, mi se făcu rușine de reacția mea. Nu trăgea nimeni în noi. Dulăul nu era o fiară turbată, ci un câine negru, obișnuit, la capătul

unui lanț foarte lung. Am constatat că eram la fel de ruptă de realitate ca tușa Lydia, cu imaginația scăpată de sub control din cauza multelor romane citite. Oare la asta se referea Gordon când spunea că trăiesc în vise?

Nu voiam s-o sfârșesc ca mătușa. Mi-am pus în gând ca, de acum înainte, să-mi vin în fire și să fiu mai atentă la lumea din jurul meu. Să las în urmă trecutul cu problemele lui, aruncându-le în portbagaj – vorba vine – ca pe un cauciuc uzat. Să-mi continui drumul ca unchiul meu. Să merg în Acorn, Kentucky, și să devin o eroină pentru toți acei oameni sărmani care aveau nevoie de cărțile mele. Viața mea avea să aibă din nou un țel și un rost.

Am mai mers cu mașina cam o oră pe drumul șerpuit care urca și cobora munții în paralel cu albia câte unui râu verzui sau a unui pârâu ce șerpuia printre stânci. Copacii ne înconjurau din toate părțile pe măsură ce ne afundam tot mai adânc în pădure, ca într-un tărâm de poveste. Nu o poveste frumoasă, în care eroii trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți, ci una în care se rătăcesc printre lupi. Curajul proaspăt regăsit începu să mă părăsească.

— Unde-i orașul ăsta, totuși? izbucni tușa Lydia la un moment dat. Și de ce l-au pus taman în țara nimănui?

— Au lemne și cărbuni pe-aici, răspunse unchiul Cecil.

— Măcar drumurile sunt pavate, am spus, încercând să par optimistă. Trebuie să fie și un oraș prin apropiere.

— Aceste drumuri n-au fost construite pentru orașe, mă lămuri unchiul Cecil, ci pentru extragerea de cărbune.

În ciuda deciziei mele de a face pe eroina, pădurea mă înfricoșa. Dacă ne rătăceam și trebuia să cutreierăm prin ea la nesfârșit? M-am hotărât să mă refugiez în lumea fanteziei, unde eram în siguranță, așa că m-am ghemuit pe bancheta din spate să-mi termin cartea.

Pe la amiază, unchiul Cecil ne anunță că ne apropiam de un oraș. Mi-am ridicat ochii din carte și am zărit un pâlț de case înghesuite într-o vale îngustă, aflată între doi munți. Oriunde se afla un petec neted de teren de-o parte și de alta a muntelui, cineva construise o casă sau o altă clădire. Aveam impresia că, dacă un om ar fi ieșit în fugă pe ușă, s-ar fi prăvălit la vale.

— Ăsta-i locul pe care-l căutăm? Întrebă tușa Lydia.

M-am uitat în jur după vreun afiș și am zărit unul pe zidul lateral al unei șandramale cu acoperișul plat: *Oficiul Poștal, Acorn, Kentucky*.

— Da, uite poșta! Am ajuns.

Mi-am zis că trebuia să ne aflăm la periferia orașului Acorn și că vom da în curând peste un grup mai mare de clădiri când ajungeam în centru, dar până să mă dumiresc bine, unchiul trecuse deja de partea cealaltă. Fu nevoit să facă un viraj de 180 de grade și să se întoarcă, luând-o mai încet de data asta. Și eu, care credeam că Blue Island era un oraș mic! Acorn nici măcar nu-și merita numele de oraș.

Trecând prin el a doua oară, am zărit pe zidul din față al unei clădiri dărăpănate, cu două etaje, un afiș pe care scria *Biblioteca Publică din Acorn*. O inscripție mai mică în culori

roșu, alb și albastru identifica biblioteca drept un proiect al WPA³, lansat de președintele Roosevelt.

Am parcat în dreptul ei și m-am dat jos din mașină. Biblioteca se afla chiar la șosea, fără trotuar, doar cu un petec îngust de zgură drept peluză. Conform orarului de pe afiș, era deschis, dar când am încercat ușa, am găsit-o încuiată. Am ciocănit și am aruncat o privire pe geamul din față. Luminile erau stinse. Nu se zărea niciun semn de viață și nu era nimeni care să răspundă la ciocănitul meu. Am bătut și mai tare, făcând ușa veche să se zguduie din tâtâni.

A treia oară, mi-am folosit pumnul.

Atunci s-a deschis o fereastră de la etaj, aflată chiar deasupra capului meu, pe care-și scoase capul un bărbat solid, ce semăna mai mult cu un urs.

— Hei, vrei să spargi ușa? Ce dorești?

Și mormăitul îi era ca al unui urs.

Mi-am ridicat privirea cu palmele streășină la ochi.

— Știți cumva unde aș putea s-o găsesc pe doamna bibliotecară Leslie MacDougal?

— Cine o caută?

— Alice Grace Ripley din Blue Island, Illinois. Am niște donații de cărți pentru biblioteca dumneavoastră.

— O clipă!

³ Works Progress Administration (Administrația Lucrărilor Publice) – cel mai mare și ambițios proiect de redresare a economiei naționale din perioada Marii Crize economice din Statele Unite (n.tr.).

Fereastra se trânti la loc.

— Hm! pufni tuşa Lydia. Nu sunt din cale-afară de prietenoşi oamenii pe aici. Sigur nu vrei să vii cu noi în staţiune, draga mea?

Să fiu sinceră, începeam şi eu să mă întreb. Sătucul acesta ca vai de lume şi biblioteca dărapănată nu erau deloc pe măsura aşteptărilor mele. Dar dacă aveam de ales să-mi petrec săptămâna într-o bibliotecă sau la o cură balneară – orice-ar fi însemnat asta – aş fi preferat oricând biblioteca, fie ea oricât de mică. Măcar aici mă puteam face utilă. Şi, mai ales, mă aflam printre cărţi.

— Mă descurc eu, tuşa Lydia. Am corespondat cu bibliotecara, şi din scrisori mi s-a părut o femeie foarte cumsecade. A fost tare entuziasmată de cărţile donate, iar în ultima scrisoare i-am scris că mi-ar plăcea să rămân să le cataloghez.

Am omis faptul că bibliotecara nu-mi răspunsese la ultima scrisoare şi nici nu mă invitase oficial să rămân.

— Pare un orăşel frumos, nu-i aşa? am adăugat.

— Ce orăşel, draga mea? Eu nu văd niciun orăşel. Unde sunt magazinele cu pălării şi pantofi?

— Dar măcar au bibliotecă, am zis.

În acest timp, unchiul Cecil deschise portbagajul şi începu să descarce cărţile, aşezând cutiile una peste alta în dreptul treptelor de la bibliotecă.

— Asta-i ultima, zise el, mângâindu-i capacul. Era nerăbdător să pornească din nou la drum şi nu-l învinuiam

defel. Tușa Lydia se jura că văzuse o maimuță moartă pe șosea cu câțiva kilometri în urmă, așa că-i înțelegeam dorința de a o duce cât mai repede în stațiune. Mi-am scos valiza din portbagaj și am pus-o jos lângă mașină.

— Mulțumesc că m-ați adus! Ne vedem peste două săptămâni, da?

— Da.

Trânti la loc portbagajul chiar când bărbatul păros țâșni pe ușa principală, clipind sub razele soarelui ca un urs trezit prea devreme din hibernare. Își încheiase greșit nasturii de la cămașă și-și prinsese doar una dintre bretelele de la pantaloni. Colac peste pupăză, mai era și desculț. Am pornit spre el cu precauția cu care m-aș fi apropiat de un urs adevărat.

— Scuzați-mă că vă deranjez, o caut pe doamna Leslie MacDougal. I-am scris despre aceste cărți pe care le-am colectat pentru biblioteca ei.

El dădu scurt din cap, ridică prima cutie și o cără înăuntru. L-am urmat și eu cu o cutie cu reviste.

— Mă așteaptă. I-am spus că le voi livra în cursul săptămânii acesteia.

Dădu din nou din cap, puse jos cutia pe coridor, unde mai mult ca sigur ar fi fost în calea clienților, și se întoarse după alta. Am intrat și am ieșit după el cu revistele, îndrugând vrute și nevrute despre biblioteca noastră din Illinois și despre cât de nerăbdătoare eram s-o cunosc pe doamna bibliotecară din Acorn. De ce nu-mi răspundea la întrebare

și nu voia să-mi spună unde era? Era surd, idiot sau pur și simplu prost crescut?

După ce am cărat înăuntru ultima cutie și valiza, mi-am dres glasul și am rostit tare și răspicat, obligându-l să răspundă:

— Sunteți drăguț să-mi spuneți unde o pot găsi pe doamna bibliotecară Leslie MacDougal?

— Eu sunt.

— Imposibil! Sunteți bărbat!

— După ce ți-ai dat seama, duduie? După barbă?

— Dar... am venit s-o ajut. Intenționez să rămân și să...

— Să rămâi? Nu poți rămâne!

Chiar în clipa aceea am auzit zgomotul motorului și scârțâitul pietrișului sub cauciucuri. Am privit amândoi prin ușa deschisă cum mașina unchiului Cecil se topea în depărtare.

— Hei! Unde pleacă? Nu te pot lăsa aici!

Omul-urs se năpusti afară pe ușă, aproape împiedicându-se de valiza mea, și o luă la fugă în urma mașinii, strigând și făcând semne cu mâinile.

— Stați! Întoarceți-vă!

Alerga destul de repede, ținând cont de faptul că era desculț. Cu părul vâlvoi și strigătele furioase, părea să alunge mai degrabă mașina decât să o oprească. Am fugit după el, cuprinsă de panică la perspectiva de a rămâne singură cu acest lunatic păros. Dar automobilul uriaș al unchiului, mai izolat fonic ca un sicriu, se făcu nevăzut

după o curbă și dispăru într-un nor de praf.

Capitolul 4

În timp ce praful de pe urma mașinii unchiului făcea rotocoale și se așternea la loc, Leslie MacDougal se întoarce și veni spre mine mai fioros ca un personaj negativ de vodevil. Își puse mâna pe șold, gâfâind de pe urma efortului zadarnic.

— Când se întoarce după tine?

— În două săptămâni.

— Două săptămâni?!

Știam c-ar fi putut dura și mai mult, cu starea fragilă a mătușii mele, dar la ce bun să mai pun paie pe foc? Mi-am ridicat bărbia să-l privesc, el fiind cu cel puțin 30 de centimetri mai înalt ca mine.

— V-am scris în ultima scrisoare că vreau să vin să lucrez ca voluntară...

— Iar eu ți-am scris să nu vii.

— N-am primit scrisoarea.

— Și cu toate astea ai venit? Fără invitație?

— Am crezut că sunteți... adică... vă cheamă Leslie... și majoritatea bibliotecarilor sunt femei.

„Și sunt mult mai prietenoase și mai îngrijite”, îmi veni să adaug când trecu pe lângă mine în drum spre clădire.

— Ei bine, eu nu sunt femeie! răcni el peste umăr. De ce crezi că ți-am spus să stai acasă și să-mi trimiți cărțile prin

poștă?

Mi-am dres glasul în încercarea de a-mi recăpăta o urmă de demnitate și l-am urmat în bibliotecă.

— Îmi cer scuze pentru confuzie, domnule MacDougal, dar n-a fost numai vina mea!

Dacă se făcea vinovat cineva, era vorba de părinții acestui om care-i dăduseră nume de femeie. Am răsuflat adânc, oftând.

— Dacă sunteți drăguț să mă îndrumați spre cel mai apropiat hotel, vă las în pace.

Se opri brusc în cerdac și se întoarse spre mine.

— Hotel? Ha, ha, ha! Dar unde te crezi, duduie? La Chicago?

Intră clătinând din cap și lăsă ușa larg deschisă în urma lui.

Dădusem de belea, vorba mamei. Ce era de făcut? Să fi citit într-un roman despre această confuzie nefericită, l-aș fi deschis la ultimul capitol, ca să văd cum se termină. Dar nu era un roman, era viața mea și habar n-aveam ce să fac. După ce m-am holbat la drum câteva minute, rugându-mă în zadar să reapară mașina unchiului ca prin minune, mi-am luat valiza și l-am urmat pe domnul MacDougal în coridor.

Atât în dreapta, cât și în stânga, pereții odăii erau ticsiți cu cărți, confirmând că ceea ce pe dinafară părea o casă obișnuită era într-adevăr o bibliotecă – cea mai mică pe care o văzusem vreodată. Mă simțeam ca personajul din *Alice în Țara Minunilor* după creșterea ei miraculoasă.

Odăile nu aveau aroma minunată de cărți a bibliotecii de acasă. Mirosea în schimb a pui fript.

Așezat turcește pe podea, domnul MacDougal despachetă atent prima cutie.

— Uau! exclamă el când dădu peste *Atlasul lumii* aproape nou-nouț.

— Minunat, nu-i așa? I-am întrebat. E din colecția lui Elmer Watson, un domn foarte cumsecade și fost client al bibliotecii noastre din oraș. A murit de curând, așa că mi-am luat libertatea să stau de vorbă cu văduva lui, care a fost drăguță să-l doneze bibliotecii.

Domnul MacDougal nu răspunse. Nici măcar nu dădu din cap.

Amintirea înmormântării domnului Watson și a felului în care contribuisese ea la despărțirea de Gordon mă făcu să lăcrimez. Iar când îmi mai pierdusem și locul de muncă la numai o zi după aceea, îmi venise să-mi iau lumea în cap, cât mai departe de orașul unde nu mai eram nici dorită, nici apreciată.

Sărisem însă *ca găina în oala cu apă fiartă*, vorba mamei. Și într-adevăr mă simțeam ca o găină gătită, jumulită și opărită.

Domnul MacDougal continuă să despacheteze cărțile, cercetându-le cu atenție conținutul și aranjându-le în mormane haotice în jurul lui. Era atât de absorbit de ce făcea, că părea să fi uitat cu desăvârșire de mine. Privindu-i chipul, îi citeam admirația din ochi – atât cât se putea zări

din spatele părului lăptos. Mângâia coperțile cum mângâie un îndrăgostit chipul iubitei, ba chiar deschise câteva din cele mai noi, ca să le savureze parfumul înainte de a le adăuga la teancul de jos. Simțeam că meritase efortul să le aduc personal, cu toate că venirea mea nu fusese așteptată, și nici dorită.

Era greu de spus câți ani avea domnul MacDougal, dar mâinile nu îi erau ridate, iar părul și barba n-aveau fire cărunte. Ridicase cutiile grele ca pe o pană și gonise destul de repede după mașina unchiului Cecil, așa că nu-i dădeam mai mult de treizeci. Cu un bărbierit și o tunsoare decentă, n-ar fi arătat rău deloc. Și cu o baie. Și un costum mai de Doamne-ajută. Dar în starea în care era, mă ducea cu gândul la nenorociții zdrențăroși de pe marginea drumului, doar că el n-avea nicio scuză, având locul de muncă asigurat. Mi-am dres glasul. Își ridică privirea încruntat, deranjat parcă de întrerupere.

— Cred că sunteți de acord că sunt niște cărți foarte bune în cutiile astea.

— Foarte bune. Mulțumesc!

Oftă de parcă aș fi rupt vraja și începu să le împacheteze la loc.

— Îmi pare rău pentru numele dumneavoastră, domnule MacDougal.

— Și mie-mi pare rău de o viață, dar eram prea mic să protestez când m-au procopsit părinții cu el.

Am simțit o adiere de vânt din spate. Lăsasem ușa larg

deschisă.

— Cum de a fost închis în timpul programului? am întrebat, întorcându-mă s-o închid la loc. Orarul de afară spune că...

— Știi ce spune orarul de afară. Doar eu l-am scris.

— Dar nu era deschis când am venit. Am găsit ușa încuiată.

— Am avut treabă.

— Și dacă ar fi venit vreun client să scoată cărți?

— Ești cumva de la poliție, duduie?

— Nu... și numele meu e Alice Grace Ripley.

— Vezi cumva pe cineva stând la coadă după cărți, Alice Grace Ripley?

— Păi, nu...

Se ridică și cără o cutie în salon. L-am urmat.

— Of, Doamne! am exclamat dând cu ochii de ghișeul principal. Bănuiam că trebuie să se afle un ghișeu în spatele tuturor acelor teancuri uriașe de cărți și hârtii. Ce făcea omul ăsta toată ziua? Că de făcut ordine printre cărți nici pomeneală.

— Mi se pare că nu v-ar strica puțin ajutor, i-am zis.

— Ți se pare.

Aduse și restul cutiilor, aruncându-și privirea spre scări de fiecare dată când trecea prin dreptul lor, de parcă ar fi fost nerăbdător să-și reia cine știe ce activitate întreruptă. Când termină, rămase holbându-se la mine cu mâinile în șolduri. Judecând după expresia lui, probabil se aștepta să

spun *Gata, am plecat*. Dar adevărul era că n-aveam unde să merg. Îmi dăduse de înțeleles că nu se afla niciun hotel în oraș.

— E ora prânzului, cred, am zis într-un târziu. Dacă sunteți amabil să mă îndrumați spre o cafenea sau un restaurant, vă las în pace.

Avu o tentativă de zâmbet, care se dovedi mai degrabă un rânjel.

— Cum să nu. Avem un restaurant de patru stele mai încolo, ușă în ușă cu luxosul nostru hotel de patru stele. Poți să comanzi o masă cu patru feluri de mâncăruri fine. Mulțumită?

— Nu e nevoie să fiți sarcastic.

Își ridică brațele exasperat și le lăsă apoi să cadă la loc. Pantalonii prăfuiți se scuturară.

— Nu știu ce să mă fac cu tine, atâta tot.

— V-ați făcut foarte bine înțeleles în privința asta.

Își aruncă din nou privirea spre scări și oftă.

— Să vedem ce putem aduna pentru prânz. Haide!

Mă conduse printr-o ușă la bucătăria ce părea să fi fost atașată ulterior la restul locuinței. Roiuri de muște bâzâiau în jurul unei chiuvete pline de vase murdare. Alte muște împânzeau cele două hârtii adezive îngălbenite, atârdate deasupra chiuvetei. În spatele sobei, pe o sfoară curbată la mijloc, atârneau o cămașă împletită și două perechi de izmene bărbătești. Judecând după miros, domnul MacDougal făcea brânză de Limburger ori i se stricase

laptele de câteva săptămâni. Dacă avusese vreodată soție, probabil îl părăsise demult. Și n-o condamnam.

— Îmi cer scuze pentru dezordine! mormăi el.

Făcu puțin loc la masa rotundă din lemn și arătă spre un scaun.

— Ia loc!

Scaunul scârțâi ca un sac plin cu vreascuri când m-am așezat pe el cu strângere de inimă.

Gazda mea scoase o franzelă de casă din cutia de pâine și tăie câteva felii groase, sfărâmicioase. Deschise o conservă de fasole cu carne de porc și o întinse pe trei felii de pâine, punând celelalte trei felii deasupra lor, ca să facă sandviciuri. Nu mai pomenisem în viața mea sandviciuri cu fasole și carne de porc, dar nu eram în poziția să mă plâng. Deschise un dulăpior de bucătărie, părând să caute o farfurie curată, dar în cele din urmă se dădu bătut și împinse un sandvici spre mine pe masa goală.

— Mulțumesc! am spus, amintindu-mi de bunele maniere.

— Vrei o cafea? mă întrebă el. E un amestec de cicoare, așa că e destul de amăruie.

— Nu, mulțumesc.

În timp ce-și turna cafeaua, mi-am plecat capul într-o scurtă rugăciune, mai conștientă ca niciodată de nevoia ca hrana să fie binecuvântată de Cel Atotputernic. Apoi am ridicat sandviciul cu grijă, ca să nu cadă fasolea, și am mușcat cu grijă. Era foarte gustos, de altfel, deși puțin

neobișnuit.

Ne luarăm masa în tăcere. Afară se auzeau triluri, cântece și ciripit de păsărelele, iar clipocitul apei era neîntrerupt, de parcă cineva ar fi uitat deschis un robinet uriaș. Când șuieratul unui tren răsună ca un tânguit în depărtare, îmi veni o idee.

— Când trece următorul tren sau autobuz prin oraș?

El izbucni în râs și hohoti până când mi-am simțit obrazii încingându-se.

— Scuzați-mă, dar n-am mai fost niciodată într-un loc atât de sălbatic!

— Ai călătorit cu ochii închiși până aici?

— Nu... Am citit o carte. Una foarte bună, de altfel.

Să fi fost de față Gordon, și-ar fi dat ochii peste cap și ar fi clătinat din cap cu exasperare.

— Uitați care-i treaba, domnule MacDougal... Se pare că voi fi surghiunită aici o vreme, așa că vreau să știți din capul locului că sunt dispusă să plătesc pentru masă și cazare.

— Nici nu mă gândeam altfel. Lumea n-are bani de aruncat în vânt acum că s-a închis mina.

Ne-am terminat masa în tăcere. După ce dădu pe gât ultima înghițitură de cafea, se ridică și luă sandviciul rămas.

— Mă duc sus să i-l duc lui Lillie.

Cine mai era și Lillie asta și de ce nu coborâse să se prezinte? La urma urmei, cât de des aveau ocazia oamenii de aici să se bucure de prezența unui oaspete din Illinois?

Orice motiv ar fi avut să rămână ascunsă, mi-am zis că trebuia să fie la fel de ciudată ca domnul MacDougal și că, cu cât scăpam mai repede de ei, cu atât mai bine. M-am ridicat și eu, tânjind după un șervețel cu care să-mi șterg sosul de fasole de pe degete. El își linsese degetele.

— Mulțumesc frumos pentru masă, domnule MacDougal! Acum, dacă sunteți drăguț să-mi spuneți încotro s-o iau, am să vă las să vă continuați treaba.

— Ascultă, domnișoară Ripley! Habar n-am ce să mă fac cu dumneata. Bibliotecarele mele ambulante s-ar putea să știe, dar ele sunt plecate cu cărți.

— Ce e o bibliotecară ambulantă?

— Exact ce spune și numele. Pentru unii oameni e mai greu să vină în oraș, așa că bibliotecarele noastre le duc cărțile acasă.

— Într-o bibliotecă ambulantă?

— Nu, pe cai.

— *Pe cai?* glumiți.

Am încercat să mi-o închipui pe doamna Beasley, pe doamna Davidson sau, de ce nu, pe mine, galopând prin Blue Island cu cărți precum călăreții de la Pony Express⁴. Mai că n-am izbucnit în râs. Dar domnul MacDougal era cât se poate de serios.

— Alma călărește pe un catâr, zise el, dar Marjorie, Cora și Faye, toate pe cai.

⁴ Pony Express – serviciu de curierat pe cai din Statele Unite, în anii 1860-1861 (n.tr.).

Nu mai auzisem în viața mea o idee mai trăsnită. Doar ne aflam în 1936, nu în zilele primilor coloniști! Mă simțeam din nou ca *Alice în Țara Minunilor*, numai că atunci când căzusem în vizuina iepurelui, sfârșisem în Acorn, Kentucky, cu Pălărierul Nebun.

— Pe ce distanțe călătoresc bibliotecarele? Și cât le ia drumul? am întrebat, sperând să se întoarcă în curând.

— Cam o zi. Vor începe să se întoarcă în două-trei ore.

Între timp n-aveam de gând să stau și să tai frunze la câini.

M-am ridicat și mi-am aranjat fusta.

— Ei bine, domnule MacDougal, am venit să lucrez ca voluntară, așa că, dacă sunteți amabil să mă conduceți într-un scurt tur prin bibliotecă, sunt gata să m-apuc de lucru.

— Vrei să lucrezi? făcu el, de parcă tocmai m-aș fi oferit să fac roata țiganului pe strada principală.

— Da. Mai bine să lucrez decât să stau degeaba și să mă simt inutilă. La urma urmei, sunt bibliotecară cu experiență. Mă pricep să completez fișe, să aranjez cărțile pe rafturi și să le cataloghez pe cele noi... și orice altceva mai e de făcut. Sau dacă preferați să nu vă ajut, nu mă deranjează să citesc tot restul după-amiezii. Dumneavoastră hotărâți.

— Ba nu hotărâsc eu. Fă ce vrei, domnișoară!

leși pe coridor și o luă în sus, pe scările care scârțâiau. Cu sandviciul de fasole și o ceașcă de cafea în mână. M-am dus în încăperea principală și mi-am rotit privirile în jur. Leslie MacDougal făcea de rușine breasla bibliotecarilor. N-

avea nicio scuză să lase o bibliotecă atât de mică să ajungă într-un asemenea hal.

N-aveam nevoie de niciun tur. Am găsit cu ușurință secția de beletristică, colecția minusculă de cărți de referință, ba chiar și raftul și mai mic cu literatură pentru copii. Cărțile din mormanul uriaș de pe birou așteptau, evident, să fie fișate și aranjate pe rafturi, așa că am reperat cutia de lemn cu fișe arhivate după termenul de returnare. Teancul haotic de fișe nearhivate era de la cărțile împrumutate. M-am pus pe treabă, uitând de situația neplăcută în care mă aflam și afundându-mă în sarcina plăcută și familiară de a pune în ordine biblioteca. Fiecare fișă din arhivă reprezenta o carte pe care cineva o citea probabil chiar în acel moment, savurând-o și lăsându-se transportat de ea într-un alt loc și timp. Am uitat cu desăvârșire de Leslie MacDougal până când scârțâitul scărilor îi anunță revenirea câteva ore mai târziu.

— Unde sunt cu toții? am întrebat. N-a venit niciun client să scoată cărți. Orașul mi s-a părut pustiu la sosire.

— Criza ne-a lovit din plin pe-aici. Majoritatea familiilor depind de cărbune într-un fel sau altul. Și-au pierdut locurile de muncă de la mină când s-au închis fabricile de sus, mai la nord.

— A plecat toată lumea din oraș?

— Unii bărbați și-au luat lumea în cap în căutare de lucru. Cei mai tineri s-au înscris în Civilian Conservation Corps și câștigă câțiva dolari pe zi. Mai trimit bani acasă când pot.

— Am văzut sigla WPA pe ușa bibliotecii. E un proiect de-al lor?

Dădu din cap.

— Domnul Roosevelt le plătește pe Faye, Cora și pe celelalte să meargă cu cărți. Nimeni de-aici nu vrea să ajungă șomer, sunt dispuși să facă un ban cinstit ca zilieri, dacă li se oferă șansa.

— Nu sunt măritate?

— Unele da, altele nu.

Nu vorbea cu accentul puternic pe care-l auzisem la alți sudiști, dar avea un fel propriu de a prelungi unele cuvinte, de parcă ar fi oftat în mijlocul lor. *Biblioteeeca*, în loc de *biblioteca*, *seeemn* în loc de *semn*, și *eeeu* în loc de *eu*.

— De când sunteți bibliotecar aici, domnule MacDougal?

— Mă cheamă Mack. Și pui prea multe întrebări. Ești câmpeancă. Lumea nu-i prea agreează pe câmpeni din capul locului, darămite când mai turuie vrute și nevrute și ne bat la cap cu întrebări. Când te întâlnești cu Cora și cu celelalte, te sfătuiesc să-ți vezi de treburile tale, nu de ale lor.

— Încercam doar să fac conversație politicoasă.

— Nu-i nimic politicos în a pune întrebări indiscrete.

— Ei bine, mai am doar o singură întrebare, și pe urmă vă las în pace. Unde e catalogul cu fișe?

— Aici! făcu el, lovindu-se cu palma în frunte. Știu pe de rost fiecare carte.

Îmi întoarse spatele și dispăru din nou pe scări, urcând

câte două trepte deodată.

După-amiaza trecu repede. Pe când începuse să se zărească în sfârșit suprafața de lemn a mesei, am auzit tropăit de copite pe drum și cai oprindu-se în fața casei. Ușa de la intrare se deschise cu un scârțâit, și în coridor răsunară glasuri și râsete de femei. Se întorceau bibliotecarele ambulante.

Într-o clipă, intrară în odaie două femei, care se opriră brusc când mă văzură, de parcă s-ar fi lovit de un zid de sticlă.

— Tu cine mai ești? Întrebă cea mai înaltă.

— Sunt Alice Grace Ripley din Illinois.

Se holbau la mine ca și când n-ar mai fi văzut o străină în viața lor. Poate nici nu văzuseră.

— Ce cauți la noi în bibliotecă?

Cea mai înaltă părea gata să mă ia de braț și să-mi facă vânt pe ușă afară. Din fericire, Mack coborî tocmai la timp scările.

— E în regulă, fetelor. Domnișoara Ripley a venit să ne ajute.

Zidul de sticlă se topi ca prin farmec și ele își reluară conversația fără nicio vorbă de salut sau bun-venit, de parcă m-aș fi făcut și eu nevăzută. Despachetară cărțile din genți – una căra o pereche de desagi de piele, alta vreo doi saci de pânză groasă – și le așezară grămadă pe masa pe care tocmai o curătasem.

— Hei, Cora, ai trecut pe la școală azi? o întrebă Mack pe

doamna cu sacii de pânză.

— E pe traseul meu de mâine.

— Perfect. Să vedeți numai ce am pentru copii!

Cu un gest solemn, ridică zâmbind atlasul lui Elmer Watson.

— De unde-l ai?

— Frumos, nu?

Aș fi putut la fel de bine să fiu invizibilă. Mă scotea din sărite tupeul lui de a se făli cu minunatul atlas al domnului Watson, de parcă l-ar fi tipărit și legat el însuși cât fuseseră ele plecate.

— Eu l-am adus! am spus cu glas răspicat. Din Illinois. Am făcut o colecție la biblioteca unde lucrez și a fost donat de un client de-al nostru.

Mack arătă cu atlasul spre femeie.

— Ea e Cora. Iar ea, Marjorie.

— Mă bucur să vă cunosc, am zis, afișându-mi zâmbetul cel mai prietenos.

Dădură din cap absente.

— Restul cărților sunt aici, le spuse Mack. Aruncați o privire și luați ce credeți de cuviință pentru traseu.

Vorbele lui mă îngroziră.

— Stați puțin! Cărțile astea încă nici n-au fost fișate și catalogate!

Îmi ignorară protestele și îngenuncheară să cotrobăie prin ele.

Am auzit din nou tropăit de copite și fornăit de cai afară

și mai intrară două femei să-și descarce cărțile. Mack le prezentă drept Alma și Faye, dar nu păreau cu nimic mai prietenoase decât celelalte două. Am uitat repede cum le chema pe fiecare în timp ce mișunau prin jur, scotocind prin cutii în căutarea unor cărți care să fie pe placul clienților lor.

— Ăăă... Eu cred totuși că ar fi mai bine să le catalogați mai întâi, am zis din nou. Încă nici fișe și buzunare n-au.

Mă ignorară din nou.

În cele din urmă, femeile aleseră ce credeau de cuviință și se pregătiră de plecare. Mi-am dres glasul să-i atrag atenția domnului MacDougal, care-și aduse în sfârșit aminte de necazul meu.

— Hei, fetelor, știți cumva vreun loc unde ar putea să înnopteze domnișoara Ripley?

Se holbară la mine ca la o pisică vagabondă – jalnică, dar nedorită – și murmurară câteva scuze.

— Dumnezeu mare! Habar n-am, Mack.

— La noi e plin.

— Noi nu mai avem niciun pat liber, acum că a venit în vizită mama lui Lloyd.

— Știi bine că am o droaie de copii.

Și așa mai departe. Își luară rămas-bun și plecară. Nu-mi mai rămânea decât să sper că domnul MacDougal n-avea să mă arunce în stradă.

Am lucrat la birou până la ora cinei, stăpânindu-mi vitejește lacrimile. Masa s-a rezumat la omletă cu pâine de

mălai.

— Mă gândesc că va trebui să rămâi aici peste noapte, zise el, în timp ce ne luam cina în bucătărie. De data aceasta binevoise să spele două farfurii și tigaia de inox în care făcuse omleta. Chiuveta de la bucătărie era dotată cu pompă de mână și apă curentă, dar am aflat că closetul era în curte. Când se întunecă, aprinse câteva lămpi, fiindcă nu avea curent electric în casă.

La ora de culcare, domnul MacDougal mă conduse pe scările scârțâinde într-o odaie ce mi-am zis că trebuia să fie dormitorul lui. Împinse sub pat câteva articole de îmbrăcăminte și dădu la o parte cearșaful, care arăta de parcă n-ar fi fost schimbat de ani de zile. Am încercat să-mi abat gândul de la ploșnițe, în timp ce el scotoci printr-un dulap de pe hol, scoțând la iveală o pereche împăturită de cearșafuri cenușii, mototolite. Mi le întinse.

— Sunt curate.

— Mulțumesc! îmi fac singură patul, nu-i nevoie să vă deranjați.

— Nici n-aveam de gând.

Îmi arată unde se afla olița de noapte, dar mi-am zis că mai degrabă aș fi lăsat să-mi explodeze măruntaiele decât să recurg la ea. Citisem cu plăcere trilogia Willei Cather despre viața primitivă din preria americană, dar nu-mi închipuisem niciodată că va trebui să experimentez pe pielea mea acest stil de viață, fără curent electric și instalație de apă în casă. De îndată ce plecă, am închis ușa

de la dormitor și am împins repede un scaun în fața ei.

Dormitorul părea sinistru și întunecat la lumina palidă a lămpii. Știam zicala potrivit căreia calul de dar nu se caută la dinți, dar nu puteam să nu fiu critică. Tapetul oribil începea să se decojească. Podeaua părea gata s-o ia la vale. Tavanul era împodobit cu pânze de păianjeni, și unde erau pânze, trebuiau să fie și păianjeni. Am întins cearșaful, m-am îmbrăcat în cămașă de noapte și mi-am spus rugăciunea. De obicei mă rugam culcată, dar în noaptea aceea am simțit nevoia să îngenunchez lângă pat, cerșind ajutor de la Cel Atotputernic. Poate poziția mea umilă avea să-L înduplece să-mi răspundă mai repede.

Am încheiat cu „Amin” și m-am urcat în pat cu băgare de seamă. Mai devreme luasem din grămada de cărți returnate una ce mi se păruse mai interesantă, intitulată *Povești populare din Apalași*. M-am rezemat cu spatele de pernă și am început s-o citesc la lumina lămpii. Prea târziu am descoperit că oamenilor din Apalași le plăceau poveștile cu fantome. N-aș fi recomandat nimănui să citească asemenea povestiri întunecate în dormitorul sinistru al unui bărbat excentric, dar nu mi se părea înțelept să renunț la relativa siguranță a odăii mele, orbecăind prin beznă după o altă carte. Am citit până mi s-a făcut pielea de găină, apoi am suflat în lampă și am încercat în van să adorm.

Clădirea scrâșnea și gemea. Din pereți răzbăteau scârțâituri misterioase, iar de deasupra capului se auzeau zgomote de pași. Și ca și cum n-ar fi fost de ajuns că

locuința gema de parcă ar fi fost bântuită, mai auzeam și clipocitul neîntrerupt al apei de afară, care ar fi trebuit să fie liniștitor, dar nu era. Apoi o oștire întreagă de broaște se puse pe *orăcăit*, zbierând și răcănind de-mi venea să urlu.

N-am reușit să dorm mai mult de o oră, două. În zori mă trezi un smintit de cocoș și m-am îmbrăcat să ies la veceu. Era deja dimineată, dar umbrele adânci, vineții învăluiau încă ograda din spate. Spre deosebire de apartamentul nostru din Vestul Mijlociu, unde soarele apărea la orizont în câteva minute, Acorn, Kentucky n-avea să vadă soarele decât peste câteva ore, când acesta se ridica peste crestele munților. Mi-am terminat treaba și m-am dus în plimbare până la pârau – sursa clipocitului pe care-l auzisem toată noaptea – reflectând la ce aveam de făcut.

Viața mea n-avea intrigă. Eroinele din romanele pe care le citisem știau întotdeauna ce voiau și își atingeau până la urmă scopul, depășind toate obstacolele. Lupta lor atingea punctul culminant și povestea se încheia – uneori tragic, dacă eroina avea vreun defect major, dar de cele mai multe ori cu „a trăit fericită până la adânci bătrâneți”. Crima se rezolva, povestea de dragoste se concretiza în căsătorie, lupta era câștigată și eroii aveau șansa unui nou început. Știam că în viață nu e ca în cărți, dar de ce oare viața tuturor părea să se deruleze lin, cu o intrigă decentă și țeluri realiste, pe când a mea nu?

Ce-mi doream de la viață?

Îmi doream înapoi postul de bibliotecară. În privința lui

Gordon, nu eram chiar atât de sigură. În afară de asta, n-aveam niciun țel. Fuga în Kentucky îmi oferise o diversiune, dar mai devreme sau mai târziu – mai devreme, speram eu – trebuia să mă întorc în Illinois. Și pe urmă ce? Aveam să devin și eu nevastă de fermier ca surorile mele?

Am aruncat o pietricică în râu – gest preferat de eroinele din romane din motive misterioase, simbolice. Am oftat și m-am întors în casă. Era prea frig și prea devreme ca să stau pe malul pârâului și să-mi plâng de milă. Pe la jumătatea drumului spre ușa din dos, am auzit un bubuit asurzitor, ca de pușcă. M-am speriat atât eu, cât și un stol de păsări care-și luară zborul dintr-un copac din apropiere. Alte două bubuituri se succedară rapid, făcându-mă să grăbesc pasul. Am dat buzna în casă, sprijinindu-mă de ușă să-mi trag sufletul, cu inima bătându-mi nebunește, ca aripile unei păsărele. Sperasem să se întâmple ceva, dar nu m-am așteptat la focuri de armă!

Am văzut coarne de cerb deasupra ușii și mi se făcu rușine. Desigur, lumea pe-aici mergea la vânătoare. Doar trebuiau să pună ceva pe masă la micul dejun și la prânz. Cum altfel să-și facă sărmanii oameni rost de mâncare? Speram că reacția mea jenantă trecuse neobservată.

Tocmai mă holbam la mormanul de vase din chiuvetă, zicându-mi că s-ar fi convenit ca un oaspete politicos să se ofere să le spele, când ușa de la intrare se deschise atât de brusc, că se cutremurară geamurile. Am intrat tiptil, cu băgare de seamă, în bibliotecă, trăgând cu ochiul după colț,

pe coridorul întunecos.

L-am zărit pe domnul MacDougal rezemat de perete. Își ținea mâna la inimă, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să-și depună jurământul de credință. Purta mănuși închise la culoare și sub palma lui am văzut o pată ce nu fusese acolo pe salopetă cu o zi înainte, își ridică privirea și mă zări în pragul ușii.

— Ajutor!... gâfâi el.

Mă privea cu ochi rotunzi, mari și îngroziți.

— Ajută-mă!...

Genunchii i se înmuiară și se prăbuși la pământ. M-am repezit spre el.

— Domnule MacDougal, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat?

Gâfâia cu respirația întretăiată.

— Am fost împușcat...

Când își ridică mâna, am văzut că nu purta mănușă. Avea palma scăldată în sânge întunecat.

— Ce... ce să fac? Nu știu ce-am de făcut!

Se uită la mine țintă, și pielea din jurul ochilor și al buzelor i se schimbă din roză în albă ca varul. Pleoapele i se închideau alene, de parcă ar fi fost gata să adoarmă.

— Să chem un doctor? Să chem salvarea? Unde-i spitalul?

Întrebări stupide. Nu se găsea nimic în orașelul acela ridicol.

— Adu-o pe Lillie! murmură el.

Ochii i se închiseră de-a binelea și căzu jos ca un sac de

cârpe.

Capitolul 5

Să o aduc pe Lillie? Tot ce știam despre Lillie era că se aflate la etaj ieri când sosisem și că Mack îi dusesese un sandviș cu fasole uscată. Ar fi putut la fel de bine să-i fie soție, mătușă sau câine de pază.

M-am năpustit în sus pe scările scârțâinde, urcând câte două deodată. Coridorul îngust avea trei uși: una ce dădea înspre odaia unde dormisem, una întredeschisă și o a treia închisă. Aruncându-mi privirea prin cea întredeschisă, am dat cu ochii de un atelier mic și întunecos de vrăjitoare. Mirosea a ouă clocite și a ierburi uscate. Tavanul era împânzit cu mănunchiuri de flori și plante medicinale, iar peste tot în jur se aflau împrăștiate borcane, sticlute și coșuri de diferite mărimi, pline cu leacuri vrăjitoarești. Am văzut chiar un vas negru de fier și un mojar cu pistil din lemn. Perna și cearșaful lui Mack zăceau mototolite pe podea, în locul unde probabil dormise.

M-am retras și am bătut la ușa închisă.

— Lillie?

Niciun răspuns. Am așteptat puțin și am bătut din nou, apoi mi-am venit în fire. Ce mai așteptam, pentru Dumnezeu? N-aveam timp de pierdut cu politețuri! Am apăsat pe clanță și am intrat.

— Lillie?

Pe peretele odăii întunecoase se afla un pat de bronz acoperit cu o plapumă din petice. Cocoloșul din mijloc se foi, întorcându-se spre mine, și am văzut o negresă bătrână privindu-mă chiorâș prin întuneric. Era atât de scundă, că părea doar un copil, dar fața cafenie îi era brăzdată de riduri ca harta Munților Stâncoși. Părul cărunt i se ridica în smocuri ca niște pene deasupra capului.

— Dumneavoastră sunteți Lillie?

— Da. Dar tu, cine maică ești?

— Sunt Alice Grace Ripley din Illinois. Scuzați-mă că vă deranjez, dar Mack a fost împușcat și nu știu ce să fac!

— Împușcat?

— Da! E jos, la parter, și... sângerează!

Femeia dădu la o parte acoperitoarea și-și trecu încet picioarele peste marginea patului.

— Va trebui să mă ajuți, fătucă! zise ea. Nu-s în apele mele de câteva săptămâni încoace și nu m-am dat jos din pat în ultima vreme.

Glasul îi era stins și răgușit ca o emisiune de radio cu bruiaj. Am ajutat-o să se ridice și ne-am târât împreună spre ușă. Era slabă ca un lujer de grâu în cămașa de noapte lungă și albă. Și era ușoară ca un sac cu vată.

— Tremuri, fătucă, zise ea, în timp ce o ajutam să coboare agale scările.

— Nu mă pot stăpâni. Mack a fost împușcat!

Nu mă mai puteam nici gândi, darămite să vorbesc. Șocul îmi lăsase mintea golită de orice gând. Era cu totul altfel să

văd pe viu sângele țâșnind dintr-o rană decât să citesc despre el în cărți.

Îmi luă un car de vreme s-o ajut să coboare șchiopătând scările până în locul unde zăcea Mack, dar în cele din urmă îngenunche lângă el și-i mângâie cu duioșie obrazul păros.

— Mă auzi, Mack, drăguță?

El nu părea să audă. Rămase neclintit ca un bolovan.

— Ajută-mă să-l culc pe spate, zise Lillie.

Era atât de calmă, de-ai fi zis că-i veneau zilnic oameni răniți și plini de sânge la ușa bibliotecii. Am privit-o cum îi descheie cu grijă nasturii de la bretele și de la cămașă cu degetele mărunte și ridate. De ce nu se mișca mai repede? Dar degetele mele tremurau atât de tare, că n-aș fi fost în stare să deschei niciun nasture.

— Să mă duc după doctor? am întrebat-o.

— Nu-i niciunul pe-aci, pe-aproape. Du-te în bucătărie și adă niște ștergare curate!

Curate?! Când fusese ultima oară în bucătărie? Am scotocit prin fiecare sertar și dulăpior, dar n-am găsit niciun ștergar, darămite unul curat. Pe sfoara de întins rufe de după sobă erau atârdate două perechi de izmene lungi, bărbățești, de lână. Le-am smuls de la loc, zicându-mi că trebuiau să fie curate, și m-am întors fuguța la Lillie. Ea îi dezgolise lui Mack pieptul, care era la fel de păros ca restul trupului.

— Am zis ștergare de vase, comentă ea când văzu ce i-am adus.

— Asta am găsit.

— Atunci sunt bune și astea, zise cu un oftat. Să vedem care-i treaba.

Șterse sângele cu un crac lung de izmană și am zărit o gaură vineție sub clavicula lui Mack. Când țâșni un nou jet de sânge, am strâns din ochi să nu leșin.

Lillie mototoli și celălalt crac și apăsă cu el pe rană, ca să oprească sângerarea, folosindu-se de ambele mâini și de toată greutatea ei de vrăbiuță. Nu trecu mult și sângele îi înmuie zdreanța din mâini și-i pătă cămașa albă de noapte. Chipul lui – atât cât se putea zări dincolo de păr și de barbă – era mai alb decât cămașa.

— Ajută-mă să-l întorc pe-o parte! zise Lillie.

Am îngenuncheat s-o ajut, apoi am privit cum îi scoate cămașa și-i șterge sângele de pe spate. Am văzut o a doua gaură, și mai mare decât cea din față, și mă luă din nou cu leșin. Lillie părea netulburată.

— Măcar n-a rămas în el glonte, zise ea. Uite, apasă tu asta în spate, iar eu apăs mai departe în față.

— Îmi... îmi vine să leșin...

— Nici să nu te gândești! Haide, oricine ai fi, n-am putere să opresc singură sângele de ambele părți!

— Dar... eu... eu...

— Respiră adânc, fătucă! Să-ți ajungă la creier. Doar nu vrei să ne moară pe cap?

— Nu, doamnă.

— Apasă atunci cu nădejde. Trebuie să oprim

sângerarea.

Am făcut ce mi se spuse. Simțind presiunea din spate, Mack gemu.

— Rămâi cu noi, Mack, îl ademini Lillie.

Glasul îi era calm și liniștitor.

— Să nu mori pe capul meu, m-auzi?

— Am apăsât strâns cârpa pe umăr. Îi simțeam sângele cald pe mână ca pe ceva viu. Am închis ochii.

Poate era un vis. Genul de coșmar pe care-l aveau oamenii când citeau povești de groază înainte de culcare. Mă puteam trezi în orice moment. Dimineața avea să reînceapă, dar de data asta fără să mai fie nimeni împușcat. Am deschis ochii după ce trecu amețeala, dar mă aflu încă în Biblioteca Publică din Acorn, apăsând cu un prosop plin de sânge rana bibliotecarului.

Mi-am întors privirea, încercând să mă concentrez la un raft de cărți din apropiere. Le-am citit titlurile și le-am aranjat în ordine alfabetică după numele autorilor pentru a-mi abate mintea de la sânge. Și de la muribund. Și de la bătrâna cu păr alb și subțire ca iarba. De ce nu puteam fi și eu calmă ca ea? De ce nu-mi venea în minte nicio soluție practică?

— Dacă n-aveți doctor în oraș, ce... ce fac oamenii când sunt răniți sau bolnavi? am întrebat.

— Vin la mine. Eu sunt vraciul din zonă... Știi să te rogi, copilă?

— Tata e pastor.

— Ei bine, el nu ne va fi de prea mare ajutor acum, dacă nu cumva se ascunde în odaia de alături. Am face bine să ne rugăm.

Închise ochii și-și ridică bărbia, strigându-și rugăciunea de parcă Atotputernicul ar fi fost surd ca o tobă.

— Doamne, îl vezi pe flăcăul ăsta ce zace aici. Vezi ce tare-i curge sângele. Nu mai are alt ajutor în afară de Tine, Doamne! Știi ce mult depindem cu toții de Mack. Oprește-i, Te rog, sângerarea și cruță-i viața!

Continuă așa preț de câteva minute, încheind cu „în numele neprețuit al lui Iisus. Amin”.

Deschise ochii și se uită ținută la mine, așteptând. Am aruncat o privire spre Mack, care era palid ca moartea, iar sângele atât de abundent, că n-am putut să zic decât „O, Doamne Dumnezeule, Te rog... Te rog... Te rog...”

Nu mai văzusem pe nimeni murind și mă temeam că avea să mi se întâmple chiar acum. Lacrimile îmi înecară vorbele.

— Halal rugăciune! mormăi Lillie.

— Îmi pare rău... îmi pare foarte rău... Aș putea să spun „Tatăl nostru”.

— Ba nu, mulțam. Că pe-aia o știe deja bunul Dumnezeu pe de rost. Nu vrea s-o mai audă încă o dată.

— N-ar trebui să chemăm poliția?

— N-avem poliție. Poate trece șeriful pe-aci dacă ne moare Mack pe cap, dar nu vrem așa ceva.

M-am întrebat ce anume nu voiam: să treacă șeriful sau

să ne moară Mack pe cap.

— Cine-ar fi avut motiv să-l împuște? am întrebat.

— O, știu eu vreo doi care vor să-l împuște. Mack e...

Se opri, săgetându-mă cu privirea, ca și când și-ar fi dat seama că era pe punctul să divulge un secret unei străine.

— Mai zi-mi o dată cine ești și ce cauți în casa mea!

— Sunt Alice Grace Ripley. Am venit ieri cu cinci cutii cu cărți să le donez bibliotecii.

Ieri. Mi se părea un veac de atunci.

— Nu ți-a spus domnul MacDougal... Mack?

— Nu, duduie, nu mi-a spus. De unde zici că ești?

— Din Illinois. Din Blue Island, Illinois.

— N-am auzit să fie vreo insulă în Illinois, darămite una albastră⁵.

— Păi, de fapt orașul nu-i albastru... și nu-i nici insulă. Cred că-i zice așa de la iarba ce se leagănă în vânt sau de la cerul înnorat sau... m-am oprit, neaducându-mi aminte cum ne explicase doamna profesoară în clasa a treia că își căpătase numele. Dar pentru Dumnezeu, de ce-i trebuia o explicație într-un asemenea moment? Și ce rost avea această discuție când Mack putea să moară în orice clipă? Ce fel de oraș mai era și ăsta, fără doctor și fără poliție... mai ales dacă oamenii aveau obiceiul să se împuște între ei pe nepusă masă?

— Te rog... am implorat-o. Nu mai putem face nimic pentru el? Sângerează!

⁵ Blue Island se traduce în română prin „Insula albastră” (n.tr.).

— Mie-mi spui? făcu ea, ridicându-și mâna plină de sânge. Glonteale a trecut prin el. Dar mă gândesc că-i mai bine așa decât să trebuiască să scotocim după glonte.

Mă luă din nou cu amețeală și mi-am închis ochii. Inima nu-mi mai bătuse așa în viața mea, nici chiar atunci când dădusem foc bucătăriei.

— Respiră adânc, fătucă! Respiră adânc.

Cum putea fi atât de calmă?

Când îmi trecu amețeala, mi-am deschis ochii tocmai când Lillie ridica zdreanța îmbibată în sânge, studiind atentă rana de la coastă.

— Începe să se închege, zise ea. Dar mai apasă oleacă, pentru orice eventualitate.

Am închis din nou ochii.

În cele din urmă, mă îndemnă să mă opresc și țin eu o clipă bandajul pe ambele răni.

— Fugi sus și adă cearșaful de pe patul meu să-l folosim de bandaj.

M-am supus, numai că i-am adus cearșaful de pe patul meu, căci mi se părea mai curat. Întorcându-mă, am constatat ușurată că Mack își recăpătase cunoștința și vorbea cu Lillie cu glas înecat.

— Niște smintiți au încercat să mă omoare...

— Și s-ar putea să-și vadă visul cu ochii, drăguță. Încă n-ai ieșit la liman.

— Lasă-i să creadă că m-au omorât, Lillie! Așa-i cel mai bine.

Lillie reflectă o clipă la vorbele lui, apoi spuse:

— Nu zici tu rău. Dacă se-ntorc să-ți facă felul, ești o pradă ușoară, ca găina pe cuiabar. Sau mai bine zis ca rățoiul pe cuiabar.

Chicoti pe înfundate și își ridică privirea spre mine. I-am întins cearșaful cu mâinile tremurânde, pline de sânge.

— Știi să rupi bandaje, fătucă?

Am clătinat din cap. Studiasem să mă fac profesoară și bibliotecară, nu asistentă medicală.

— Atunci treci tu încoace și lasă-mă pe mine să rup.

Am îngenuncheat să presez izmenele îmbibate de sânge pe rănilor lui Mack, în timp ce Lillie sfâșie cearșaful.

— Ascultă, Lillie, rosti Mack gâfâind. Fă pregătirile de înmormântare! Fă-i să creadă că m-au omorât.

— Cum să înscenez singură o înmormântare, drăguță? Îmi trebuie coșciug și alte cele.

El își ridică bărbia spre mine.

— Poate ne ajută și ea.

— Fătuca? Nu pare prea mare lucru de capul ei, din câte văd eu.

Ochii lui Mack îi întâlneau pe-ai mei.

— Vrei să ne ajuți?

N-am știut ce să răspund. Aveam senzația că eram împinsă pe scenă în mijlocul unei piese de mână a doua fără să-mi fi învățat replicile. Mi-aș fi luat câmpii dacă aș fi avut ce câmpii să-mi iau și dacă nu mă pândeau nimeni afară cu pușca.

— Te rog, domnișoară Ripley!

Mă surprinse faptul că Mack ținuse minte cum mă cheamă. N-am putut decât să bolborosesc:

— Dar eu... eu...

— Ucigașul se poate întoarce să ne omoare pe toți trei, zise Lillie cu fermitate. Asta vrei?

Am clătinat din cap. Sigur visam. Mâncasem un sandwich cu fasole cu o seară înainte. Probabil făcusem indigestie. Era un coșmar, atâta tot. Mi-am rotit privirile prin jur, încercând să-mi găsesc alinarea în împrejurimi. Doar mă aflam într-o bibliotecă, pentru numele lui Dumnezeu, în lumea mea familiară de cărți, notificări de întârziere și cataloage cu fișe. În bibliotecă nu erau împușcați oameni. Cine să-i facă felul unui bibliotecar? Eram oameni de treabă. Inofensivi. Nu putea fi decât un vis. Un vis cumplit. Dar până la trezire era mai înțelept să le cânt în strună acestor bezmetici și să fac ce-mi cereau.

— Ce... ce vreți de la mine?

Lillie și Mack făcură schimb de priviri.

— Du-te sus și adă pușca lui Mack, zise ea.

— Nu știu să trag cu pușca!

— Nu ți-a spus nimeni să tragi, fătucă, doar s-o aduci.

Știam unde se afla. Mă holbasem toată noaptea la husa ei de pe peretele din dormitor, sperând să nu trebuiască să o folosesc.

Lillie schimbă din nou locul cu mine și se apucă să-l bandajeze pe Mack ca pe o mumie, în timp ce eu am urcat

la etaj. Măinile îmi tremurau atât de tare, că abia am reușit să ridic pușca masivă. Nu mai ținusem în mâini o pușcă în viața mea. Am dus-o jos cu grijă, de parcă ar fi putut să se declanșeze în orice clipă. Dacă mi-ar fi spus Lillie s-o ațintesc spre cineva, aș fi murit pe loc.

— Aici e, i-am zis, dar...

— Ascultă la mine, fătucă!

Mi-o luă din mâini, punând-o jos lângă Mack.

— Cora și celelalte se întorc nu peste mult timp de la lucru. Le vom spune că Mack s-a dus la vânătoare dis-dimineață și a avut un accident.

— Vrei să *mint*?

— Nu, vreau să-ți ții gura și să nu suflă o vorbă. Ne-am înțeles?

Am dat energic din cap. Deși firavă ca o trestie, Lillie părea să se priceapă la mânuitul armei. De fapt, am dat atât de tare din cap, că mă mir că nu mi-a căzut de pe umeri.

— Între timp, ținem pușca la îndemână, în caz că se întoarce ucigașul să termine ce a început.

Am continuat să dau din cap, deși ar fi putut la fel de bine să bată câmpii.

Stăteam încă buimăcită între Mack și Lillie când sosiră celelalte bibliotecare. Acestea se opriră șocate, văzându-l întins pe coridor într-o baltă de sânge.

— Ce s-a întâmplat, Miss Lillie?

— Un accident de vânătoare.

— O, Mack!

— Se va face bine?

— Nu se știe încă. A pierdut o grămadă de sânge. Se poate să fi ajuns prea târziu acasă.

Femeile bociră, se rugară, îl ținură de mână. Trei dintre ele urcară la etaj, cărând jos salteaua de pe patul lui – care acum era al meu – și întinzându-l cu blândețe pe ea. Șocul și durerea de pe urma mișcării îl făcură să geamă și-și pierdu din nou cunoștința.

— Ce-i de făcut, Miss Lillie? întrebară ele. Zi-ne ce să facem!

— Nu prea aveți ce face. E în mâinile Domnului de-acum. Vedeți-vă de treabă ca de obicei! Oamenii își așteaptă cărțile, nu? Spuneți-le celor credincioși să se roage pentru el. În rest, vom trăi și vom vedea.

— Nu te putem ajuta cu nimic?

Lillie arătă spre mine.

— Fătuca cea nouă zice că ne ajută ea.

Mă priviră toate patru bănuitoare. Cora vorbi în numele grupului:

— Sigur nu vrei să stăm cu tine, Miss Lillie?

— Domnu' președinte Roosevelt vă plătește să munciți, nu?

— Da, doamnă.

— Atunci puneți-vă pe treabă!

O îmbrățișară pe Lillie, încercând s-o consoleze. Am auzit-o pe una spunând:

— Biata de tine, Lillie! Ai trecut deja prin atâtea, iar acum și asta.

În timp ce bibliotecarele își încărcau cărțile pe cai să plece, Lillie dădea semne de epuizare. Mi-am amintit că era bolnavă.

— Ți-e rău? am întrebat-o. Vrei să te ajut să urci în dormitor și să te culci?

— Nu, trebuie să stau aici cu Mack. Dar poți să-mi aduci un scaun să mă așez.

Am târât un fotoliu din secția de nonficțiune și Lillie se prăbuși în el cu un suspin.

— Încă n-a ieșit la liman, să știi. Următoarele zile sunt critice.

Am dat din cap. Nu știam ce să spun. Lillie mă studia de parcă încă n-ar fi fost sigură cine sunt și ce caut acolo. Nici eu nu știam sigur.

— Știi să faci de mâncare? întrebă ea.

Eram gata să răspund afirmativ, când mi-am adus aminte cum îmi interzisese mama să pun piciorul în bucătărie după ce îi dădusem foc.

— Mă tem că nu prea bine.

— Ei bine, eu n-am destulă putere să le fac pe toate, așa că n-ai decât să te duci la bucătărie și să faci cum știi.

— Da, doamnă.

Trebuia să-mi curăț mai întâi mâinile de sânge. Și dacă petele de pe haine nu ieșeau la spălat, voi fi nevoită să le arunc. Mama m-ar fi dojenit, zicând că sunt risipitoare. *Nu*

știi că țara e în criză economică? Ce-aș fi putut să-i răspund? îmi pare rău, dar a încercat cineva să-l ucidă pe bibliotecar și m-am mânjit toată de sânge? Nu m-ar fi crezut nimeni.

M-am dus în bucătărie să fac ordine și să pregătesc micul dejun. Dar înainte să mă apuc de gătit, trebuia să mă dumiresc cum se face focul în sobă. Mi-am rotit privirile prin jur, de la lada goală de lemne și soba rece până la muște și la vasele ce putrezeau în chiuvetă, apoi m-am prăbușit la masă și am izbucnit în plâns.

Capitolul 6

Dacă nu moare, îi vor trebui leacuri.

Lillie îmi dădu vestea în timp ce ne luam micul dejun – pâine de mălai și compot de căpșuni. Nu găsisem nimic altceva de mâncare în bucătăria cu susul în jos și, colac peste pupăză, focul din sobă nu stătea aprins nici două minute. Nu-mi plăcea felul în care zicea Lillie „noi” de fiecare dată când i se năzărea că mai era ceva de făcut. Cu sănătatea ei fragilă, „noi” însemna mai degrabă „eu”. Dar Mack părea gata să-și dea duhul în orice clipă și nu voiam să am moartea lui pe conștiință.

Ieri aş fi întrebat-o unde e cea mai apropiată farmacie. Azi eram însă destul de brează ca să-mi dau seama că dacă în Acorn, Kentucky, nu exista hotel, nici cafenea, poliție, doctor sau spital, slabe şanse să aibă farmacie.

— De unde să fac rost de leacuri? am întrebat, îngrozindu-mă dinainte de răspunsul ei.

— Ne trebuie scoarță de salcie și de ulm. Și poate și niște frunze de piersic verde, dacă le găsim în perioada asta a anului. Dacă rezistă, îi va trebui o cataplasma care să extragă otrava și ceva pentru febră.

Părea să vorbească mai mult pentru sine, așa că n-am zis nimic.

— Dar mai întâi ne trebuie ceva pentru durere. Remediul

cel mai rapid e calapărul. Cred că mai am un pic la mine în atelier.

— Stai puțin! Ce-i ăla calapăr?

Lillie încercă să-mi explice cum arată și, după trei drumuri în atelier și înapoi, am găsit în sfârșit legătura corectă printre puzderia de buchețelele de ierburi uscate ce atârnavă din tavan.

— Și acum? am întrebat.

— Acum faci ceaiul și încercăm să i-l dăm să bea.

Mă simțeam idioată la culme. A trebuit să recunosc în fața lui Lillie că habar n-aveam cum se face ceaiul de calapăr. Ea îmi explică procedura și apoi moțai în fotoliu, în timp ce eu mă dădeam de ceasul morții să aprind focul și să-l întrețin măcar până fierbe apa. I-aș fi cerut sfatul, dar nu voiam s-o deranjez.

Pe când dădu apa în clocot și ceaiul fu gata, duhneam deja ca o șuncă afumată. Lillie mă puse să iau în poală capul lui Mack și să-i torn pe gâtlej ceaiul cu lingura. Mișcarea îl făcu să geamă de durere. M-am rugat să nu-l fi omorât.

Într-un târziu, înghiți mare parte din ceai. Era trecut de ora începerii programului și simțeam nevoia să fac ceva normal, cum ar fi să stau la masa de birou și să fișez cărți, dar eram legată de mâini cu doi pacienți care necesitau îngrijirile mele. Lillie stătea ghemuită în fotoliu ca un cocostârc bătrân în cuib, iar Mack zăcea pe saltea taman în mijlocul coridorului, unde s-ar fi lovit de el toți clienții. I-am

lăsat să moțăie și m-am întors la debandada din bucătărie. Avea să-mi ia ceasuri întregi să lichidez toate muștele, să aduc lemne de foc, să pompez și să fierb destulă apă pentru curățatul bucătăriei și spălatul vaselor. Mi-am suflecat mânecile și m-am pus pe treabă.

Ceaiul de calapăr se dovedi a fi doar începutul în ceea ce-o privește pe Lillie. După ora prânzului, am ajutat-o să urce în atelierul ei de vrăjitoare și în curând mă puse să macin, să fierb și să amestec tot felul de bazaconii pentru cataplasma. În zadar tânjeam eu după un spital curat și igienic. În acea după-masă, la un moment dat, încetă să-mi mai spună „fătucă” și începu să-mi zică „drăguță”. Am luat-o ca pe un semn că eram de-acum prietene. În tot acest timp, nu veni niciun client la bibliotecă după cărți.

Mack era încă în viață când se întoarseră bibliotecarele ambulante în ziua aceea, dar se simțea prea slăbit să vorbească și nu reușea să rămână treaz mai mult de câteva minute. Prima care sosi fu Cora. Era cea mai în vârstă dintre ele, cam de vârsta mamei mele, aș fi zis eu. Calmul ei, maniera de a nu tolera aiureli și mâinile rapide și eficiente mă duceau cu gândul tot la mama. Doar că pe mama nu mi-o puteam închipui nicicum în pantaloni, nici cutreierând munții călare precum Cora. De îndată ce Lillie se întoarce cu spatele, Cora mă apucă de braț și mă trase după ea în secția de beletristică, vorbind în șoaptă ca o școlăriță ce avea un secret.

— Uite, când i-am spus fratelui meu de accidentul lui

Mack, mi-a dat asta!

Își descheie haina, scoțând la iveală un borcan de jumătate plin cu ceva lichid.

— Ce e?

— Psst... Miss Lillie tună și fulgeră împotriva băuturilor alcoolice, dar rachiul e cel mai bun sedativ pe care-l știu și Clint face cel mai bun rachiu din zona asta. Să nu-i spui lui Lillie, că te va pune să-l arunci! Întreabă-l pe Mack dacă nu vrea o gură când nu e ea în preajmă. Apoi toarnă puțin într-o licoare făcută de ea când nu se uită.

Alte secrete. Eram înfundată deja până-n gât.

Următoarea care se întoarse fu Marjorie.

— Ai nevoie de ajutor cu calul lui Lillie? mă întrebă ea. Am văzut când am venit că Belle nu-i afară la pășune.

— Cal? Ce cal?

— Belle, iapa lui Miss Lillie. Mack îi dă drumul din șură peste zi.

— Nu știu nimic despre cai. N-am știut nici măcar că Mack are șură.

Mă privi cu compătimire.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Alice Grace. Prietenii îmi spun Allie.

Și în clipa aceea aveam mare nevoie de un prieten. O, să fi fost Freddy aici! Ea era de obicei cea înțeleaptă și cu capul pe umeri, preluând inițiativa în orice criză. Avusese grijă de mine de la șapte ani, din ziua când căzusem și-mi julisem genunchii la patinaj. Îi plăcea să ajute pușorii de

pasăre căzuți din cuib și să salveze cățelușii rătăciți în mijlocul drumului. Ea ar fi știut exact ce să facă.

— Ești fată de la oraș, Allie? întrebă Marjorie. Am dat din cap. În comparație cu Acorn, Blue Island își merita numele de oraș.

— Hai atunci să-ți arăt ce-ai de făcut ca să menții bunul mers al fermei!

Al fermei? Detestam fermele. Cum de ajunsesem să mă ocup de bunul mers al uneia? Mă luă de braț, gest ce-mi mai dădu un pic de curaj.

— Mulțumesc, Marjorie! îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor.

— Cu plăcere. Numai că eu sunt Faye. Marjorie e sora mea.

— O, îmi cer scuze!

Faye și Marjorie erau cele mai tinere dintre cele patru și ai fi zis că-s gemene. „Ca Tweedle-dee și Tweedle-dum”, mi-am zis, ducându-mă din nou cu gândul la *Alice în Țara Minunilor*. Purtau amândouă jachete bleumarin de lână, șepci tricotate și cizme înalte de piele cu șireturi în față. Erau de o frumusețe simplă și naturală, ca acele rochii la modă făcute din țesătură de casă, nu din mătase.

— Nu-i nimic, zise Faye. Îmi dau seama că accidentul lui Mack te-a dat peste cap. Să fiu sinceră, pe toți ne-a dat. Ne-am temut atât de mult să nu plece Miss Lillie dintre noi, că nici prin cap nu ne-a trecut că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Mack.

Mă trase după ea prin bucătărie – am fost dezamăgită când nu făcu nicio observație despre cât era de curat – și mă conduse afară prin ușa din spate. Într-adevăr, mai jos la vale, lângă pârâu, se afla un ocol cu un cal înfuriat. Faye îi dădu drumul și-mi spuse să-l închid la loc la apusul soarelui. Eram gata s-o întreb cum să-l prind, când îmi zise:

— Știi că trebuie să închizi și găinile peste noapte, nu?

— Găinile? Mack are și găini?

Râse și arătă cu mâna spre un coteț și un ocol îngrădit rudimentar, care scăpaseră și ele spiritului meu de observație.

— Dacă nu le închizi, vor păpa vulpile carne de pui la cină, nu tu. Cred că Mack le dă drumul dimineața când adună ouăle. Unele nu vor vrea să plece cu una, cu două, dar trebuie să le alungi de pe cuibar, să le arăți cine-i stăpânul.

Găinile aveau să știe prea bine cine-i stăpânul.

— Tu ai să gătești pentru Mack și Miss Lillie până se întreamează?

— Păi... ăăă... cred că da. Dar n-avem prea multe alimente prin casă.

Și nici frigider unde să le ținem.

— Te-ai uitat în pivniță? Acolo își ține lumea conservele cu roșii și legumele.

— Aha! Și pâine de unde să cumpăr? A noastră e pe terminate.

Zâmbi și mi-am dat seama că se străduia să nu râdă.

— N-o cumpărăm, o facem noi. Vrei să-ți arăt unde e cămara cu legume, dacă tot suntem aici?

Am dat din cap. Citisem în cărți despre cămări cu legume, dar nu mai văzusem niciuna în realitate. Acasă aveam frigider.

— N-are nimeni curent electric pe-aici?

— Ba da, bogătașii. Și poșta, desigur. Eu una nu-i văd rostul. De altfel, știi cu ce te alegi de la o grămadă de fire electrice vechi și hidoase atârdate peste tot prin oraș?

Îmi venea să strig: *Da, te alegi cu lumină! Și facilități moderne precum sobe care stau calde și frigidere care păstrează hrana la rece.* În schimb, am clătinat din cap și am întrebat:

— Nu, cu ce?

— Cu un morman de facturi pe care nu le poți plăti pentru că s-a închis mina. Dacă întrebi lumea de pe aici, cei mai mulți îți vor spune că preferă să stea pe întuneric cu stomacul plin decât cu lumină în casă și cu mațele chiorăind de foame.

Mă duse la o moviliță zgrunțuroasă din apropierea șurii și deschise o ușă dublă ce dădea într-un beci. Am coborât o serie scurtă de trepte într-o gaură subterană - asemenea unui mormânt, mi-am zis înfiorată. Ne-am ferit capetele și, după ce ochii mi se obișnuiră cu întunericul, am zărit grămezi de cartofi, coșuri cu morcovi și sfeclă și câțiva dovleci cu pete de mucegai. Și pretutindeni pânze de păianjeni. M-am agățat de brațul lui Faye, înnebunită la

gândul că aş putea rămâne închisă acolo.

— Vezi ce răcoare e aici? Întrebă ea. Nici în august nu ne trebuie cutie cu gheaţă.

— Există vreun telefon în Acorn? am întrebat când am ieşit din nou la lumina zilei. Se holbă la mine de parcă aş fi întrebat dacă există vreun struţ.

— La ce ne trebuie telefoane şi alte afurisite de facturi de plătit? Dacă avem de vorbit cu cineva, mergem la ei acasă. Birourile de la mina de cărbuni au telefoane. Şi câţiva oameni din Pottsville, cred.

— E un oraş? La ce distanţă de aici?

M-aş fi putut duce pe jos să-i aduc ajutoare lui Mack – şi să-mi aranjez transportul spre casă.

Faye părea nedumerită, ca şi când nu mi-ar fi înţeles întrebarea. – La ce distanţă? Păi, depinde de cal, mă gândesc. Cu al meu ajung în... ăăă... trei sau patru ore. Chiar mai repede, dacă-i dau ghes. Cu iapa lui Lillie, îţi ia mult mai mult. E mai înceată la deal.

— Câţi kilometri sunt până acolo?

Faye ridică din umeri.

— Nu numără nimeni kilometrii pe-aici. Un loc poate fi la câţiva kilometri în linie dreaptă, dar dacă e peste vreun deal sau pârau, ai de ocolit tot drumul.

— E vreun doctor în Pottsville? Sau vreun spital? Mă îngrijorează mult starea lui Mack.

Ea izbucni:

— Miss Lillie e mai pricepută ca orice doctor, să ştii. Dacă

ea nu-l face bine, nu-l mai face nimeni.

Am revăzut în minte ierburile uscate și leacurile cleioase făcute de Lillie. Începeam să mă tem pentru viața lui Mack. Dar oare aveam curajul să mă duc pe jos până în orașul vecin după doctor? Și *trebuia* să merg pe jos. Nu mai urcasem pe cal în viața mea, și nici prin cap nu-mi trecea să încep acum. Până și perspectiva de a fugări iapa lui Lillie înapoi în șură în seara aceea mă scotea din minți.

Faye mă strânse de braț înțeleghătoare, apoi îmi dădu drumul și pornirăm înapoi spre casă.

— Mai vrei să-ți arăt ceva?

Am aruncat o privire spre lemnele stivuite cu grijă lângă zidul casei.

— Păi... mi-e cam jenă să întreb, dar... n-ai putea să-mi arăți cum să întrețin focul în sobă? Lui Lillie îi trebuie o grămadă de apă fiartă și focul nu stă aprins nici două minute.

Faye râse din nou.

— Cum să nu!? Dar dacă nu te superi că te întreb, acasă ai o liotă de slugi care fac toate astea în locul tău?

— Nu, într-un oraș mare e mai ușor. Avem frigider electric, cuptor cu cărbuni și sobă pe gaz. Nu-ți trebuie decât un chibrit, și cuptorul stă aprins până îl stingi la loc.

— Am văzut așa ceva prin reviste.

Faye mă învăță să aprind și să întrețin focul, alimentându-l cu cărbuni din ladă, ca să ardă mai mult timp. Am luat notițe pe o bucată de hârtie.

— Mulțumită? mă întrebă ea la sfârșit. E timpul să merg acasă, Allie. Copiii își așteaptă cina.

— Ai copii?

Nu părea mai în vârstă decât mine.

— Da, patru ștrengari mici. Băieți cu toții.

— Patru! Dar câți ani ai?

Știam că e o întrebare indiscretă, dar n-am putut rezista.

— Douăzeci și trei. Tu?

— Douăzeci și doi.

— Și nici măritată nu ești? Doamne, pe-aci ți-ar zice lumea fată bătrână. Eu m-am măritat cu Lloyd la șaisprezece ani și zece luni mai târziu l-am avut pe Lloyd junior. Apoi pe Bobby, pe Clyde și pe micul Roger, toți unul după altul.

— Trebuie să-ți fie greu să-i lași singuri în fiecare zi când pleci la lucru.

— Se ocupă bunica lor de ei. Locuiește cu noi. Nu trece zi să nu-l mulțumesc bunului Dumnezeu că a deschis Mack biblioteca asta și a obținut ajutor de la WPA să ne angajeze. Altfel nu știu cum ne-am fi descurcat. Lloyd nu mai are loc de muncă de când s-a închis mina... Bietul Mack! Avem mare nevoie de el. Fără el și fără Miss Lillie, întreg orașul s-ar duce de râpă.

— Mack e de prin zonă?

— Bunul Dumnezeu ni l-a trimis înapoi tocmai la timp și sper din tot sufletul că n-are de gând să ni-l ia încă.

— De unde vi l-a trimis?

Faye nu răspunse. Din câte-mi dădeam seama, oamenii de aici aveau obiceiul să ignore orice întrebare la care nu voiau să răspundă.

— Trebuie să plec. Pe mâine, Allie.

Când o perdeă de umbre se aşternu peste vale, mi-am zis că era timpul să închid calul la loc în şură peste noapte. Dar hotărât lucru, iapa lui Lillie nu mă putea suferi. Nu bine mă apropiam de ea, că îşi dădea ochii peste cap şi începea să fornăie ca un balaur, ferindu-se din calea mea. E drept că şi mie îmi era o frică teribilă de ea. Era atât de mare! Abia îi ajungeam cu capul până la spinare. M-am învârtit prin curte o vreme, încercând să o surprind din spate şi s-o mân înăuntru, dar în cele din urmă m-am dat bătută şi m-am hotărât să-mi încerc norocul cu găinile.

Pene pretutindeni! Habar n-avusesem că găinilor le cad penele ca fulgii când se înfurie. Să le fi văzut cineva cotcodăcind şi bătând din aripi prin curte, ar fi zis că încercam să le duc la frigare, nu la culcare. Nu bine reuşeam să bag trei în coteţ, că una îmi scăpa din nou. Iar cocoşul era afurisit ca un uliu, bătând din aripi de parcă ar fi vrut să-mi ciugulească ochii. Eram pe punctul să renunţ. Dacă vulpile aveau de gând să se înfrupte din aceste orătănii ţâfnoase, n-aveau decât s-o facă. În clipa aceea am auzit un strigăt.

— Hei!

M-am întors brusc. În pragul uşii de la bucătărie stătea Lillie cu mâinile în şolduri. Cum reuşise să ajungă acolo fără

ajutor era o enigmă pentru mine. Am lăsat găinile în plata Domnului și am fugit spre casă, rugându-mă ca Mack să fie încă în viață.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat pe nerăsuflăte.

— Păi asta vreau să știu și eu. Am auzit găinile cotcodăcind și făcând tărațoi și mi-am zis c-a dat iama vulpea prin coteț. Acu văd că ești tu.

— Mă chinui să le bag în coteț peste noapte.

— Ai să le faci ouăle omletă înainte să se ouă.

— Îmi pare rău, dar nu știu nimic despre găini!

— Dă-le pace, pentru Dumnezeu! Intră ele singure când se întunecă.

Am simțit cum mi se ia o piatră de pe inimă.

— Și calul? Nici pe el nu reușesc să-l bag în șură.

— Belle e o „ea”, nu un „el”. Nu știi să faci diferența?

Am clătinat din cap. Obrajii îmi ardeau ca focul aprins cu ajutorul lui Faye.

— Pune-i oleacă de mâncare în găleată și scutur-o puțin! Trebuie să fie un sac cu grăunțe prin șură.

Era posibil să fie atât de ușor? Și, ce-i drept e drept, nu bine am umplut găleata și am scuturat-o, că afurisita de iapă intră direct în șură, singură și nesilită de nimeni.

Capitolul 7

Am făcut tot ce s-a putut pentru Mack, zise Lillie seara târziu. Du-te să te culci, drăguță! Rămân eu cu el peste noapte.

— E... crezi că va muri? am întrebat în șoaptă, cu toate că Mack dormea și nu erau prea mari șansele să mă audă. Simțeam c-ar fi fost piază rea să pun întrebarea cu voce tare. Cu câte amestecuri ridicole turnasem în el și pe el în ziua aceea, nu-i dădeam prea multe șanse de scăpare. Omul avea o gaură de glonte care îi trecuse prin trup! M-am cutremurat când mi-am adus aminte cât sânge țâșnise din el.

Lillie mă mângâie pe braț consolatoare.

— Dacă moare sau scapă, asta numai bunul Dumnezeu știe.

Cel mai mult mă îngrijorau înghițiturile de rachiu pe care i le dădusem pe ascuns. Îi arătasem lui Mack borcanul primit de la Cora când Lillie nu era prin preajmă, întrebându-l dacă nu vrea puțin.

— Depinde. Cine l-a făcut? găfâi el.

— Cine l-a făcut? Nu știu sigur... Una din bibliotecare, cea înaltă cu umerii lați, mi-a spus că fratele ei. Are vreo importanță?

— Fratele Corei, Clint?

— Așa cred.

— Bine atunci, dă-mi oleacă!

Se înecă și tuși de la băutură, iar fața i se făcu roșie ca racul. Dar pe urmă se cufundă într-un somn adânc, din care nu se trezise încă. Aveam un sentiment de vinovăție că-mi băgasem coada în leacurile trăsните ale lui Lillie.

— Fugi sus și adă o pătură de pe patul meu! zise Lillie, întrerupându-mi gândurile. Și n-ar strica să-mi mai aduci și niște gloanțe pentru pușcă. Mack le ține în sertarul de la oglindă.

N-am vrut să întreb la ce îi trebuia o pușcă încărcată. Am făcut ce mi-a cerut și am urcat la culcare pentru a doua noapte în camera lui Mack. Oare era posibil ca numai *ieri* să mă fi lăsat aici mătușa și unchiul? Plecaseră cu intenția să stea două săptămâni în stațiune – paisprezece zile lungi, insuportabile. Dacă cineva încercase să-l omoare pe bibliotecar chiar în prima zi, ce avea să mai aducă ziua de mâine?

Mă dureau umerii de la pomparea apei și de la atâta cărat de lemne și cărbuni. Viața la țară mă epuizase în asemenea măsură, că mă așteptam să adorm de cum aș fi pus capul pe cutia cu arcuri din dormitorul lui Mack – salteaua era jos la el. Pentru prima oară în viață n-am simțit nevoia să citesc înainte de culcare. Cum să mă concentrez la o poveste născocită când mă afundasem până-n gât într-o dramă reală, chiar dacă părea atât de neverosimilă?

Am încercat să mă fac comodă fără a fi împunsă de

vreun arc răzleț, apoi am ascultat clipocitul pârâului și orăcăitul neîntrerupt al broaștelor de afară. Cântau pe rând, ca un cor răgușit de babe, preluând melodia de unde o lăsase prima broască, trimițând ecouri înainte și înapoi. În loc să număr în gând, m-am hotărât să întocmesc o listă cu toate lucrurile și facilitățile de acasă, pe care le tratasem cândva ca pe ceva de la sine înțeles. Dacă asta nu mergea, aș fi întocmit un plan cu tot ce aveam de gând să fac după întoarcerea mea în Blue Island.

Stăteam cu ochii închiși, imaginându-mi cum ar fi fost ca doamna Beasley să iasă la pensie și să fiu numită bibliotecară-șefă în locul ei, când o vietate îmi zbură fluturând din aripi pe deasupra capului. Era o pasăre? Dar pe unde să intre o pasăre în casă? Trecu din nou în zbor, urcând și coborând brusc ca o săgeată, de zici c-ar fi luat o gură din borcanul cu rachiu al lui Mack. Dar vai! Nu era o pasăre cherchelită, ci un liliac! Am smuls perna și mi-am pus-o pe cap, apoi am coborât în fugă scările, scâncind și încercând din răspuțuri să nu țip. Când dădui buzna înăuntru, Lillie se ridică în fotoliu cu ochii măriți.

— Cine-i acolo?

Întinse mâna după pușca lui Mack.

— Sunt eu, Lillie, Alice Ripley. Am un liliac în dormitor!

Oftă și se relaxă la loc, închizând ochii.

— Pentru Dumnezeu, fătucă, am crezut că a venit îngerul morții să ne ia pe mine și pe Mack!

— Scuză-mă... îmi pare rău, dar am *un liliac în dormitor!*

— Sunt vietăți de noapte, drăguță. Întotdeauna ies după ce se întunecă.

— Mda, atâta știi și eu.

— Și atunci?

Se înveli în pătură și se culcuși la loc în fotoliu, de parcă n-ar mai fi trebuit să dea nicio explicație.

— Lillie, cum să dorm cu un liliac care-mi zboară prin odaie toată noaptea?

— Cum doarme și el cu tine zburdând prin odaie toată ziua. Pune-ți mâna pe cap și închide ochii!

— Dar...

— Nu-ți face niciun rău. Du-te și dormi oleacă, drăguță! Avem o grămadă de treburi de făcut mâine.

M-am furișat înapoi la etaj cu perna pe cap. Am dat la o parte acoperitoarea, verificând fiecare centimetru de pat înainte să mă întind la loc. În timp ce stăteam culcată, străduindu-mă zadarnic să adorm, mă întrebam ce era mai bine: să văd din nou zburând liliacul și să știu exact unde se află sau să nu-l văd și să mă întreb unde e.

Nu voiam să plâng. Lacrimile n-ar fi rezolvat nimic și, în plus, mi-ar mai fi udat și perna. M-am hotărât să spun rugăciunea „Tatăl nostru” și toate versetele biblice pe care le știam. Am adormit undeva pe la mijlocul Psalmului 23, înainte de „valea umbrei morții”.

În odaie era încă întuneric când mă trezi cocoșul a doua zi dimineață. Probabil cerea de mâncare și să fie lăsat afară din coteț, dar mie nu-mi venea să mă clintesc de sub

acoperitoarea caldă. Muncisem ieri cât pentru toată viața, gătind pentru toți, spălând sângele de pe haine, dereticând prin bucătărie, dând de mâncare la găini și ocupându-mă de afurisita de iapă – ca să nu mai vorbesc de ceaiurile și licorile trăsnite pe care a trebuit să i le prepar lui Lillie și de munca la bibliotecă în locul lui Mack. Cărțile ieșeau și intrau într-un ritm regulat grație celor patru bibliotecare călări, ducându-le și aducându-le zilnic, dar niciun suflet din Acorn, Kentucky nu veni personal să scoată o carte.

Era limpede că Lillie era mai slăbită decât lăsa să se vadă și probabil avea la fel de mare nevoie de ajutorul meu ca și Mack. Avusese o explozie inițială de energie imediat după ce acesta fusese împușcat, dar de atunci abia se ridicase din scaun. Mânca mai puțin ca o pasăre mică. Speram să nu fie mâncarea mea de vină. Puțina energie pe care o avea și-o consuma încercând să-i salveze lui Mack viața. Își petrecuse toată ziua de ieri explicându-mi ce plante și rădăcini să culeg, să fierb și să macin, apoi adormise în scaunul ei, lăsându-mă să-i urmez instrucțiunile. Ce m-aș fi făcut dacă m-aș fi dus jos în dimineața aceea și i-aș fi găsit pe amândoi morți în mijlocul bucătăriei?

Am mai stat o vreme în pat, punându-mi în balanță opțiunile și rezistând nevoii de a merge afară la veceu. În cele din urmă, am ajuns la concluzia nefericită că, dacă nu catadicseam să mă scol și să pregătesc micul dejun, am fi murit cu toții de foame. Așa că m-am îmbrăcat – scuturându-mi mai întâi hainele cu tărie, să nu se fi aciuat

liliacul în ele – și m-am strecurat jos.

M-am uitat mai întâi în bibliotecă. Atât Mack, cât și Lillie erau încă în viață și dormeau. Până aici toate bune și frumoase. Când am ieșit pe ușa din spate la veceu, mi-am adus aminte că trebuia să-i dau drumul calului din șură. Dimineața de primăvară era cețoasă și rece, cu dealurile din jur adormite sub o pătură groasă de nori. Pârâul părea mai zgomotos ca ieri, curgând prin ograda din spate înspre pădurea de la marginea proprietății. M-am întrebat cum se numea. Până când am fugărit găinile și am reușit să adun câteva ouă, pantofii și șosetele îmi erau ude leoarcă de rouă. Ouăle nu erau nici pe departe atât de curate ca ouăle cumpărate de mama de la magazin.

Întoarsă la bucătărie, am consultat lista cu instrucțiunile lui Faye despre cum se face focul și am reușit să-l mențin aprins cât să frig în tigaie omleta. Pe când am terminat, se treziră și cei doi pacienți ai mei și am mâncat ouăle și ultima bucată de pâine la micul dejun. Mă îngrozeam la gândul că trebuia să fac pâine de casă. Tot ce știam despre pâine era că venea de la brutărie. Gata feliată.

Curând sosiră și bibliotecarele pe caii lor. Marjorie îmi întinse o pâine învelită într-un ștergar. Era caldă încă.

— Pentru Mack și Miss Lillie. Am auzit că li s-a terminat și că tu nu știi să coci.

O spuse pe un ton plin de mirare, ca și când aș fi avut două picioare perfect sănătoase și n-aș fi știut să umblu. Am luat-o recunoscătoare, trecând peste insultă.

După ce deplânsesă împreună cu Lillie starea lui Mack, femeile se hotărâră să-l mute de pe coridor cu saltea cu tot în secția de nonficțiune – pe vremuri sufragerie – ca să nu fie în cale.

— Acum va avea un loc plăcut și tihnit unde să moară sau să se facă bine, îmi șopti Cora.

Mai stătura o vreme cu el, apoi își umplură sacii și desăgile cu cărți și încălecară pe cai, pornind pe lângă pârau spre dealurile neguroase.

— Avem muncă grea de făcut, mă anunță Lillie după plecarea lor.

Tot restul dimineții mă puse să adun scoarță de pin din grămada de lemne pentru a extrage rășină, fierbând seva cleioasă cu apă în vasul negru de fier. Părul blond mi se încreți de la aburi, așa că arătam ca un personaj dintr-un film mut de groază. Bucătăria mirosea ca un pom de Crăciun.

— Bunul Dumnezeu a știut că ne va trebui ajutor, mie și lui Mack, zise Lillie când veni în bucătărie să vadă cum mă descurcam. De-aia te-a trimis înapoi.

Mă îndoiam. Venisem în Kentucky să aduc cărți și să ajut la catalogarea lor, nu să fierb rășină și să macin ierburi ca o ucenică de vrăjitoare. De altminteri, nu credeam că Cel Atotputernic muta oamenii de colo colo ca pe niște pioni de pe tabla de șah.

— Dacă Dumnezeu le poate dicta oamenilor ce să facă, am întrebat, de ce nu l-a avertizat și pe Mack să stea ieri în

casă? Așa n-ar mai fi fost împușcat.

Lillie îmi luă din mână lingura de lemn, clătinând din cap, și învârti o vreme în fiertură, urmărind aburii ce se ridicau de pe lingură.

— Căile Domnului sunt misterioase, drăguță.

Auzisem astfel de banalități toată viața, așa că m-am hotărât să schimb subiectul.

— E gata? S-o luăm de pe foc?

— Nu încă. Trebuie să se mai întărească și să se facă sticloasă.

Am mai pus niște cărbuni pe foc și am luat lingura să învârt mai departe.

— Ce facem cu mîzga asta când e gata?

— O amestecăm cu untură și facem o catapasmă.

— Și i-o punem pe rana deschisă?

Gândul îmi dădea fiori.

În timp ce așteptam să fie gata fiertura, Lillie mă puse să iau o altă oală și să torn în ea vreo două conserve de roșii, fasole din pivniță, morcovi, cartofi și ceapă din cămara de legume.

— Cu astea ce mai facem? am întrebat-o, în timp ce curățam legumele, adunând cojile într-un vas pentru găini.

Lillie rânji și se uită la mine ca la nebuna satului.

— Prânzul, drăguță. Țsta ne e prânzul.

Amestecul cleios de rășină de pin și untură era încă fierbinte când Lillie desfăcu bandajele lui Mack și îi aplică prima catapasmă pe rana de la piept. El urlă de durere.

— Au! Ce te-a apucat, Lillie? Vrei să mă omori? Arde ca focul!

— Psst... psst... Nu te agita, drăguță, că-i mai rău!

— Se poate și mai rău de-atât?

Am încercat să mă strecur afară din cameră pe când se pregătea să-i aplice a doua catapasmă lipicioasă pe umăr, dar ea îmi făcu semn să mă apropiu.

— Hai, dă-i oleacă din rachiul ăla, drăguță!

Am privit-o buimacă.

— Haide, știu că-i la tine și că-i mai dai câte o gură pe ascuns. Poate că trupul ăsta bătrân nu mai e bun de nimic, dar nasul mi-e ca nou.

M-am așezat lângă saltea și am dus ceașca la buzele lui Mack, care o dădu lacom pe gât. Începu să tușească și să scuipe, dar în cele din urmă respirația i se liniști și se cufundă în somn.

— Crezi că se va face bine? am întrebat-o din nou pe Lillie. Dacă nu i-aș fi zărit pieptul ridicându-se și coborând ușor, aș fi zis că era deja mort.

— Greu de spus. Cum o vrea Dumnezeu.

M-aș fi bucurat să nu îmi mai spună asta. Se prăbuși la loc în fotoliu cu un oftat. Pielea negricioasă îi era palidă ca o cafea cu multă frișcă, iar chipul plin de zbâncituri înmuiat de epuizare.

— Dar tu, Lillie? Cum te simți? Nu putem prepara ceva care să te întărească?

— Dacă-aș avea o rețetă secretă care s-o întărească pe o

babă de o sută de ani, aş fi cea mai bogată femeie din Kentucky, drăguţă.

— O sută de ani?

Zâmbi cu gura ştirbă.

— O sută unu pe patru iulie, anul ăsta.

Asta însemna că se născuse în 1835. Oare fusese sclavă? Trebuie că fusese deja femeie în toată firea în 1865, la încheierea războiului dintre state şi la eliberarea sclavilor. Citisem şi eu *Coliba unchiului Tom*, roman în care erau descrise ororile sclaviei. Mă întrebam dacă trăise şi ea o parte din aceste orori. Ştiam că nu-i frumos să pui întrebări indiscrete, dar voiam să aflu câte ceva despre lunga ei viaţă.

— Te-ai născut în Kentucky, Lillie?

— Nu, la hotarul Virginiei.

— Ai fost sclavă?

— Am fost multe, tare multe în nenorocita mea de viaţă, şi sclavă printre altele.

— Trebuie să fi fost cumplit.

— Numai Domnul ştie cât de cumplit.

— Ai trăit pe plantaţie?

Dădu alene din cap.

— Lucram la câmp... mama şi cu mine. De tata nu ştiu nimic. Era o bătrână pe plantaţie care se pricepea la moşit şi făcea tot felul de leacuri şi fierturi ca să-i vindece pe oameni, într-o zi s-a hotărât să mă înveţe secretele ei. Aşa am ajuns să ştiu ce ştiu. Nu peste mult eram tare căutate în

zonă. Dacă avea cineva un sclav bolnav sau un copil care întârzia să se nască, trimiteau după noi. Stăpânu a făcut o grămadă de bani de pe urma noastră.

— Ce s-a întâmplat când a venit războiul? Ai fost aproape de vreo bătălie?

— Dacă tot veni vorba de bătălii, am văzut atâta suferință cât să-mi ajungă pentru o viață de om. Ba chiar mai multă. La terminarea luptelor m-au trimis să ajut și eu la cârpirea bieților flăcăi. Pe vremea aia nu se foloseau gloanțe micuțe și drăguțe ca ăla de-a trecut prin Mack. Da' de unde! Ci mingi de metal uriașe, care sfâșiau brațul sau piciorul când te loveau. Of, of, urâte vremuri! Dar și mai rău decât trupurile sfârtecate erau sufletele distruse.

— Ce vrei să zici?

— Oamenii se așteaptă să fie totul cum vor ei și sfârșesc cu sufletul distrus când se întâmplă altfel. Dar Dumnezeu e Cel care hotărăște ce va fi și ce nu. El știe ce e mai bine, chiar dacă uneori suntem prea căpoși s-o recunoaștem. Suntem ca niște copii care se luptă pentru osul de iadeș, ciondănindu-se cui are să i se împlinească dorința. Dar Biblia spune că, deși omul își face multe planuri, tot voia lui Dumnezeu se face până la urmă.

Închise ochii și am crezut că are să adoarmă. Dar apoi îi deschise din nou și zise:

— Dar povestea ta care-i, drăguță?

— Povestea mea? N-am nicio poveste.

— Nicio poveste? Of, of! ăsta-i cel mai trist lucru pe care

I-am auzit vreodată.

Reacția ei mă scoase din sărite.

— Sigur că am și eu o poveste, ca toată lumea. Doar că nu-i prea palpitantă. Am crescut în Illinois. Am lucrat la bibliotecă...

M-am oprit să-mi recapăt calmul.

— Iubesc cărțile și, când am auzit că biblioteca voastră are nevoie de ele, am lansat o colectă la noi în oraș. Pe urmă am venit să le aduc și să-mi ofer ajutorul.

Se uita atent la mine, de parcă aș fi avut pielea transparentă și ar fi putut să-mi vadă inima bătând și sângele curgându-mi prin vene. Privirea ei scrutătoare mă tulbura.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? mă întrebă ea. Întrebarea ei neașteptată mă luă prin surprindere.

— Eu? Am avut un iubit, dar ne-am despărțit. E și asta unul din motivele pentru care am venit aici. Am simțit nevoia să plec o vreme.

— Nu te-am întrebat dacă ai avut iubit. Ci dacă ai fost îndrăgostită.

— Păi, e totuna.

— Ba nu, nu e.

Râdea în hohote, fapt ce mă înfurie. Eram gata să mă explic, dar ceva din adâncul meu mă opri. M-am gândit la toate poveștile de dragoste pe care le citisem de-a lungul anilor, la felul în care se gândeau îndrăgostiții unul la altul zi și noapte, își făceau confidențe și țineau unul la celălalt.

Să fie dragostea într-adevăr cum o descriau scriitorii în romane?

Stăteam lângă saltea și, când văzu că nu răspund, Lillie mă mângâie blând pe creștet, ca o mamă pe copilul ei.

— Și ce ți-a plăcut cel mai mult la iubitul ăsta al tău?

Primul lucru care-mi veni în minte fu că Gordon era o partidă bună. Era calm și de încredere și avea un serviciu bun. Până în clipa când îmi dăduse papucii, fusese logic și previzibil ca sistemul Dewey. Mi-am deschis gura să spun toate acestea, dar am închis-o imediat la loc. Eroinele din romane nu-și descriau iubiții folosind sistemul zecimal Dewey.

— Aha! Vezi, drăguță?

— Ce să văd? Nici nu ți-am răspuns încă la întrebare.

— Nu, dar fața ta spune tot. Când o fată e îndrăgostită, nu trebuie decât să aduci vorba de iubitul ei și se luminează la față ca o lună plină.

Am ridicat din umeri, încercând să evit subiectul, dar Lillie nu se dădu bătută.

— Și iubitul ăsta al tău are un nume?

— Gordon. Gordon Walters.

— Vezi? Îndrăgostiții zâmbesc când pronunță numele celui pe care-l iubesc. Tu nici măcar nu zâmbești.

— Nu, pentru că sunt supărată pe el. Ți-am spus doar că mi-a dat papucii. Nu mai e iubitul meu.

— Îl vrei înapoi?

Am stat puțin pe gânduri, apoi am ridicat din nou din

umeri.

— Nu știu. Nu cred.

— Și de ce nu ai inima frântă, drăguță? N-ai vărsat nicio lacrimă când te-am întrebat de el.

— Nu plâng cu ușurință, atâta tot.

— Nu? De ce?

Mi-am deschis din nou gura să răspund, dar nu-mi ieși niciun cuvânt din gâtleej. Eram în stare să plâng cu lacrimi de crocodil la romanele cu final tragic – ba uneori chiar și la cele cu final fericit. De ce nu simțeam asemenea emoții și în realitate? M-am holbat mută la Lillie, care dădea din cap.

— Of, of! Vezi acum?

— Nu. Nu văd nimic.

De ce-mi puna atâtea întrebări? Și ce-o privea pe ea? Credeam că oamenii din Apalași nu-și bagă nasul unde nu le fierbe oala. M-am hotărât s-o atac cu propriile arme.

— Dar tu? Ai fost vreodată îndrăgostită, Lillie?

Nu știu dacă juca sau nu teatru, dar fața păru într-adevăr să i se lumineze de un zâmbet larg, fără dinți. Și chiar în timp ce zâmbea, lacrimile începură să i se adune în zbârciturile de lângă ochi.

— O, Doamne, și încă cum, drăguță! Am fost îndrăgostită odată. Cred că nu ne întâlnim marea iubire decât o dată în viață, și a mea a fost Sam.

— Cum v-ați întâlnit?

— E o poveste tare lungă.

— Nu-i nimic. Avem tot timpul.

Îmi plăceau la nebunie poveștile. Mă puteam pierde cu ușurință într-una bună, uitând de toate. Și în clipa aceea aveam o grămadă de lucruri pe care-mi doream să le uit.

— Te rog, povestește-mi, Lillie!

— Poate în altă zi, drăguță. Acum sunt tare ostenită. Trebuie să mă odihnesc oleacă.

Închise ochii și adormi pe loc, ca o pisică. I-am aranjat pătura pe umeri și m-am strecurat în vârful picioarelor la biroul din bibliotecă să fișez cărți. Nu-mi puteam abate gândul de la relația mea cu Gordon și am ajuns la concluzia că, dacă dragostea adevărată era într-adevăr așa cum o descriau scriitorii în cărți, nu fusesem niciodată îndrăgostită de Gordon, și nici el de mine. Dar cum de nu văzusem asta până atunci?

Pe la prânz, în timp ce aranjam cărțile pe rafturi, am auzit zgomote de glasuri și pași urcând treptele de la cerdac. Se hotărâse în sfârșit cineva să treacă pe la bibliotecă? M-am dus repede la ușă și am deschis-o larg. Am zărit în prag o femeie de vârstă mijlocie și patru băieței.

— Am venit la poveste, zise băiatul cel mai mare.

Cei trei mai mici se furișară pe sub brațul meu, strecurându-se înăuntru înainte să apuc să-i opresc. Aveau fețele albe, dar picioarele desculțe le erau la fel de brune ca ale lui Lillie.

— Stați! Domnul MacDougal doarme și...

— Bunicuța nu ne-a lăsat să venim ieri, că n-am fost cuminți, zise sobru băiatul cel mare. Arătă spre femeie,

care mi-am zis că trebuia să fie Bunicuța. Era și ea desculță.

— Dar ne-a zis că azi putem veni.

— N-am văzut de când mă știu copii mai neastâmpărați, zise Bunicuța, clătinând din cap. Dar micul Lloyd zice că au fost cuminți toată dimineața, așa că i-am adus la poveste.

Trecu pe lângă mine, ducându-i înăuntru pe băieți. Am închis ușa și am pornit repede în urma lor, temându-mă să nu-i deranjeze pe Mack și pe Lillie. I-am găsit adunați în jurul saltelei, holbându-se la Mack și la salopeta lui pătată de sânge ca la un animal exotic de la grădina zoologică din Lincoln Park.

— Tot sângele ăla e de la el? întrebă unul. Frățiorul lui îl înghionti.

— Sigur, prostănacule. Doar s-a împușcat, ai uitat? Ne-a zis mama.

— E pe moarte, Miss Lillie?

— S-ar putea, răspunse ea categoric. E prea devreme să știm sigur.

— Cine ne va citi povești dacă el moare? Bunicuța nu știe să citească.

Am aruncat o privire spre femeie, iar ea își ridică palmele și clătină din cap cu tristețe. Mack gemu când se întoarse de pe o parte pe alta și deschise un ochi. Apoi îl închise la loc, zicând:

— Bună, băieți. Mi-a fost dor de voi ieri. Iarăși ați făcut năzdrăvăanii?

— Bobby e de vină! El a prins pisica!

— Clyde m-a pus.

— Nu eu te-am pus! Lloyd te-a pus să faci asta.

I-am recunoscut după nume – trebuiau să fie băieții lui Faye. Erau niște ștregari zdrențăroși, aproape de vârsta școlii, dar păreau înțelepți și căliți în bătaie ca niște veterani. Până și mezinul de numai trei ani făcea pe grozavul și se umfla în pene după modelul fraților mai mari.

— Scutiți-ne de detaliile sângeroase! zise Lillie. Mai bine că n-ați venit ieri. Mack n-a fost în apele lui.

— S-a împușcat singur cu pușca, nu?

— Să vă fie învățătură de minte! zise Lillie, amenințându-i cu degetul zbârcit de vreme. Să nu vă mai jucați cu pușca lui tati! M-ai auzit, Clyde?

— Și povestea?

— Și pirații?

— Poate vă citește domnișoara Ripley azi.

— Domnișoara asta cu părul galben? făcu micuțul Lloyd, arătând spre mine. Știe să citească?

— Sigur că știu...

N-am apucat să mai spun nimic, că se trântiră pe jos în scara măgarului înaintea mea, privindu-mă rugător.

— *Comoara din insulă*⁶, murmură Mack. E în sertarul de sus de la biroul meu.

Zâmbi și, pentru prima oară de când îl cunoșteam, am simțit nevoia să-i zâmbesc și eu. Bunicuța aduse două

⁶ Roman de scriitorul scoțian Robert Louis Stevenson (n.tr.).

scaune de la masa de birou - unul pentru ea, unul pentru mine - în timp ce eu am venit cu cartea.

Ascultătorii mei stătură ca vrăjiți pe toată durata lecturii, cum ascultau copiii acasă emisiunile *Buck Rogers* sau *The Lone Ranger* de la radio. După ce am terminat capitolul, Bunicuța mă înghionti cu cotul, zâmbind:

— Și pe urmă? făcu ea.

Le-am mai citit un capitol, simțindu-mă mai fericită ca niciodată în postura mea de bibliotecară. Eram cu toții absorbiți de poveste când am auzit un zgomot afară. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că era motorul unei mașini. Bobby sări în picioare și se uită pe fereastra din față.

— Maică, măculiță, e șeriful!

Nici n-am apucat să schițez vreun gest, că toți patru băieții săriră în picioare și se năpustiră afară din clădire, ca iepurii în lăstăriș. Bunicuța îi urmă și ea.

Mi-am întors privirea spre Lillie, care era acum complet trează.

— Să nu scoți niciun cuvânt, drăguță!

Am auzit tropăit de cizme pe scări, scârțâitul ușii și zgomot de pași pe hol. Un bărbat cât un munte, în uniformă kaki, se opri în pragul ușii de la secția de nonficțiune, rotindu-și privirile prin jur. Își ridică pălăria, scoțându-și la iveală părul negru cu fire cărunte, ce se rărea pe margini. Lillie se comporta ca o pisică prudentă în preajma unui dulău uriaș ce adulmeca împrejurimile. Le-am văzut neîncrederea reciprocă și m-am întrebat ce se afla în

spatele ei. Eram sigură că nu venise să scoată cărți.

— Ziua bună, Miss Lillie!

Își pleacă ușor capul.

— Ziua bună, dom șerif! Ea e Alice din Illinois. A venit să ne ajute prin bibliotecă.

— Am auzit.

De unde Dumnezeu auzise?

— Mi-a ajuns la urechi și că ați avut un mic accident de vânătoare. Am venit să văd cum e Mack.

Îmi venea să sar în picioare și să-l implor să-l ducă la spital, unde ar fi beneficiat de îngrijiri medicale corespunzătoare în locul cataplasmele cleioase de casă și a ceaiului de calapăr cu rachiu, dar ceva la bărbatul acela mă făcea să fiu la fel de agitată ca Lillie.

— Să fiu sinceră, nu mai cred să scape, zise Lillie cu glas blând.

Era o noutate pentru mine – probabil și pentru Mack, care fusese treaz cu o clipă înainte, dar acum făcea pe leșinatul.

— Voi ști mai multe în câteva zile, zise ea.

— Vreau să vorbesc cu el când se trezește, spuse șeriful. Lillie nu răspunse.

— Pot să fac ceva pentru el?

— Îți spui rugăciunile, dom șerif? O rugăciune nu strică niciodată și ajută întotdeauna.

El zâmbi și nu zise nimic – un zâmbet de suprafață.

— Și voi, doamnelor, aveți nevoie de ceva?

Probabil era unica mea șansă să ajung la un telefon sau

la o gară și să mă întorc în lumea civilizată, dar am ezitat. Aveam o aversiune instinctivă față de acest om, o intuiție profundă pe care nu mi-o puteam explica. Știam din romanele de aventuri că eroina sfârșea într-un bucluc și mai mare dacă nu-și urma instinctul. Chiar și așa, poate i-aș fi cerut șerifului ajutor și aș fi fugit din Acorn pentru totdeauna, dacă n-ar fi fost Bunicuța și băieții. Dar în această ultimă oră în care fusem transportată în universul *Comorii din insulă*, ceva se schimbase înăuntrul meu. În ciuda muncii trudnice, a dobitoacelor încăpățânate și a rezervelor mele în privința rolului de ucenică – sau complice – de vrăjitoare, și a tuturor celorlalte lucruri legate de această bibliotecă trăsniță, bântuită de lilieci, am hotărât să nu spun nimic în momentul acela. Să rămân acolo și să lucrez. Să-mi ofer ajutorul.

— Nu cred să avem nevoie de nimic, dom' șerif, zise Lillie, ridicând din umeri. Clătină din cap... și eu la fel.

— Ei bine, atunci o iau din loc. O zi bună, doamnelor!

Își ridică marginea pălăriei în fața noastră, apoi o aranjă la loc. Din cauza cizmelor greoaie, podeaua scârțâi în urma lui.

Nu bine se închise ușa, că Lillie mă apucă de braț, strângându-mă atât de tare că mă durea.

— Omul ăsta-i un șarpe, șopti ea. Un șarpe!

Vorbele ei mă tulburară. Poate într-adevăr instinctul nu mă înșelase. Dar în majoritatea romanelor șeriful era personajul bun, cel care-i salva pe oameni de răufăcători.

De ce trebuia să fie totul pe dos în oraşul ăsta?

Capitolul 8

După ce mai trecură trei zile și fu sigură că Mack avea să se facă bine, Lillie se apucă să-i facă pregătirile de înmormântare. Când îmi dădu vestea la micul dejun, nu-mi venea să cred ce auzeam cu urechile mele.

— Vrei să *minți* pe toată lumea și să spui că *a murit*?

— Așa-i cel mai bine, drăguță.

Luam toți trei masa în secția de nonficțiune. Era prima dată, începând cu dimineața în care fusese împușcat, când Mack reușise să se ridice în capul oaselor și să mănânce singur. Avea brațul bandajat într-o față de masă mai veche și trebuia să se sprijine de raftul de cărți, dar starea lui se îmbunătățise atât de mult, se pare, că Lillie hotărâse că era vremea să moară și să fie îngropat.

Mi-am pus jos farfuria și m-am holbat la el, așteptând o explicație. Îmbuca duminicături mici din clătită, de parcă într-adevăr și-ar fi luat ultima masă.

— Tu ai făcut clătitele astea, domnișoară Ripley?

— Da. M-am gândit să fac o schimbare și să gătesc ceva diferit. De ce?

— Păi, sunt... interesante. Nu cred că am mai mâncat clătite... prăjite în ulei.

Poate că folosisem prea mult ulei. Dar asta nu schimba faptul că acești oameni îmi datorau o explicație. Știam

destule despre înmormântări după relația mea de aproape un an cu Gordon Walters și nu-mi dădeam seama cum s-ar fi putut înscena moartea cuiva.

— În mormântările sunt ocazii lungi și plicticoase, am zis, cu priveghi, slujbă de pomenire și îngropăciune. Cum ai să zaci aici și să faci pe mortul două, trei zile?

Lillie dădu din mână subțire ca o rămurică, de parcă ar fi vrut să-mi alunge îngrijorările ca pe niște muște.

— Pe aci n-avem capele funerare luxoase și nu trece mult până mortul începe să miroasă până la cer, mai ales pe căldură, încercăm să-i îngropăm cât mai repede, înainte să se ajungă acolo.

— Dar cum să-l îngropați dacă nu e mort?! Deși trebuie să recunosc că ar fi putut juca ușor rolul unui cadavru. În comparație cu omul-urs care-mi deschisese ușa cu cinci zile în urmă, acum părea palid și bolnăvicios. Și nici nu mă miram, după atâta sânge pierdut și atâtea ore petrecute pe saltea, îndurând leacurile lui Lillie și rachiul de casă de la Cora.

— Să-l mulțumim bunului Dumnezeu că nu e mort! zise Lillie. Iisus ne-a răspuns la rugăciuni. Dar acum primul lucru pe care-l avem de făcut e să-l rugăm pe Lloyd Hayes să ne facă un coșciug. Am să vorbesc cu Faye dimineață.

O cunoșteam de destulă vreme ca să-mi dau seama că n-avea niciun rost să fac apel la rațiune. M-am întors imploratoare spre Mack.

— Chiar vrei să faci asta?

El dădu sumbru din cap.

— Ca să nu se întoarcă ucigașul să-și termine treaba.

— Dar nu-i cinstit! Va trebui să spunem o mie de minciuni și...

Lillie îmi puse mâna pe braț să mă liniștească.

— Nimeni nu te pune să minți, drăguță. Doar să-ți ții închisă gurița aia dulce.

M-am holbat la ea, apoi la Mack, care mă privi cu niște ochi negri și sentimentali, ca ai unui cocker spaniol.

— Te rog, domnișoară Ripley.

Am răbufnit frustrată.

— Și dacă spun nu?

Lillie mă strânse de braț.

— Ba să nu spui nu, drăguță!

Suna a amenințare. Mă privi îndelung, zâmbind cu gura ștearbă, apoi îmi dădu drumul.

— Al doilea lucru de făcut e să pregătim o licoare care să-l cufunde într-un somn adânc. Știu exact cum se face. Va dormi dus, așa că oamenii îi vor putea înfige și ace în tălpi fără să simtă nimic.

M-am cutremurat la acest gând.

— Oameni buni, voi n-ați citit *Romeo și Julieta*? Nu știți ce se poate întâmpla când oamenii fac pe morții?

Mack mă privi cu un rânjă agasant.

— Ba cum să nu, am citit. Numai că eu nu sunt Romeo și n-am nicio Julietă care să moară alături de mine... dacă nu cumva te oferi dumneata pentru acest rol.

Mi-am încrucișat brațele enervată.

— Nu vreau niciun rol în tărășenia asta. Cât e de aici până la gara cea mai apropiată?

M-am hotărât să-mi fac bagajul, să pornesc chiar și pe jos, dacă era cazul, spre orașul învecinat și să iau primul tren personal spre Chicago.

— Cât e? repetă Mack. Păi, depinde de cal. Lui Belle nu-i place să meargă prea repede, așa că ți-ar lua cam două ore.

— Mă scoateți din sărite, oameni buni! Am întrebat câți *kilometri*, nu câte *ore*. N-a auzit nimeni de *kilometri* pe-aici?

— Ba da, desigur, dar depinde pe care mal al pârâului mergi și dacă e sau nu sezonul inundațiilor. Sunt multe inundații în perioada asta a anului, și uneori podurile sunt luate de valuri...

N-am mai așteptat să continue. Am strâns vasele murdare și m-am dus cu ele la bucătărie. Aș fi trântit ușa pentru mai mult efect, dar aveam mâinile pline. Îi auzeam cum mormăiau în șoptă în odaia vecină, punând la cale decesul lui Mack, dar am preferat să nu mă amestec.

Mai târziu stăteam la masa de birou, luptându-mă cu mormanele de cărți returnate, când se întoarse Faye de la lucru. Trase cu coada ochiului în sufragerie să vadă cum era Mack, care își juca admirabil rolul de om în pragul morții. Lillie flutură din mână.

— E mai rău ca azi-noapte, șopti ea pe un ton dramatic. Are febră foarte mare.

leși poticnindu-se pe coridor și, după ce făcu mare caz de închiderea ușii, o trase la o parte pe Faye și-i zise:

— Te rog să-i spui lui Lloyd să ne facă un coșciug, drăguță! Spune-i să ia lemne de la mine din șură, dacă are nevoie.

Faye își duse mâinile la gură.

— Un coșciug? O, Miss Lillie! Doar nu vrei să spui că...

— Ba tare mă tem că da, drăguță. Am făcut tot ce s-a putut pentru Mack, dar nu cred că mai are șanse de scăpare.

— O, nu! Nu se poate să moară!

— E o chestiune de zile de-acum, zise Lillie, clătinând din cap. Poate chiar de ore. Văd cum i se scurge viața din trup și nu pot face nimic s-o opresc.

Faye își acoperi fața cu mâinile și plânse. L-am revăzut pe Mack făcând pe mortul în odaia alăturată și mi-a venit să-l lovesc cu picioarele până aluneca de pe saltea. Lillie reuși să stoarcă și ea câteva lacrimi.

— Adevărul e, drăguță, că nici eu nu sunt prea departe în urma lui.

— O, nu, Lillie! N-aș putea îndura să vă pierd pe amândoi!

Faye o luă în brațe, doborând-o aproape la pământ, și plânse în hohote, legănându-se la pieptul ei. N-aș fi putut să asist de încă trei ori la această scenă la sosirea celorlalte bibliotecare, așa că mi-am luat jerseyul și am ieșit să mă plimb.

Explorasem puțin câte puțin localitatea ori de câte ori simțisem nevoia unei evadări. Prima dată făcusem un drum lung până la poștă să-i pun o scrisoare prietenei mele Freddy. Îi povestisem toate pățaniile mele și parcă-i și vedeam reacția când avea s-o citească. Povestea mea era atât de neverosimilă, că probabil se va întreba dacă nu cumva mă apucasem să scriu un roman. Sau poate avea să creadă că mi-am pierdut mințile și că în realitate plecasem în stațiune cu mătușa, la o cură balneară. Nu mă acuzase Gordon că trăiesc în vise? Trebuia să-i scriu din nou și s-o asigur că atât orașul, cât și încercările mele erau cât se poate de reale.

Micul oficiu poștal părea să servească și ca punct de întâlnire pentru bătrânii din Acorn. Am auzit murmure de voci în timp ce urcam scările, dar discuția se întrerupse brusc când am deschis ușa. O duzină de ochi și fețe zbârcite mă săgetară, de parcă aș fi nimerit drept în mijlocul unei conspirații, nu al unui joc de pocher. Patru bărbați așezați în jurul unei mese șubrede își strângeau la piept cărțile în formă de evantai, temându-se parcă să nu vadă câți ași aveau.

— Scuzați-mă, aș vrea să cumpăr un timbru. Trebuie să expediez o scrisoare.

Tăcere.

— Vindeți timbre aici, nu?

Un bărbat de la masă - cel mai vârstnic, după înfățișare - își puse cărțile cu fața în jos și se ridică încet în picioare.

Luându-și bastonul, se poticni până la dulăpiorul cu sertare ce servea drept tejghea și scoase un plic zdrențuit. Găsi cu mâini tremurânde un timbru și mi-l întinse. Am plătit, apoi am umezit timbrul și l-am lipit pe plic, căutând în van cu privirea o cutie poștală.

— Ăăă... unde e cutia poștală?

Îmi luă scrisoarea din mâini și o vârî în același sertar de unde scosese și timbrele. Dădu ușor din cap și îl închise la loc.

— Mulțumesc. O zi bună!

Începeam să am îndoieli că scrisoarea mea va ajunge vreodată la destinație.

Casele din Acorn erau jalnice și dărăpănate. În comparație cu ele, biblioteca părea o vilă. Majoritatea se aflau într-o stare deplorabilă și aveau mare nevoie de zugrăvit. M-am întrebat unde stăteau Faye și celelalte bibliotecare. Am văzut rufe întinse la uscat, capre și găini scurmând prin ogrăzile sterpe și dulăi sfrijiți urlând la mine în timp ce treceam prin dreptul lor. Pretutindeni era plin de gunoarie și de bucăți ruginite de metal. Am trecut pe lângă un bătrân numai piele și os ce lucra un petec buruienos de grădină, atacând cu o săpăligă bulgării de pământ pentru semănăturile de primăvară. L-am făcut cu mâna, dar îmi răspunse cu o privire absentă. Oamenii aceștia erau săraci. Săraci lipiți pământului. Nu se putea spune altfel. Localitatea avea un aspect învins, ca un om bătut și lăsat mort la marginea drumului.

A doua oară când m-am aventurat să fac o ieșire, am luat-o pe malul pârâului ce șerpuia în spatele bibliotecii, printre garduri și bolovani, pierzându-se în pădure. Am vrut de mai multe ori s-o întreb pe Lillie cum se numea pârâul, dar uitasem de fiecare dată. Malul era mocirlos de la ploile de primăvară, și noroiul mi se lipea de pantofi, încercând să mi-i smulgă din picioare. Când am început să găfâi din cauza urcușului abrupt și m-am speriat de foșnetele vagi ale pădurii, am făcut cale întoarsă pe același mal.

În dimineața aceea m-am hotărât s-o iau în direcția opusă poștei, pe drumul pe care dispăruse în viteză mașina unchiului meu. Am ajuns la locul unde luase curba în acea primă zi, dar mi-am continuat drumul, trecând pe lângă un cimitir cocoțat pe povârnișul unui deal abrupt din stânga mea. Nu mai văzusem cimitir care să nu se afle pe un petec neted de pământ. Pietrele de mormânt erau aliniate în pantă, ca niște spectatori ce se înghesuiau unii peste alții în tribune să vadă mai bine. Cadavrele păreau să fi fost puse în picioare în sicrie. Mi-am întors privirea, amintindu-mi de Mack și de Lillie, de urzelile lor mișelești de înmormântare.

În cele din urmă am ajuns la un drum lăaturalnic cu o inscripție pe care scria *Compania de cărbuni Jupiter - Mina Acorn*. Am hotărât s-o iau în jos spre mină și nu peste mult m-am pomenit într-un luminiș situat pe un petec îngust și neted de pământ. Tabăra părea abandonată. Un capăt fusese destinat lucrărilor, cu șine de cale ferate, o structură înaltă de șindrilă construită pe piloni și o grămadă de

schele misterioase. Pe o mică inscripție de pe zidul unei clădiri joase, cu un singur nivel, scria *Birou mină*. O încâlceală de fire îl conecta la lumea exterioară – lumea mea –, dar n-aș fi putut spune dacă erau fire electrice sau de telefon. N-am văzut nicio intrare care să ducă în mină și m-am întrebat dacă se afla undeva în subterană sau săpată în coasta muntelui.

M-am întors și am pornit în direcția opusă spre un șir de cocioabe în care locuiseră probabil, pe vremuri, minerii. Fiecare bojdeucă avea câte două uși, adăpostind, se pare, două familii, deși nu era cu mult mai mare decât șura unde-și ținea Lillie iapa. Câteva ferestre fuseseră sparte și cioburile de sticlă sclipeau în lumina soarelui pe sub cadrele goale. Clădirile mohorâte, lăsate în paragină, mă duseră cu gândul la niște fotografii cu locuințele sclavilor de dinainte de marea eliberare. M-am oprit când am zărit peste drum o barieră cu semnul „Trecerea interzisă” pe ea.

Tristețea trona ca o negură asupra taberei. O mină închisă însemna bărbați fără locuri de muncă și familii înfometate.

Dar aveam impresia că fusese un loc al suferinței chiar și pe vremea când funcționase. Mi-am închipuit mineri cu cască avântându-se în puțuri primejdioase și înguste șase zile din șapte, ieșind afară cu chipurile înnegrite douăsprezece ore mai târziu. Mi-am închipuit familii chinuite, trăind de pe o zi pe alta în aceste cocioabe fără culoare, de teama exploziilor și a surprărilor. Copii care n-

aveau alternativă decât să devină mineri ca tații lor, neajungând niciodată mai departe, generație după generație, într-un târziu, am făcut stânga împrejur și am pornit înapoi spre bibliotecă, împovărată de tristețe, ca un om al străzii cărându-și toată averea pe umeri.

Biblioteca era cufundată din nou în tăcere. Bibliotecarele pleaseră, și jalea pentru moartea iminentă a lui Mack luase sfârșit. Aruncând o privire în sufragerie, l-am văzut stând în capul oaselor și citind o carte. Lillie adormise ghemuită în fotoliul ei, epuizată fără îndoială de rolul pe care și-l asumase. Dând cu ochii de mine, Mack îmi făcu semn să mă apropii.

— Putem sta de vorbă?

Am ridicat din umeri și m-am rezemat de ușă cu brațele încrucișate.

— Ascultă, e la mintea cocoșului că mă vrea cineva mort. Dacă nu ne ajuți... Cum să spun? Chiar vrei să ai sângele meu pe conștiință?

— *Pe conștiință?* Dar cu ce-s eu de vină că vrea cineva să te omoare? La câte știu eu, ai putea la fel de bine să o meriți.

— Poate... Dar Lillie nu se descurcă singură. Are nevoie de ajutorul tău.

— Cum poți să le joci o festă atât de urâtă femeilor ăstora? Doar ai auzit ce distrusă de durere a fost Faye. Ce minciună cumplită!

Lillie se foi în fotoliu și se întinse, trezită de tonul meu

ridicat.

— Poate că sunt triste acum, zise ea cu un căscat, dar închipuie-ți ce fericite vor fi când îl vom învia din morți pe Mack. Va fi ca în dimineața de Paște pe-aici.

— E de necrezut toată povestea asta!

Mi-am amintit de vorbele furioase ale lui Gordon din ziua înmormântării lui Elmer Watson – cum că înmormântările sunt un eveniment unic în viață și că bietul domn Watson nu va mai fi îngropat niciodată. Firma lui Gordon ar fi trebuit să-și deschidă un birou în Acorn, Kentucky. Ar fi câștigat dublu.

— Nu poți măcar să te gândești să ne ajuți? mă imploră Mack.

Am plecat fără să-i dau niciun răspuns. Să fi citit într-un roman despre această intrigă, aș fi trântit la loc coperta, declarând întreaga situație neverosimilă. Era la limita credibilului ca doi oameni inteligenți și cu frică de Dumnezeu să simuleze moartea cuiva, trăgând pe sfoară o întreagă comunitate. Dar la urma urmei, toate pășaniile din ultima săptămână păreau lipsite de noimă. Chiar dacă nu mi stătea în putere să opresc cursul evenimentelor, nu eram obligată să iau parte la ele. Mi-am pus în gând să stau deoparte și să le fiu martoră într-o tăcere indignată.

Singurul moment luminos din ziua aceea a fost când au sosit băieții lui Faye cu Bunicuța lor să asculte continuarea poveștii. Atunci furia mi se mai potolise și i-am putut saluta cu zâmbet pe prichindei.

— Ați venit la următorul capitol? i-am întrebat.

Răspunseră voioșiei mele cu fețe sumbre.

— Mack e pe moarte, nu-i așa? întreabă micuțul Clyde.

— Așa zice Miss Lillie.

Am vorbit printre dinți.

— Tati îi face coșciug.

— Aha... înțeleg.

— Dacă moare și e îngropat, vrei să ne termini tu povestea?

— Da? Vrei?

— Am fost foarte cuminți, zise micul Lloyd.

Fratele lui îl înghionti cu cotul și el se corectă imediat:

— Adică... n-am fost *prea* neastâmpărați.

— Vă citesc cu plăcere, le-am răspuns.

M-aș fi afundat bucuroasă în *Comoara din insulă*, acea poveste cu trădări, uneltiri și comori îngropate.

— E timpul să pregătim licoarea, zise Lillie după plecarea băieților.

— Cea care-l va adormi pe Mack?

— Îhî. Dacă mă ajuți să urc în atelier, o prepar eu și apoi o punem la fiert pe sobă. Știu că nu-ți surâde ideea să ne ajuți, drăguță. Și drept să spun, aș prefera să nu vezi ce pun în ea. Sper că mă înțelegi, nu?

— Crede-mă, n-am nici cea mai mică intenție să-ți fur rețeta.

Mack „muri” în după-amiaza aceea. Noaptea era prea umedă și ploioasă pentru o înmormântare, așa că se

hotărâre să-l îngroape a doua zi de dimineață. Nu bine făcu ocolul orașului vestea morții lui, că toată lumea sări să dea o mână de ajutor. Soțul lui Faye aduse coșciugul – o cutie din lemn brut, încropită parcă din lăzi folosite. Cora îl căptuși cu o pătură uzată, pe care-o bătu în cuie. Câțiva bărbați se oferiră să sape groapa în cimitirul de la marginea orașului.

Licoarea de dormit a lui Lillie se dovedi atât de puternică, că mă temeam să nu-l fi omorât de tot. Mack dormea atât de adânc, că nu i se clinti niciun mușchi când bibliotecarele ambulante îl puseră în sicriu. Bociră cât le ținea gura când puse Alma capacul la loc. Aceasta își șterse ochii cu mâneca și luă un ciocan și câteva cuie de zece bani.

— Nu-l bate-n cuie încă! zise Lillie. Trebuie mai întâi să-mi iau rămas-bun. Fără martori.

După ce reuși să stoarcă și ea câteva lacrimi adevărate, femeile se topiră tăcute în noapte.

— Și acum? am întrebat cu mâinile în șold. Doar n-ai de gând să-i lași să-l îngroape de viu?

— Sigur că nu. Ne trebuie vreo șase saci goi de grăunțe din șură. Îi umplem cu zgură și pietriș și-i punem în sicriul lui Mack.

Continua să zică *noi*, dar știam prea bine la cine se referă. Lillie n-avea putere nici să care lopata, darămite să o mai și folosească, iar Mack părea mai mort decât îi era rolul. Era evident că eram singura în stare să adune zgură și pietriș. Am îmbrăcat jacheta uzată de lână a lui Mack și

m-am dus pe malul pârâului să mă apuc de treabă. Era în toiul nopții, iar eu săpam și încărcam pe rupte, cărând în casă sacii grei și aranjându-i unul lângă celălalt alături de coșciug.

— Încă mai trebuie, mă anunța Lillie de fiecare dată. Și plecam după o nouă încărcătură sub ploaia ce mă uda până la piele.

„E ultima dată când mai fac ceva pentru oamenii ăștia! bombăneam în timp ce lucram. Gata cu licorile! Gata cu minciunile și cu urzelile nebunești de la miezul nopții! Gata! Destul! De-acum am să mă ocup doar de cărțile de la bibliotecă și-am să le citesc povești copiilor, nimic altceva până trec aceste două săptămâni!”

Mack era încă mort pentru lume când Lillie hotărî în sfârșit că săpasem și adusesem destul balast. Măinile și picioarele îmi tremurau de epuizare după truda neobișnuită. Tânjeam după o baie fierbinte ca să mă spăl de murdărie, dar a trebuit să mă mulțumesc cu un ceainic cu apă caldă, un burete și chiuveta de la bucătărie. Și fiindcă n-aveam niciuna putere să-l ridicăm pe Mack, trebui să doarmă toată noaptea în coșciugul acela îngrozitor, ca un mort adevărat. Dar și-o merita!

A doua zi de dimineață se trezi mai amețit ca Rip Van Winkle⁷. Abia reuși să-și îndoaie picioarele și să iasă din sicriu.

⁷ Eroul povestirii americane cu același nume, scrisă de Washington Irving și publicată în anul 1819 (n.tr.).

— Aoleu! Ce durere de cap! M-a pocnit careva cu vreo piatră în timp ce dormeam? Întrebă el când îl ajutam să se ridice.

— Păcat că nu mi-a venit ideea, am mârâit. Știi câte kilograme de zgură și pietriș am cărat cu lopata pentru tine azi-noapte? Pe ploaie?

El zâmbi spășit.

— 79? Sau poate 81?

Când nu i-am întors zâmbetul, mă privi țintă, cu ochi dulcegi.

— Îți rămân profund îndatorat, domnișoară Ripley.

— Măcar atâta! Încă sunt epuizată.

Se sprijini de mine și l-am ajutat să urce scările ca să se ascundă în atelierul lui Lillie pe durata înmormântării. Am umplut coșciugul cu sacii îndesați cu pietriș și l-am bătut în cuie, descărcându-mi furia la fiecare lovitură. Dură o veșnicie. Nu mai mânuisem niciodată un ciocan și nimeream mereu pe lângă cuie.

Soțul lui Faye, Lloyd, și încă vreo cinci bărbați se oferiră să care coșciugul la cimitirul de pe deal. Bine măcar că se oprise ploaia. Copiii cutreieraseră desculți prin codri și câmpii după flori sălbatice, iar femeile în rochii de sac și șaluri tricotate pregătiseră masa de înmormântare. Lillie își puse o rochie lungă, neagră, care poate că-i fusese pe măsură în urmă cu cincizeci de ani, când avea vreo cincizeci de kilograme în plus, dar acum îi atârna pe trupul firav ca un sac pe o coadă de mătură. Își acoperi cu o

pălărie neagră părul cărunt, subțire ca iarba, și ieși în urma coșciugului, sprijinindu-se de brațul meu. Cerdacul bibliotecii fusese împodobit – probabil de bibliotecarele ambulante – cu bucăți de crep de culoare neagră. Întreg orașul – vreo optzeci, nouăzeci de persoane – de la sugari până la moșnegi albiți de vreme se adunară în fața bibliotecii pentru procesiunea funerară.

— Cine ține slujba? am întrebat-o pe Lillie în timp ce o ajutam să coboare treptele de la cerdac. Mă gândesc că n-aveți vreun pastor în oraș...

— Eu.

— Mai ești și păstoriță pe deasupra?

Rânji în loc de răspuns. Nu mi-i puteam închipui pe tata și pe niciun alt pastor îndrugând la minciuni ca ea sau punând la cale o asemenea șaradă cumplită.

Un bărbat mai în vârstă, pe care l-am recunoscut ca fiind șeful de poștă din oraș, se apropie șontâc de noi.

— E prea departe să mergeți pe jos, Miss Lillie. Vă ducem noi.

Mulțimea se dădu la o parte, făcând loc unei șarete cu două roți, trasă de o capră! Animalul purta eșarfă neagră la gât – ca să-și exprime durerea, chipurile – și cineva înfășurase pânză de doliu în jurul spițelor de la roți.

— Glumiți! am exclamat. Era o priveliște atât de ridicolă, că a trebuit să-mi duc mâna la gură să nu izbucnesc în râs. Am încercat să mi-i închipui pe Gordon și pe tatăl lui conducând familiile îndoliate la cimitirul din Blue Island într-

o șaretă trasă de capre.

După ce șeful de poștă o ajută să urce, Lillie se întoarce spre mine, arătând spre locul liber de lângă ea.

— Vii cu mine, drăguță?

— Nu, mulțumesc. Prefer să merg pe jos.

E drept că mă simțeam încă epuizată după ce dădusem la lopată juma' de noapte, dar încă mai țineam la demnitatea mea. O șaretă trasă de capre, ce să spun! Șeful de poștă se încruntă la mine, vizibil insultat. Capra îmi întări refuzul cu un *behăit* grosolan. Bărbatul se întoarce mândru și-i dădu ghes animalului, pornind în fruntea procesiunii funerare.

Mack fu îngropat la marginea cimitirului din respect pentru Lillie, care n-ar fi putut să urce dealul abrupt. Mă gândesc că nici capra n-ar fi reușit să se cațere în pantă, deși Miss Lillie era ușoară ca o pană. Lumea adunată în jurul mormântului începu să cânte „În siguranță în brațele lui Iisus”⁸, dar amestecul ciudat de instrumente muzicale – chitară, banjo, muzicuță și vioară – făcea imnul să sune mai degrabă a cadril decât a muzică de înmormântare. Copiii aruncară flori de câmp peste sicriul coborât în groapă. Bibliotecarele se puseră pe plâns și bocit. Bunicuța și băieții suspinau și ei, cu dâre de lacrimi pe fețele mânjite. Un spectacol crud. Din cale-afară de crud.

Mașina șerifului sosi cam pe la jumătatea celui de-al

⁸ Safe in the Arms of Jesus (n.tr.).

doilea imn: „El m-a ocrotit printre stânci de granit”⁹. M-am întrebat dacă avea de gând să deschidă coșciugul să se convingă că era într-adevăr Mack. Oare era ilegal să ajuti pe cineva să-și însceneze moartea? Dacă mă aresta pentru complicitate? Inima începu să-mi zvâcnească vinovată când l-am văzut coborând din mașină, dar el nu făcu decât să-și scoată pălăria în semn de respect și să privească de pe marginea drumului, la o oarecare distanță de mulțimea ce jelea.

Lillie își scoase din mânecă o batistă cu marginile înnegrite și-și șterse lacrimile, pregătindu-se de predică.

— Prietenul nostru Mack a fost un om bun de tot și are să ne fie tare dor de el. El a adus în orașul nostru cărți și povești și ne-a deschis o bibliotecă. Știu că ne vom aminti întotdeauna cu recunoștință de tot ce a făcut pentru noi. Sunt atâtea lucruri în viață pe care nu le înțelegem – de ce trecem prin greutăți și încercări, de ce-i pierdem pe cei dragi. Dar Dumnezeu știe ce face. Da, domnilor, El are întotdeauna un plan. Numai noi putem hotărî zilnic dacă vrem să facem parte din planul Lui sau nu. Vom alege să facem voia Domnului și să zidim împărăția Lui? Sau suntem prea ocupați cu propriile planuri?

O ascultam cu privirea în pământ, răscolind cu piciorul în țărână. Eu n-aveam niciun plannici al meu, nici al lui Dumnezeu. Ce era în neregulă cu mine? Poate sosise vremea să întocmesc o listă, ca tatăl meu. Dar ce să pun pe

⁹ He Hideth My Soul in the Cleft of the Rock (n.tr.).

ea? Oare Dumnezeu ne întocmea o listă la fiecare? Și dacă-L rugam, oare m-ar fi lăsat să arunc o privire peste cea făcută pentru mine?

N-am mai fost atentă la restul predicii lui Lillie, reflectând în schimb la starea jalnică a vieții mele. Încheie cu o rugăciune, după care cântarăm „Nu mergi de la mine, Iisus”¹⁰, imn ce părea mai potrivit pentru o trezire spirituală decât pentru o înmormântare. Apoi o luarăm cu toții înapoi spre bibliotecă. Câțiva bărbați cărară salteaua la etaj, ca să elibereze spațiul și am avut impresia că întreg orașul se îngrămădise înăuntru. Am văzut lumea scotocind prin bibliotecă, scoțând cărțile de pe rafturi și holbându-se la ele plini de mirare, de parcă Mack însuși ar fi scris fiecare cuvîntel. Trebuia să le aranjez la loc după plecarea lor.

Muzicanții se adunară în cerdacul din față și începură să cânte o suită de cântece evanghelice săltărețe, ca la o festivitate populară. Am văzut câțiva bărbați de la poștă trecându-și din mână în mână borcane cu un lichid ce aducea a rachiu. Femeile încărcară masa din bibliotecă cu de-ale gurii, mâncăruri simple precum fasole uscată, pâine de porumb, murături de casă și ouă umplute. Știam că era un sacrificiu din partea lor, multe neavând ce să pună pe propria masă, așa că m-am înfuriat din nou.

Am așteptat să termine de mâncat oaspeții și mi-am umplut și eu o farfurie. Mi-am rotit privirile prin jur, căutând un loc gol, și în cele din urmă m-am așezat la birou. Tocmai

¹⁰ *Pass Me Not, O Gentle Savior* (n.tr.).

luasem o înghițitură dintr-un ou fiert tare când se apropie de mine scripcarul cu vioara într-o mână și farfuria cu mâncare în cealaltă. Era cam de vârsta mea și avea combinația neobișnuită de ochi maro închis și păr de culoarea paiului – un flăcău chipeș, în haine zdrențuite și pantofi uzați. Era probabil îmbrăcămintea lui cea mai bună, de duminică.

— Bună! Te deranjează dacă stau aici? întrebă el.

Mă cam deranja, dar fără să-mi mai aștepte răspunsul, el puse jos vioara și arcușul și se așeză într-un colț al mesei.

— Sunt Ike Arnett, zise el, întinzându-mi mâna. Tu trebuie să fii musafira noastră din nord.

Am mestecat și am înghițit repede ca să pot da mâna cu el.

— Da, sunt Alice Ripley din Illinois.

— Mi-am dat seama când te-am văzut atât de frumoasă că ești câmpeanca de care vorbește toată lumea. Fetele din nord sunt mult mai frumoase decât fetele de aici. Iar tu ești cea mai frumoasă dintre toate.

Asta-mi mai lipsea, să flirteze cu mine un mocofan de lăutar! Mi-am ațintit privirea în farfurie, învârtind fasolea cu furculița. Când mi-am dat seama că eram cam nepoliticoasă, m-am uitat la el și am zis:

— Mulțumesc.

Cu o frizură decentă și niște haine la modă, Ike Arnett ar fi arătat bine. Zâmbetul lui îngâmfat demonstra că o știa și el, așa că nu i-am întors complimentul.

— Muzica pe care-ați cântat-o în cerdac e foarte interesantă, i-am zis. N-am mai auzit imnuri interpretate în felul acesta, mai ales la o înmormântare.

— Ai mai fost prin Kentucky?

— Nu, e prima oară.

— Atunci se explică.

Zâmbi... și nu era fată pe lume care să fi rezistat ispitei de a-i zâmbi înapoi.

Mi-am reluat mâncatul, dar el continuă să mă privească ținută până când tăcerea deveni incomodă.

— Mmmm... Cântați des cu trupa?

— Nu suntem o trupă. Doar un grup de băieți din oraș, care ne-am adunat să-i aducem ultimul omagiu lui Mack.

— Oricum, cântați foarte bine.

— Mulțumesc. Am tot timpul să exersezi, acum că s-au închis mina și cele mai multe saloane de dans. Dar tot mă descurc eu, cu una, cu alta. Uneori mă mai cheamă să cânt pe bani.

Își trecu degetele prin păr, care-i alunecă din nou pe frunte și-i intră în ochi.

— În vremurile bune cântam cu trupa la fiecare sfârșit de săptămână. Am călătorit peste tot, până în Ohio și West Virginia. Aveam câte o iubită în fiecare oraș.

— Atunci nu ești însurat.

— De ce să te însori când poți să te distrezi?

Îmi făcu cu ochiul. Nu-mi venea să cred! Nu mai încăpea îndoială că Ike Arnett era conștient de propriul farmec.

— Viața pe drumuri nu-i pentru un familist, continuă el. Mă gândesc că m-aș putea așeza la casa mea acum, că nu mai călătoresc atâta, dar n-am găsit fata potrivită.

Așteptă să mă uit la el și adăugă:

— Încă.

M-am făcut că nu aud, refuzând să mușc momeala.

— Unde-ai învățat să cânți așa la vioară?

Ridică din umeri.

— Cântatul din scripcă ne-a fost transmis din generație în generație. I-am ascultat pe bunicul și pe unchii mei cântând în cerdac de când mă știu. Și într-o zi, după terminarea lucrului, am luat scripca de la locul ei și am început să mă joc. Mi-a mers la inimă din prima clipă.

— Foarte interesant.

Și era, într-adevăr. Cum putea cânta cineva atât de frumos și cu atâta măiestrie fără să fi studiat muzica sau să fi luat lecții cu un profesor de vioară?

Schimbă subiectul și se apucă să vorbească despre Mack în timp ce mânca, îndrugând vrute și nevrute despre cât de buni prieteni fuseseră și cât de dor avea să-i fie de el. Recunosc că la un moment dat am încetat să-l mai ascult, așa cum schimbi frecvența la radio. Afecțiunea lui pentru Mack părea sinceră, ceea ce mă făcu să mă simt și mai vinovată că luam parte la această uriașă înșelătorie. Tocmai începeam să mă întreb dacă aveam să mai scap vreodată de el când l-am văzut venind spre noi pe cântărețul la banjo.

— Termină cu flirtatul, Ike! Avem treabă.

Ike înfulecă ultimele îmbucături și se ridică. Își luă scripca și-mi făcu din nou cu ochiul.

— Ne mai vedem, Alice.

Evenimentele zilei o secătuiseră de vlagă pe Lillie, așa că, mai târziu, Faye și Marjorie o ajutară să urce la ea în dormitor să se culce. După ce plecară toți invitații și am curățat în urma lor cu ajutorul celorlalte bibliotecare, am urcat să văd cum se simte. Avea lampa aprinsă, așa că pentru prima oară i-am putut studia atent odaia. Era foarte curată și ordonată, ținând cont că zăcuse la pat înainte de sosirea mea. La geamuri avea perdele albe, dantelate, iar pe pat o cuvertură frumoasă din petice. Pe pereți avea tablouri și o broderie deasupra patului. M-am apropiat și am citit ce scria pe ea: *„Este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate”*. Proverbe 18: 24.

Mack veni și el șontâc în dormitorul ei și se așeză pe marginea patului. M-am uitat urât la el, fără să-mi ascund câtuși de puțin sentimentele.

— A fost o înmormântare pe cinste, drăguță, spuse Lillie. Păcat că n-ai fost acolo să vezi ce mult te place lumea.

— A venit și șeriful?

— Da, domnule, a venit să se asigure că ești mort și îngropat. Cred că ești în siguranță acum, drăguță.

— Poate. Dar mă îngrijorează că aș putea fi văzut. Trebuie să plec undeva... înțelegi ce vreau să zic...

— Poți să te muți la cabană până termini treaba.

— Ce treabă? am întrebat.

Se făcură că nu mă aud.

— Nu pot să te las singură, Lillie. Cine va avea grijă de tine în lipsa mea?

— Drăguța de fătucă. Va avea ea grijă de amândoi.

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama la cine se referea Lillie.

— Stați puțin... vorbiți de mine? Dar eu nu mai stau mult. Mătușa și unchiul vin să mă ia săptămâna viitoare.

Își continuă discuția, ignorându-mă cu desăvârșire.

— Ce zici de mâine seară, după ce se lasă întunericul? zise Lillie. Măcar așa vei avea destul timp să-ți împachetezi câteva lucruri și ceva de-ale gurii. Crezi că ești în stare să mergi până acolo?

— Mă gândesc că vom afla în curând.

Se aplecă spre bătrânica cea mărunțică și o sărută pe frunte, aranjând marginile cuverturii cu brațul sănătos.

— Noapte bună, Lillie. Mai vorbim mâine.

Înainte să apuc să-l opresc, intră șchiopătând în vechiul lui dormitor - unde dormisem până atunci eu - și închise ușa în urma lui.

— Hei! Aia-i odaia mea! Și eu unde să mă culc acum?

N-am primit niciun răspuns.

Capitolul 9

A doua zi întreaga bibliotecă fu a mea. Mack și Lillie rămaseră amândoi în odăile lor și nu i-am văzut decât când am urcat să le duc de mâncare. N-a trebuit nici măcar să gătesc, căci aveam o grămadă de mâncare rămasă de la înmormântare. Băieții lui Faye făcuseră probabil năzbâtii din nou, că nu veniseră să asculte următorul capitol din *Comoara din insulă*. Ceea ce era un lucru bun, dat fiind că l-am auzit pe Mack umblând prin dormitor toată după-masa, și băieții l-ar fi auzit și ei.

Când m-am dus sus cu prânzul, am văzut că Mack se schimbase în sfârșit de hainele pătate de sânge și stătea pe patul lui Lillie, discutând cu ea în șoaptă. Conversația li se întrerupsese brusc când am intrat cu tava.

— Nu vă opriți din cauza mea! le-am zis. Am venit doar să las asta și mă duc jos să mănânc.

— Liniștește-te, drăguță! Știu că ești supărată pe noi.

Mi-am mușcat buzele fără să răspund. Cine n-ar fi fost prost dispus după o noapte întreagă petrecută în fotoliul lui Lillie în secția de nonficțiune? Încă aveam un cârcel la ceafă după ce dormisem într-o asemenea poziție incomodă. Atâta doar că jos nu erau lilies care să-mi zboare prin cameră.

Mack își înclină capul într-o parte, învăluindu-mă cu una din privirile lui de cățeluș.

— Ai venit aici să ne ajuți, domnișoară Ripley, și ne-ai fost de foarte mare ajutor. Poate nu în felul în care ai intenționat, dar...

— Dar bunul Dumnezeu știe că nu ne-am fi descurcat fără tine, completă Lillie.

— Nu mă bucur defel că am ajutat la o urzeală atât de josnică și meschină împotriva unui oraș întreg.

Mack rânji.

— Foarte frumos și dramatic spus, domnișoară Ripley. Poate ușor prea melodramatic...

Îmi venea să-i trag una, dar Lillie ridică mâna.

— Adevărul e că, fără ajutorul tău, Mack ar fi poate acum mort de-a binelea. Iar eu i-aș călca pe urme spre porțile Raiului.

— Orașul ăsta are o mulțime de secrete, adăugă Mack, și mă tem că ai nimerit taman în mijlocul lor.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Acum cine e melodramatic?

Făcură schimb de priviri.

— Am vrut doar să știi că îți suntem recunoscători pentru ajutorul tău, zise Mack. Acum stai jos și ia cina cu noi, te rog. Ce-a fost a trecut.

M-am așezat pe un scaun șubred lângă patul lui Lillie și m-am apucat de mâncat. Ce era mai rău trecuse, mi-am zis, așa că de ce să nu facem pace? Gata cu licorile, cu secretele și minciunile. De-acum înainte puteam să mă concentrez asupra muncii din bibliotecă până se întorceau

mătușa și unchiul. Aș fi putut chiar să mai invit câțiva copii din oraș la ora de poveste cu băieții lui Faye.

Am terminat de mâncat și m-am apucat să strâng vasele murdare, când Lillie zise:

— Mai e doar un lucru mic, *mic de tot*, la care va trebui să ne ajuți, drăguță.

Umerii mi se încovoiau. Din gâtleej îmi ieși un sunet ce aducea mai degrabă a scâncet sau geamăt decât a oftat.

— Ce mai e acum?

— Nu mi-ar strica un pic de ajutor cu pregătirile de plecare, zise Mack.

— Plecare? Unde pleci?

— La o cabană de pe deal, în afara orașului. Trebuie să plec diseară, după lăsarea întunericului.

— Și cum ai să ajungi acolo? Abia poți sta în picioare, darămite să mai mergi pe jos. Vrei să împrumut șareta trasă de capră a șefului de poștă?

Mă scotea din sărite faptul că avea tupeul să mai apeleze la mine și n-am încercat s-o ascund.

— Am să merg călare pe Belle. S-ar putea să-mi trebuiască nițel ajutor s-o pregătesc.

— Suntem în secolul douăzeci! Nu cunoști pe nimeni cu mașină?

— Directorul minei are o mașină neagră, mare și lucioasă, domnișoară Ripley. Șeriful are și el una. Dar mă îndoiesc că se vor oferi să mă ducă, mai ales că mă cred deja mort. De altfel, nu există șosea până la cabană. Pot

conta pe ajutorul tău? Te rog...

— Depinde. Ce am de făcut?

Mack se ridică și porni spre ușă.

— Poți să mă ajuți cu împachetatul?

— Nu văd de ce nu.

— Am urmat la el în odaie, care arăta de parcă trecuseră pe acolo Ali Baba și cei patruzeci de hoți. Pe pat se aflau două desăgi de piele, pe care l-am ajutat să le umple cu tot felul de catrafuse și articole de toaletă, apoi am rulat câteva plăpumi și le-am legat sul. Brațul lui Mack era bandajat și trebuia să facă totul cu o singură mână. Avea încă dureri mari la umăr și orice activitate, oricât de mică, îl epuiza. Împachetase deja cu vârf un sac de pânză și nu țineam neapărat să știu ce conține, iar el nu simți nevoia să-mi spună.

— Cred că va trebui să las mașina de scris pe altă dată, zise el la sfârșit, rotindu-și privirile prin jur.

— Mașina de scris? La ce-ți trebuie mașină de scris?

— Fără întrebări, domnișoară Ripley. S-ar putea să nu-ți placă răspunsurile.

Am făcut două drumuri sus, depozitând totul grămadă lângă ușa din dos. Apoi l-am ajutat să ajungă până în bucătărie, unde mă instrui să umplu un sac gol cu de-ale gurii.

Era o noapte noroasă, întunecată, fără lună și stele.

— Perfect, hotărî Mack.

Înfiorător, mi-am zis eu. Crengile subțiri de primăvară

scârțâiau și foșneau în bătaia vântului. Burnița se resimțea încă în aerul umed. Mack se sprijini de mine și porni șchiopătând spre șură, unde urma să-l ajut să pună șaua pe cal. Șaua era atât de grea, încât a trebuit să mă cațăr pe o ladă ca s-o pot ridica pe spinarea animalului. Calul se foia întruna, nevrând să stea liniștit. Pe când am reușit s-o fixez la locul ei, gâfâiam deja. Mack arată spre o chingă ce atârna sub pânțelele calului.

— Ai grijă s-o strângi bine de tot!

— Stai puțin. Doar nu crezi că am să mă târăsc sub dihania asta să închid catarama?

— Dacă n-o faci, voi sfârși pe spate în pârau înainte să facă Belle o duzină de pași.

— Nu mă duce în ispită... am murmurat, imaginându-mi scena.

— Poftim?

— E un cal uriaș! Nu poți să fixezi tu catarama?

— Cu o singură mână, nu.

— Și dacă îi vine să se culce cât sunt eu acolo?

— Nu te teme! Caii nu se culcă decât foarte rar. Haide, am eu grijă să nu-ți tragă una cu piciorul!

Să-mi tragă una cu piciorul? M-am mișcat repede, cu privirea ținută spre Mack și spre picioarele din spate ale calului.

— Acum căpăstrul, zise el. Pune-i-l peste cap și deschide-i gura să fixezi zăbala!

M-am holbat la el.

— Ce e? întrebă.

— Vrei să-mi bag degetele în gura calului?

— Pe Belle n-o deranjează. E obișnuită.

— Ei bine, eu nu sunt! N-am mai fost niciodată în relații atât de... intime cu un animal. Pe sub burtă, prin gură... mai ales cu o dihanie ca asta, de trei ori mai mare ca mine.

— Am auzit mârâind ceva despre melodramă, dar mi-am pus în gând să-l ignor. Cu ajutorul lui, am reușit în cele din urmă să pun căpăstrul, și iapa era acum gata de plecare. Când am dus-o din șură la ușa din spate, unde erau îngrămădite desăgile și hainele de pat făcute sul ale lui Mack, am constatat că nu era prea încântată de călătoria nocturnă. Dădea din picioare și fornăia, comportându-se la fel de țăfnos ca mine.

Ultimul lucru pe care mi-l ceru Mack după ce am legat catrafusele pe cal fu să împing o bancă de lemn de lângă ușa din dos și să-l ajut să încalece, fiind prea slăbit să se avânte în șa ca de obicei – mai ales cu un singur braț. În starea în care se afla, mai că nu se târa pe burtă pe spinarea lui Belle. Pe când reuși în sfârșit să încalece, asuda și icnea deja chiar dacă aerul nopții era rece. Eram gata să-i urez toate cele bune – și călătorie sprâncenată – când îmi întinse mâna sănătoasă.

— Dă-mi mâna, domnișoară Ripley, să te ajut să urci lângă mine!

— Ce?

— Trebuie să vii și tu.

— Nici pomeneală!

M-am dat înapoi.

— Și cine s-o aducă pe Belle înapoi acasă?

— Nu mă interesează. Nu-i treaba mea.

Mă ademeni din nou.

— Hai, mai repede, până nu ne vede cineva.

Mi-am încrucișat brațele.

— Nu. Totul are o limită. Refuz categoric...

— Și eu, care credeam că ai fost de acord să mă ajuți.

— Te-am ajutat în multe feluri: m-am ghemuit sub burta unui cal, am cărat saci plini cu zgură, am îndrugat un car de minciuni și am comis fraude. Dar de-acum gata. Destul. S-a isprăvit! Tu și Lillie v-ați descurcat de minune până la venirea mea, așa că de acum încolo va trebui să vă țeseți singuri pânda de urzeli.

— Ascultă, nu durează decât câteva minute. Vei fi acasă în pat în mai puțin de o oră.

— Nu! N-am mai urcat pe cal în viața mea și nici prin gând nu-mi trece să încep din noaptea asta!

— Haide, e ușor! Până și copiii mici o fac. Urcă-te pe bancă și dă-mi mâna!

Își întinse din nou spre mine brațul sănătos. M-am retras și mai mult.

— Nu... nu pot și... și nici nu vreau!

Am auzit un țăcănit metalic în spatele meu. M-am întors și am zărit-o pe Lillie în pragul ușii, îmbrăcată în cămașă de noapte și cu pușca lui Mack în mâini.

— Hai, urcă-te pe cal, drăguță! zise ea cu glas mieros. Am ajuns să țin la tine ca la fata mea și tare rău mi-ar părea să trebuiască să te împușc.

Să mă împuște?

— Hai, domnișoară Ripley! mă ademeni Mack zâmbind, cu brațul întins spre mine.

Aveam de ales? Lillie ținea în mâini o pușcă. Una adevărată! Poate în realitate n-avea de gând să o folosească, dar cine știe? Mack era dovada vie că lumea pe aici nu se gândea de două ori înainte să tragă cu pușca.

— Urcă-te, drăguță! mă îndemnă ea.

M-am cățarat pe banca șubredă cu genunchii tremurând de furie amestecată cu teroare. Mack mă apucă de mână și mă trase sus pe cal. A trebuit să-l cuprind cu brațele de mijloc să nu cad, lucru ce mă înfurie și mai tare. El scutură frâiele și Belle o luă din loc, bătând din picior și tropăind înainte și înapoi pe terenul zgrunțuros. Mi-am amintit de prinzătoarea de la șa și m-am rugat s-o fi strâns destul de bine, ca să nu ne pomenim amândoi în mijlocul pâ râului.

Începusem să simt o ușoară afecțiune pentru Mack în perioada în care o ajutasem pe Lillie să-i salveze viața, dar sentimentele mele se topiră ca prin farmec. În seara aceea îl uram de-a dreptul. Cu toate acestea, mă agățam de el împotriva voinței mele, îngrozită să nu alunec de pe cal. Pământul părea atât de departe! Am străbătut ograda până la pârau pe întuneric, apoi Mack struni calul spre dreapta și începurăm să urcăm poteca la deal pe lângă malul îngust.

— Chiar nu-ți pasă că am fost amenințată cu arma? Și silită să fac asta în ciuda voinței mele? Și nu cumva să te gândești să mă faci melodramatică!

— Chiar n-ai mai urcat niciodată pe cal?

— Niciodată! Locul cailor e într-un roman western. Acasă la mine se circulă *cu mașina*. Cu mașina!

— Ei bine, acum nu ești acasă, nu?

— Am simțit coastele cutremurându-se și am avut sentimentul enervant că râde de mine.

— *Râzi*, domnule MacDougal?

— Nu, duduie. Mă străduiesc din răputeri să nu râd.

Dar nu rezistă prea mult și în curând pufni și chicoti pe înfundate. L-am văzut chiar ștergându-se la ochi.

— Nu-i deloc amuzant!

— Nu, duduie, chiar deloc. Dar gândește-te ce palpitant va fi să le spui prietenelor tale de acasă că ai ieșit să te plimbi călare cu un mort în toiul nopții! Ți se face părul măciucă, nu alta... ca în *Legenda călărețului fără cap*. Nu crezi?

— Habar n-am cine te-a împușcat, domnule MacDougal, dar de-acum se bucură de întreg sprijinul și de toată încurajarea mea.

Se puse și mai tare pe râs.

Am mai mers călare câteva minute, cu iapa urcând greoi la deal. Îl țineam strâns de mijloc, legănându-mă odată cu șoldurile animalului și ferindu-mi capul de crengile joase din care-mi picurau pe spate stropi de apă reci ca gheața.

Deodată îmi veni un alt gând.

— Și cum am să găsesc drumul la întoarcere singură cuc pe întuneric? Nu-ți pasă că aș putea să mă rătăcesc?

— Știe Belle drumul. Nu-i departe. Nu trebuie decât să mergi pe malul pârâului.

— Dacă se poate întoarce și singură, de ce-a mai trebuit să vin și eu?

— Ca să vezi unde-i cabana. Va trebui să mă bizuiesc pe tine o vreme să-mi aduci de-ale gurii și alte cele.

— Stai puțin! Ai spus că ăsta e ultimul lucru pe care-l mai am de făcut pentru tine.

— De fapt, cred că Miss Lillie a spus asta. Și știi cum îi place să exagereze.

— Mă va amenința din nou cu pușca?

— Asta depinde numai de tine, domnișoară Ripley. Lillie face orice ca să ducă treaba la bun sfârșit.

Am avut aceeași senzație în stomac pe care cred că o simt toți ostaticii când își dau seama că nu mai au nicio șansă de scăpare. Apoi îmi veni un gând.

— Și ce te faci săptămâna viitoare, când se întorc unchiul și mătușa după mine?

— Psst... Nu mai vorbi atâta, domnișoară Ripley. Ai să întărați toți câinii din vale.

Am mai mers călare vreo douăzeci de minute, iar pădurea se întuneca și devenea tot mai deasă pe măsură ce înaintam. Fiecare zgomot îmi dădea fiori și mi se părea că aud tot felul de vietăți mișunând prin jur, forfotind în

tufişurile de sub noi şi prin ramurile copacilor de deasupra. Calul urca gâfâind şi fornăind, alunecând uneori cu copitele pe noroi. Deodată se opri brusc şi nu mai făcu niciun pas, dintr-un motiv care mie-mi scăpa cu desăvârşire, începu să danseze pe loc, de parcă ar fi călcat pe tăciuni aprinşi.

— Ce e? am şoptit. De ce-i calul atât de agitat?

Mă temeam să nu i se fi năzărit că eram prea grei pentru el şi că acum se pregătea să se dea înapoi, aruncându-ne din spinare.

— Psst...

— De ce s-a oprit? Ce-i cu el?

— Nu-i niciun „el”, domnişoară Ripley. Belle e iapă.

Am rămas neclintiţi o bună bucată de vreme, timp în care l-am auzit pe Mack adulmecând aerul.

— Nu simţi? făcu el. Trebuie să fie vreo pisică prin apropiere. Belle îi simte şi ea mirosul.

— Pisică? Nu-i plac pisicile?

— Nu vorbim aici de pisicuţa bunicii tale. Avem pisici mari prin pădurile astea. Râşi. Pisici sălbatice.

Asta era prea mult pentru mine. Mi-am rezemat fruntea de spatele lui şi am plâns ca un copil. Nervii-mi erau atât de zdruncinaţi după tot ce îndurasem, că mi-ar fi trebuit o lună bună la staţiunea mătuşii să-mi revin.

— Gata, gata, mă linişti el. Nu mai plânge!

Țâțâi din buze, îndemnând calul să pornească din nou.

— Nu vom păți nimic. N-am vrut să te sperii.

— Nu? Atunci ce ai vrut? M-ați silit deja să încalec sub

amenințarea puștii și acum îmi spui că suntem hăituiți de pisici sălbatice? Între astea am de ales? Între a fi împușcată sau mâncată de vie de o pisică sălbatică? Cine n-ar fi speriat?

— Nu te teme, în general atacă vânatul mai mic. Ar trebui să fie tare înfometate să se dea la Belle.

— Minunat. Și dacă se dau la mine?

Râse, ceea ce mă scoase și mai tare din minți, de-mi venea să-l arunc jos de pe cal și să-l dau de mâncare pisicii sălbatice.

— Nu mai râde! Nu-i nimic de râs.

— Scuză-mă! Dar dacă nimerești vreodată într-o încăierare cu o pisică sălbatică, pun toți banii pe dumneata, domnișoară Ripley.

M-am hotărât să nu-i mai adresez niciun cuvânt acestui bărbat oribil și am fiert în suc propriu tot restul drumului. După vreo zece minute – care mi se părură mai degrabă zece ani – Mack coti în direcția opusă pârâului și mână calul pe un povârniș abrupt din dreapta.

— Ține-te bine, îmi zise el.

— Stai! Alunec!

— N-ai să pățești nimic. Ridică-ți nițel fundul și apleacă-te în față.

Ce tupeu la el să-mi spună ce să fac cu fundul meu! Dar am închis ochii și m-am agățat strâns de el, ca să-mi salvez viața. Nu i-am deschis decât atunci când ne-am oprit în loc. În întunericul dintre copaci abia se distinge silueta unei

cabane minuscule, cocoțate pe o suprafață imposibil de mică de teren plat. Cabana era împânzită de o încâlceală de viță-de-vie și crengi de copaci, de parcă s-ar fi luat la trântă cu mama natură. Un lucru era clar: cabana pierduse băătălia. Clădirea dărăpănată părea nu numai nelocuită, ci de-a dreptul nelocuibilă. Nu-mi mai păsa. De furie, nu-mi mai doream decât să mă dau jos de pe cal și s-o iau spre casă. Eram gata chiar să-mi încerc norocul cu pisicile sălbatice, numai să mă scap de Mack.

El o mână pe Belle până aproape de cabană și coborî cu un geamăt în cerdacul minuscul. I-am întins mâna.

— Ajută-mă să mă dau jos, te rog!

Aș fi sărit eu, dar calul avea niște picioroange ca de girafă și pământul mi se părea foarte departe.

— Dă-mi mai întâi desăgile!

I le-am dat.

— Mulțumesc. Ești bună să dezlegi sulul cu haine de pat... și sacul ăla de pânză? Perfect. Acum alunecă mai în față în șa.

Am făcut întocmai, alunecând pe șezutul tare de piele.

— Acum fii bun și ajută-mă să cobor, I-am rugat politicoasă.

El clătină din cap.

— Drumul va fi mai scurt la întoarcere. E la vale în cea mai mare parte. Belle abia așteaptă să ajungă acasă. Dar să n-o lași să galopeze, că s-ar putea să cazi.

— Și cum s-o opresc?

— Înfinge-ți bine picioarele în pântecul ei. Și ține strâns de frâie. Dar să nu le smucești, ca să nu dea cu copita și să te arunce la pământ.

— Să mă arunce la pământ?! Dar...

— Doar ții malul Pârâului Fermecat pe deal în jos.

— *Fermecat?* Așa se numește?

— Mda.

— Glumești.

— Nu, așa se numește. De ce?

— Nu contează. Te rog, Mack, ajută-mă să cobor! Vreau să mă întorc pe jos acasă.

— Nu poți să mergi pe jos. E prea întuneric. Cum ai să vezi pe unde calci? Ascultă, Belle cunoaște drumul și e foarte sigură de picior. În douăzeci de minute ai ajuns. Merge mai repede la vale.

— Tocmai de asta mă tem! Să n-o ia la galop cu mine!

— Apleacă-te în față. Ține-te bine cu picioarele. Și nu uita să-i dezlegi șaua și căpăstrul când ajungi acasă.

— Te implor, nu mă lăsa singură prin pădurile astea!

— Nu ești singură. O ai pe Belle. Noapte bună, domnișoară Ripley. Și mulțumesc pentru ajutor.

Puse iapa în mișcare cu o palmă ușoară în partea dorsală și duse am fost.

Îmi venea să urlu, dar frica îmi secase tot aerul din plămâni. Am închis ochii, apoi mi-am amintit că trebuia să fiu atentă la crengile joase. Coborâșul era atât de abrupt, că aveam senzația că mă voi prăvăli peste cap la vale. Iapa

mârâia și fornăia în timp ce cobora panta stâncoasă. Poate era la fel de speriată ca mine.

Dacă în realitate nu știa drumul spre casă și aveam să cutreierăm prin codri înfiorători toată noaptea? Dar Belle ajunse repede la pârau și o luă în jos pe malul acestuia. Halal Pârau Fermecat!

Poate că drumul spre casă nu dură decât douăzeci de minute, dar mie mi se păru o veșnicie în care-am săltat și ne-am rostogolit la vale prin codri negri ca smoala. Mă agățam de frâie și de micul oblânc din partea din față a șeii, scâncind ca un pisoai abandonat. Nu m-am oprit din scâncit decât când am simțit că terenul începe să se niveleze și mi-am dat seama că eram aproape de casă. Ochii mi se împăienjeniseră de lacrimi de bucurie și ușurare când am zărit silueta întunecată a bibliotecii în depărtare. Lillie lăsase un felinar aprins la geamul din bucătărie.

Iapa se duse drept în șură și, dacă nu mi-aș fi amintit la timp să-mi aplec capul, m-ar fi trântit la pământ. De îndată ce se opri, am alunecat recunoscătoare de pe spinarea ei. Picioarele mi se tăiară, vlăguite de teamă și epuizare, și m-am prăbușit pe un maldăr de fân și bălegar. Mi-am zis că, din moment ce eram deja acolo jos, n-aveam decât să mă strecur sub burtă și să desfac șaua.

— Ce căluț bun, ce căluț cuminte!... am murmurat, bâjbâind cu degetele prin întuneric. Te rog să nu dai cu piciorul!

M-am ridicat cu greu în capul oaselor când ea încetă să

mai dea din picioare și i-am smuls repede șaua de pe spate. Apoi i-am scos căpăstrul de pe cap și l-am agățat în cui. Și cu asta basta. Gata. Am închis ușa de la șură cu zăvorul și m-am pornit spre casă.

Totul în jur era cufundat în tăcere. Nici urmă de Lillie cu pușca ei. Am luat felinarul de la fereastra din bucătărie și m-am dus cu el sus în dormitorul lui Mack. Măcar în noaptea asta aveam iarăși pat unde să dorm. M-am uitat în oglinda de toaletă și am văzut o femeie înnebunită, cu paie în păr și ochi căscați, sticloși ca ai elanului împăiat al tușii Lydia. *E în regulă*, i-am spus fetei din oglindă. *Ești acasă acum, în siguranță. Totul va fi bine.*

Nu bine am terminat de vorbit, că liliacul trecu în zbor pe lângă capul meu. Asta era prea de tot. Mult prea de tot! M-am trântit în patul lui Mack cu acoperitoarea trasă peste cap și am încercat, plângând, să adorm, în timp ce liliacul dădea rotocoale prin cameră, avântându-se înainte și înapoi și părând să se distreze de minune.

Capitolul 10

A doua zi dis-de-dimineată mă treziră niște zgomote ciudate sub fereastra mea. *Trosc, pleosc! Trosc, pleosc!* Am dat la o parte perdeaua și m-am uitat afară, unde l-am văzut pe Ike Arnett, scripcarul, tăind lemne cu toporul și adunându-le grămadă. Începusem să mă îngrijorez văzând cum ni se împuținează mormanul pe zi ce trece, temându-mă că în curând voi fi nevoită să tai și lemne. Mack stivuisse o grămadă uriașă de butuci lângă șura lui Belle, dar trebuiau tăiați ca să încapă în sobă.

M-am îmbrăcat și m-am dus repede în ograda din spate.

— Bună dimineața, Ike.

— Bună, Alice. Ce mai faci?

Se opri să se odihnească, ștergându-și fruntea cu dosul palmei.

— Bine, mulțumesc. Dar tu?

— Excelent. Muncesc pe rupte.

Propti toporul de butuc și-și descheie cămașa de flanel. Și-o dădu jos, dând impresia că-și sincronizează fiecare mișcare în scopul de a-și expune mușchii impresionanți. Ike arăta ca eroii din toate romanele de dragoste pe care le citisem – nu că aș citi în mod regulat așa ceva, desigur.

Îmi surprinse privirea și rânji. Trebuia să spun ceva.

— E foarte frumos din partea ta să faci asta pentru noi...

să ne ajuți în felul ăsta!

— La ce sunt buni vecinii? Am văzut că stiva voastră se micșorează.

— Da. Mulțumim.

— Cum e Miss Lillie? Mă gândesc că a afectat-o foarte mult moartea lui Mack, nu?

— Cred că da.

Nu puteam să mai adaug nimic fără să par sarcastică, așa că i-am mulțumit încă o dată și m-am întors în casă cu un braț de vreascuri proaspăt tăiate.

Când i-am dus tava cu micul dejun, Miss Lillie se trezise deja și stătea în pat în capul oaselor. Rezemată astfel de pernă, părea mică, fragilă și neajutorată, dar nu mă mai ducea ea de nas cu una, cu două. Mă întâmpină cu un zâmbet sfios.

— N-am vrut să te sperii aseară cu pușca, drăguță.

— Nu? Atunci ce ai vrut?

Se gândi o vreme înainte să răspundă:

— Să te pun în mișcare.

I-am pus în brațe tava cu micul dejun.

— Mai ai nevoie de ceva?

M-am retras spre ușă.

— Da, drăguță. Să stai jos și să mă ții de vorbă până mănânc.

Mă îmbie arătând spre marginea patului.

— Hai, că nu mușc.

M-am supus. Cu inima strânsă. Și cu mai mult decât un

junghi de teamă.

Lillie luă furculița și împunse ouăle. Simțeam nevoia să-i aduc aminte de toată munca trudnică pe care trebuise să o depun ca să ajungă acele ouă în farfuria ei – cum ținusem piept aerului umed al dimineții, loviturilor cu ciocul și fâlfâitului haotic din cotețul găinilor, cum cărasem lemne și întreținusem focul, ca să pot face omletă și posmagi. E drept că posmagii nu-mi ieșiseră prea bine, și cei rămași puteau servi drept bolovani de pavaj, dar cel puțin încercasem.

— Demult, tare demult am fost profesoară, zise Lillie, și am aflat că de cele mai multe ori tinerii pot să facă orice li se cere... chiar dacă ei înșiși nu se cred în stare. Doar că au nevoie de un mic imbold care să-i pună în mișcare. Așa că de-a lungul anilor am învățat să le mai dau câte un imbold în direcția corectă la nevoie.

— Îți amenințai și elevii cu pușca?

— Sigur că nu, zise ea zâmbind. Dar ascultă la mine, drăguță. Nu-i bine să porți ranchiună. Aseară am făcut ce trebuia, și tu la fel. Și n-a fost chiar așa de rău, nu? Odată ce te-am pus în mișcare?

— A fost cumplit.

— Dar ai învățat ceva, nu?

Mi-am înfrânat limba, abținându-mă să-i spun că am învățat să nu mă mai încred în nicio vorbuliță pe care-o scoteau pe gură ea și Mack. *Încă șase zile*, mi-am zis. *Cinci, fără cea de azi*. Mă aflam acolo deja de nouă zile și cu puțin

noroc aveau să vină în curând unchiul și mătușa să mă salveze.

— Putem fi din nou prietene, drăguță?

Am dat din cap cu un oftat. Lillie nu era genul de persoană pe care ți-ai fi dorit-o ca dușman. M-am decis să fac conversație politicoasă în timp ce-și ciugulea ouăle.

— Ai predat la școala din oraș, Miss Lillie?

— Nu. Am predat cu mult, mult timp în urmă în Virginia, imediat după terminarea războiului. Acolo l-am întâlnit pe Sam al meu, bărbatul pe care am ajuns să-l iubesc mai mult decât orice pe lume... în afară de Iisus, bineînțeles. Of, of, că tare bun om mai era!

Chipul îi radia de-a dreptul. Altfel nu se putea descrie. Dar dacă zâmbea din cauza lui Sam sau a lui Iisus, n-aș fi putut spune.

— Sam era și el profesor?

Lillie râse.

— Nu, drăguță, mi-a fost elev! Până la venirea domnului Lincoln, era interzis să-i înveți pe sclavi să scrie și să citească. Așa că Sam nu știa carte, deși era adult, până nu ne-a eliberat războiul. Eu învățasem pe plantație... pe ascuns, desigur. Ca să pot scrie leacurile bunicuței. Stăpânul m-ar fi jupuit de vie să fi știut. Trebuia să fiu tare atentă, să știi.

— Cum ai ajuns profesoară după război?

Mi-am imaginat-o frecventând Școala Normală, ca Freddy și ca mine.

— Știi vorba aia: „În țara orbilor, chiorul e rege”. Fiind singura care știa carte, m-au numit profesoară la noua școală a negrilor. Dar Sam al meu era deștept din cale-afară. A învățat cât ai clipi. Și până la urmă ne-am îndrăgostit.

— V-ați căsătorit?

— Nu ne puteam căsători, drăguță, deși tare mult ne-am fi dorit. Că eram deja măritată. Am călcat pe bec cu un muncitor pe nume Charley, pe vremea când eram încă pe plantație. Bărbat chipeș, voinic, cu pielea ca noaptea fără lună. Am avut și un băiețel împreună, pe nume Buster.

Lillie zâmbi când își aduse aminte.

— Necazul e că stăpânul l-a vândut pe Charley mai la sud și habar n-aveam ce s-a ales de el.

Povestea ei mă înfioră. Citisem despre asemenea atrocități în cartea despre sclavi a lui Frederick Douglass și în romane precum *Coliba unchiului Tom*, dar nu mai întâlnisem niciodată un sclav în realitate.

— De ce l-a vândut?

— Stăpânului nu-i trebuia un motiv. Mi-a vândut și băiatul chiar după începerea războiului, pe când Buster era încă mic. Așa că după ce s-a sfârșit războiul, am rămas pe lângă conacul lui și am lucrat la școală, așteptând să văd dacă mai am soț și copil. Mai mult de-atât nu puteam face, eu și Sam... decât să așteptăm.

Începea să mă intrige tragică ei poveste.

— Și ce s-a întâmplat?

În loc să răspundă, Lillie se ridică în capul oaselor și-și înclină capul într-o parte, ascultând.

— Ai deschis ușa de jos, drăguță? Nu-i vremea să vină fetele?

— Mă duc acum s-o deschid.

M-am grăbit jos, cu intenția să mă întorc cât mai repede să ascult continuarea poveștii, dar am văzut-o pe Marjorie afară priponindu-și calul de stâlpul de la cerdac. În mâini aducea sacii cu cărți și o pereche veche și uzată de cizme înalte cu șireturi, din acelea pe care le purtau femeile pe traseele lor. I-am deschis ușa și am lăsat-o înăuntru.

— Am adus cizmele pe care le-ai cerut, Miss Lillie.

M-am întors repede și am văzut-o pe Lillie zâmbindu-ne din capul scărilor.

— Mulțumesc, drăguță.

Dar Marjorie mi le întinse mie, nu ei.

— Încearcă-le, Alice! Vezi dacă ți-s bune.

— Eu? Nu, mulțumesc, am pantofi.

— Știu că ai, drăguță, zise Lillie, și încă tare frumoși. Dar nu-s de nicio treabă la călărit.

Încă înainte să termine de vorbit, mă luă de braț și mă conduse la scări, făcându-mi semn să mă așez.

— Hai, încearcă-le, dacă Marjorie tot a fost atât de drăguță să le aducă!

Mi se ridică părul pe ceafă, dar m-am așezat și am făcut întocmai. Abia încălțasem o cizmă, când se deschise ușa și intrară celelalte trei femei. Se adunară toate în fața scărilor,

privindu-mă cum mă încalț și-mi leg șireturile de la cealaltă cizmă, de parcă n-ar mai fi văzut așa spectacol în viața lor.

— Văd că îi vin de minune, zise Alma cu un zâmbet. Celelalte încuviințară. În orice clipă păreau gata să se pună pe aplaudat. Nu înțelegeam ce se petrece, dar nu-mi mirosea a bine. La urma urmei, Lillie fusese în stare să însceneze o înmormântare și să convingă tot orașul că omul era mort.

Am înghițit în sec când îmi puse mâinile pe umeri ca o regină gata să înnobileze un cavaler.

— Știm că ai venit să ne ajuți, drăguță, din bunătatea inimii tale. Nu-i așa, fetelor? Am mai vorbit despre asta la înmormântarea lui Mack și ne-am gândit că ai putea să ne ajuți cel mai bine... și să cinstești memoria lui Mack... dacă ai merge și tu pe traseu ca restul.

Inima începu să-mi bată nebunește. M-am întrebat ce-ar fi făcut dacă le-aș fi îmbrâncit la o parte și m-aș fi năpustit afară pe ușă.

— *Călăre...* vrei să zici?

— Cărțile sunt tare grele altfel, mai ales la deal. Și avem o grămadă de dealuri pe aici.

— Dar eu... nu știu să călăresc, Miss Lillie.

— Te învață Cora, nu-i așa, drăguță?

— Cum să nu? Cu plăcere.

— Te vom ajuta toate, adăugă Faye.

Mă simțeam ca un om linșat de gloată și dus la spânzurătoare.

— Cora s-a oferit să te ducă pe traseu cu ea să-ți arate drumul. Al ei e cel mai ușor. Se pregătește să înceapă altul ceva mai sus, la niște oameni ce locuiesc pe Pârâul Olarului. Nu-i așa, Cora? Mai știi ce zicea Mack despre oamenii de pe Pârâul Olarului? Că n-au văzut o carte în viața lor.

Femeile dădură din cap zâmbind. Alma avea lacrimi în ochi.

— Mack se gândea întotdeauna la alții mai mult decât la sine, zise ea.

— Fără el nici n-am fi avut de lucru, adăugă Marjorie și toată lumea fu de acord.

De cât timp puneă Lillie la cale micul ei plan? Știa și Mack de el? Îmi venea să bat din picior, să fac o scenă și să refuz orice mi-ar cere să fac. Dar încă mă mai treceau fiorii amintindu-mi cum stătuse cu o seară înainte în pragul ușii de la bucătărie, cu pușca lui Mack ațintită spre mine. Și mai știa și să facă licori. Poate că era mărunță și firavă, dar mă temeam de ea ca de mama focului. Și mă trimitea taman cu Cora, cea mai înaltă și mai vâjnoasă dintre cele patru, cu umerii la fel de lați ca ai lui Mack. Cora ar fi putut probabil să mă înșface de scăfârlie și să mă ridice în șa cât ai clipi.

— Bine, fetelor, știu că vreți să treceți la treabă, zise Lillie. Cora, tu du-te și pune șaua pe Belle. Eu o ajut între timp pe drăguță să-și împacheteze prânzul.

După plecarea celorlalte, am înfruntat-o.

— De ce mă silești să fac așa ceva? Nu mă pot duce cu

cărți ca ele. Nu știu nimic despre cai.

— Nu-i nimic. Ai să înveți. Și copiii merg călare pe-aici. Fără șei, să știi. Femeile astea îți fac o mare onoare tratându-te ca pe una de-a lor și lăsându-te să mergi cu ele.

Mă luă de braț și începu să mă tragă spre bucătărie, pălăvrăgind întruna. Mergeam târșându-mi picioarele, ca un condamnat.

— Mă lipsesc de onoarea lor.

Erau mult prea proaspete amintirile din noaptea trecută – ca să nu mai vorbesc de vânătăile de la fund. Renunșasem de mult la speranța că totul era doar un coșmar din care aveam să mă trezesc în curând. Era prea de necrezut, chiar și pentru un coșmar. Nu-mi doream decât să plec acasă.

— Te rog să le mulțumești doamnelor din partea mea, dar nu știu să călăresc... și nici nu cred că pot învăța.

— Ascultă, drăguță!

Își coborî vocea ca să vorbească în șoaptă.

— Trebuie să-i ducem lui Mack merinde și una, alta fără să intre lumea la bănuieli. Dacă mergi pe traseu ca și celelalte, vei putea să treci pe la el în fiecare zi.

— Te rog, nu mă face să mă urc înapoi pe cal! *Te implor!*
Lacrimile nu-mi slujiră la nimic.

— L-ai ajutat să ajungă acolo și acum vrei să-l lași să moară de foame?

— Dar l-am ajutat și să-și pună de mâncare...

— Pe lângă asta, ai avea ocazia și să faci săpături pe traseu.

— Săpături?

— Îhî. Să încerci să afli cine l-a împuşcat pe Mack şi de ce.

— Credeam că ştii cine l-a împuşcat.

— Ei bine, se pare că sunt mai mulţi care-ar fi putut s-o facă şi trebuie să ştim sigur.

— Cum se poate să fie mai mulţi suspecti? Ce-a făcut Mack de vrea lumea să-l omoare?

Deşi l-aş fi omorât bucuroasă cu mâna mea.

— Se mai întâmplă, drăguţă. Lumea se ceartă, se naşte zăzanie.

— Şi ce fac dacă află ucigaşul că-l ajut pe Mack şi se hotărăşte să mă împuşte şi pe mine?

— Păi tocmai de-aia e mai bine s-o faci pe bibliotecara şi să mergi cu cărţi. Lumea pe-aci ar cam intra la bănuieli să vadă o fată de la câmp cutreierând călare dealurile şi văile, mai ales dacă apare din senin ca tine. Ți-s bune cizmele, drăguţă?

Oare n-avea să se termine niciodată?

Mi-am sprijinit capul de uşa de la bucătărie, regretând că mă sculasem din pat în dimineaţa aceea. Sau că mă dădusem jos din maşina unchiului Cecil acum nouă zile.

— Nu se poate altfel?

— Nu ştiu cum altfel s-ar putea. Ascultă, ştiu că pe mine eşti tare supărată, dar n-ai inima să le ajuţi măcar pe aceste sărmene fete şi familiile lor? Adevărul e că, între ele patru, susţin aproape fiecare familie din Acorn. Toţi sunt

înrudiți prin dealurile astea și trăim niște vremuri tare grele. Ar fi mare păcat să se întâmple ceva care să-l dea în vileag pe Mack și ca aceste fete să-și piardă sursa de trai, nu?

Am închis ochii, neștiind ce să răspund.

— Aici ți-e prânzul, drăguță.

Îmi întinse un pachet înfășurat într-un ștergar de bucătărie și legat cu un șiret.

— Când l-ai pregătit?

— Aseară. Cât ai fost plecată. Du-te acum! Cora a pus probabil șaua pe Belle și te așteaptă.

— Ai să mă ameninți din nou cu pușca dacă nu vreau să plec?

Ea surâse.

— Nu-ți mai bate tu capul cu asta! mai bine bucură-te de drum.

Eram pe punctul să mă fac bibliotecară ambulantă de voie, de nevoie.

Capitolul 11

Iapa nu păru cu nimic mai fericită să iasă la plimbare în dimineața aceea decât fusese cu o seară înainte. Fornăi și bătu din picior ca un copil bosumflat în timp ce Cora o ducea la ușa din spate, unde-și lăsase calul ei. O înțelegeam perfect.

— Nu cred că Mack a mai încălecat-o în ultima vreme, zise Cora. Mi se pare că nu-i place să facă cineva pe șeful cu ea.

— Atunci mai bine să n-o încălec nici eu. Nu știu nimic despre cai. N-am mai urcat niciodată pe unul.

Cu excepția nopții trecute, desigur, dar despre drumul acela nu-i puteam spune Corei.

— Nu? Chiar vorbești serios?

Se holbă la mine de parcă tocmai i-aș fi spus că merg călare pe balauri.

— Atunci să-ți dau o lecție rapidă. Mai întâi, urci întotdeauna pe partea stângă.

— Da? De ce?

Încercam să mai trag de timp.

— Îți pui piciorul stâng pe scărița din partea stângă, iar cu cel drept te avânți pe partea cealaltă.

Dar nici nu m-am apropiat bine, că Belle se dădu înapoi, scuturând din cap de parcă ar fi vrut să-și arunce jos

căpăstrul.

— Nu cred că mă place, am zis.

Sentimentul era reciproc.

— Nu te cunoaște, atâta tot. Trebuie să-i câștigi încrederea. Caii se tem de oameni. Vezi că are ochii lateral, nu în față cum îi avem noi? Asta ca să se poată uita bine în jur, să vadă când vine inamicul. Caii fac parte dintre animalele vâdate de alte animale.

Iar vânătorii suntem de obicei noi, oamenii. Trebuie s-o convingi că nu prezinți niciun pericol pentru ea.

— O, nu, nu prezint niciun pericol, crede-mă! Mă tem de ea ca de foc.

— Dar nu trebuie s-o lași să vadă asta. Arată-i cine-i în control!

— Cum să-i arăt?

Cora îmi dădu o lecție rapidă de călărie, explicându-mi cum să-mi folosesc picioarele și cum să trag de hățuri ca să opresc calul sau să-l fac să se întoarcă. Ar fi putut la fel de bine să vorbească în altă limbă. Eram atât de speriată, că sfaturile ei îmi intrară pe o ureche și-mi ieșiră pe alta, irosite ca stropii de ploaie în pârâu.

— Bun... acum încalecă! îmi zise ea când isprăvi.

A trebuit să târăsc banca de după ușa din dos, și chiar și așa a fost nevoie să-mi dea ea un pic de avânt, ca să reușesc să urc în șa.

— Ești tare mică de statură, nu-i așa? făcu ea.

Știam că era imposibil să fac asta singură cum și-ar fi

dorit Lillie.

Cora încălecă și porni înainte, arătând cu mâna spre pârau.

— Perfect, acum ia-o în direcția asta... hei, nu pe-acolo, pe-aici!

— Asta și vreau, dar nu m-ascultă!

Am scuturat de frâie, reușind să fac o întorsură de 180 de grade, după care Belle renunță la orice încercare de a mă asculta și o luă înapoi spre șură.

— Oprește-o, Alice! Trage oleacă de hățuri!

— Hrr! am implorat-o. Hrrr!

Eforturile mele se dovediră zadarnice. Belle refuza să coopereze și nu dădea semne să se răzgândească. Cora porni la trap spre șură în urma noastră și o apucă de căpăstru. După câteva smucituri reuși s-o facă în cele din urmă să se întoarcă și să se îndrepte în direcția potrivită. Am călărit una lângă alta pe poteca de pe malul pârauului.

— Pârâul ți-e drumul principal, zise ea.

Părea deja obosită, deși ziua era abia la început.

— Nu trebuie decât să-i urmezi cursul dimineața la plecare și seara la întoarcere. Mai ai și câteva abateri de la drum, așa că va trebui să fii cu luare aminte la repere. N-avem indicatoare pe-aici.

Dar traseul tău se sfârșește întotdeauna la Pârâul Fermecat. N-ai cum să te rătăcești.

Pariu?

Când poteca se îngustă și începu să urce la deal, Cora

trecu în față să-mi arate drumul. Într-o jumătate de oră am ajuns la cabana unde se ascundea Mack. Călătoria mi se păruse mult mai lungă noaptea trecută. Acolo trebuia să mă opresc și să-i mai duc una, alta când aş fi venit singură... deşi din partea mea i-aş fi adus doar un pumn în față. Cabana părea şi mai dărăpănată la lumina zilei, de parcă pădurea ar fi încercat să strivească clădirea şubredă şi să recâştige pentru sine petecul de pământ. Prin crăpăturile podelei de la cerdac creşteau bălării înalte până la genunchi. Un lăstar ieşea printr-un ciob spart al ferestrei din față, iar pe acoperiş se aşternuse un strat de muşchi des ca puful.

— Vezi cabana aia? zise Cora, arătând spre ea, şi inima începu să-mi bată cu putere.

— Da... ce-i cu ea?

Nu cumva îl dădusem în vileag pe Mack privind-o prea insistent? Sau poate Belle lăsase urme de copite prin noroi noaptea trecută. Trădătoarea de iapă se întoarse spre povârniş, gata să urce din nou la cabană şi să-i mai facă o vizită. Am tras disperată de hăţuri.

— Dii, căluţule! Dii!

— Când ajungi aici, să începi să te uiţi după poteca spre casa Larkin, zise Cora. Cotitura e la stânga, pe malul celălalt. Puţin mai sus.

Se întoarse din nou spre pârâu, punând calul în mişcare cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi punea unchiul Cecil maşina. Am scuturat şi eu frâiele, dar Belle nici nu se clinti.

— Hai, căluțule... Hai, urcă, te rog!...

Când în sfârșit se urni din loc, Belle o luă în direcția opusă și începu să coboare la vale spre casă.

— Hrr! Hrrr! am implorat-o, dar se făcu că nu mă aude. Cora! Ajutor!

Cora își întoarse calul și ne ajunse din urmă, aplecându-se s-o ia din nou de căpăstru.

— Hei, fii fetiță cuminte!

Nu știam sigur la cine se referă - la Belle sau la mine. Îmi ținu încă un curs rapid de călărie, explicându-mi cât de tare să trag de hățuri - nici prea tare, nici prea încet - și cum să o strunesc cu picioarele.

— Vă obișnuiți voi repede una cu alta, zise ea.

Eu una mă îndoiam. Simțeam aceeași ură și teamă față de iapă ca și față de stăpânii ei.

Am mai mers puțin de la cabana lui Mack, apoi Cora se opri și arătă spre un vad din albia pârâului.

— Pe-aici traversăm pe partea cealaltă și o luăm pe poteca aceea spre casa Larkin.

— Ce potecă? Nu văd nicio potecă.

— Ai s-o vezi într-o clipă. Iarna e și mai greu de văzut, că-i ascunsă sub omăt. Pot să leg o cârpă de un copac, dacă vrei, s-o găsești mai ușor.

Eram gata să-i spun că mă întorceam acasă săptămâna viitoare, cu mult înainte să înceapă și vara, darămite iarna, dar m-am hotărât să-mi țin gura. Nimeni din oraș nu părea să asculte o vorbă din ce spuneam - nici măcar iapa. Mi-am

încleștat picioarele pe după Belle, îndrumând-o prin pârâul pietros în urma Corei. Apa părea limpede și rece. Ajunse pe malul celălalt, am luat-o pe o potecă îngustă spre pădure. Deasupra noastră, copacii își înlănțuiau ramurile, îngrămădindu-se unul lângă altul și împiedicând vederea cerului.

Cinci minute mai târziu am ajuns la o colibă de lemn aflată într-o poiană. Casa era împrejmuită cu un gard nefinisat de țărushi, iar prin curte mișunau câteva orătănii ce băteau din aripi, cotcodăcind și fugărindu-se una pe alta. Totul în jur era de un brun spălăcit – coliba, gardul, ograda murdară. Până și găinile erau maronii și făceau probabil ouă maro. Dar lângă casă se afla un pom fructifer gata să înflorească, cu bobocii roz pal, oferind un contrast de culoare în monotonia peisajului. Ceva îmi păru în neregulă la coliba aceea din buturugi scorțoase. Îmi trebuiră câteva momente să-mi dau seama că nu avea ferestre. Ușa din față și o alta laterală stăteau larg deschise. La marginea proprietății am zărit un bărbat cu un catâr și un plug de modă veche, arând o țarină cu pământ negru.

Nici n-am ajuns bine la gardul din țărushi, că un câine țâșni din spatele casei și se repezi spre noi lătrând și mârâind. Lătratul îi fu amplificat de dealurile dimprejur, făcând să pară că vine de la o haită întreagă, nu de la un singur câine. Belle se opri brusc, dansând pe loc cum făcuse cu o seară înainte adulmecând pisica sălbatică. O fetișcană numai piele și os, dar însărcinată în stadiu

avansat, ieși în cerdac și-i strigă să tacă. Avea părul de un roșu aprins, culoarea frunzelor de arțar toamna.

— Bună, June Ann. Ce mai faci? strigă Cora peste hărmălaia din jur.

— Binișor... Hei, Rex! Taci odată!

Cora se aplecă în șa să deschilie poarta și intră călare în ogradă. Am încercat s-o urmez, dar Belle rămase pe loc, îngrozită de lătratul câinelui. June Ann ieși din cerdac cu mers clătinat și apucă dulăul de ceafă.

— Gata, Rex!

Câinele se potoli în sfârșit și ea îmi făcu semn să mă apropiu.

— E în regulă. Nu-ți face niciun rău. Haideți înăuntru!

Cora se întoarse spre mine în șa și mi s-a părut c-o văd dându-și ochii peste cap când mă văzu încremenită în loc cu iapa mea îndărătnică.

— Dă-i un picior, Alice! Cu toată puterea.

Am lovit cât am îndrăznit de tare, conștientă că Belle ar fi putut să se răzbune lovindu-mă la rândul ei când aveam să-i desprind șaua data viitoare. Am reușit în sfârșit s-o fac să se urnească. Intrarăm tropăind în ogradă după Cora, care-mi făcu cunoștință cu June Ann Larkin.

— Mă bucur mult să te cunosc, Alice! Să vă servesc cu o cafea, doamnelor?

Am suspinat.

— Da, te rog. Mor de sete. Și trebuie să mă dau jos odată de pe calul ăsta ca să-mi odihnesc fundul... dacă nu vă

deranjează.

Cora se încruntă la mine, dându-mi de înțeles că spusese ce nu trebuia.

— Un strop de apă e perfect. Pentru amândouă. Nu putem sta mult.

— Sigur?

— Da. Nu te deranja pentru noi.

June Ann intră în casă și Cora se dădu jos de pe cal, ajutându-mă apoi și pe mine să descalec.

— Te servesc întotdeauna cu câte ceva, șopti ea, dar o fac doar din politețe. Îți vor da ultima îmbucătură de pâine sau ultimul strop de cafea, dacă îi lași.

June Arm se întoarse peste un minut cu două pahare de mărimi diferite. Sub braț ținea cartea de la bibliotecă.

— Am terminat-o într-o zi, zise ea. Așa că am citit-o din nou.

— M-am gândit că-ți va plăcea, zise Cora. Ți-am mai adus una de aceeași autoare.

Puse paharul cu apă pe bara de la cerdac și începu să scoțească prin desăgile cu cărți.

— Când vine copilul, June Ann?

— Poate să vină în orice zi.

În orice clipă, aș fi zis eu. June Ann nu era cu mult mai înaltă decât mine și era subțire ca un pai. Nu-i dădeam mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani – prea tânără ca să fie măritată sau gravidă. Dar mi-am amintit că Faye îmi spusese că și ea se măritase tot la șaisprezece ani. Știam

deja că orașul n-avea doctor, nici spital unde să nască. Și în Illinois nașteau femeile acasă, dar măcar puteau da telefon după doctor și acesta venea cu mașina să le ajute. La casa lui June Ann, doctorul n-ar fi putut ajunge decât călare. Știam că nu se cade să mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar nu m-am putut abține.

— Și ce-ai să faci când îți vine vremea? Locuiești singură?

— Se duce Wayne, soțul meu, călare în oraș după moașă. Ce m-aș fi bucurat să vină Miss Lillie să-mi aducă pe lume copilașul, dar mă gândesc că are o vârstă acum. Miss Lillie a fost moașă când m-am născut eu și toți frații și surorile mele. Chiar și mama. De fapt, cred că a fost moașă la nașterea fiecărui copil din ținut.

— Da, și la a mea, zise Cora.

Mi se părea greu de crezut. Cora era de două ori mai înaltă și mai voinică decât Lillie. Nu mi-o puteam imagina în postura de nou-născut.

— Mă gândesc că Lillie le-a instruit și pe celelalte moașe, Sadie și Ida, așa că sunt la fel de pricepute, zise June Ann cu un oftat.

Mi se părea tristă în comparație cu celelalte viitoare mame pe care le cunoscusem. Surorile mele fuseseră rotunde și voioase ca Moș Crăciun înainte de prima naștere. June Ann în schimb era epuizată și lipsită de vlagă, de parcă și-ar fi pierdut deja nopțile cu un sugar plângăcios. Deși era doar o copilă, părea îmbătrânită și firavă, ca bărbații care jucaseră cărți la poștă. Mi-am băut apa urmărind cum

Wayne Larkin și catârul lui se luptau cu bulgării negricioși de pământ. Simțeam și aici în poiană aceeași tristețe și melancolie pe care le simțisem la mina părăsită.

Cora îi întinse o carte din desagă și, pentru prima oară, June Ann schiță o urmă de zâmbet.

— Mi-a plăcut mult ultima, zise ea. Sper să fie și asta la fel de bună.

— Sunt de aceeași autoare, Grace Livingstone Hill. Pe asta n-ai citit-o, nu?

— Nu. Și chiar s-o fi citit, nu m-ar deranja s-o recitesc.

Mângâie coperta uzată și surâse din nou stins. Îi înțelegeam nerăbdarea de a o deschide și de a se afunda în poveste, trăind o viață mai colorată și mai palpitantă alături de personaje. În clipa aceea mi-am dat seama că nu mai pusesem mâna pe o carte din noaptea sosirii mele în Acorn, când încercasem să citesc povești cu fantome înainte de culcare.

— Ți-am mai adus ceva.

Cora îi întinse o mână de reviste și broșuri.

— Au și câteva articole bune despre îngrijirea bebelușilor. Dacă îți plac, îți mai aducem.

— Mulțumesc. Poate pe data viitoare când veniți va fi aici și copilașul.

Își mângâie, peste rochie, burta bombată, așa cum mângâiasse cartea. Dar de data aceasta nu mai zâmbi.

— Data viitoare nu mai vin eu. Alice va prelua traseul meu de-acum încolo. Azi doar îi arăt ce și cum.

— Prietenii îmi zic Allie, i-am spus.

— Bine... Allie, rosti ea cu sfială. Atunci ne vedem săptămâna viitoare.

Dar n-aveam să ne mai vedem, bineînțeles. Săptămâna viitoare se întorceau unchiul și mătușa. Mă simțeam ca un comis-voiajor uns cu toate alifile, care vindea gogoși și făcea promisiuni deșarte.

Cu mult înainte să-mi treacă durerea din șezut, Cora mă anunță că era timpul de plecare.

— Mult noroc cu bebelușul! am strigat, făcându-i cu mâna de rămas-bun. M-am pomenit zâmbindu-i și dorindu-mi s-o revăd. Am recunoscut în ea un spirit înrudit datorită iubirii comune pentru cărți. Mi-ar fi plăcut să pot veni în fiecare săptămână să aduc un strop de fericire într-o viață ce părea atât de aspră și singuratică. Dar mă întorceam acasă în Illinois. Nu mai puteam să umblu pe coclauri cu cărți.

Am luat-o înapoi prin pădure spre Pârâul Fermecat pe aceeași potecă pe care venisem. Belle se pregăti să cotească din nou în direcția greșită, pornind la vale spre casă.

— Hei! Nu pe-acolo! îmi strigă Cora.

— Nu-i vina mea. S-a dus singură!

Am reușit în cele din urmă s-o opresc smucind de hățuri. Dar pe urmă refuză să se mai clikească din loc. N-aveam nicio șansă să-i țin singură piept acestei iepe năvălase pe malul Pârâului Fermecat. Nu ne mai rămânea decât s-o

lămurim pe Lillie la întoarcere că era cu neputință. N-avea decât să găsească pe altcineva de încredere care să-i ducă provizii lui Mack.

Cora se repezi spre locul unde ne împotmolisem și-o apucă de căpăstru, silind-o să se întoarcă.

— Pe-aici, Belle. Fii fată cuminte! mai ai cale lungă până la familia Sawyer.

Cale lungă? Mi-am înăbușit cu greu un suspin. Mă dureau soldurile, iar fundul îmi ardea de parcă m-ar fi bătut cineva cu lingura de lemn.

Am mai mers în susul pârâului cam o jumătate de oră până am ajuns la următoarea oprire de pe traseul Corei. Și de data aceasta era o casă cuibărită printre dealuri, într-un luminiș, la câteva minute de la pârâu. Îmi arată reperul: un pin uriaș crescut între două stânci, ce părea să spintece stânca în două.

Nu bine am intrat în luminiș, că un roi de copii ieșiră de-a valma din colibă, năpustindu-se spre noi ca albinele din stup. Erau atât de agitați, că nici n-am reușit să-i număr, dar aveau cu toții același păr de culoarea paiului. Să-i fi aranjat cineva în ordinea mărimii, ar fi arătat ca scara măgarului. Mama lor trebuie că-l născuse pe primul dimineața, rămânând gravidă cu al doilea imediat după cină. Dar ce priveliște îmbucurătoare să-i vedem alergând desculți în întâmpinarea noastră, fluierând și chiuind!

— Uite-o că vine! Vine Miss Cora!

Nu mai văzusem atâta entuziasm de când sosise circul în

Blue Island.

— Ne-ai mai adus povești de citit?

— Mai ai ceva cărți pentru mine?

Băieții purtau salopete zdrențuite, iar fetițele rochii din țesătură cu imprimeuri. Am recunoscut modelul de pe pânză: era același ca al sacilor pe care-i umplusem cu țărână pentru coșciugul lui Mack. Copiii se ținură scai de caii noștri până la colibă, de-ai fi zis că Miss Cora era Fluierarul din Hamelin.

— Pot să descalec să mă mai odihnesc puțin? am implorat-o.

— Sigur. Micuților le place să mă opresc oleacă.

— Ne citești azi, Miss Cora? Întrebă un băiețel, văzând-o că descalecă.

— Ce-ar fi să vă citească Miss Alice? Ea vă va aduce cărți de-aici înainte. Eu am venit doar să-i arăt cum să ajungă la voi.

Am avut nevoie de ajutor ca să cobor și i-am auzit pe copii chicotind și râzând pe înfundate când am alunecat stângace de pe cal, poticnindu-mă pe picioare și aterizând drept în fund.

Dar chicotelile și înghiontirile blajine încetară pe loc în clipa în care Cora își desfăcu desaga și începu să despacheteze cărțile. Copiii căscau ochii fascinați, de zici că le-am fi adus bomboane și jucării ca Moș Crăciun. Cora îmi întinse o carte.

— Uite, ce-ar fi să le citești din asta?

Copilașii se ținură scai de mine când m-am dus să mă așez pe treptele de la cerdac. Le auzeam răsuflarea la fiecare în parte în timp ce făceau cerc strâns în jurul meu, așteptând să încep. Mama lor veni la ușă încinsă cu șorțul, ca să asculte și ea. Copiii se oferiră să întoarcă pagina cu rândul și nu rezistară ispitei de a atinge pozele cu mâna, vrând parcă să le pipăie astfel formele și culorile. Acum înțelegeam de ce toate paginile cărților pentru copii din biblioteca din Acorn arătau atât de jalnic. Dar mângâierile dragăstoase nu aveau intenția de a le deteriora.

— Ce interesant vorbești, Miss Alice! zise unul după ce am citit câteva pagini.

— Pentru că Miss Alice vine din Illinois.

Cora îl pronunță mai degrabă ca *Ill-a-noise*.

— Unde-i asta?

— Poate vă aduc o carte cu hărți data viitoare și vă arăt.

Nu-mi puteam crede urechilor! De ce vorbeam de parcă m-aș mai fi întors? Și lui June Ann îi făgăduisem același lucru. M-am simțit din nou chinuită de remușcări. O parte din mine tânjea după privilegiul de a le aduce cărți unor oameni care-mi împărtășeau prețuirea pentru ele, dar știam că n-aș fi putut niciodată deveni bibliotecară ambulantă în adevăratul sens al cuvântului, mai ales de una singură. Uram călăritul, o uram pe Belle, dar acești oameni dragi își găsiră loc repede în inima mea. Simțeam o afinitate pentru ei. Măcar dacă aș fi putut veni cu mașina sau pe jos – oricum, numai nu călare pe neghioaba asta de

iapă! Foamea de cărți a copiilor îmi aduse lacrimi în ochi. Viața de la fermă trebuia să fie cumplit de grea și orice poveste aducea atâta bucurie.

Eram aproape de sfârșitul cărții, când unul dintre băieții mai mici mă întrerupse, trăgându-mă de mânecă.

— Miss Alice! Miss Alice!

— Ce e?

— Unde se duce calul dumitale?

Mi-am ridicat privirea la timp și-am văzut picioarele din spate ale lui Belle dispărând pe poteca spre pădure. Uitasem s-o priponesc.

— O, nu! Opriți-o! Opriți-o!

Am sărit și am luat-o la fugă după ea, cu toți cei nouă prichindei după mine – reușisem în cele din urmă să-i număr, după ce se mai potoliseră. Râdeau și chiuiau de parcă ar fi fost cel mai grozav joc din lume. Mi-am amintit cât de departe venisem deja călare și îmi veni să plâng la gândul că va trebui să mă întorc acasă pe jos.

Cei doi băieți mai mari îi depășiră pe ceilalți și reușiră s-o prindă pe Belle, care, spre norocul meu, nu se mișca prea repede. Dacă s-ar fi hotărât s-o ia spre casă la trap, n-am mai fi prins-o în veci.

— Ce bine ne-am distrat!

— Ne lași să fugim după ea și data viitoare?

— Mai vii înapoi, nu?

N-am știut ce să răspund.

Mai târziu în după-amiaza aceea ne-am oprit cu Cora pe

malul pârâului să ne luăm prânzul. Razele soarelui curgeau ca o ploaie de bănuți de argint printre ramurile ce foșneau ușor în adierea vântului. Era atâta liniște aici, că nu se auzeau decât clipocitul pârâului și ciripitul păsărelelor în vârful copacilor. Ciorile pălăvrăgeau între ele și ecoul croncănitului lor era amplificat de dealuri. Din când în când se opreau din cântat și se lăsa o liniște cum nu mai trăisem niciodată. Fără să-mi dau seama, am lăsat să-mi scape un suspin ușor.

— E și mai frumos când se încălzește vremea și înfrunzesc copacii, zise Cora. Dar cred că anotimpul meu preferat e toamna. Culorile frunzelor și felul în care foșnesc sub copitele calului... e tare frumos!

Aveam să fiu dusă cu mult înainte de venirea toamnei. Chiar și a verii. Încă cinci zile, fără cea de azi. Am desfăcut prânzul pe care mi-l împachetase Lillie, scoțând la iveală un sandvici din pâinea rămasă de la cină și puiul de la înmormântare, niște murături cu mărar înfășurate în hârtie maro și un măr.

— Ești căsătorită? am întrebat-o pe Cora după ce am luat prima îmbucătură din sandvici.

— Da, dar bărbatul meu nu-i aici. După ce s-a închis mina, și-a luat lumea în cap și s-a dus să-și caute de lucru. De-atunci n-a mai dat pe-acasă. Mulți de pe la noi i-au pierdut pe cei dragi într-un fel sau altul.

— Am făcut o plimbare până la mina din Acorn acum câteva zile. De când e închisă?

— De vreo trei ani. Cică oamenii din nord nu mai au nevoie de cărbunii noștri acum că s-au închis fabricile. Știi cumva dacă-i adevărat? Nu credem niciun cuvânt din ce ne spun cei de la compania minieră.

— Ei bine, în cazul ăsta mă tem că au dreptate. Oamenii o duc greu prin toată țara. Și eu mi-am pierdut locul de muncă pentru că s-au făcut reduceri de cheltuieli.

— Unde ai lucrat înainte?

— La bibliotecă. Sunt bibliotecară ca domnul MacDougal.

— Mack? Păi el nu era bibliotecar. Dar mă gândesc că lumea îi zicea așa pentru că a deschis biblioteca din oraș și ne-a asigurat locuri de muncă.

— Mack e din zonă?

Nu-mi răspunse imediat. Nu eram sigură dacă ezitarea ei se datora durerii sau indiscreției mele.

— Oamenilor de aici nu le prea place să vorbească unul despre altul, zise ea în cele din urmă. Nu dăm atenție bârfelor. Chiar dacă nu-s multe, se știe că au dus uneori la zăzanie. Dar cum Mack nu mai e printre noi, nu văd ce rău ar putea să facă.

Luă o îmbucătură din pâinea de mălai și se opri o clipă să mestece.

— Mack a crescut aici. Tatăl lui a lucrat în mină, la fel ca tații noștri. Dar el n-a fost niciodată ca noi. A fost întotdeauna diferit, și asta nu numai pentru că ai lui au murit și l-au lăsat orfan de mic. Miss Lillie mi-a spus odată că a știut că Mack va fi altfel, pentru că s-a născut invers,

cu picioarele înainte. În timp ce băieții de vârsta lui mergeau să prindă pești sau să înoate în pârau, pe el îl găseai mereu cu nasul înfundat într-o carte. Ai văzut toate cărțile alea din bibliotecă? Sunt ale lui și ale lui Lillie.

Și casa e tot a lor, dar au pus-o la dispoziția orașului ca să facă din ea bibliotecă.

Aceste informații uluitoare născură și mai multe întrebări în mintea mea. Dar acum, că se apucase Cora să vorbească, îmi era teamă s-o întrerup, ca nu cumva să creadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și să se răzgândească. Bineînțeles că-mi băgam nasul. Voiam să aflu mai multe despre Mack. Arăta ca restul locuitorilor din Acorn, dar ceva îl făcea diferit de ei – chiar și felul în care vorbea. M-am gândit la o întrebare generală, care s-o facă să-și deschidă iar gura.

— De cât timp administrează Mack biblioteca din Acorn?

Îmi aruncă o privire piezișă și se încruntă. Am trecut printr-un moment de panică, dându-mi seama că vorbisem despre el la prezent, nu la trecut. Dar apoi își abătu din nou privirea și clătină din cap.

— De vreo câțiva ani, cred. A plecat de acasă la colegiul din Berea, unde se primesc și oameni săraci, care n-au cu ce să plătească. Ar fi putut scăpa pentru totdeauna din locul ăsta... a și lucrat o vreme mai la nord, în Ohio. Dar apoi s-a întors. Nu vreau să intru în detalii de ce s-a întors, pentru că nu-i treaba mea și nici a ta. Dar el și Lillie au căutat întotdeauna să îmbunătățească traiul oamenilor de

pe aici. Și acum nu vor mai avea șansa.

Se opri și se uită la mine.

— Să fiu sinceră, nu cred că Lillie va mai fi multă vreme printre noi.

— Mi-a spus că are o sută de ani.

— Are mare noroc cu tine că ai venit tocmai la timp să o ajuți. Mai ales acum, că Mack nu mai e.

N-am știut ce să răspund. Sigur avea să găsească pe altcineva care să aibă grijă de ea după plecarea mea. Sau nu?

Cora se ridică în picioare, întinzându-și umerii și mușchii cefei.

— Dacă te mai oprești vreodată să iei masa lângă pârau, să te uiți dacă nu sunt șerpi înainte să te așezi.

Am sărit în picioare de parcă tocmai aș fi fost mușcată de unul. Cora încuviință din cap și zise:

— Le place să stea la soare pe pietrișul cald.

— Mulțumesc. Am să încerc să țin minte.

— Și nu uita să-ți priponești calul ca lumea, altfel o va lua spre casă și te va lăsa singură de fiecare dată.

Un zâmbet abia vizibil îi înflori pe buze – primul pe care-l văzusem vreodată. Apoi își întoarse din nou privirea. Mă ajută să încălec pe Belle și ne-am continuat drumul pe lângă pârau, nu înainte să înghiontesc și să lovesc iapa cu picioarele, ca s-o îndrum în direcția bună.

— Cei din coliba următoare sunt rude cu mine, zise Cora când am ajuns la un alt luminiș. Uneori mai vin în vizită și

stau puțin cu ei.

De astă dată nu ne ieși nimeni în întâmpinare. Am descălecat, și Cora intră prima.

— Gladys? Clint? strigă ea din cerdac. Aveți musafiri!

Coliba avea o singură încăpere. Șemineul din piatră de câmpie ocupa un perete întreg și în lumina palidă am zărit o femeie cam de vârsta Corei întreținând focul. Nu-mi venea să cred că mai existau oameni care găteau pe vatră, nu pe sobă. Simțeam miros de pâine proaspătă, dar nu înțelegeam cum reușeau s-o coacă fără cuptor.

După ce mi se obișnuiră ochii cu lumina difuză, am zărit o băbuță știrbă ce-mi zâmbea legănându-se în fața focului. Între gingii ținea o pipă aprinsă din cocean de porumb. În capătul celălalt al odăii, un bărbat ce părea o versiune cu barbă a Corei zăcea sub păături într-un pat cu cadru de fier. Pereții colibei erau acoperiți cu ziare îngălbenite, dar n-aș fi putut spune dacă serveau la decorare, izolare sau pur și simplu la citit. Poate toate trei.

Cora făcu prezentările.

— Ea e noua bibliotecară ambulantă, Miss Alice. Fratele meu Clint... Arată spre bărbatul din pat. Soția lui, Gladys, și bunica. Ia loc, te rog!

Arată spre o masă cu scaune de lângă cămin. M-am așezat. Cora îi dădu bunicii un mic teanc de reviste *Life*, trase un scaun lângă pat și se așeză să-i citească ziarul lui Clint. După ce termină cu focul, Gladys se așeză și ea pe marginea patului să asculte.

Ziarul era vechi de cel puțin o lună, cu știri pe care eu le aflasem încă de acasă. Dar păreau noutăți pentru Clint și Gladys, care clătinau din cap, tâțâind din buze îngroziți, în timp ce Cora le citea cu voce tare. Bunicuța rămase în balansoarul ei pufăind din pipă, cu privirea ațintită spre reviste, de parcă ar fi pus-o cineva să le învețe pe de rost.

— Nu scrie când au de gând să redeschidă mina? întrebă Clint când Cora se opri să întoarcă pagina.

— Nu scrie nimic de mină. Dar Miss Alice zice că firma de cărbuni s-ar putea să aibă dreptate, că în toată țara-i sărăcie și șomaj. Nu doar la noi.

— Asta-i o veste proastă, rosti Clint tăgădat. De ce nu ne aduci niciodată vești bune?

— Aș vrea eu, dar nu-i nicio veste bună de adus.

Se întoarse spre mine.

— Miss Alice, ai venit de la oraș acum o săptămână, nu? Ai cumva vreo veste bună?

— Eu?... Nu, îmi pare rău... Nu prea urmăresc știrile.

Se holbară la mine de parcă ar fi vrut să mă întrebe: „*De ce nu?*” și am avut impresia că-l aud din nou pe Gordon spunându-mi: „*Ești mereu cu nasul în cărți și cu capul în nori*”.

Gladys trebuie că-mi văzu stânjeneala, că schimbă subiectul.

— Nu s-a întors încă bărbatul tău, Cora? întrebă ea.

— Nu, n-am nicio veste de la el.

— Încă te descurci singură?

— Da, mă descurc. E o slujbă grozavă asta cu cărțile. Voi lua un nou traseu pe lângă Pârâul Olarului de săptămâna viitoare, așa că de-acum va veni Miss Alice să vă vadă.

Se opri și arătă spre bătrânică.

— Bunica noastră nu știe citi niciun cuvântel, dar îi place tare mult să se uite la poze. O vezi cum zâmbește?

Era adevărat. Bunica zâmbea cu gura până la urechi, de trebui să-și scoată și pipa din gură. M-am simțit stânjenită că vorbeau astfel despre ea în prezența ei, dar Cora zise:

— Nu-ți face griji! E surdă ca un bolovan.

Am mai stat cam o oră, apoi am încălecat din nou.

— Fratele tău și soția lui n-au copii? am întrebat la plecare.

— Cum să nu, o liotă întreagă... șase sau șapte, după ultima numărătoare. Unii au crescut, alții sunt la școală. Vom trece pe-acolo data viitoare.

Mă întrebam unde dormeau copiii sau bunica. Nu văzusem decât un singur pat.

— E bolnav de mult fratele tău? am întrebat, încercând să fac conversație.

— Îți zic eu care-i treaba, dar să nu te apuci să bați toba peste tot. Clint are o distilerie în pădure. Face rachiu. Toată lumea de pe dealurile astea bea, fierbe, vinde sau face tranzacții cu rachiu. Dar Clint a dat de bucluc cu percepatorii de taxe acum câteva săptămâni și l-au împușcat.

— L-au împușcat? Nu știam că agenții guvernamentali împușcă oameni. Doar s-a renunțat la prohibiție de mai

bine de doi ani.

— A fost vina lui. El a deschis focul. Perceptorii i-au făcut praf distileria, dar o să construiască el alta când se face bine. Măcar nu l-au mai băgat la pușcărie. Mă gândesc că n-au reușit să pună mâna pe el.

Cora se întoarse la Pârâul Fermecat și am luat-o înapoi spre casă. Belle cooperă și ea de-astă dată, la fel de nerăbdătoare ca mine să ajungă. Cam la o oră după aceea, ne-am oprit din nou în fața cabanei lui Mack. Am încercat să n-o mai privesc prea insistent.

— Ai reținut toate reperele pe care ți le-am arătat astăzi?

— Cred că da.

Mi-am pus în gând să notez totul pe hârtie de cum ajungeam în oraș, deși nu vedeam ce rost avea. Doar n-aveam să parcurg niciodată singură acest traseu.

— Azi le-am dus cărți locuitorilor de la vest de Pârâul Fermecat, zise ea. Mâine urcăm din nou și le ducem celor de la est. Familia Howard locuiește sus de tot, pe deal. Apoi mai e Maggie Coots și Miss Opal. Și școala se află tot acolo.

— Sunt și ei la fel de entuziasmați când primesc cărți ca cei de azi?

— Ba bine că nu! Chiar și cei care nu știu să citească.

Am ajuns într-un târziu la bibliotecă. Din nou acasă. Tare mi-ar fi plăcut să-mi înmoi mădulele obosite într-o baie caldă, dar nu văzusem nici urmă de cadă prin casă, așa că mi-am zis că n-am prea multe șanse. Am dat jos șaua de pe Belle și am intrat pe ușa bibliotecii deodată cu Faye și

Marjorie. Toate pălăvrăgeau golindu-și desăgile și am avut un sentiment de satisfacție și camaraderie cum nu mai simțisem de multă vreme. Era minunat să mă aflu printre oameni care iubeau cărțile la fel de mult ca mine, deși săraci și analfabeți – și puțin prea înclinați să apese pe trăgaci.

Capitolul 12

A doua zi m-am dus cu Cora în șură să-mi arate cum s-o înșeuez pe Belle și s-o pregătesc de drum.

— Eu și fetele te vom mai ajuta cât putem, dar nu se știe niciodată când vom fi plecate și va trebui să-i pui șaua singură.

Am dat din cap, deși nu-mi puteam închipui că mă voi urca vreodată pe cal din proprie inițiativă, mai ales pe unul ca ăsta. Nu bine dădu Belle cu ochii de noi, că o apucară pandaliile. Cora încercă s-o potolească.

— Pentru Dumnezeu, Belle! Ce te-a apucat?

— Nu mai e niciun alt cal în oraș pe care să pot călări? Unul mai puțin îndărătnic ca ăsta?

— Nu știu să mai fie alți cai. De fapt, familia Almei va avea în curând nevoie de catâr pentru arat, așa că nu va mai avea nici ea pe ce să meargă. Nu înțeleg ce-i cu Belle. Poate îi e dor de Mack la fel de mult ca nouă. Caii te pot surprinde în privința asta.

Știam eu bine ce era cu Belle – mă ura. Și sentimentul era reciproc.

— Am pus șaua, dar în timp ce o duceam la ușa din spate, unde ne așteptau calul Corei și desăgile cu cărți, am observat că avea un mers ciudat.

— Cora, uite... Cred că șchiopătează.

Eram conștientă că o spusese pe un ton mai degrabă încântat decât îngrijorat. Tocmai aflasem că nu mai erau alți cai în oraș, și faptul că Belle era rănită ar fi fost un răspuns la rugăciunile mele.

— I-ai curățat copitele zilnic?

— Copitele? Nu... N-am știut că trebuie să le curăț. Și de altfel, nici nu știu cum.

— Mă duc în șură după rindea și îți arăt.

Am privit-o lucrând, conștientă că nu voi avea niciodată curajul să ridic în aer copita unui cal și să o curăț cu o rindea.

— Trebuie și s-o șesali regulat, zise Cora când termină.

Știam că nici de asta n-aș fi fost în stare. N-avea decât să se ocupe Mack de ea când îi duceam merindele.

— Azi trebuie să-i arăți cine-i șeful, Alice, zise Cora, fixând desăgile. Fă-o să te asculte!

— Dar e cu mult mai mare ca mine.

— Asta nu contează. Și la școală dai peste câte un copil mai mare ca profesoara, dar tot trebuie să-l faci să asculte.

— Păi... vezi tu... nici la asta nu m-am priceput. M-am pregătit să fiu profesoară, dar am avut aceeași problemă cu unii copii ca și cu Belle. N-au vrut să mă asculte nici în ruptul capului.

Cora îmi făcu semn să mă cațăr pe bancă și mă ajută să urc în șa. Durerile de peste tot cu care mă alesesem din ziua anterioară se resimțiră în semn de protest.

— Nu ți-ar strica un pic de tupeu, Miss Alice.

— Ce vrei să spui?

— Ești tot așa de tăcută și sfioasă și acasă? Speriată și de umbra ta?

— Nu... n-aș fi crezut niciodată că sunt așa. Dar lucrurile stau altfel acasă. Locuiesc într-un oraș unde nu trebuie să mergem călare, pentru că sunt tramvaie.

Am vrut să adaug și că oamenii de acasă nu se împușcau unii pe alții, decât dacă erau gangsteri. Și nimeni nu-mi

complica viața cum o făceau aici Mack și Lillie.

— Ce faci toată ziua în Illinois când nu lucrezi la bibliotecă?

Am stat puțin pe gânduri.

— Păi... îmi place să citesc. Cam cu asta îmi petrec timpul.

— Cât e ziua de mare? Aia nu e viață.

Același lucru mi-l spusese și Gordon. Începeam să mă întreb dacă nu cumva avusese dreptate. Cora se avântă în șa și porni spre pârâu.

— Haide, fă-o să mă urmeze! îmi strigă ea peste umăr.

— Dii, am îndemnat-o pe Belle, împungând-o cu genunchii, dar ea nici nu se clinti. Hai! Mișcă! Dii!

Am scuturat de hățuri și am îmboldit-o cu piciorul până se urni din loc. Dar în loc s-o ia spre pârâu, o luă înapoi spre șură.

— Nu! Cal rău ce ești! Nu pe acolo! Dii!

Am încercat să-mi amintesc tot ce mă învățase Cora și am strâns mai tare de hățuri să o opresc. M-am folosit și de picioare, smucind hățurile în direcția bună. Belle își întoarse capul spre pârâu.

— Așa! Pe-acolo! Hai!

Pentru prima oară îmi făcu pe voie și în curând am ajuns-o din urmă pe Cora. Aceasta mă răsplăti cu o încuviințare din cap și un zâmbet discret.

— Văd că ți-ai făcut rost de ceva tupeu.

Ne-am dus călare pe lângă pârâu și în sus la deal pe

lângă cabana lui Mack, care părea acum tăcută și pustie. M-am întrebat cum se descurca fără leacurile și remediile lui Lillie. Eram curioasă și ce adusesse cu el în misterioasa desagă de pânză și la ce „treabă” făcură aluzie el și Lillie. După spusele Corei, se luptau să îmbunătățească traiul locuitorilor din Acorn, dar mai aveau cale lungă până acolo, din câte vedeam eu. Belle se opri brusc când zări cabana. Necheză ușor, strigându-l parcă pe Mack. I-am dat ghes să meargă mai departe.

Prima oprire era la ferma familiei Howard. Aceasta părea prosperă în comparație cu celelalte, cu vacă și catâr și un mic șopron din lemn unde să-și pună vitele peste noapte. Afară la câmp am văzut un bărbat, o femeie și trei copii, spărgând bulgării negri de pământ cu un plug, câteva furci și săpăligi. Părea o muncă istovitoare. Văzându-ne, ne făcură cu mâna, și cel mai mic dintre copii, un băiat zdrențăros cu părul șaten, alergă să ne întâmpine.

— Miss Cora, tati zice că n-avem timp să ascultăm azi povestea, că e prea mult de lucru.

— Nu-i nimic. Poate data viitoare, Joe-Bob. Dar spune-le alor tăi că domnișoara e Miss Alice și că ea va aduce cărțile de acum înainte.

— Bună, Miss Alice.

Îmi făcu sfios cu mâna.

— Am terminat toate cărțile pe care ni le-ai adus data trecută, Miss Cora. Să le aduc?

Îmi venea să-i spun să se spele mai întâi pe mâini, căci

erau la fel de murdare și negre ca pământul. Dar se făcuse deja nevăzut înăuntru. Cora scoase o altă carte, făcură schimb și ne-am continuat drumul.

Ne luă tot restul dimineții să ajungem la următoarea oprire, care era școala. Copiii trebuie că ne așteptaseră, căci ieșiră de-a valma din clădirea cu o singură sală de clasă să ne întâmpine. Profesoara se opri în pragul ușii zâmbind. Fete și băieți de toate vârstele o asaltară pe Cora cu comentarii emoționate și întrebări, dar vorbeau atât de repede, că păreau s-o fi dat pe păsărește.

— Noul atlas e o adevărată mană cerească, ne spuse profesoara când intrarăm în clădirea mică de piatră. Am simțit un val de mândrie când ridică neprețuita carte, a lui Elmer Watson.

— Vedeți ce-au făcut?

Arată spre pereții pe care copiii îi împodobiseră cu hărțile diferitelor țări și continente, desenate de ei.

— Ea e Miss Alice, le spuse Cora copiilor, cea care ne-a adus cartea de departe, tocmai din *Ill-a-noise*.

Copiii aplaudară. *Mă aplaudară!* M-am simțit ca o eroină de roman.

— Nu știu cum vom putea să-ți mulțumim vreodată, zise profesoara.

— Nu-i nevoie, am zis, trăgându-mi nasul.

Mi-am pus în gând să lansez o nouă colecție de carte de îndată ce ajungeam acasă.

Clădirea școlii părea nouă, așa că am întrebat despre ea.

— A construit-o guvernul acum vreun an, doi, zise Cora. E unul dintre proiectele alea pentru locuri de muncă despre care vorbește mereu președintele. Cum le zice? Același program prin care ne plătește și pe noi să ducem cărți.

— WPA? *Works Progress Administration?*¹¹

— Asta e!

— Ar trebui să avem mult mai mulți elevi, adăugă profesoara, dar am avut probleme cu unii părinți care au refuzat să-și trimită copiii la școală. Unii cred că e vreun șiretlic la mijloc și că vor trebui să dea bani. Alții nu înțeleg de ce-au nevoie de educație, din moment ce toți băieții vor fi nevoiți să lucreze într-o bună zi în mină. Alții își țin acasă copiii pentru că le trebuie ajutor la fermă.

— Trebuie semănat porumbul, mă lămuri Cora.

Am mai stat câteva minute, privind-o pe profesoară cum își pregătește clasa pentru oră. Am rămas uimită să văd cât de mult putea face cu atât de puține cărți și materiale. Văzusem cum unele districte școlare de acasă aruncau manuale în stare mai bună decât cele de aici, așa că mi-am pus în gând să-l rog pe directorul școlii să le doneze pe cele folosite.

Ultima oprire a zilei era la o colibă de la o fermă ceva mai la deal, nu departe de școală. Majoritatea colibelor pe care le văzusem până atunci erau dărăpănate, dar nu și aceasta. În fața cerdacului se afla o grădină bogată, cu flori de primăvară. Ograda părea îngrijită și fără obișnuitele

¹¹ Administrația Lucrărilor Publice (n.tr.).

mormane de gunoaie și metal ruginit, iar ferestrele erau curate. Lemnele de foc fuseseră aranjate frumos afară și chiar și cotețul găinilor avea un strat de vopsea albă. O vacă și câteva capre pășteau pe pășunea de un verde primăvărat din spatele unei împrejurări cu gratii.

Femeia cu părul negru, frumoasă, care ne ieși în întâmpinare părea la fel de îngrijită și ordonată ca locuința și curtea. Rochia și pantofii i-ar fi fost considerate de bun gust acasă în Blue Island. Părea să aibă pe la vreo treizeci de ani.

— Te-am așteptat, Cora, zise ea. Ai timp de-o vizită?

Nu vorbea cu accentul obișnuit din Kentucky.

M-am uitat la Cora, care dădu din cap.

— Sigur, Maggie. Avem timp să stăm oleacă la povești.

Am priponit caii și am urmat-o în casă. Începeam să fac progrese la încălecat și descălecat și nu mai cădeam decât foarte rar când mă dădeam jos. Îmi aminteam chiar să urc și să cobor pe partea stângă.

Casa era la fel de luminoasă și de veselă pe dinăuntru ca pe dinafară. La geamuri avea perdele de muselină, podelele erau căptușite cu covoare colorate, iar masa, decorată cu o vază cu flori. Dar ce m-a impresionat cel mai mult în colibă a fost mulțimea de rafturi doldora de cărți. Mi-ar fi plăcut să arunc o privire și să-mi aleg una sau două de citit, dar Cora tocmai făcea prezentările.

— Maggie, ea e Miss Alice Ripley. A venit tocmai din *Ill-a-noise* să ne ajute. Ea îți va aduce cărțile de-acum înainte.

— Mă bucur tare mult să te cunosc, Alice. Eu sunt Maggie Coots.

— Te rog, spune-mi Allie!

În timp ce dădeam mâna, am auzit o tuse teribilă, iritantă în odaia cealaltă.

— E soacra mea, Opal Coots, zise Maggie, coborându-și glasul. Nu se simte prea bine azi, altfel v-aș face cunoștință. Dar și-a așteptat toată ziua cu nerăbdare cartea cea nouă. Îi place să-i citesc seara. Vrei un ceai, Allie? Mă duc să-l aduc.

M-am pregătit să protestez, amintindu-mi de avertismentul Corei, dar Maggie insistă.

— Te rog! Mi-ar plăcea tare mult să mai stai puțin, să ne putem cunoaște mai bine.

Maggie nu gătea pe vatră, ci pe o sobă de fontă, ca soba din bucătăria lui Lillie. Mută cu iscusință ibricul într-un loc mai fierbinte, ca să se fiarbă apa. În colțul odăii se afla un cadru de lemn acoperit cu o plapumă multicoloră neterminată. Pereții colibei nu erau acoperiți cu ziare, ci finisați și împodobiți cu tablouri. Muream de curiozitate să știu ce-o făcea pe Maggie atât de diferită de ceilalți, dar n-am îndrăznit să întreb.

— Am auzit că stai cu Miss Lillie, zise Maggie, aducând cești și farfurioare asortate și un ceainic albastru de porțelan. Trebuie că-mi văzu surprinderea, căci zâmbi și adăugă:

— Veștile circulă repede pe-aici, mai ales când e vorba

de un câmpean. Cum se descurcă Miss Lillie fără Mack?

— Se... se ține tare.

Îmi stătea pe limbă să-i spun că era neschimbată, tare ca un pantof uzat.

— Mă tem că moartea lui Mack va însemna și sfârșitul ei, zise Cora. Știi doar cât a ținut la băiatul ăsta. Poate că n-a fost decât un glonte, dar a omorât doi oameni.

Maggie își abătu ochii o clipă, încercând parcă să-și înfrâneze durerea. Când vorbi din nou, o făcu cu glas înecat de emoție.

— Îmi pare tare rău că n-am ajuns la înmormântare! Am auzit că a fost tare frumos.

Apoi se reculese și schimbă subiectul.

— Ce cărți mi-ai adus azi, Cora? Allie, poți să arunci o privire prin colecția mea, dacă vrei.

Cred că mă văzuse ochind rafturile.

— Mulțumesc. Poate am s-o fac.

M-am ridicat și m-am dus la primul raft, aplecându-mi capul să citesc titlurile de pe cotor.

— Dacă vezi vreuna care-ți place, poți s-o împrumuți. Cât mai stai prin Acorn?

— Păi... nu știu sigur.

Era cel mai cinstit răspuns pe care-l puteam da în clipa aceea. Am trecut repede la al doilea raft, ca să scap de interogațiile ei. Când apa dădu în clocot, ne-am așezat la ceai și am început să discutăm despre romanele și autorii noștri preferați. Îmi plăcea mult Maggie Coots și mi-a părut

rău să plec când m-a anunțat Cora că era timpul s-o luăm din loc. Dar chiar și în locuința elegantă și primitoare a lui Maggie am simțit aceeași tristețe apăsătoare ca în celelalte locuri prin care trecusem.

— Maggie pare diferită de ceilalți pe care i-am întâlnit, i-am spus Corei în drum spre casă, sperând s-o fac să vorbească.

— E câmpeancă, așa cum ești tu... fără supărare.

— Și de ce locuiește aici?

— A venit cu un grup de oameni dintr-o biserică din nord. Filantropi. Cunoști genul. Dar s-a îndrăgostit de Hank Coots, un tânăr localnic, și s-a măritat cu el. Hank a murit într-un accident de la mină. A fost prietenul cel mai bun al lui Mack... și acum s-au dus amândoi.

— Casa ei e foarte frumoasă pe dinăuntru.

— E singura de pe deal cu un drum care duce direct până la ea. E un drum simplu, de pământ, dar așa au reușit să transporte aici sus soba, geamurile de sticlă și toate celelalte. Lumea zice că are bani de la rudele ei din nord. Dar eu n-am văzut să vină nicio rudenie în vizită pe la ea.

— Mă întreb ce-o mai ține aici, acum, că a rămas văduvă.

— Are grijă de soacra ei, Opal Coots.

— De ce n-o duce acasă la un spital să se trateze?

— Pentru boala doamnei Opal nu există tratament. Și, de altfel, Opal nici nu vrea să plece. Zice că aici s-a născut și aici vrea să moară, și să fie îngropată lângă familia ei. Toată lauda pentru Maggie că n-a fugit, lăsând-o în plata

Domnului.

— Atunci se poate ajunge și pe drum la casa lui Maggie? Nu numai prin pădure?

— Sigur că da. Drumul se află la ieșirea din oraș, în apropiere de compania de cărbuni și de vechiul oraș minier. Dar eu prefer să vin pe aici. E mai frumos.

Pe când am ajuns acasă, aș fi putut să jur că n-am să mai fiu în stare să mă așez niciodată. Mi-am dezlegat șireturile de la cizme și le-am azvârlit cât colo lângă ușa de la bucătărie, hotărâtă să nu le mai încalț în viața mea. Lillie avea o oală la fiert pe foc, așa că am ridicat capacul să arunc o privire. Părea a fi tocăniță de pui. Speram că tăiase și jumulise găina albă care mă ciupea de călcâie în fiecare dimineață când strângeam ouăle.

După ce m-am spălat și mi-am dat jos hainele ce miroseau a cal, m-am hotărât să mă pun la zi cu munca prin bibliotecă. Am împins la o parte scaunul de la birou, căci aveam dureri prea mari să mă așez, și am lucrat în picioare. Lillie moțăia în fotoliul ei obișnuit din secția de nonficțiune. Am lăsat-o să doarmă. Cu cât vorbeam mai puțin, cu atât mai bine. În câteva zile urma să plec acasă și nici prin cap nu-mi trecea să mă mai amestec în vreuna din schemele ei. Am privit spre calendarul de pe birou și am oftat, arzând de nerăbdare să mai tai încă o zi.

M-am afundat satisfăcută în muncă, dar glasul lui Lillie mă făcu să tresar.

— Pe unde-ați fost azi, drăguță?

Am văzut-o stând în picioare lângă masa mea. Se mișca tiptil, ca o pisică, chiar și cu baston.

— Am trecut pe la ferma familiei Howard... așa cred că îi cheamă. Erau cu toții la lucru la câmp. De acolo ne-am dus la școală.

M-am pomenit zâmbind când mi-am amintit cum fusesem elogiată ca o eroină pentru cărțile noi pe care le adusesem.

— Dar Maggie Coots? Ați fost și pe la ea?

— Am fost. A întrebat de dumneata, Miss Lillie. Pare să fie tare îngrijorată acum, că Mack *nu mai e*.

Nu se putea să-i fi scăpat tonul meu sarcastic, dar nu zise nimic.

— Și ce-a mai spus Maggie? Nimic care să ți se pară ciudat?

— Ce vrei să zici? Nu, a fost foarte drăguță. Ba chiar ne-a invitat înăuntru la un ceai.

— N-a întrebat nimic de Mack?

— Mi-aspusdoarcă-iparerăucăn-a pututveni la înmormântare.

— Se explică.

— De ce te încrunți așa, Miss Lillie? Ce se explică?

Când nu răspunse, nu m-am putut abține să nu mă încrunt și eu la ea.

— Mie mi-a făcut impresie bună Maggie. Avem aceleași gusturi la cărți. Mi-ar plăcea s-o vizitez din nou.

Lillie îmi puse mâna pe braț, de parcă aș fi vrut să mă ridic chiar în clipa aceea și ar fi încercat să mă oprească.

— Ai grijă în preajma lui Maggie Coots, drăguță.

— De ce?

— Eu atâta-ți spun.

Mă strânse ușor de braț și îmi dădu drumul.

— Stai puțin! Nu poți să-mi dai un sfat ca ăsta fără să-mi spui și de ce.

— Ba cum să nu!? Tocmai ți l-am dat.

Se duse șontâc la sobă să vadă de tocană.

— Mie-mi place de Maggie! am strigat în urma ei.

Aș fi bătut din picior, dacă aș fi fost convinsă că ajută la ceva.

Ne-am luat cina la masa din bucătărie pentru prima oară de când mâncasem acolo cu Mack în ziua sosirii. Aerul curat și mișcarea trebuie să-mi fi provocat o foame de lup, căci am înfulecat două castroane din tocana lui Lillie.

— E delicioasă, i-am zis. Care găină a fost? Sper că afurisita aia albă care mă ciupește tot timpul.

— Nu tăiem pui decât la ocazii speciale, drăguță.

M-am oprit din mânca, înghețând cu lingura la jumătatea drumului spre gură.

— E o ocazie specială?

— Nu.

— Atunci ce mănânc acum?

— Carne de veveriță.

Lingura îmi căzu în castron cu un trosnet. *Veveriță?* Acele animăluțe simpatice, cu blană și coadă stufoasă? Tocmai mâncasem carne de *veveriță*? Mi-am dus mâna la gură și

m-am dat mai în spate cu scaunul, simțind cum îmi vine mâncarea înapoi pe gât.

— Unde pleci, drăguță?

N-am fost în stare să-i răspund. Eram pe punctul de a-mi pierde cina, dar nu voiam să vomit. Tot eu ar fi trebuit să curăț după mine. Am încercat cu disperare să mă gândesc la altceva – la orice – ca să-mi limpezesc mintea. Sigur Lillie mă ducea cu preșul. Sau nu? Cum putea o femeie de o sută de ani să taie și să jupoaie singură o veveriță? Doar erau atât de mititele! Trebuia să fie un țintaș foarte bun. Ceea ce nu era un gând prea liniștitor.

— Mă duc să iau puțin aer curat, am bolborosit.

Am ieșit repede pe ușa din spate și m-am oprit afară în fața ei, trăgând adânc în piept aerul curat de primăvară. Am încercat să-mi abat gândul de la mâncare, dar nu-mi ieșea din minte ospățul de la înmormântarea lui Mack și toate acele caserole pregătite de femei. Ce altceva mai mâncasem în ziua aceea fără să știu?

M-am hotărât să merg la șură să-i dau de mâncare lui Belle și s-o duc la culcare. Soarele apusese demult. Trebuia să închid și găinile în coteț – și să le număr, ca să mă asigur că Lillie nu glumise.

Stomacul avu ocazia să mi se mai potolească în timp ce mă plimbam prin iarba umedă, ascultând clipocitul pârâului. Pârâul Fermecat. Am auzit o cioară sau o gaiță certându-mă din vârful unui copac și mi-am ridicat privirile. Nu era o gaiță. Era o veveriță cenușie și pufoasă ce

pălăvrăgea înfuriată, uitându-se la mine chiorâș, cu ochi acuzatori.

Capitolul 13

Sâmbătă am lucrat toată ziua în bibliotecă, fișând cărțile adunate de pe traseele tuturor și aranjându-le la loc pe rafturi. M-am gândit la oamenii pe care-i întâlnisem în ultimele zile și m-am pomenit alegând în minte cărți pentru fiecare – deși știam că nu mă voi întoarce la ei și nu-i voi mai revedea vreodată.

Eram preocupată și de Mack. Mă obișnuisem să-l văd întins pe salteaua din secția de nonficțiune și odaia mi se părea acum goală fără el. Trecuseră trei zile de când îl lăsasem la cabană în toiul nopții și știam că merindele trebuiau să-i fie pe terminate. Mi-am zis că poate n-ar strica să merg pe jos să-i mai duc câte ceva – și să-i amintesc că trebuia să facem alte aranjamente pe când se întorcea unchiul să mă ia acasă.

Eram cu gândul peste mări și țări, când am auzit deschizându-se și închizându-se ușa de la intrare. Trăgând cu ochiul pe coridor, l-am zărit pe Ike Arnett, scripcarul, zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

— Bună, frumoaso. E deschis?

Habar n-aveam care era orarul oficial al bibliotecii. Singurii clienți care veniseră până atunci erau Bunicuța cu nepoții. Dar am ridicat din umeri și am zis:

— Sigur. Cu ce te pot ajuta?

— Poți să-mi recomanzi o carte bună?

Era o nouă tentativă de flirt? Ike Arnett nu părea genul care să citească. Dar aş fi putut spune acelaşi lucru despre toţi oamenii pe care-i întâlнисem pe traseu. Poate eram nedreaptă cu el.

— Cu plăcere. Ce gen de cărţi preferi?

— Genul din care pot învăţa una, alta. Mai ales despre natură sau despre America. Mack alegea tot timpul cărţi pentru mine.

L-am condus la secţia de nonficţiune, încercând să nu par surprinsă.

— Ce zici de una de-aici? am întrebat, arătându-i raftul cu cărţi despre istoria Americii. El îşi înclină capul să citească titlurile.

— Pe asta am citit-o deja... mi-a plăcut mult. Şi pe asta.

O scoase pe a treia de pe raft şi o răsfoi.

— Poate am s-o iau pe asta... dacă crezi că-mi va plăcea.

— Îmi pare rău, dar n-am citit-o.

— Ah, nu contează, o iau oricum. Şi dacă nu-mi place, o aduc înapoi.

Mă urmă ca un căţeluş la birou, unde l-am ajutat să scoată cartea. La sfârşit se opri să mă mai privească o vreme.

— Mai voiam să te întreb ceva. Ştiu că nu v-ar strica niţel ajutor şi sunt dispus, dacă vrei, să vă ajut să sortaţi hainele şi lucrurile lui Mack. Trebuie să-i fie tare greu lui Miss Lillie să se lovească peste tot de lucruri care să-i

amintească de el.

— Foarte frumos din partea ta să te oferi!

Dar bineînțeles, Mack mai avea nevoie de haine... nefiind mort.

— Am s-o întreb.

M-am retras pe coridor să scap de privirea lui insistentă, conștientă că eram o mincinoasă fără pereche. Se țină după mine.

— Știu că poate părea crud să propun așa ceva la numai câteva zile după înmormântare, continuă el, dar cunosc câțiva oameni cărora le-ar prinde bine niște jachete noi și alte cele. Am să mă asigur că hainele lui ajung pe mâini bune.

— Foarte frumos din partea ta, dar cred că-i puțin prea devreme...

Glasul mi se tăie când mi-am amintit cum am vrut să-l pun pe Gordon să le ceară familiilor îndoliate să doneze cărțile celor dragi în timpul pregătirilor de înmormântare. Ce-aveam în cap?

— Am să vorbesc cu Lillie, dar s-ar putea să mai aibă nevoie de puțin timp de doliu.

— Nu-i nimic. Apropo de asta, știu că Miss Lillie le are pe Alma, pe Cora și pe surorile Wireman să o ajute, dar...

— Surorile Wireman?

Suna ca un cvartet de la radio.

— Mda, Faye și Marjorie. Dar dacă aveți vreodată nevoie de ajutorul unui bărbat, să-mi spui și vin imediat.

— Mulțumesc. Am s-o fac.

Duminică dimineața am dormit până târziu. Eram atât de obosită, că nici măcar n-am auzit cântatul cocoșilor. Acasă mă trezeau în fiecare duminică clopotele bisericii din vecini a tatălui meu și ale celorlalte biserici presărate prin Blue Island. Parcă nici nu era duminică fără clopote. Razele soarelui îmi inundau camera și, când m-am dumirit cât era de târziu, am sărit repede din pat să pun la fript niște ouă și câțiva din cartofii rămași, hotărâtă să n-o mai las pe Lillie să gătească pentru mine.

— E vreo biserică prin împrejurimi? am întrebat-o când am urcat să-i duc micul dejun. Simt c-ar trebui să merg. La urma urmei, n-am fost nici săptămâna trecută, cu incidentul cu Mack și toate celelalte.

Lillie îmi aruncă o privire aspră.

— De ce vorbești așa... că ar trebui să mergi?

— Păi... fiindcă e duminică. Acasă așa se obișnuiește. Să mergem duminica la biserică.

— De ce?

Chiar nu știa sau făcea pe nebuna?

Ceva îmi spunea că era a doua variantă, dar m-am așezat pe scaun lângă pat și i-am explicat, pentru orice eventualitate.

— Pentru că în Biblie scrie să ne aducem aminte de ziua de duminică și să o cinstim. E una din cele zece porunci. Duminica trebuie să ne luăm liber de la lucru și să mergem la biserică.

— Care vasăzică, de-aia vă duceți. Că trebuie.

— Păi, da. De ce altceva?

— Ca să vă închinați lui Dumnezeu.

— Sigur că ne închinăm lui Dumnezeu. Asta se înțelege de la sine.

— Ba nu se înțelege. Cred că e bine s-o spunem. Altminteri, dacă oamenii merg la biserică pentru că au făcut-o dintotdeauna sau pentru că așa trebuie, o fac din motive greșite.

Făcea tot posibilul să mă întărate, dar n-aveam niciun chef să mă iau la harță cu ea. M-am ridicat să plec.

— E vreo biserică în Acorn sau nu?

Nu zărisem nicio turlă în explorările mele prin oraș, dar poate îmi scăpase.

— Acorn n-are biserică din aia de care cauți tu, răspunse Lillie.

Nici nu mă miram.

— Știi vreo altă biserică prin împrejurimi unde m-aș putea duce?

— E una în Pottstown, una frumoasă, cu turlă albă și vitralii colorate.

— Cât de departe e Pottstown?

— Păi... depinde de cal.

Mi-am ridicat ochii în tavan, rugându-mă să-mi dea Domnul răbdare, în timp ce ea continuă:

— Lui Belle i-ar lua cam două ore...

— N-aveam intenția să merg călare pe Belle. Mă

gândeam să mă duc pe jos.

— Dacă-aveai de gând să mergi pe jos până în Pottstown, trebuia să pornești de ieri, draguță.

Nu știu de ce, dar îmi veni să plâng.

— Cum se ajunge la o biserică pe-aici?

— Cauți o clădire din aia albă, cu turlă și strane de lemn?

— Da... o biserică! Un loc unde se închină oamenii lui Dumnezeu.

Mai că n-am bătut din picior de enervare. În ultima vreme îmi venise s-o fac destul de des – întocmai ca Belle.

— Nu știu de ce vă trebuie turlă ca să vă închinați lui Dumnezeu, mormăi ea, înfulecând mâncarea din furculiță.

— Pentru că... așa arată bisericile acasă. Dar hai mai bine s-o lăsăm baltă! Nu-i obligatoriu să merg.

— Parcă ziceai că *trebuie* să mergi.

— Tata e pastor. N-am lipsit de la nicio slujbă până acum.

— Și crezi că Dumnezeu ține evidența în cartea Lui aia mare și neagră din cer? Crezi că te va pune absentă?

Rânji și mi-am dat seama că mă lua peste picior. M-am dus să mă închid la mine în odaie.

Mi-am petrecut restul zilei scriind scrisori și citind cartea pe care o împrumutasem de la Maggie Coots, dar n-am reușit să mă concentrez. Cu puțin noroc, în două zile avea să sosească unchiul Cecil și urma să merg acasă. M-am imaginat la casa parohială, lăfăindu-mă în vana aburindă, savurând tocănița de pui cu găluște a mamei și dormind pe cearșafuri curate. Am hotărât să huzuresc pe cinste și să nu

mai privesc niciodată curentul electric și instalația de apă din casă ca pe ceva ce mi se cuvine de drept. Să vorbesc la telefon, să ascult radioul și mai ales să citesc!

În realitate, știam că traiul meu de huzur nu va dura mai mult de o zi, două, după care tata îmi va pune la dispoziție o nouă listă. Avea să insiste să-mi găsesc ceva de lucru sau să-i însoțesc pe el și pe mama la proiectele lor caritabile. Voiam să lansez o nouă colecție de carte și să fac rost de niște manuale folosite pentru școala din Acorn. Dar după aceea? Perspectiva zilelor pustii ce-mi stăteau înaintea mă deprima.

Totodată nu puteam să nu mă întreb ce se va întâmpla aici, la Acorn, după plecarea mea. Cine le va citi băieților lui Faye ultimele capitole din *Comoara din insulă*? Cum va fișa și cataloga Mack toate cărțile noi pe care aveam să i le trimit, dacă el se ascundea la cabană, făcând pe mortul? Oare Faye și celelalte știau cum să administreze o bibliotecă? Un lucru era sigur – Lillie nu s-ar fi descurcat singură. Maggie Coots ar fi fost o bibliotecară pe cinste, dar atunci cine ar fi avut grijă de Opal Coots cât era ziua de mare? Și de unde neîncrederea lui Lillie față de Maggie?

Mi-am zis că niciuna din astea nu era problema mea. Dar nu puteam face să nu mă îngrijorez.

În seara aceea, Lillie se oferă să mă învețe să fac pâine de mălai.

— Merge perfect la mâncarea mea de fasole, zise ea. Va fi o cină pe cinste.

Se așază la masa de bucătărie și mă instrui cum să amestec mălaiul cu făina și cu untura.

— Ce-ai pus în fasole? am întrebat-o pe un ton ce se voia nonșalant.

Nu mă putea condamna că eram suspicioasă după ce-mi dăduse să mănânc carne de veveriță.

— Vrei rețeta?

— Sigur.

— Mai întâi fierbi bine fasolea până se înmoaie. Apoi adaugi ceapă, roșii din conservă și o lingură de sorg. Sorgul... ăsta-i ingredientul meu secret.

— Carne nu pui?

— Doar o bucată de saramură pentru aromă, dacă ai. Dar de ce întreb? Vrei să le gătești alor tăi când ajungi acasă?

— S-ar putea...

N-aveam curajul să mă uit la ea, ca să nu se prindă că îi vând gogoși.

— Îți dau și rețeta de la tocănița de veveriță, dacă vrei.

I-am auzit râsul în glas și am simțit cum mi se încing obrazii.

— Nu, mulțumesc. Acasă nu mâncăm carne de veveriță.

— Oamenii mănâncă orice dacă le e tare foame, drăguță.

— E gata aluatul? am întrebat, disperată să schimb subiectul. Să-l pun în tavă? Cât de încins trebuie să fie cuptorul?

— Destul de încins ca să se coacă, zise ea, făcând haz de stânjeneala mea. Da, e gata, drăguță. Du-te și pune-l la

cuptor!

Ușa de la cuptor se deschise cu un scârțâit și m-am aplecat să bag tava. Un val de aer fierbinte îmi accentuă și mai mult roșeața. Uneori mă irita la culme că eram blondă cu tenul alb. Lumea putea să-mi citească pe față orice emoție ca pe un termometru, în funcție de cât de palizi sau de colorați îmi erau obraji. Am închis cuptorul și m-am așezat la masă în dreptul lui Lillie să aștept până se coace pâinea.

— Ai început zilele trecute să-mi povestești despre Sam, despre bărbatul și copilul tău. Ți-ai regăsit vreodată familia?

— N-am terminat povestea aia?

— Nu. Dar avem timp acum, până se coace pâinea. Mi-ar plăcea tare mult să o aud.

Lillie rămase o clipă cu privirea pierdută-n depărtare, așteptând parcă o corabie ce nu mai venea. Apoi oftă și începu:

— Păi, uite cum a fost, drăguță. După ce s-a încheiat războiul, i-am așteptat mult și bine pe Charley și pe Buster, dar n-au mai venit. Fostu stăpân avea trei băieți. Unul s-a întors de la război teafăr și sănătos, altul fără un braț, iar al treilea a fost omorât undeva prin nord. În Maryland, cred. Era cel mai mare și mi-am zis că precis acu' va înțelege și el ce dor mi-e de fiul meu. Așa că m-am dus pe vechea plantație să-l rog să mă ajute să-mi găsesc familia. Dar inima lui era rece și tare ca piatra. N-a vrut să-mi spună unde i-a vândut. Știam că era scris acolo, în registrul ăla

mare al lui. Stăpânu scria totul acolo.

— De ce n-a vrut să-ți spună?

— Pentru că stăpânu și prietenii lui au pierdut tot ce-au avut în războiul ăla și acum ne învinuiau pe noi, negrii. Ziceau c-ar fi trebuit să ne mulțumim cu traiul nostru de până atunci în loc să-i facem pe nordiști să iasă la arme să ne slobozească.

— Și nu mai puteai face nimic să-ți regăsești familia?

— Ba da, L-am rugat pe Bunul Dumnezeu să mă ajute. Și la câteva luni după aceea, stăpânul s-a îmbolnăvit. Doctorii i-au spus că nu mai pot face nimic pentru el, așa că au trimis după mine. Și n-au trimis pe oricine, ci a venit chiar stăpâna în persoană. Ea mă chema întotdeauna când erau mici copiii și făceau febră sau vreo altă boală. Stăpâna se purta tare frumos cu mine când nu era stăpânu prin preajmă. Dar ca să nu mai lungim vorba, a venit singură cu căruța în cartierul negrilor unde predam la școală și m-a rugat să vin cu ea să văd ce se mai poate face pentru fostu stăpân.

Lillie se opri și privi din nou în depărtare. Mă întrebam dacă avea să-și mai termine povestea sau își pierduse șirul gândurilor. Am așteptat cât am putut, și apoi am întrebat:

— Și te-ai dus?

— Cum să nu mă duc, drăguță?

— L-ai ajutat pe fostu stăpân, chiar dacă a fost atât de rău cu tine?

— Păi nu ți-am zis eu că nu-i bine să porți pică nimănui?

Ai și uitat ce ți-am zis? Ce crezi că va zice Iisus când vom ajunge la poarta raiului cu un sac plin cu plângeri și ranchiune în spinare? Ne va întreba: „Ce duci tu acolo în spate?” Vei vrea să deșerți sacul și să-l arăți toate urâciunile din el? Iisus înveșmântat în alb și strălucind ca soarele, iar tu cu brațele pline de ură? Of, of! Că nici nu vreau să mă gândesc.

Simțeam că mi se încing din nou obrazii și nu înțelegeam de ce.

— Iisus ne învață să ne rugăm: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. El știe că, dacă nu ne rugăm așa și nu ne reamintim zilnic să iertăm, n-o vom face. Și mare nevoie am și eu de ajutorul Lui, draguță. Fără El, n-aș putea să-i iert pe cei care-mi greșesc. Fără Iisus, n-aș fi putut să-l iert nici pe cel care mi-a vândut bărbatul și copilul și n-a vrut să-mi spună nici în ruptul capului unde. Nu, nu, duduie, nici pomeneală!

Am simțit miros de pâine coaptă și m-am ridicat să cotrobăiesc prin dulapuri și sertare după blide și linguri pentru cină. Pe când m-am așezat înapoi la masă, eram convinsă că Lillie uitase de discuția noastră și de predica ei improvizată, dar ea o reluă fără niciun îndemn.

— Da, știam că trebuie să-l iert pe stăpânu, că vreau, că nu vreau, pentru că așa ne învață Biblia. Așa că am urcat în căruță cu fosta stăpână și m-am întors pe plantație. Locul arăta jalnic, acum că se sfârșise războiul și nu mai era nimeni care să aibă grijă de el ca pe vremuri. Grădina de

flori era împânzită de buruieni, casa trebuia vărută. Înăuntru părea că nu mai dereticase nimeni de multă vreme.

Am dat din cap, zicându-mi că nu putea arăta mai rău ca bucătăria asta în ziua sosirii mele.

— Stăpâna mă duce în odaia unde zace stăpânu pe moarte și văd cum l-a păpat boala tot pe dinăuntru. Așa se întâmplă când nu poți să te lepezi de ură și amărăciune, drăguță. Te mănâncă pe dinăuntru precum cancerul. Stăpânu mă vede intrând, dar nu mai tună și fulgeră ca altă dată. A ieșit toată închrâncenarea din el, e alt om. Zice: „Ai vreun leac în desaga ta cu șmecherii care să mă facă bine, Lillie?” Așa că îl privesc din cap până-n picioare și-i văd pielea gălbuie, de parcă s-ar fi dat cu păpădie. Și-i zic: „Nu, domnule, pentru boala dumitale nu e leac, dar pot să-ți fac ceva pentru durerea din mădule și să te poți odihni”. A închis ochii și n-a mai suflat o vorbă. Era prea mândru să-i mai ceară ceva unei sclave.

— Prea mândru? Chiar și în pragul morții?

— Știe mândria cum să ne învărtoșeze inimile de-a lungul anilor, dacă nu-L lăsăm pe Dumnezeu să ni le înmoaie. Că de-aia ne dă și Dumnezeu tot felul de necazuri, sperând că se vor înmuia... așa cum se înmoaie fasolea în apă clocotită. Încercările vin să ne întoarcă la Dumnezeu, dar noi nu facem decât să ne plângem, să ne văicărim și să tânjim să stingă cineva focul, ca să ne putem întoarce la viața de dinainte.

Se opri din nou, dar n-am mai îndemnat-o să continue. Ceva îmi spunea că predica ei era pentru mine și n-aveam chef să o ascult. M-am ridicat să mă uit din nou în cuptor. Pâinea era aproape gata.

— Să pun fasolea în farfurii? am întrebat-o. Ca să se mai răcească puțin pe când mâncăm.

Ea zâmbi.

— Da, cum să nu, drăguță.

Am pus fără grabă în farfurii câteva polonice de fasole, am pompat apă în pahare și am limpezit bolul în care amestecasem pâinea de mălai. În tot acest timp, Lillie mă privi tăcută și senină.

— Cred că-i gata și pâinea, am zis, aruncând o nouă privire în cuptor.

Am scos tava fierbinte, am pus-o pe masă și am adus un cuțit s-o tai.

— Să ne rugăm, zise Lillie când m-am așezat la loc. Mi-am plecat capul, dar n-am auzit niciun cuvânt din rugăciunea ei. Eram nerăbdătoare să aflu sfârșitul poveștii, să știu dacă-și găsise vreodată soțul și copilul, dar nu și dacă avea de gând să-mi țină predici.

— E tare bună pâinea, zise ea după ce luă o îmbucătură. Așa care vasăzică, stăpâna m-a tras la o parte după ce-am ieșit din odaia stăpânului și m-a implorat să-l ajut. A zis că nu poate dormi nici noaptea de durere. „Îți plătesc oricât, Lillie”, îmi zice ea. Așa că i-am spus că nu vreau nicio plată, decât să știu unde i-a vândut stăpânul pe Charley și pe

Buster al meu. „E scris totul acolo, în cartea aia a lui”, îi zic. „Buster trebuie să aibă acum vreo doisprezece ani și poate nici nu mă mai ține minte, dar oricum vreau să-l văd”.

Lillie luă câteva linguri de fasole și o nouă îmbucătură din pâinea de mălai.

— Așa că am făcut o înțelegere. Data următoare când am venit pe plantație, i-am adus niște fiertură din aia de care i-am dat lui Mack... deși nici pe departe atât de puternică. Stăpâna mi-a dat o hârtie împăturită frumos pe care scria unde au fost vânduți Charley și Buster.

Se concentrează din nou asupra cinei.

Am așteptat până n-am mai putut îndura suspansul.

— Și unde erau? Pe-aproape? I-ai găsit?

Termină de mestecat ultimul duminic de pâine și îl înghiți.

— A fost de-a dreptul delicios, drăguță. Mă simt sătulă ca un oposum.

Mă privi rânjind într-un fel straniu, buclucaș.

Oposum? îmi dădea de înțeles că saramura conținea carne de oposum? Voiam și în același timp nu voiam să află. Mâncarea mi-ar fi căzut mult mai bine dacă nu știam ce e. Lillie mă privi și așteptă. Văzând că nu o iau la întrebări, căscă și-mi zise:

— Sunt așa de ostenită, că abia-mi mai pot ține ochii deschiși. Ești bună să mă ajuți să merg sus, drăguță?

Glasul i se îngreunase tot mai mult în timp ce spunea povestea, iar trupul firav i se încovoia în scaun. Am lăsat-

o să se sprijine de mine și am urcat în dormitor. Era deja în cămașă de noapte, căci uneori rămânea cu ea toată ziua. După ce se culcă, m-am așezat pe marginea patului, sperând să aud continuarea poveștii.

— Să n-ai resentimente, drăguță! mă sfătui ea în schimb. Ai grijă să-ți golești sacul în fiecare seară înainte de culcare. Așa ne spune și Sfânta Carte, să știi. Să nu lași să apună soarele peste mânia ta!

— N-ai de gând să-mi povestești mai departe? Ți-ai găsit familia?

— Altă dată, drăguță. Să lăsăm povestea aia pe altă zi.

Am dereticat prin bucătărie și m-am culcat devreme. Am încercat să citesc romanul lui Maggie la lumina lămpii, dar nu-mi mai ieșea din minte sfatul lui Lillie. Nu voiam să ajung la poarta raiului și la întâlnirea cu Iisus cărând în spate un sac plin cu răni și ranchiună. Știam că trebuia să-i iert pe Lillie și pe Mack pentru toate încercările prin care trecusem din cauza lor. Și mai știam că nu mă purtasem prea bine cu prietena mea, Freddy.

Freddy nu prea ieșise cu băieți și n-avusese nicio relație stabilă. Tatăl ei fusese bolnav pe toată perioada liceului. Cu puțin timp înainte de moartea lui, se îmbolnăvisese și mama ei. Freddy le sărea mereu în ajutor celorlalți, cum făcuse și cu mine, dar cu toate astea nu dăduse niciun semn de invidie când începusem să ies cu Gordon, deși nu avea iubit. Îmi părea rău că mă comportasem ca un copil răzgâiat doar pentru că Gordon o invitase la film.

Am pus jos cartea și m-am ridicat în capul oaselor să-i scriu o scrisoare, deși probabil aveam să ajung acasă înaintea ei. Unele lucruri erau mai ușor de scris decât de spus în față.

Dragă Freddy,

Am avut timp să mă gândesc la multe de când am plecat și nu mai am niciun resentiment față de Gordon pentru că s-a despărțit de mine. Aveați dreptate amândoi: n-am avut niciodată prea multe în comun. Sunt conștientă și că l-am rănit uneori prin comportamentul meu – ca atunci când i-am spus pe alt nume sau când din vina mea am fost dați afară de la cinematograful.

Vreau să știi că încă mai cred că-i un om extraordinar și că merită o iubită minunată ca tine. Dacă vrei să-i accepți invitația de a merge împreună la film, n-am să vă port pică. Pe cuvânt, nu mă deranjează, Freddy. La drept vorbind, am ajuns la concluzia că n-am fost niciodată îndrăgostită de el – nu cu o dragoste ca aceea pe care o descriu eroii din romane. Și când am să mă îndrăgostesc cu adevărat într-o bună zi, așa vreau să simt și eu față de bărbatul cu care urmează să mă căsătoresc – ca eroinele din romanele mele preferate. Meriți să găsești un bărbat bun ca Gordon. De fapt, cred că voi doi v-ați potrivi de minune. Te rog, acceptă-i invitația și ieși cu el la film! M-aș bucura tare mult să vă văd trăind împreună fericiți până la adânci bătrâneți.

Prietena ta dragă de-o viață,

Allie

Lacrimile îmi şiroiau pe faţă în timp ce împătuream scrisoarea să o pun în plic. Plângeam şi nu înţelegeam de ce.

Capitolul 14

Luni dimineața am pregătit micul dejun cu zâmbetul pe buze.

Încă două zile și porneam spre casă. Tocmai amestecam făina cu untura să fac posmagii, când Lillie se ivi pe neașteptate în pragul ușii de la bucătărie.

— Tare devreme te-ai mai trezit, i-am spus. Te simți bine?

— Am venit să te ajut să împachetezi ceva de-ale gurii și una, alta pentru Mack înainte să apară celelalte. Și să-i mai dai și scrisoarea asta din partea mea când îl vezi.

Mi-am șters repede mâinile de șorț, în timp ce ea îmi întinse un plic sigilat.

— Azi? Dar azi nu merg decât la poștă. Cora mi-a spus că nu se duce pe malul pârâului decât de două ori pe săptămână și am fost vineri...

— Ba te duci azi, drăguță. Lui Mack trebuie că i s-au terminat deja merindele. De altfel, vreau să știu cum e. Cu rănille astea de pușcă nu se știe niciodată. Nu se vindecă întotdeauna așa cum trebuie. Se poate întâmpla orice.

Eram gata s-o întreb dacă trata des răni de pușcă, dar m-am răzgândit. După felul în care flutura pușca aia, ar fi putut să le provoace ea însăși.

— Ascultă, Lillie. Nu pot merge singură călare prin

pădure. Nu cred că sunt pregătită...

— Haide, haide! mai pregătită de-atât n-ai să fii niciodată. Du-te și adă un sac gol din șură să pun în el merindele lui Mack. Am să prăjesc ouăle în dimineața asta.

— Dar tocmai făceam posmagii...

— Nu mai vreau posmagi făcuți de tine, drăguță. Mai am doar o jumătate de duzină de dinți în gură și vreau să mi-păstrez cât mai pot.

M-aș fi simțit insultată dacă n-aș fi știut că are dreptate, îndoiesem cuțitul încercând să tai în două un posmag de-al meu ca să-l ung cu unt. Mi-am dat jos șorțul și m-am dus în șură după un sac de grăunțe, sfărâmându-mi între timp creierii cum s-o fac să se răzgândească. Belle bătu din copite și dădu din picior de cum mă văzu, făcând una din crizele ei de iapă chiar și după ce i-am golit în jgheab o porție uriașă din sacul cu grăunțe.

— Dobitoc afurisit, am mormăit în timp ce-i duceam sacul lui Lillie. Am găsit-o lângă sobă, prăjind ouă și dându-mi instrucții cum să umplu sacul cu ceapă, cartofi și câteva borcane cu murături. Dar faptul că-l umpleam nu însemna că intenționez și să-l duc călare. La micul dejun m-am pomenit întrebându-mă cât mi-ar fi luat să merg pe jos la cabana lui Mack cu sacul greoi în spinare. Tocmai adunam vasele să le spăl, când sosiră și celelalte bibliotecare. Lillie veni șchiopătând până în bibliotecă să le salute.

— Neața, fetelor, am auzit-o zicând. Drăguța noastră s-a hotărât să meargă singură azi. Ce ziceți s-o ajutați să

aleagă niște cărți? Iar tu, Faye, ești bună s-o ajuți să pună șaua pe Belle?

Văzând că sunt de acord, m-am prăbușit la masa de bucătărie cu capul în mâini. Faye mă bătu pe spate, zicându-mi un „Bravo, Allie”, când trecu prin bucătărie în drum spre șură.

— Ce-ar fi să-ți pui cizmele? făcu Lillie când se întoarse târșându-și picioarele și mă văzu.

— Nu pot s-o fac, Lillie.

— Cum să nu poți?

Am scuturat din cap, fără să-mi mai pese nici dacă ar fi scos pușca la mine.

— Care-i necazul, drăguță? Ești tare palidă, chiar și pentru o fătucă albă ca tine. Doar n-ai de gând să leșini pe capul meu?

— Ba da! Nu vezi cât sunt de îngrozită? Afurisita aia de iapă nu-mi dă decât bătaie de cap chiar și când sunt cu Cora și mor de frică să rămân singură cu ea în pădure. Dacă refuză să mă asculte? Dacă o ia în direcția greșită și ne rătăcim? Dacă mă aruncă jos? Nu pot s-o fac, Lillie. Pur și simplu nu pot!

— Gata, gata, liniștește-te... și șterge-ți lacrimile alea, drăguță!

Îmi întinse un ștergar de vase.

— Te-ai rugat la bunul Dumnezeu azi-dimineață să aibă grijă de tine? Și să te ajute în tot ceea ce faci?

— Nu. N-am știut că ai de gând să mă trimiți de acasă.

De altfel, mi se părea arogant să pretind de la un Dumnezeu atât de mare și de puternic să-și bată capul cu mine și cu afurisita mea de iapă. Avea El probleme mult mai mari de rezolvat – ca oamenii străzilor și Marea Criză.

— Atunci, hai să ne rugăm!

Îmi cuprinse mâinile între palme, strângându-le de parcă ar fi vrut să stoarcă frica din mine până la ultimul strop, cum storci suc dintr-o portocală. Închise ochii și începu să strige spre tavan.

— *Doamne!* Ia-i *frica* acestei copile, în numele lui Iisus! În numele lui Iisus dă-i *curajul* de care are nevoie și *crediința* de care are nevoie *să creadă* în Tine și în *puterea* Ta, Doamne Iisuse!

Cu fiecare cuvânt accentuat mă strângea tot mai tare, până mi-am simțit oasele trosnind și venele blocându-se.

— Arată-i că e *copila* Ta, Doamne! Și că poate face *totul* prin Cristos, care *o întărește!*

Dacă nu se oprea mai repede, n-aveam să fiu în stare nici să țin frâiele.

— Amin.

Am lăsat să-mi scape un suspin.

— Amin.

Deschise ochii și mă privi surprinsă.

— Ți-ai terminat și tu rugăciunea?

— Da... da! Am terminat.

Aș fi spus orice numai să scap de strânsoarea ei de moarte. Mă mai strânse o dată și îmi dădu drumul. Mâinile

îmi căzură în poală mototol, ca o haină udă. Nu vedeam nicio cale de scăpare. Lillie mă prinsese din nou în capcană. De voie, de nevoie, trebuia să plec călare pe lângă Pârâul Fermecat, de data aceasta singură pentru prima oară.

— Presimt că bunul Dumnezeu are o treabă specială pentru tine azi, acolo sus pe deal, îmi zise ea.

Am simțit cum mi se face pielea ca de găină.

— Treabă? Ce fel de treabă?

— Nu știu, dar mă gândesc că vrea să te facă o binecuvântare pentru cineva.

M-am holbat la ea. Habar n-aveam ce voia să spună.

— Așa, făcu ea zâmbind. Acu mă duc să stau de vorbă oleacă cu iapa mea. Belle e a mea, să știi.

— La ce-ți trebuie ție iapă? Doar ai o sută de ani!

— Înainte cutreieram călare dealurile să ajut la nașteri și să am grijă de bolnavi. Dar nu pe Belle. Pe ea am primit-o acum câțiva ani drept mulțumire de la un om căruia i-am salvat viața.

— Halal mulțumire! E parșivă ca un șarpe.

— Parșivă? Nici vorbă... Mack zice că-i din cale-afară de prietenoasă. Dar eu n-am apucat s-o călăresc. Ei, să am o căruță, aș putea s-o înhămez la ea...

— Mă urăște.

— Caii nu știu să urască, drăguță. Numai oamenii sunt așa de proști. Dar haide... să mergem afară și vorbesc eu cu ea!

Faye și celelalte o înșeuaseră deja pe Belle, care era

acum încărcată și gata de drum. Apoi, înainte să plece cu cărți, o priponiseră de stâlpul de lângă ușa din dos. Nu bine mă zări iapa, că începu să fornăie și să dea din picior ca de obicei, dar se potoli de îndată ce ieși Lillie pe ușa de la bucătărie. Iar când aceasta întinse spre ea mâna osoasă, își plecă fruntea de parcă s-ar fi închinat în fața ei. Se lăsă mângâiată pe pata lungă și albă de pe bot și scărpinată pe urechi.

— Belle, iubito, să fii cuminte azi și să ascuți de drăguță!

Vorbea atât de încet, că a trebuit să mă aplec spre ea să aud ce spune.

— Avem nevoie de ajutorul ei, Mack și cu mine, așa că vreau să te porți cât mai bine cu ea, m-auzi?

Iapa rămase cu capul plecat, clipind din ochii căprui, uriași, de parcă ar fi luat aminte la fiecare cuvânt al lui Lillie. Contrastul dintre firava bătrânică și calul uriaș întrecea orice măsură. I-ar fi putut lega hățurile sub burtă fără să se aplece.

— Așa, bravo... o mângâie ea. Așa te vreau. Doar ești fetița mea cuminte, nu-i așa, Belle?

O mai mângâie o dată pe umeri de rămas-bun și, pe când se întoarse spre mine, iapa era atât de calmă și liniștită, că părea împăiată. Oare chiar funcționa? N-aveam încredere în Belle. Avea să revină probabil la vechile tertipuri de îndată ce Lillie se făcea nevăzută.

— Belle mi-a promis că va fi foarte cuminte azi, zise Lillie.

— Vorbești și pe limba cailor, pe lângă toate celelalte

talente ale tale?

Frica mă făcea sarcastică, dar Lillie nu păru să bage de seamă.

— Pot să te învăț și pe tine, dacă vrei. Caii fac tot ce le ceri, numai să știe ce le ceri. Și să știe că-i ascuți și tu.

M-am oprit cu mâinile în șolduri, convinsă că-mi vindea gogoși.

— Uite, de pildă când are urechile pleoștite, înseamnă că e iritată, continuă ea.

— Se întâmplă destul de des.

— Când clipește din ochi ca acum, stă pe gânduri. Și vezi cum își ridică piciorul din spate? De acolo poți știi că e relaxată. Dar să fii atentă. Dacă-și ridică piciorul și își pleoștește urechile în același timp, se pregătește să-ți tragă una.

M-am dat înapoi pentru orice eventualitate.

— Iar dacă începe să dea din copite, e gata s-o ia la vale... și te ia și pe tine cu ea, dacă ești călare.

— Și atunci ce mă fac?

— Nu-ți face griji. A promis că va fi cuminte. Caii sunt făpturi simple, drăguță. O iau înainte sau înapoi, la stânga sau la dreapta, la deal sau la vale. Nu trebuie decât să-i spui pe unde să meargă.

Aveam îndoielile mele. Și când Lillie mă privi în ochi, am văzut că mi le citea pe toate.

— E timpul să pleci, drăguță, zise ea blând. Haide, urcă!

Am târât banca în partea stângă a iepei. Mâinile și

picioarele îmi tremurau așa de tare, că abia am reușit să urc pe bancă și de acolo să mă cațăr la ea în spinare. Lillie desfăcu hățurile și mi le dădu, apoi îmi întinse sacul cu mâncare.

— Nu ți se va întâmpla nimic, drăguță. Bunul Dumnezeu va avea grijă de voi azi. Vei fi o binecuvântare pentru cineva, o simt.

Zâmbi din ușă, privind cum Belle se urni din loc – de data asta în direcția corectă – către pârâu. Până aici toate bune și frumoase. Belle găsi poteca și începu să urce încet pe malul apei, așa cum îmi doream. Am aruncat o privire peste umăr înainte ca poteca să fie înghițită de codri și am zărit-o pe Lillie făcându-mi cu mâna. N-am îndrăznit să las hățurile ca să-i răspund la salut.

Ce nebunie! Mergeam călare singură prin pădure. Singură-singurică! Freddy și ai mei nici n-aveau să mă creadă când aveam să le povestesc. Și mie mi se părea greu de crezut! Străzile și trotuarele de acasă forfoteau de mașini și tramvaie și erau întotdeauna pline de lume. Aici nu mă însoțeau decât ciripitul păsărilor, foșnetul ramurilor... și tăcerea adâncă a copacilor.

O parte din mine era îngrozită și puțin revoltată că fusesem silită să fac așa ceva. Dar am descoperit o altă parte, de existența căreia nici nu știam. Pentru prima oară în viață trăiam o aventură în loc să citesc despre ea într-un roman. O trăiam pe pielea mea! Și toate senzațiile pe care le încercam la citirea unei povești palpitante – teamă,

suspans, groază, exaltare – păreau de o sută de ori mai puternice în realitate.

Belle înainta greoi la deal, afundându-se tot mai mult în inima codrilor. Pădurea era uriașă și pustie. În basme, toate nenorocirile se întâmplau în pădure. Dar oricât mă îngrozeam de ea, de Belle îmi era și mai groază. Ce mă făceam dacă afurisei de iepe i se năzărea să-mi dea de furcă acum, când nu se mai aflau în preajmă Lillie și Cora să-mi sară în ajutor? Nu călăream decât de două zile, timp în care mi-ar fi fost imposibil să deprind toate secretele călăritului. Dar m-am consolată cu gândul că era ultima oară când o făceam. Mâine, poimâine sosea unchiul și puteam să mă întorc acasă. Azi nu trebuia decât să merg cu cărțile și să mă opresc să stau de vorbă cu Mack. Intenționez să-i spun să facă alte aranjamente. De fapt, cel mai bine ar fi fost să vină cu mine la bibliotecă și să le poarte el de grijă lui Lillie, lui Belle și cărților de acum înainte.

Când am ajuns la cabana lui din vârful dealului, Belle se opri de parcă s-ar fi pregătit să-i facă o vizită. Am lăsat-o să-și tragă sufletul.

— Ne oprim la întoarcere, i-am făgăduit. Oamenilor nu le place să întârziem cu cărțile.

Scutură din cap și am pornit din nou la drum.

Tocmai începeam să mă liniștesc puțin, când mi-am amintit cum simțise miros de pisică sălbatică în noaptea când venisem călare cu Mack. M-am cutremurat din cap până-n picioare. Prin pădurile astea mișunau pisici

sălbatică. Cora pomenise și de șerpi. Mă temusem să întreb dacă erau și urși, îngrozindu-mă de răspuns. Oare fiarele sălbatică ieșeau și ziua să vâneze? Ce mă făceam dacă Belle adulmeca o pisică sălbatică și se oprea brusc? Nu-mi trebui mult să găsesc răspunsul: făceam stânga împrejur și galopam înapoi spre casă!

Teama îmi creștea cu fiecare clipă. Nu știu dacă Belle o simțise și ea, dar se opri brusc.

— Ce e? am șoptit.

Îmi răspunse cu un fornăit. Mi-am rotit privirile prin jur. Am adulmecat aerul cum făcuse și Mack. Am ascultat. În jur nu se auzeau decât vântul prin copaci și croncănitul unei ciori. Am îmboldit-o cu picioarele în șolduri, scuturând de hățuri.

— Hai, fetițo! Să mergem.

Ea nici nu se clinti. Eram gata să intru în panică, dar am văzut că ne aflam deja la vadul pe unde trebuia să trecem pârâul spre poteca ce ducea la coliba lui June Ann Larkin.

— Ai dreptate, am zis cu glas tare. Iartă-mă... mulțumesc că ai observat!

Am luat-o spre dreapta, continuându-ne drumul anevoios prin pârâu și pe poteca spre casa familiei Larkin. Am clătinat din cap stânjenită. Nu numai că iapa era mai deșteaptă decât mine, dar acum mă mai și pomeneam vorbind cu ea ca Lillie!

În curând am dat cu ochii de colibă. Trecuseră patru zile de când o vizitasem pe June Ann și eram curioasă să știu

dacă născuse deja. Nu bine am ajuns la poiană, că dulăul țâșni din spatele casei, lătrând și mârâind. Belle se opri în loc. În timp ce Rex se avânta peste gardul șubred în direcția noastră, June Ann se ivi în ușă și-l chemă înapoi. Era încă foarte însărcinată. M-am dus călare până la poartă, unde am descălecat, amintindu-mi de data asta s-o priponesc pe Belle. June Ann se apropie cu mers legănat și mă îmbrățișă stângace.

— O, slavă Domnului că ai venit, Allie! Sunt singură cuc și speriată de moarte!

Mă străbătu un fior. Avea ochii înroșiți și își trăgea nasul de parcă ar fi plâns. Nici urmă de Wayne sau de catâr afară la câmp.

— De ce? Care-i necazul?

Și dacă o speriasse ceva, ce puteam eu face? Eram și mai îngrozită ca ea prin pădurile astea și, în plus, eram o străină. Nici să trag cu pușca nu știam. Am privit agitată prin jur, dar n-am zărit niciun pericol iminent.

— Care-i necazul? am întrebat din nou.

Ea nu răspunse. Se îndoi în schimb de spate, cu mâinile la burtă, și scoase cel mai sfâșietor geamăt pe care-l auzisem vreodată. Mi se puse un nod în stomac. Știam acum care era necazul și aveam amândouă motive de îngrijorare.

— June Ann... Vine copilul?

— Cred că da... O, ce mă doare!

— Unde-i soțul tău?

Durerea păru s-o mai lase. Se opri din gemut și se îndreptă puțin de spate. Își ridică apoi șorțul, ștergându-și sudoarea de pe față.

— S-a dus călare pe catâr după moașă. Nu l-ai văzut când ai venit?

— Nu. N-am văzut pe nimeni.

— Oricum, slavă cerului că ai venit! Mi-a fost atât de frică aici singură. Nici nu-ți poți închipui ce tare doare! De parcă aș fi *pe moarte*! Rămâi cu mine, te rog! *Te implor*, Allie!

— Bine... bine... rămân. Dar să știi că nu mă pricep deloc la nașteri. Acasă le alungau pe fetele nemăritate când îi venea vremea unei femei să nască, asta ca să nu vedem noi ce și cum. Se temeau, cred, că nu vom mai vrea să ne mărităm și să facem copii.

Nu i-am mai spus, dar știam din proprie experiență că tot acest mister nu făcuse decât să ne îngrozească și mai tare.

— Eu am mai văzut nașteri, zise ea, fluturând din mâini. Mama a avut opt copii și eu sunt cea mai mare. Nu că n-aș ști ce și cum. Doar că mă doare de mama focului! Nu mă mir că mama urla ca din gură de șarpe. Și copilul meu încă nici nu iese.

Slavă Domnului.

— Ce-ar fi să mergem înăuntru? am zis. Să te întinzi pe pat!

Mă temeam că avea să se îndoiaie din nou de durere în orice clipă.

— Bine. Intră!

Am urmat-o în coliba fără ferestre, unde era atât de întunecos, sumbru și plin de fum, că mi-am regretat pe loc propunerea. Din câte se vedea pe întuneric, semăna cu locuința fratelui Corei, cu vatră și mobilier simplu. Într-un colț am zărit un pat cu cadrul de fier.

— Să aprind lampa? am întrebat-o.

— Nu putem risipi petrolul. Wayne a început să pună bani deoparte pentru geamuri, dar apoi s-a închis mina. I-am spus să nu se necăjească. Iarna e mai cald înăuntru fără geamuri. Măcar nu se face curent.

M-am oprit în mijlocul odăii întunecoase, mai neajutorată ca niciodată.

— Cu ce te pot ajuta? Habar n-am ce să fac. Unde stă moașa? Îi ia mult până aici?

— Păi, depinde de cal...

Nu mi-am putut reține un geamăt. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja cu acest răspuns, dar mă irita de fiecare dată.

— Ce e? întrebă June Ann.

— Nimic... Crezi că vor ajunge repede?

— Wayne zice că s-ar putea să dureze, căci catârului nostru nu-i place să fie călărit. Dacă face pe nebunul, va trebui să meargă pe jos o bucată de drum.

— Când a plecat?

Ridică din umeri.

— Nu știu. De vreo oră cel puțin. Trebuie să fie aproape de casa Idei, dar dacă n-o găsește, va trebui s-o aducă pe

Sadie și cine știe cât mai durează.

Mi se tăiară genunchii. Trebuia să mă așez, chiar dacă June Ann refuza s-o facă. Am orbecăit până la masă și am tras un scaun fără să mai aștept invitații. Ea rămase în picioare lângă mine.

— Am auzit că prima naștere durează cel mai mult, dar mie durerile mi-au început abia la răsăritul soarelui și deja mă doare de nu mai pot.

— N-ai nicio vecină pe care s-o poți chema? Acum câteva zile am dus cărți puțin mai sus unei familii cu o liotă de copii.

— Familia Sawyer?

— Da, așa îi chema. Doamna Sawyer precis știe mai multe despre nașteri decât mine. Pot să merg călare până la ea și mă întorc într-o jumătate de oră.

June Ann mă apucă strâns de braț.

— Te rog să nu mă lași singură!

— D... dar ai tăi? Nu locuiesc pe-aproape? Mama stă întotdeauna cu surorile mele să le ajute când sunt gravide.

Teama mă făcea să mă bâlbâi. Sigur mama lui June Ann ar fi fost deja acolo dacă ar fi putut să vină.

— Wayne nu mă lasă s-o chem pe mama. Ai lui și ai mei sunt la cuțite.

— De ce sunt la cuțite?

Știam că nu-i frumos să te bagi în treburile altora, dar nu-mi veni în minte nimic altceva în timp ce încercam să mă liniștesc și să-mi ocup cu ceva timpul. Mă tulbura s-o văd

pe June Ann legănându-se înainte și înapoi lângă mine, cu mâinile la burtă, ca într-un balanșoar.

— Păi, totul pornește de la bani. Străbunicul meu și străbunicul lui Wayne au fost prieteni la toartă. Au dat peste o grămadă de bani și i-au îngropat fără să spună la nimeni unde. După moartea lor, fiecare familie a acuzat-o pe cealaltă de furt și că n-au vrut să împartă banii cu ei. S-au dușmănit ani de zile și acum nici nu-și mai vorbesc. Copiii lor n-ar fi avut voie să se căsătorească, dar Wayne și cu mine ne-am căsătorit oricum și acum toată lumea ne întoarce spatele. Ne descurcam noi binișor și fără ei, dar apoi au început necazurile și s-a închis mina.

— Ce necazuri?

— Știi și tu, când l-au omorât pe Hank Coots și...

Se opri și culoarea i se scurse din obraji ca apa dintr-o țeavă spartă. Începu să gâfâie de parcă ar fi urcat în fugă dealul abrupt. Apoi se îndoi din nou de spate, gemând și văicărindu-se de ziceai că vine sfârșitul lumii.

Am sărit în picioare îngrozită. S-o scarpin pe spate? S-o iau de mână? Am început să mă rog în gând pentru ajutor și pentru prima oară în viață luam în serios fiecare cuvânt. Am făcut atâtea lucruri ridicole de la venirea mea aici, dar Te rog, Doamne, *Te rog*, nu mă pune să moșesc și copii!

Durerea i se mai potoli puțin. Se opri din văicăreală și scoase un suspin adânc.

— Iartă-mă! în broșura pe care mi-a adus-o Cora scrie că poți să știi când vine copilul după cât de apropiate sunt

durerile între ele.

— Și cât sunt de apropiate?

Ridică din umeri.

— Nu știu. N-am ceas. Tu de cât timp ești aici?

Se uită la mine și un zâmbet îi răsări pe buze.

— Pentru Dumnezeu, Allie, pari la fel de speriată ca mine! Uită-te la tine! Ești albă la față ca un sac cu făină. Doar eu trebuie să nasc, nu tu. Mai bine așază-te la loc!

Am făcut întocmai.

— Sunt neliniștită, June Ann, trebuie să recunosc. Încerc să-mi amintesc ce-am citit prin cărți despre moșitul copiilor. N-ar trebui să punem niște apă la fiert sau ceva de genul ăsta?

— Nu știu. Pune oleacă, dacă crezi că ajută.

Mi-am amintit și că multe femei din romane mureau la naștere, dar de asta n-am mai pomenit nimic.

— Mă duc, numai să-mi spui de unde să aduc apă.

— Fântâna e afară în spate. Poți să umpli ibricul ăla din cui.

June Ann făcuse deja focul în cămin, dar l-am mai scormonit puțin și am pus câteva lemne, apoi am luat ibricul de fontă.

Nu mi-a trebuit mult să găsesc pompa în spatele casei, dar n-am reușit să scot niciun strop de apă. Am mișcat maneta în sus și-n jos, în sus și-n jos, până am simțit că-mi sare brațul din încheieturi. Într-un târziu, apa începu să picure, apoi să țâșnească. Am umplut ibricul și m-am întors

în casă, așezând vătraiul în așa fel încât ibricul să atârne deasupra flăcărilor. În tot acest timp m-am rugat întruna. M-am rugat cu toată seriozitatea, vorbind cu Dumnezeu așa cum vorbea tata când îi cerea ajutorul.

Gata. Apa era pe foc. Habar n-aveam ce să mă fac cu ea după aceea, dar măcar avea să fie caldă la venirea moașei. „*Fă, Doamne, să vină odată moașa!*” June Ann mă privea ușor amuzată. M-am întrebat ce să mai fac.

— Vrei să-ți citesc puțin? i-am sugerat. Așa, ca să mai uiți de toate.

Ochii i se luminau.

— Mi-ai mai adus o carte?

— Da, ți-am adus.

Am scos-o din desagă și, pentru că nu-și putea permite să aprindă lampa, am pus scaunul în ușa deschisă și m-am apucat să citesc. June Ann nu părea în stare să stea pe scaun și nu voia să se întindă pe pat. Măsura camera în lung și-n lat în timp ce-i citeam, oprindu-se din când în când să se îndoaie de spate și să se văicărească.

— Citește mai departe, mă îndemna de fiecare dată când se potolea durerea.

Când am ajuns la capitolul trei, mi-am zis că trebuia să fie deja ora prânzului. Mi-era foame. Aveam la mine un sandviș, așa că l-am scos din desagă și i-am oferit ei jumătate.

— Nu, mulțumesc. Nu mă simt prea bine.

Nu bine termină de vorbit, că un nou val de dureri o făcu

să se îndoiaie cu mâinile la burtă. Apa începu să țâșnească brusc ca dintr-un ibric scăpat pe jos. M-am dat la o parte când îmi săriră câțiva stropi pe cizme.

— Ce se petrece, June Ann... Copilul? Vine copilul?

Am așteptat ținându-mi răsuflarea, în timp ce ea continuă să scrâșnească din dinți și să geamă.

— O, Doamne! Mă doare! Mă doare! Fă să înceteze!

Ceva îmi spunea că n-avea să mai înceteze până la nașterea copilului și pentru asta nu-mi venea să mă rog. Într-un târziu se opri din văicăreală. Se legănă pe picioare și se rezemă de masă, cuprinsă parcă de amețeală. Am apucat-o de braț, ajutând-o să se așeze.

— Ce e? Ți-e rău?

— Iartă-mă, Allie. Îmi pare atât de rău. Nu cred că vine copilul încă, dar mi s-a rupt apa.

— Și asta ce înseamnă?

— Că nu mai e mult și vine și copilul. Of, uite ce mizerie! Dădu să se ridice.

— Nu, nu te mișca! Rămâi aici. Mă duc eu să curăț. Spune-mi unde găsesc mopul și mă duc chiar acum. Nu vrei să te schimbi de haine? Și să te întinzi pe pat?

— Nu am haine de schimb... și mă doare prea tare să mă întind.

Am reușit să șterg apa cu niște cârpe, apoi June Ann mă rugă să-i citesc mai departe. Era o carte scurtă și mă temeam că, dacă nu se grăbea moașa, aveam să citesc „sfârșit” cu bebelușul în brațe. De fiecare dată când

întorceam pagina, mă rugam să ajungă moașa înaintea copilului.

Într-un târziu, câinele lui June Ann începu să latre și am auzit tropăit de cai venind spre colibă.

— Slavă Domnului! am suspinat.

Și simțeam ce spuneam. Când Wayne Larkin dădu năvală în colibă, urmat de Miss Ida, moașa, m-am simțit atât de ușurată, că îmi venea să le sar în gât la amândoi.

Moașa o puse pe June Ann să se întindă și o examinează, pipăindu-i abdomenul umflat.

— Încă nu-i vremea, zise ea, cu ochii la mine. Poți să mergi în drumul tău.

M-am dus la căpătâiul ei să-mi iau rămas-bun.

— Mulțumesc că ai rămas, zise ea. Mă bucur atât de mult că ne-am împrietenit. Nici nu știi ce înseamnă pentru mine să am o prietenă. Ai să mai treci pe la mine, nu-i așa?

Am simțit un junghi de vinovăție la gândul că trebuia să mă întorc acasă, în Illinois. Dar n-am avut curajul să-i spun.

— Sigur, June Ann. Dau o fugă la întoarcere. Poate am ocazia să-l văd și pe prunc.

Era deja după-amiază. Nu mă puteam hotărî dacă să-mi continui drumul pe traseu sau să mă întorc acasă. Eram prea zdruncinată să mai gândesc limpede. Dar când am ajuns la pârau, Belle mă surprinse luând-o în sus la deal. Douăzeci de minute mai târziu, am recunoscut reperul ce marca poteca – pinul și cele două stânci – și am pornit spre coliba familiei Sawyer.

— Ai venit! Ai venit! strigară copiii de cum mă văzură. Insistară să mă dau jos de pe cal și să le citesc din cartea de povești pe care le-o adusesem. I-am explicat doamnei Sawyer de ce întârzasem, dar ea nu păru prea interesată de soarta tinerei sale vecine. Nu i-am cerut explicații.

Ultima oprire era la Clint, fratele Corei, și la soția acestuia, Gladys. L-am găsit tot în pat.

— Ai vreo veste? mă întrebă el.

Știam că bibliotecarele nu aduceau numai cărți, ci și vești din lumea de afară. Dar trebuia să fiu atentă, vorba Corei, să nu mă bag unde nu-mi fierbe oala și să răspândesc zvonuri.

— O știți pe June Ann Larkin? i-am întrebat.

— Familia ei e înrudită cu a mea, zise Gladys.

— Trebuie să nască. Tocmai a sosit Wayne, soțul ei, cu moașa.

Gladys nu se arătă cu nimic mai interesată ca doamna Sawyer.

Strânse din buze și nu mai scoase niciun cuvânt. Îmi venea să-i țin predica lui Lillie despre pică. Oare chiar nu-i păsa nimănui că June Ann era izolată acolo sus, în pădure? Cum putea o familie să lase vrajba cauzată de bani să-i despartă de propriii copii?

Pe când am pornit înapoi spre casă, aveam dureri în șolduri, coccisul învinețit și picioarele vlăguite de cât mă legănasem pe spinarea calului uriaș. Dar Belle nu-mi făcu zile fripte nici chiar când am ajuns la vad și am îndemnat-o

s-o ia din nou peste pârâu spre casa lui June Ann.

Wayne muncea din nou la câmp, spărgând bolovani. Rex țâșni din casă și mă întâmpină cu un mârâit, dar moașa îl chemă înapoi.

— June Arm are o fetiță, îmi strigă ea. A mers destul de repede pentru primul copil. E sănătoasă tun. Are vreo trei kilograme și un pic. Vrei s-o vezi?

Am descălecat și am intrat în colibă.

— O, Doamne! am suspinat dând cu ochii de fetița nou-născută ce stătea culcată pe pat alături de June Ann. Era micuță, dar desăvârșită, cu chipul încadrat de bucle roșcate – de aceeași culoare ca părul lui June Ann. Ajutasem și eu puțin la nașterea ei.

June Ann părea înfierbântată și vlăguită.

— Cum ești? am întrebat-o.

— Obosită. De parcă m-ar fi întors cineva pe dos.

— E tare frumușică, June Ann! Ce nume ai să-i pui?

— Wayne nu s-a hotărât încă. Nu-i prea încântat de ea.

— De ce? E perfectă.

— El ar fi vrut un flăcău care să-l ajute la fermă. I-am promis c-am să mă străduiesc mai mult data viitoare.

Își șterse lacrima din ochi. Îmi venea să ies în curte și să-i trag un pumn în față lui Wayne Larkin.

— Nu plânge, June Ann! E tare frumușică.

— Mda, ai dreptate.

Moașa îmi oferi un ceai de mușețel din apa pompată și fiartă cu atâta grijă de mine, dar am clătinat din cap.

— E târziu. Trebuie să plec. Și June Ann are nevoie de odihnă.

— Ai să te întorci să termini povestea, nu-i așa? mă întreabă ea.

Am dat din cap, conștientă că mințeam. Trebuia să mă întorc acasă la Blue Island. N-aveam să-i mai revăd niciodată, nici pe ea, nici pe copil. Mi se rupea inima de mila ei. Era și ea doar o copilă, prea tânără ca să fie mamă. Dar dacă urma exemplul celorlalte femei de pe deal, avea să rămână din nou gravidă până săptămâna viitoare.

— Mulțumesc că ai stat cu mine, Allie.

— Cu plăcere. Mă bucur că am putut fi de folos.

Dar mă bucuram și mai mult că nu venise copilul cât fusesem singură cu ea.

— Am spus la revedere și am ieșit în vârful picioarelor.

Capitolul 15

Pe când am plecat de la ferma familiei Larkin, soarele coborâse deja în spatele dealurilor, lăsând în urma lui umbre prelungi. Am observat că amurgurile – acele superbe intervale de purpură ale zilei, care vin după apusul soarelui, dar înainte de ivirea stelelor – erau mai lungi aici decât acasă. În ținuturile netede din Vestul Mijlociu, soarele dispărea la orizont dincolo de prerie în câteva momente. Aici în munți, în schimb, amurgul – momentul meu preferat din zi – se prelungea ca o poveste bună, depănată cu măiestrie.

Belle o luă prin codru către pârâu, apoi se întoarse din proprie inițiativă și urcă panta abruptă spre cabana lui Mack. Întârzasem mai mult ca de obicei și mă întrebam dacă Mack și Lillie își făceau griji pentru mine. Dar n-aveau decât, mai ales după toate „favorurile” pe care mă siliseră să li le fac. Mi-am pus în gând să nu descalec. Intenționez să-i las sacul cu merinde, să-i reamintesc că mătușa și unchiul puteau să vină după mine în orice zi și să mă întorc la bibliotecă.

Belle mă duse până în cerdac. Ba ar mai fi urcat și scările, intrând prin ușa deschisă, dacă n-aș fi oprit-o la timp.

— Mack! I-am strigat. Mack, sunt eu, Allie!

Niciun răspuns, niciun semn de viață. În cabana fantomatică era întuneric. M-am întrebat dacă nu cumva murise între timp de foame sau din cauza rănii. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-i văd trupul neînsuflețit de-a binelea de data asta, dar știam că Lillie m-ar fi trimis înapoi de îndată dacă nu aflam ce și cum. M-am dat jos de pe iapă, am legat-o de bârna de la cerdac și am strigat din nou:

— Mack! Mack, ești acasă?

Am auzit foșnete, apoi un glas venind de undeva din pădure:

— Psst... Nu mă striga pe nume! Ai înnebunit?

O siluetă întunecată răsări din tufișurile de lângă cabană. Eram ușurată să-l văd în viață, dar chiar trebuia să fie atât de mojit?

— *Scuze*. Mereu uit că ești *mort*.

— Dacă n-ai grijă, s-ar putea să fiu în curând.

Eram gata să-i răspund: „*Foarte bine!*”, dar îmi veni în minte sfatul lui Lillie de a nu purta pică.

— Scuze, am mormăit din nou.

Mack se apropie și abia l-am recunoscut la început. Își tăiasse părul și-și răsese barba și mustața. Părea cu zece ani mai tânăr. De fapt, arăta aproape civilizat.

— Pari atât de schimbat! Eram gata să nu te recunosc!

— Asta-i și ideea. Mă bucur că funcționează.

Zâmbi, și în lumina tot mai palidă, am observat că avea în obraji o gropiță adorabilă, care-i dădea un aer școlăresc.

Belle necheză de cum îl văzu, lipindu-se de el ca o iubită proaspăt regăsită. El o mângâie pe gât cu ochii la mine.

— Începeam să mă îngrijorez. Te-am văzut urcând singură la deal azi-dimineață și m-am gândit că ar fi trebuit să te întorci de mult. Te-ai rătăcit cumva?

— Sigur că nu. Am avut treabă. A născut June Ann și am stat cu ea până a venit moașa, ca să nu fie singură. Pe urmă m-am dus cu restul cărților.

Eram mândră de tonul meu calm și profesional, atât de diferit de cel al fetei tremurânde și speriate pentru care se rugase Lillie azi-dimineață.

— Frumos din partea ta! June Ann e bine?

— Am trecut pe la casa Larkin acum câteva minute să văd copilul. E o fetiță și...

M-am oprit. Mack mă privea cu expresia aceea cu care se uită copiii la cățeluși.

— Ce e? Ce te zgâiești așa la mine?

— Zâmbești, domnișoară Ripley. Nu țin minte să te mai fi văzut zâmbind din ziua când ai venit.

— Și te miri? Cum să zâmbesc după toate situațiile ridicole în care m-ați pus tu și Lillie?

Mack se dădu înapoi cu mâinile sus.

— Iartă-mă că am adus vorba! Dar... ești tare drăguță când zâmbești.

— Mulțumesc, ce să spun. Nu știam ce-mi lipsește ca să am o zi perfectă... un compliment sarcastic din partea unui mort. Aici sunt merindele pe care ți le-a împachetat Lillie. Și

ți-a mai trimis și o scrisoare.

Am dezlegat sacul să scot scrisoarea pecetluită și i-am întins-o.

— Te deranjează dacă o citesc acum? mă întrebă el, ridicând-o în dreptul ochilor.

— Dă-i drumul! Nu-mi arde de întrebări indiscrete. Desfăcu plicul și scoase o singură coală liniată. N-am reușit să deslușesc ce scria în lumina difuză, dar am văzut că mesajul era scurt. Când termină, băgă scrisoarea și plicul în buzunarul de la cămașă și mă învălui cu un zâmbet stins.

— Lasă-n seama lui Lillie să ticluiască un plan!

— Să îndrăznesc să întreb ce mai pune la cale de data asta? își feri privirea, de parcă i-ar fi fost greu să mă privească în ochi.

— Nu-ți face griji. Planurile ei sunt întotdeauna spre bine.

— Perfect. Ei bine... vreau să ajung acasă înainte să se întunece. Am lăsat în cerdac sacul cu merinde și am dezlegat-o pe Belle, trecând în stânga ei cu intenția neștrămutată de a încăleca și a porni călare în amurg, ca o eroină dintr-un roman western. Dar în ciuda strădaniilor mele, n-am reușit să ajung cu piciorul la scăriță. Mi-am rotit privirea prin jur în căutarea vreunui ciot de copac sau a unui scăunel, dar evident că n-am găsit nimic. Treapta de la cerdac nu era destul de înaltă.

— Stai, Alice! Nu pleca încă. Mai rămâi să stăm puțin de vorbă. Mă simt tare singur aici, fără nimeni cu care să schimb o vorbă toată ziua.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să faci pe mortul. N-ai văzut ce liniște e prin cimitire?

— Rămâi, te rog!

Se opri în dreptul lui Belle, mângâind-o pe gât și pe umăr. Iapa se aplecă spre el, drăgăstoasă ca o ciocolată topită. Partea dorsală îmi tânjea după o pauză și, în plus, trebuia să găsesc ceva pe ce să mă cațăr dacă voiam să-mi fac o ieșire cât de cât respectabilă.

— Nu văd de ce n-aș sta câteva minute.

— Perfect. Tocmai mă pregăteam să frig o mână de zbârciogii când ai sosit. Ești bine-venită să-i împarți cu mine.

— O mână de ce?

Mi-am adus aminte cum mâncasem carne de veveriță – și poate chiar de oposum – și brusc n-am mai putut să înghit.

— Zbârciogii. O specie de ciuperci. N-ai mai mâncat niciodată?

— Nu, și nici n-am de gând.

Nici prin cap nu-mi trecea să mănânc ceva ce ar fi putut să mă drogheze sau să mă otrăvească. Citisem într-un roman polițist despre un răufăcător care-și drogase victima cu ciuperci până o lăsase fără cunoștință. Am privit spre cabana dărăpănată din față și am întrebat:

— Cum poți găti în șandramaua asta?

— Nu gătesc înăuntru. Nu pot să risc să vadă cineva fumul ieșind pe horn. Am făcut foc în pădure. Hai cu mine să-ți arăt. Ajungem într-un minut.

Se întoarse spre tufișuri și-mi făcu semn să-l urmez. Am

rămas neclintită.

— Ce e? mă întrebă el când privi peste umăr și mă văzu încremenită în loc.

— Adevărul e că... nu prea am încredere în tine.

— Sunt de-a dreptul răvășit, domnișoară Ripley.

Se strădui să nu zâmbească, dar fără succes.

— Te asigur că n-ascund nimic în mânecă... în niciuna din ele. Haide, zbârciogii sunt spălați și gata de pus la fript.

— Și de unde faci rost de apă curată?

— E un pârau mai la vale.

Se apropie de mine cu mâna întinsă.

— Haide! Nu mușc.

Inima începu să-mi bată mai tare ca niciodată. Mâna lui Mack era mult mai aspră ca a fostului meu iubit Gordon, dar

Gordon lucra la birou și nu trebuia să cutreiere prin codri după hrană. Nu-mi era teamă de Mack în sensul obișnuit al cuvântului. Nu-mi făcea impresia unui om lipsit de onoare – făcând abstracție de faptul că-și înscenase propria moarte și că cineva îl ura destul de mult ca să vrea să-l omoare. Nu-mi era frică de el, dar mă temeam să nu mă ducă cu zăhărelul. Ce alte surprize mă mai așteptau acum că-l lăsam să mă ademenească și mai adânc în inima pădurii?

Am înaintat cu vreascurile și stufărișul scârțâindu-ne sub picioare. Belle ne urma ca o uriașă umbră maronie. Am simțit mirosul focului de tabără înainte de a-l zări pitit într-o râpă străjuită de stânci. Mack adunase un morman de

lemne și focul sclipea de la tăciunii aprinși. Micul luminiș forma un fel de încăpere naturală, cu pietre pe post de scaune și un bolovan mare, neted pe post de masă. Pe el se aflau o tigaie de fontă și o farfurie de tinichea cu cele mai urâte ciuperci pe care le văzusem vreodată. Păreau ca niște arătări din basme, cu pălării zbârcite, conice, ducându-mă cu gândul la catifeaua șifonată.

— la loc!

Făcu semn spre un bolovan de lângă masa de piatră. L-am privit cum puse o bucată de untură în tigaie, topind-o deasupra focului, apoi adăugă ciupercile. După felul în care icnea la fiecare mișcare, era evident că încă îl mai supăra rana de la umăr.

— Sunt mai bune cu unt, zise el, dar mi s-a terminat.

Ciupercile sfârâiau și abureau în tigaia de pe jăratic. O aromă delicioasă umplea întreg luminișul. Îmi era foame, dar nu m-aș fi atins de ele pentru nimic din lume.

— Nu te temi că va zări cineva fumul și-și va da seama că ești aici? l-am întrebat.

— Lumea e obișnuită să vadă fum venind din pădure. De obicei înseamnă că cineva are o distilerie și face rachiu. Oamenii de-aici sunt cam țâfnoși dacă te aproprii prea tare de ei în timp ce lucrează. Riști să fii chiar împușcat. Cei mai mulți au destulă minte să stea deoparte și să-și vadă de treburile lor când văd focuri de tabără prin pădure.

— Și percepatorii guvernamentali?

— Mda, ei sunt cei care se iau de obicei după semnalele

de fum. Dar vor fi dezamăgiți dacă vin aici și constată că nu-i decât un simplu foc de tabără.

Peste câteva minute, Mack luă tigaia de pe foc și o așeză pe masa de piatră. Umplu o furculiță cu ciuperci, suflă peste ele să se răcească și le degustă. Închise ochii de încântare.

— Mmmm, delicios! Zbârciogii sunt cele mai bune ciuperci din lume.

Îmi întinse furculița.

— Sigur nu vrei să guști?

— Mai mult ca sigur.

Și tocănița de veveriță fusese delicioasă până să aflu ce era.

— Ce mai face Lillie? întrebă Mack după ce mai luă câteva îmbucături. E bine?

— Pare destul de zdravănă să facă tot ce-i tună prin cap... de la a mă amenința cu arma până la a împușca veverițe nevinovate. Azi-dimineață a ieșit să stea de vorbă cu Belle. I-a spus să fie cuminte și să mă asculte.

Mack râse.

— Și a fost cuminte?

— Da, spre surprinderea mea.

— Bravo, zise el, mângâind-o pe greabăn. Iapa se opri foarte aproape de el și-și înclina capul, înghiontindu-l în umăr în timp ce o mângâia. Păreau gata în orice clipă să se pupe în bot.

— Spune drept, Mack, ai știut de planul lui Lillie de a mă

face să merg călare cu cărți și să-ți aduc merinde?

— Vremurile disperate cer măsuri disperate.

— V-am făcut o grămadă de favoruri ție și lui Lillie, așa că-mi datorezi măcar curtoazia de a-mi răspunde la câteva întrebări.

— Nu promit nimic, dar dă-i drumul. Întreabă!

Am respirat adânc, încercând să mă hotărăsc cu ce să încep.

— Lillie zice că ar putea fi mai mulți interesați să te omoare. Poți să-mi explici măcar de ce? Ce-ai făcut ca să meriți să fii împușcat?

— La asta nu pot să răspund încă. Îmi pare rău!

— Are vreo legătură cu „treaba” de care ai pomenit? Ce puneți la cale tu și Lillie?

El mestecă o clipă dus pe gânduri.

— Ce știi despre grevele minerilor din estul ținutului Kentucky? Ai auzit vreodată de „Sângerosul Harlan”?

— Nu, dar sună periculos.

— Păi, chiar e periculos, mai ales pentru minierii care se zbat pentru condiții mai bune de lucru, locuințe și salarii decente pentru munca depusă.

Vorbea cu pasiune în glas.

— Ești implicat și tu în povestea asta?

— Indirect, da... Dar nu în ținutul Harlan.

Am așteptat să-mi spună mai multe, dar nu o făcu. Mai înfulecă în schimb două furculițe pline cu ciuperci. M-am ridicat în picioare.

— E timpul să plec.

— Ascultă, Alice. Știu că nu te-am primit prea bine când ai venit și-mi pare rău. Eram prins până-n gât cu o treabă care știam că s-ar putea dovedi periculoasă. De-aceea m-am supărat că ai venit, deși te rugasem să n-o faci.

— N-am primit scrisoarea.

— Cei mai mulți așteaptă să fie invitați înainte să bată la ușa unui străin cu valiza în mână.

— *Cei mai mulți* oameni nu vin taman din Illinois cu cinci lăzi pline cu cărți minunate... și totul pe cheltuiala lor!

— Haide, nu te supăra! Am vrut doar să știi că-mi pare rău pentru neplăcerile pe care ți le-am pricinuit. Inclusiv pentru asta.

Cuprinse într-un gest vag pădurea, dealurile și iapa.

— Dar... vorba lui Lillie, bunul Dumnezeu trebuie să fi știut că vom avea nevoie de ajutor. Și îți sunt recunoscător. Ce zici să semnăm un armistițiu? Să fim prieteni?

Gândul mă irita, dar am acceptat. Am dat mâna.

— Era și timpul să-mi ceri un lucru atât de simplu ca prietenia, mai ales că ți-am stat la dispoziție zi și noapte timp de aproape două săptămâni.

— Chiar a trecut atâta timp?

— Da. Și acum, că mi-am amintit, unchiul și mătușa se pot întoarce în orice zi. De fapt, cred că ar fi mai bine să vii cu mine în oraș chiar în seara asta. Nu voi mai fi aici să-ți aduc de-ale gurii. Și nu cred că Lillie va putea să vină după plecarea mea.

— Chiar e sfârșitul vizitei tale la Acorn, Kentucky?

— Da. În unele privințe, au fost cele mai lungi două săptămâni din viața mea. De altă parte, trebuie să recunosc că a fost... interesant. Am învățat multe.

Se opri din mâncat și puse tigaia pe masa de piatră.

— E uimitor ce repede au trecut aceste două săptămâni!

— Nu te poți încrede într-una din bibliotecarele ambulante? În Cora, de pildă, sau...

— Nu! Și să nu care cumva să le spui adevărul!

— De ce nu? Credeam că sunteți apropiați. Că ai încredere în ele.

— Nu pot să-ți explic acum, dar nu trebuie să afle niciuna că sunt încă în viață. Ar fi prea periculos.

— Nu te poți ascunde la bibliotecă după ce pleci?

— E prea riscant... Voi fi în regulă aici.

— Bine. Să știi că vreau să ajung acasă înainte să se întunece.

— Stai puțin! Mă simt prost că nu ți-am răspuns la toate întrebările. Mai întreabă-mă.

Am stat o clipă să mă gândesc.

— Am făcut cunoștință cu Maggie Coots. Mi s-a părut tare de treabă.

El încuviință vag din cap și mai scoase niște ciuperci din tigaie. Erau deja pe terminate.

— Dar Lillie m-a sfătuit să am grijă în prezența ei. Ce-a vrut să spună cu asta? E genul de persoană care aleargă cu pușca în mână să tragă în oameni? De ce să am grijă în

prezența ei?

— De unde să știu? Nu pot să citesc gândurile lui Lillie. Uneori e greu să-ți dai seama de ce spune ce spune. Dar de obicei o nimerește în privința oamenilor. Are un instinct bun în ceea ce-i privește. De parcă le-ar citi gândurile. Sau inimile.

— Despre șerif a spus că e un șarpe. Și omul n-a făcut decât să treacă pe la bibliotecă să întrebe dacă poate fi de ajutor. De ce-i un șarpe?

— Șeriful e la cheremul firmei de cărbuni. Face tot ce-i cer ei, nu ceea ce e bun și drept. Cât despre Maggie, trebuie să înțelegi că e câmpeancă. Lumea de-aici îi privește cu suspiciune pe câmpeni.

— Și totuși, se pare că prietenul tău Hank a avut încredere în ea.

— De unde știi de Hank?

— De la Cora. Mi-a spus că a fost cel mai bun prieten al tău și că a murit într-un accident la mină. A pomenit și June Ann de el.

— Am fost prieteni. Am crescut împreună și îi plăceau și lui cărțile ca și mie. Ar fi trebuit să mergem împreună la colegiul din Berea, dar Hank n-a mai apucat. Când i-a murit tatăl, a fost nevoit să lucreze în mină, ca să-și întrețină familia. I-am trimis manualele mele să-și continue studiul, dar...

Încheie cu o ridicare din umeri.

— Unde a cunoscut-o pe Maggie și cum s-a îndrăgostit de

ea?

Pe chip îi apăru o expresie stranie. Își abătu privirea în pământ, încruntat. M-am întrebat dacă nu cumva fusese și el îndrăgostit de ea. În romane se întâmpla tot timpul ca eroul principal să se îndrăgostească de iubita prietenului cel mai bun.

— Nu știu sigur, murmură el. Nu locuiam aici pe vremea aia.

— Știi cumva de ce mi-a spus Lillie să am grijă în preajma ei?

— Nu.

Continua să-mi evite privirea.

M-am hotărât să plec. N-aveam să primesc răspuns clar la niciuna din întrebările mele. Și, de altfel, la ce-ar fi ajutat să știu ce pune la cale? Oricum plecam acasă.

— Vreau să mă întorc înainte să se întunece, i-am spus. Ești bun să-mi arăți drumul spre pârau?

— Desigur.

Mă luă din nou de mână și scoase un sunet... cu obrajii parcă. Belle se opri din pășunat și-și ridică privirea spre el.

— Haide! Pe-aici.

Iapa ne urmă prin pădure ca un câine dresat.

— Sigur nu vrei să vii cu mine la bibliotecă? am întrebat când se ivi în zare cabana dărăpănată. Mă simt prost să te las singur aici, acum, că mă întorc în Illinois.

— Ți-am spus că mă descurc.

Ne-am oprit în fața cerdacului. Auzeam clipocitul pâraului

dedesubt.

— Ei bine, Mack... S-ar putea să nu ne mai vedem. A fost o...

Am căutat cuvântul potrivit și gândul îmi zbură la omul-urs ce mă apostrofase în prima zi de la geamul etajului doi. Nu puteam spune cu mâna pe inimă că fusese o *plăcere* să-l cunosc.

— A fost o experiență, am încheiat.

Îmi lăsă mâna, pe care o ținuse până atunci într-a lui.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Alice. Și îți mulțumesc pentru toate cărțile acelea noi.

Ar fi fost un deznodământ dramatic, vrednic de un roman, dacă m-aș fi avântat în șa și aș fi pornit călare în galop, dar în ciuda străduințelor mele, n-am reușit să-mi ridic piciorul stâng până la scăriță. Am dus-o pe Belle la treaptă, să-mi fie mai ușor, dar tot n-am ajuns. A fost nevoie să-mi dea Mack un impuls în partea dorsală, ca să reușesc să încalec în sfârșit.

Știam că râde de mine, deși nu cuteza să scoată niciun sunet. I-am simțit amprenta mâinii pe șezut tot drumul înapoi pe malul Pârâului Fermecat, în timp ce fața îmi dogorea ca jăratecul de la focul lui de tabără.

Am găsit-o pe Lillie la masa de bucătărie, cu blidele de mâncare pregătite, în așteptarea mea. Mă așteptam să mă întrebe de ce întârzasem atât de mult, dar ea întrebă:

— Pe cine ai binecuvântat azi, drăguță?

Uitasem de profeția ei. Am rămas cu gura căscată

amintindu-mi cum o ajutasem pe June Ann.

— De... de unde ai știut?

— Aveai o lumină strălucitoare în jurul tău, de zici că erai un înger. De-acolo am știut. Spune, cine s-a bucurat de binecuvântarea ta?

— Îi știi pe Larkini? Pe June Ann și pe Wayne?

— Cum să nu? Fetișcana cea drăguță cu părul roșcat. Păcat că-i încurcată până peste cap în vrăjmășia aia cumplită.

— Ei bine, June Ann a născut azi o fetiță. Am găsit-o singură-singurică, așa că am stat cu ea până la venirea moașei.

— Vezi? Ai fost o binecuvântare, așa cum ți-am spus.

— Nu, serios. De unde ai știut? Eu n-am văzut nicio lumină... nici în jurul meu, nici al altcuiva.

— Mi-a spus bunul Dumnezeu în timp ce mă rugam pentru tine. Așa că am știut că trebuie s-o iei pe malul pâ râului fie că vrei, fie că nu.

— Te înțelegi și cu Dumnezeu tot așa de bine ca și cu caii?

— Sigur că da. Tu nu?

Am clătinat din cap. N-o credeam capabilă să se înțeleagă nici cu unul, nici cu altul, deși ceea ce văzusem ar fi putut constitui o dovadă. Trebuia să fie o șmecherie la mijloc.

— Cum îți vorbește Dumnezeu, Miss Lillie? Îi auzi vocea?

Și tata vorbea despre comunicarea cu Dumnezeu, dar nu

cred să fi auzit vreodată o voce.

Lillie făcu semn spre scaunul gol din dreptul ei.

— Stai jos, drăguță, și mănâncă-ți cina! Am încălzit fasolea de aseară.

— N-ai de gând să-mi spui cum ai știut?

— Există lucruri care nu se pot explica... ca de pildă atunci când te îndrăgostești.

Capitolul 16

A doua zi dimineața m-am trezit cu senzația pe care o aveam de obicei când ajungeam la ultimul capitol al unui roman: o urmă de regret că se sfârșise, dar și un sentiment de anticipație pentru următoarea poveste. Tușa Lydia și unchiul Cecil urmau să sosească în ziua aceea. Valiza îmi era pregătită. Încercările din Acorn fuseseră adesea chinuitoare, dar făcusem o faptă bună aducând cărțile în Kentucky. Mă puteam întoarce acasă cu conștiința împăcată că realizasem ceva bun.

M-am îmbrăcat de drum, m-am pieptănat și mi-am cărat valiza jos, înaintea ușii din față. Ce minunat că acasă nu va mai trebui să limpezesc rufele cu mâna, ci puteam să le spăl în mașina de spălat electrică. Noaptea trecută, înainte să adorm, privisem liliacul țâșnind de la un capăt la altul al odăii și mă frământasem ce să le spun celorlalte bibliotecare. Să-mi iau rămas-bun cum se cuvine sau să dispar pur și simplu tot așa de brusc precum apărusem? Mă temeam că-și vor ieși din fire, reproșându-mi că le părăsesc când au cea mai mare nevoie de mine, mai ales ca să mă ocup de Lillie. Ele avuseseră încredere în mine și mă trataseră ca pe una de-a lor, în ciuda faptului că eram câmpeancă. Mă durea să pierd această încredere, dar m-am hotărât în cele din urmă să le spun adevărul.

— S-ar putea să nu mă mai găsiți aici când veniți, le-am spus după ce s-au adunat toate. Mă întorc acasă în Illinois.

— Așa de repede?

— N-am venit decât pe două săptămâni și ele au trecut deja. Astăzi se întorc după mine unchiul și mătușa. Îmi pare foarte rău că trebuie să plec, dar ai mei au nevoie de mine acasă.

Ultima parte nu era tocmai adevărată. N-avea nimeni nevoie de mine acasă și încă n-aveam niciun rost pe lume. Poate avea să se ivească unul.

Așa cum mă temeam, cele patru mă săgetară acuzator cu privirea.

— Pleci? Așa, pur și simplu? făcu Cora.

— Da, îmi pare tare rău! Am vrut doar să vă spun ce minunat a fost să vă cunosc și să vă mulțumesc că ați fost atât de drăguțe cu mine. Mi-ați fost prietene bune și n-am să vă uit niciodată.

— Și cine va avea grijă de Miss Lillie?

— Și de Belle?

— Și de cotețul cu găini?

— Și cine le va duce cărți oamenilor din munți?

— Păi... nu știu. N-are Lillie familie cu care să ia legătura?

— Mack a fost familia ei.

Le-am privit descărcându-și desăgile cu cărți și am simțit cum se ridică între noi aceleași ziduri uriașe de care mă lovisem la sosire. Faye se încrunta cu severitate, de parcă ar fi regretat că le dărmase vreodată.

— Am să vă mai trimit vești, le-am zis. Promit să vă scriu la toate. Și am să fac o nouă colecție pentru voi... de manuale și cărți pentru copii. Știu câtă nevoie aveți de ele.

— Și cine va administra biblioteca? făcu Alma.

Nu mi se adresa mie... ci se uitau una la alta. În ceea ce le privea, le abandonasem deja.

Tare-aș fi vrut să le pot spune că nu eu, ci Mack era cel care le abandonase: biblioteca, pe Miss Lillie și pe ele. Ar fi trebuit să fie furioase pe el.

I-am așteptat pe unchiul și pe mătușa toată dimineața. Apoi toată după-amiaza. Lillie nu se simțea prea bine, așa că rămase sus în pat. Am pus în ordine biblioteca, făcând tot posibilul să-mi termin treaba și să las fiecare raft în bună rânduială. Dar nicio mașină nu trecu prin Acorn în ziua aceea, cu atât mai puțin a unchiului meu. Ce era cu ei? Dacă se rătăciseră? Sau dacă starea tușii Lydia era mai gravă decât ne închipuiserăm? M-am îngrijorat și m-am plimbat înainte și înapoi, cu privirea ațintită zadarnic către drum.

— Văd că ești încă aici, zise Faye când se întoarse în după-amiaza aceea.

— Da... Se pare că mătușa și unchiul întârzie. Sunt sigură că vor veni mâine.

Celelalte nu reacționară în niciun fel când mă văzură. Intrară pălăvrăgind între ele, își lăsară cărțile și ieșiră ca în prima zi. Mi-am cărat sus valiza la ora culcării și mi-am despachetat pijamaua.

A doua zi nu mi-am mai repetat urările sincere de rămas-bun. Le-am asigurat doar din nou că mi-a făcut plăcere să le cunosc și le-am mulțumit că m-au primit în vizită. Apoi m-am așezat și am rămas cu privirea ațintită pe fereastră tot restul zilei, așteptând și neliniștindu-mă.

— Tot aici ești? făcu Faye când se întoarse după-masă.

Suna mai mult a acuzație decât a întrebare.

— Da... Nu înțeleg de ce întârzie unchiul atâta.

Alma își dădu ochii peste cap.

În a treia dimineață, Cora mă înfruntă cu brațele vânjoase încrucișate pe pieptul masiv.

— Ai de gând să-ți faci traseul azi așa cum mi-ai promis? Urăsc să-i fac pe copii să aștepte după cărți. Dar acum mă așteaptă și cei de pe Pârâul Olarului. Nu pot să fiu în două locuri în același timp.

— Da... dar mă tem că trebuie să plec... Azi sigur vin după mine unchiul și mătușa. Probabil după-masă.

— Dacă pornești acum și nu tragi mâța de coadă, ai putea să te și întorci până după-masă.

— Da, dar...

Lillie îmi întrerupse protestele.

— Îi țin eu de vorbă până vii, drăguță.

M-am întors, surprinsă s-o văd coborând scările cu un zâmbet larg pe față, refăcută ca prin minune. Am șovăit, întrebându-mă ce-ar fi avut de discutat Lillie cu unchiul Cecil. El n-ar fi dat doi bani pe aiurelile unei bătrâne vindecătoare de o sută de ani și ar fi fost furios de

întârziere. Cât despre tușa Lydia, cine știe ce năzbâtie ar mai fi făcut între timp?

Lillie îmi făcu semn cu degetul să mă apropiu. M-am aplecat să-mi poată șopti la ureche.

— Și cât ești acolo sus, ai putea să-i mai duci niște mâncare bietului Mack. Merindele trebuie că-i sunt pe terminate.

Mă durea în cot de Mack. N-avea decât să vâneze și să-și facă rost singur de mâncare. Dar mi-ar fi plăcut s-o revăd pe June Ann. Avea atâta nevoie de o prietenă. Mai voiam și să-i înapoiez cartea lui Maggie și să-i mulțumesc, deși fusesem prea tulburată să o citesc. Adevărul era că nu citisem niciun roman în aceste două săptămâni, când de obicei dădeam gata unul în două zile.

— Vrei să pun șaua? întrebă Cora.

— Da, sigur. Cred...

Încă îmi era puțin teamă de ea. Pe lângă asta, mă înnebunea gândul unei alte zile de așteptare, fără să fac nimic. M-am întors spre Lillie.

— Promiți să-i rogi să mă aștepte?

Își ridică mâna dreaptă ca la jurământ.

— Dacă vine azi unchiu-tău, drăguță, promit să-l țin aici chiar să trebuiască să mă iau la trântă cu el.

Tare mi-ar fi plăcut s-o mai văd și pe asta! O rafală de vânt era suficientă s-o doboare pe Lillie.

În timp ce mă îndreptam cu Belle spre ferma familiei Howard, mintea îmi vuia de idei despre cum aș fi putut

rezolva situația din Acorn înainte să plec definitiv. Poate Maggie Coots ar fi fost dispusă s-o viziteze pe June Ann și să-i mai citească din când în când. Știam că mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar eram sigură că ar fi păstrat secretul, dacă i-aș fi spus adevărul despre moartea lui Mack. Doar soțul ei fusese prietenul lui cel mai bun. Cine știe, poate s-ar fi născut și o poveste de dragoste între ei. La urma urmei, aveau în comun afecțiunea pentru Hank și dragostea de cărți.

După vizita la familia Howard, am făcut o scurtă oprire la școală și am început să urc dealul spre casa lui Maggie. Aceasta mă întâmpină cu căldură, ca pe o veche prietenă, și ne-am așezat la masă la un ceai. Părea să regrete sincer că mă întorceam acasă.

— Și ce va fi cu Miss Lillie? întrebă ea. Cine va avea grijă de ea, acum că Mack e...

Nu reuși să articuleze cuvântul *mort*.

— Speram să știi tu ceva despre familia lui Lillie. Mi-ar plăcea să iau legătura cu ei, dar nu știu cum. Și nici cu cine.

Maggie clătină din cap.

— Nu știu mai multe ca tine. Sunt o intrusă, o fată de la câmpie, așa cum ești și tu. Am venit din Boston să predau la școala de aici... împotriva voinței părinților mei, trebuie să recunosc. Părinții tăi ce-au zis de venirea ta?

— N-au avut nimic împotriva. La urma urmei, e un act de caritate, iar tata e pastor. Mă încurajează să fac acte de felul ăsta. Și n-am venit decât pe două săptămâni.

— Tata e om de afaceri și a crezut că mi-am pierdut mințile când i-am spus că vreau să plec din lumea civilizată și să vin aici. Dar știi ceva? Mă săturasem de viața mea fără rost. Alergând mereu pe la ocazii sociale, cheltuind pe lucruri fără valoare. Voiam să fac un lucru bun, așa că am venit aici să lucrez ca profesoară.

Vorbele ei despre viața fără rost mă făcură să mă simt prost.

— Unde l-ai cunoscut pe soțul tău? am întrebat-o, dornică să schimb subiectul.

— La o ședință cu părinții, imaginează-ți.

Zâmbi amintindu-și:

— După ce i-a murit tatăl, Hank a trebuit să aibă grijă de întreaga familie, inclusiv de frățiorii lui neastâmpărați. L-am convocat la școală să discutăm probleme de disciplină. La început a fost tare împotrivor. Dar pe urmă... ne-am îndrăgostit.

— Te admir că ai rămas să trăiești în asemenea condiții primitive.

— N-a fost un sacrificiu, Allie. Pe când m-am măritat cu Hank, ajunseseam să îndrăgesc deja oamenii de aici și dealurile minunate din Kentucky.

— Crezi că ai să te mai întorci vreodată acasă?

— Nu știu. Toate amintirile legate de Hank sunt aici și aici vreau să fiu și eu.

— Și școala? Nu ți-ar plăcea să predai din nou?

— Mi-a trecut prin minte.

— Ai putea chiar să deschizi o bibliotecă. Ai destule cărți.

— Cum e biblioteca lui Mack?... Nu știu. Deocamdată trebuie să stau acasă. Mama lui Hank are nevoie de mine.

Mă mira faptul că această colibă era pentru ea „acasă”, nu locuința din Massachusetts.

— Îi știi pe June Ann Larkin și pe soțul ei, Wayne?

— Nu prea bine.

— Locuiesc mai jos, pe lângă pârau, la câțiva kilometri de aici. June Ann tocmai a născut și se simte foarte singură. Dar îi place mult să citească. Mă gândeam că... Mă gândeam că ai putea să-i mai faci câte o vizită din când în când. Și să vă împrieteniți.

Spre surprinderea mea, Maggie clătină din cap. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Am spus ceva ce nu trebuie, Maggie?

— Nu... te rog să mă ierți! zise ea, ștergându-se la ochi. Doar că... nu sunt persoana potrivită căreia să-i ceri așa ceva.

Își mai șterse o lacrimă.

— Și n-o pot lăsa singură pe mama Opal.

Iată ce se alegea de planurile mele.

— Ascultă, Maggie, pot să-ți dau adresa mea de acasă, din Illinois, în caz că... nu știu, în caz că vei dori să-mi scrii? M-aș bucura să am vești de la tine.

Alte lacrimi îi șiroiră pe obraji când i-am întins hârtia cu adresa.

— Chiar trebuie să pleci? întrebă ea.

— Da. Îmi pare rău. De fapt, ai mei sunt poate deja în Acorn și mă așteaptă.

Ne-am îmbrățișat de adio. Uram despărțirile.

Nu era ziua mea de vizită la June Ann, dar m-am hotărât să mă abat rapid și pe la ea, sperând c-am s-o găesc mai bine dispusă și că soțul ei trecuse peste dezamăgirea inițială și-și acceptase fetița nou-născută. Mi-am dat seama după ochii ei triști și înroșiți că situația era neschimbată.

— Nu pot să stau mai mult de câteva minute, i-am spus când mă invită înăuntru. Cum ești?

Își suflă nasul și-și șterse lacrimile.

— Puțin cam abătută azi, după cum se vede.

— June Ann, nu-i nimeni pe-aici care să vină să stea cu tine? M-aș duce să stau de vorbă cu ai tăi, numai să știu unde să-i găesc.

— Nu te deranja! Oricum n-au să vină.

M-am uitat la bebelușul adormit într-un leagăn de lemn ce părea meșterit de însuși Daniel Boone¹².

— N-are încă nume?

— Wayne nu se poate hotărî. Eu îi zic Feather, că-i firavă și ușoară ca o pană.

Lacrimile începură din nou să-i curgă. Se părea că înrăutățeam situația peste tot pe unde mergeam. Am mai stat câteva minute, apoi am îmbrățișat-o de rămas-bun și am pornit călare spre cabana lui Mack. Acesta nu păru

¹² Daniel Boone (1734-1820) – explorator american, unul dintre pionierii colonizării Americii de Nord (n.tr.).

surprins să mă vadă.

— Poți să mai stai puțin? întrebă el.

— Nu, îmi pare rău. Nu vreau să descalec.

Încă mai roșeam la amintirea umilitoare a felului cum mă împinse de fund să urc în șa data trecută.

— Am venit doar să-ți aduc ceva de-ale gurii și apoi plec. Ai mei se pot întoarce în orice clipă. Poate sunt deja acolo și mă așteaptă.

— N-ar fi trebuit să ajungă deja?

— Ba da. Încep să-mi fac griji serioase în privința lor. Sigur nu vrei să te întorci cu mine la bibliotecă și să te ascunzi acolo?

— N-ar fi înțelept să călăresc în plină zi.

Trebuia să plec. Belle dădea semne de agitație, de parcă ar fi vrut să mă hotărăsc odată ori să cobor, ori s-o iau spre casă. Dar nu-mi puteam abate gândul de la oamenii pe care-i lăsam baltă și de la problemele cauzate de plecarea mea.

— Ascultă, Mack. Toți cei cu care am vorbit sunt preocupați pentru Lillie. N-are pe nimeni s-o îngrijească după plecarea mea.

— Se descurcă ea.

— Cum să se descurce la o sută de ani câți are? Nu e nicio rudă cu care să putem lua legătura?

— Ba se descurcă, crede-mă.

Lipsa lui de interes pentru firava bătrânică mă scotea din sărite. Dar la urma urmei, ar fi putut și el să mă întrebe de

ce nu rămân s-o îngrijesc, dacă tot îmi păsa atâta de ea.

— Îmi fac griji și pentru June Ann Larkin, am zis, amintindu-mi de lacrimile ei.

— Cam multe griji pentru cineva care intenționează să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

— Mi-am făcut câțiva prieteni... trebuie să recunosc.

— Pe-aici ne vedem fiecare de treaba noastră și nu ne băgăm în socotelile altora.

— Apropo de socotelile altora, să știi că sunt îngrijorată și pentru Maggie Coots. Pare tare abătută. S-o fi văzut cum a plâns azi, când i-am spus că plec. Dacă zici c-ai fost prieten cu soțul ei, ar trebui să fii și tu îngrijorat.

Se întoarse cu spatele, nu înainte să-i citesc din nou pe chip expresia aceea ciudată - de vinovăție, durere sau poate dor. N-o puteam defini.

— Trebuie să plec, am spus din nou. Nu vreau să-i fac pe ai mei să aștepte. Cu bine, Mack.

— Mda, cu bine, Alice.

Am ajuns cu Belle la bibliotecă înainte de două. Mă așteptam să-i găsesc pe unchiul Cecil și pe tușa Lydia pălăvrăgind cu Lillie în secția de nonficțiune, ascultând-o cum îmi aduce elogiul pentru munca trudnică depusă și pentru performanțele mele admirabile. Dar am găsit-o pe Lillie singură, dormind în scaunul ei.

— N-au venit încă? am întrebat când se trezi și dădu cu ochii de mine.

— Nu cred să mai vină azi, drăguță.

Vineri toată ziua am măsurat podeaua de lemn în lung și-n lat, privind pe geamul din față și așteptând. Sâmbătă veni Ike Arnett să predea cartea. Oare chiar o terminase într-o săptămână? Mi-am zis că era nepoliticos să-l întreb. Mi-o aruncă în față pe birou și zise:

— Aud că ne părăsești. E adevărat?

De data asta nu mai zâmbea.

— Da. N-am venit decât pe două săptămâni și au trecut deja aproape trei.

— De ce nu poți sta mai mult? Te așteaptă vreun iubit acasă?

— N-am iubit.

Am constatat cu surprindere că nu mă mai durea s-o recunosc.

— Mai vrei să scoți vreo carte?

— Nu. Vreau să rămâi, asta vreau.

Își ținuse mâna la spate în tot acest timp și acum mă surprinse fluturând-o ca să-mi arate ce ascundea în ea - un buchet de flori.

— Sunt pentru tine, Alice.

— O, ce minunate!

— La fel ca tine.

Zâmbetul fermecător îi reveni. Ike făcea tot posibilul să fie dulce și drăgăstos... și îi reușea de minune. Gordon nu-mi adusese niciodată flori. Și nici nu-mi declarase că sunt frumoasă. Le-am dus la nas să le savurez parfumul.

— Mulțumesc! Nici nu știu ce să spun.

— Spune că rămâi. Mă duc să cânt la Pottstown sâmbăta viitoare și mi-ar plăcea să vii cu mine.

— Îmi pare rău, Ike, dar nu pot. Unchiul și mătușa trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

Văzându-l atât de abătut, am adăugat repede:

— Dar altfel aş veni cu mare plăcere să te aud cântând.

Părea să fi rămas fără cuvinte – și eu la fel – așa că m-am ridicat de la birou ca să caut o vază pentru flori. Negăsind niciuna în bibliotecă, am ieșit să aduc un borcan gol de la bucătărie.

Ike mă urmă, oftând dezamăgit.

— Se zice că familia Arnett e blestemată și încep s-o cred. Chiar când dau peste cea mai frumoasă fată din Kentucky, se hotărăște să plece și să mă lase.

Pentru prima dată am devenit conștientă că numele lui de familie era Arnett. Familia Arnett era la cuțite cu familia Larkin. Asta însemna că June Ann era rudă cu ei. M-am întors atât de brusc, că m-am pomenit drept în brațele lui. Am roșit când mă reținu o clipă și m-am dat câțiva pași înapoi, desprinzându-mă din îmbrățișare.

— Îmi pare rău, Ike! N-am vrut să mă ciocnesc de tine.

— Mie nu-mi pare rău deloc! făcu el râzând.

— Dar voiam să te întreb, o știi pe June Ann Larkin?

— Cum să nu. E verișoara mea. De ce?

— Am cunoscut-o în timp ce duceam cărți pe malul Pârâului Fermecat. Tocmai a născut o fetiță minunată, dar se simte atât de singură acolo sus. Nu-i nimeni din familia

voastră care să uite de vrajba asta stupidă și să-i facă o vizită?

Zâmbetul i se stinse o clipă și se încruntă ușor.

— Mi-ar plăcea s-o pot ajuta, dar știi și tu cum e...

— Nu, nu știu cum e. Nu pricep de unde și până unde toată zâzania asta.

— Vei primi un răspuns diferit de la fiecare parte. Adevărul e că Larkinii sunt o adunătură de mincinoși și de pungăși. Cât despre familia Arnett, străbunicul a murit fără să ne spună unde au îngropat comoara. Netrebnicul de Larkin, cu care era în cârdășie, a murit și el la câteva zile, așa că-ți poți închipui pe mâinile cui au ajuns harta și toți banii.

M-am gândit că glumește. Comoara îngropată? Harta? Dar după expresia lui mi-am dat seama că într-adevăr credea în povestea asta trăsnită. M-am decis s-o las baltă. Am umplut borcanul cu apă pentru flori și i-am mulțumit încă o dată.

Duminică fu o zi minunată. Era cald și copacii începeau să înmugurească. La Acorn sosise primăvara, dar tușa și unchiul încă nu sosiseră. Măcar de-aș fi putut lua legătura cu ei. Nu cumva se rătăciseră? Sau poate starea tușii Lydia se înrăutățise. La urma urmei, văzuse maimuțe și castele pe drumul înapoi, îmi fusese teamă că voi avea nevoie și eu de o cură balneară după trauma îndurată, dar dimpotrivă, încercările mă întăriseră din mai multe puncte de vedere. Mi-am amintit cum mă temusem să nu mă

asemăn mai mult cu fragila mea mătușă decât cu puternica, dârza mea mamă. Măcar vizita mea la Acorn pusese capăt acestor frământări. Eram mai puternică decât credeam, capabilă să fac față unor situații cât se poate de dificile. Dar venise timpul să mă întorc acasă.

Luni dimineața m-am hotărât să mă trezesc devreme și să plec pe traseu pentru a putea trece pe la Mack la întoarcere. El precis știa unde-aș fi putut găsi un telefon. Trebuia să sun acasă și să mă interesez de ce dura atât. Am pus-o din nou pe Lillie să jure că va fi cu ochii pe ai mei și că-i va ruga să mă aștepte.

— Îți țin legați de scaun dacă trebuie, îmi promise ea. Tu du-te numai, drăguță! Și nu-ți face nicio grijă.

În ciuda lacrimilor, June Ann păru bucuroasă să mă vadă.

— M-am rugat toată dimineața să vii și ai venit, îmi zise ea. Te poți opri puțin să stăm de vorbă?

Am priponit-o pe Belle și am urmat-o în coliba mohorâtă.

— Sunt singură cuc cu fetița, zise ea, așezându-se lângă cămin.

— Singură? Dar Wayne unde-i?

Speram că nerodul de mocofan n-o părăsise pentru că nu-i dăruise un flăcău.

— A strâns toată recolta și s-a dus să-și caute de lucru. Am auzit că guvernul va plăti câțiva dolari pe zi pentru corpurile alea de „conversare”.

Nu mi-am putut reține zâmbetul.

— Te referi la Civilian Conservation Corps?

— Cred că da. Feather și cu mine ne simțim tare singure fără el.

Împingea leagănul cu piciorul desculț. Fetița nu schiță nicio mișcare. Părea un îngerăș cu fețișoara ei dulce și rumenă și cu nimbul de păr creț, roșcat.

— Ce-ar fi să vii cu mine la Acorn și să locuiești în oraș? am întrebat-o sub impulsul momentului. Măcar așa nu vei mai fi singură.

Și ar fi putut avea ea grijă de Lillie după plecarea mea.

— N-am cum. Trebuie să mă ocup de animale. Nu le pot lăsa aici. Dar de-abia am așteptat să vii. Îmi pare tare bine că ne-am împrietenit.

Am plecat cu povara vinovăției apăsându-mă pe umeri ca o pelerină grea, îmbibată cu apă. Mă mir că lui Belle nu i se îndoia spinarea de atâta greutate. Se purtă în schimb atât de frumos, că mi-am zis că poate o schimbase Lillie cu alt cal.

M-am dus călare la casa Sawyer, unde le-am citit copiilor o poveste. Apoi am intrat să-i văd pe Gladys, pe Clint și pe bunica lor ce pufăia din pipă. Știam că nu e treaba mea, dar oricum plecam în curând, așa că am aruncat orice precauție pe fereastră. Cui îi mai păsa ce gândește lumea despre mine? M-am așezat să stau de vorbă cu Gladys.

— Parcă ziceai că ești rudă cu June Ann Larkin, nu-i așa? Tocmai am trecut pe la ea și se simte atât de singură, că-i dau lacrimile. Soțul ei, Wayne, a plecat să-și caute de lucru și a rămas singură cuc cu frumoasa ei fetiță nou-născută.

N-ai putea să-ți calci pe inimă și să-i mai faci câte o vizită din când în când? Nu i-ar strica puțină companie.

Gladys mă săgetă cu privirea de parcă i-aș fi cerut actul de proprietate al colibei și al tuturor animalelor. Sub amenințarea puștii.

— Asta să-i întrebi pe Larkini, nu pe mine. June Ann și-a așternut singură patul, așa că n-are decât să doarmă în el. E o Larkin acum.

— I-aș întreba și pe ei, dacă aș ști pe cine să întreb.

— Nici nu-i pomenim după nume. E mare vrajbă între noi.

— Știu, dar...

— Spune-i Corei că o salutăm când o vezi!

Se ridică și-mi deschise ușa.

Am spumegat de furie tot drumul până la cabana lui Mack. Belle mă duse până în cerdac.

— Mack! am șuiertat, temându-mă să ridic glasul. Mack, unde ești?

Am așteptat, nevrând să descalec la început. Dar după câteva minute în care nu-și făcu apariția, n-am avut încotro. Am legat-o pe Belle de bârna de la cerdac și am intrat în casă.

Interiorul cabanei era și mai înfiorător decât îmi închipuisem – sumbru și întunecos, mirosind a mucegai și lemne putrede. De grindă atârnav pânze de păianjeni, iar podeaua era acoperită cu frunze moarte. Mă așteptam să zăresc sacii goi în care-i adusesem merinde sau măcar borcanele cu capac, dar nimic nu părea să indice prezența

lui Mack sau a oricui altcuiva. Când un șoarece țâșni ca o săgeată de-a lungul podelei, am ieșit repede țipând.

— Rămâi aici, i-am spus lui Belle. Mă duc să-l caut pe Mack.

Era legată de bârnă, așa că oricum n-ar fi plecat nicăieri, dar simțeam nevoia să vorbesc cu cineva în liniștea sinistră. Am urmat poteca îngustă printre copaci până la luminișul unde făcuse focul de tabără. Mormanul de lemne dispăruse, iar cenușa fusese împrăștiată, astfel că n-ar mai fi zis nimeni că fripsese cineva ciuperci acolo cu câteva zile înainte. Nici urmă de Mack. L-am strigat cât am îndrăznit de tare, apoi am așteptat. L-am strigat din nou, dar parcă intrase în pământ.

La întoarcere, am găsit-o pe Belle așteptându-mă cu răbdare. Am fost nevoită să recurg la un număr de circ ca să mă urc la ea în spinare, echilibrându-mă pe bârna șubredă ca un acrobat pe sârmă, dar în cele din urmă am ajuns în șa fără să alunec sau să-mi rup vreun os.

Am pornit în josul dealului spre bibliotecă, mârâind printre dinți.

— Idiotul! Ce mai idiot!

Capitolul 17

Încă nu s-au întors rudele mele? am întrebat-o pe Lillie când am ajuns la bibliotecă. Am găsit-o la masa din bucătărie curățând cartofi.

— Nici urmă de ei azi, drăguță.

Am pășit de la un capăt la altul al chiuvetei, cuprinsă de disperare.

— Trebuie să ajung la un telefon. Știi cumva unde pot găsi unul?

— La ce-ți trebuie telefon?

— Ca să sun acasă, să văd dacă ai mei au vreo veste de la mătușa și de la unchiul. Trebuiau să ajungă acum o săptămână. Sunt moartă de îngrijorare pentru ei.

— Nu rezolvi nimic cu îngrijoratul. Atâta doar că te consumi zadarnic.

Am continuat să pășesc înainte și înapoi și să mă îngrijorez, privind-o cum tăia coaja unui cartof într-o spirală lungă și subțire.

— Dar la poștă? am întrebat. La poștă n-au telefon?

— La ce le trebuie telefon ca să trimită scrisori?

— Mă gândeam că... fiind o instituție guvernamentală...

— Ce-ar fi să le scrii alor tăi?

— Scrisorile ajung prea încet. Sunt îngrijorată de moarte, Lillie. Precis părinții mei sunt și ei îngrijorați.

— De ce-ar fi? Doar știu unde ești, nu?

Puse cuțitul pe masă și împinse spre mine grămăjoara de cartofi.

— Ești bună să-i tai felii? Vom servi supă la cină.

— Imediat. Acum încerc să mă concentrez...

Mi-am continuat plimbatul.

— Cum pot ajunge la biroul șerifului? El precis are telefon.

— Poate da, poate nu. N-am avut ocazia să aflu.

— E departe? Aș putea merge călare pe Belle?

— Stai jos, drăguță! Îmi strici parchetul.

— Nu pot. Trebuie să găsesc un telefon!

— Ba trebuie să stai jos.

Felul în care o rostise făcu să mi se ridice părul pe brațe. Era aceeași senzație ca atunci când atinsesem din greșeală un fir neizolat de la o priză stricată.

— De ce să stau jos?

— Am ceva să-ți spun, drăguță.

Am tras un scaun și m-am așezat, temându-mă și să respir.

— Știi rudele alea după care aștepti? Au venit pe când erai dusă cu cărțile săptămâna trecută.

— *Săptămâna* trecută? Dar mi-ai promis că-i rogi să mă aștepte! Te-ai jurat chiar!

— Așa-i, dar pe când m-am jurat eu, ei au și venit și-au plecat deja.

— Dar... dar... unde s-au dus?

— Acasă. Au hotărât să se întoarcă acasă când au auzit că te-ai angajat să ne ajuți.

Am sărit ca arsă.

— Ce?

— Le-am povestit de tragicul accident al bibliotecarului nostru și că ai fost bună să te oferi să-i ții locul. Le-am mai zis și că avem mare nevoie de tine aici, la bibliotecă... ceea ce-i cum nu se poate mai adevărat, drăguță. Cum nu se poate mai adevărat!

— Dar... îl cunosc bine pe unchiul. Știu sigur că m-ar fi așteptat să stea de vorbă cu mine și să se asigure că...

— L-am lămurit că am o sută de ani și că sunt singură cuc aici, fără niciun ajutor pe lume și fără nimeni care să se ocupe de cărțile astea în afară de tine. I-am zis și că ți-ai făcut prieteni noi, care se bazează și ei pe ajutorul tău. Doar așa și e, drăguță, nu? Și atunci, când au văzut ce mare nevoie avem de tine, au fost de acord că ar fi tare drăguț din partea ta să mai rămâi o vreme.

M-am prăbușit în scaun cu fața îngropată în palme.

— O, nu...

Mă văicăream mai abitir ca June Ann în durerile facerii. Lillie se ridică și veni de cealaltă parte a mesei să mă bată pe umăr.

— Tușă-ta m-a întrebat dacă n-ai întâlnit vreun flăcău de treabă și i-am spus că ți-a făcut ochi dulci un scripcar pe nume Ike Arnett. Ea a hotărât până la urmă să se întoarcă fără tine. I-a zis unchiului: „Las-o pe biata Alice să trăiască

și ea o aventură. Acasă a rămas fără slujbă și fără amarez”. I-am promis unchiului tău de la oraș că te voi trimite acasă teafără și nevătămată de cum găsim pe cineva care să ne ajute.

Nu-mi mai puteam stăvili lacrimile.

— M-ați răpit! Mă țineți aici cu forța, când știți prea bine ce mult vreau să mă întorc acasă!

Lillie se opri din mângâiat și mă cuprinse cu brațele după umeri.

— Nu te ținem cu forța. Dar adevărul e că avem nevoie de ajutorul tău, drăguță. Mare nevoie. N-am cum să fac singură de mâncare, să deretic și să mă ocup de bibliotecă. Și lui Mack cine să-i ducă merinde?

— Cât aveți de gând să mă țineți prizonieră?

— Până se mai limpezesc lucrurile.

Tare mi-ar fi plăcut să știu ce lucruri trebuiau limpezite. Și cât avea să dureze asta. Mi-am șters lacrimile, iritată că-mi ieșisem din fire, și am privit-o drept în ochi.

— Știu că nu-i frumos să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar din moment ce m-am trezit taman în mijlocul acestor „lucruri”, cred că merit măcar să știu ce se petrece.

— Mack e în mare bucluc, drăguță. S-a întors aici să îndrepte situația, dar a înrăutățit-o și mai mult. A venit cu intenții bune, dar unii sunt de altă părere.

— A făcut ceva ilegal? Dacă e în conflict cu legea, vreau să-i fie clar că n-am de gând să merg cu el la pușcărie. Nu vreau să devenim un fel de Bonnie și Clyde.

— Cine sunt ăștia, drăguță?

— N-are importanță. Dar spune-mi drept, a încălcat sau nu legea?

— Din câte știu eu, nu.

M-am îmbufnat de enervare.

— Cum să mai cred un cuvânt din tot ce-mi spui? Ai mințit un oraș întreg când l-ai declarat mort.

— N-am avut încotro, drăguță. Altfel ar fi acum mort de-a binelea. Văd că ești supărată iar pe mine și-mi pare tare rău.

— Supărată e prea puțin spus! Sunt de-a dreptul revoltată! Te-ai gândit vreodată să mă întrebi și pe mine dacă vreau să rămân sau nu?

— Da' de unde! Știam că arzi de nerăbdare să ajungi acasă. Mi-ai fi răspuns că nu.

Avea dreptate, bineînțeles. Oricum nu mai conta. Știam că de la ea n-aveam să primesc decât răspunsuri în doi peri. Trebuia să stau de vorbă cu Mack. Dar pe unde umbla?

— Unde-i Mack? am întrebat. Nu l-am găsit când am trecut azi pe la cabană.

— Sunt sigură că-i acolo. Doar că morții nu lasă urme... și Mack e mort, ai uitat?

— Atunci stătea ascuns pe undeva? M-a evitat intenționat?

— Dacă ai fost în aceleași toane ca acum, nu mă mir. Tu te miri?

Am ieșit trântind ușa din dos și m-am dus la plimbare pe malul pârâului ca să-mi limpezesc gândurile. Ce să mă fac? Puteam să le scriu părinților mei și să-i implor să vină după mine sau să-mi trimită un bilet de tren, dar asta ar fi luat timp, și șeful de poștă era prieten cu Lillie. Cine știe dacă mi-ar fi expediat scrisoarea? Puteam să merg pe jos la biroul șerifului – numai să-mi spună cineva unde e și cum să ajung până acolo. Dar oare mă puteam încrede în șerif? Lillie îl făcuse șarpe și nici mie nu-mi făcuse impresie prea bună. Pe Maggie Coots mă puteam bizui, fiind câmpeancă la fel ca mine, dar Lillie mă avertizase și în privința ei. Pe de altă parte, nici Lillie nu era de încredere. Habar n-aveam în cine să mă mai încred și ce să fac.

Într-un târziu, când mi se mai potoli furia, m-am întors în casă și-am ajutat-o pe Lillie să termine cina. Îmi era foame și, dacă nu eram cu ochii pe ea, mi-ar fi dat să mănânc din nou carne de veveriță.

— Cât mai aveți nevoie de ajutorul meu? am întrebat-o când am terminat de făcut supa.

— Asta să-l întrebi pe Mack, nu pe mine.

Am pornit călare spre cabană să-l iau la întrebări. Negăsindu-l acolo, am legat iapa de bârnă și m-am așezat în cerdac să-l aștept. Am avut destul timp să mă gândesc ce să-l întreb înainte să-l văd ieșind agale din pădure cu un zâmbet spășit pe față.

— Pe mine mă cauți?

— Cum de-ai ghicit? Ești tare deștept, n-am ce zice.

— Mi s-a mai spus.

O mângâie pe îndelete pe Belle, șoptindu-i nimicuri dulci la ureche, apoi se așează pe treaptă lângă mine cu o mină mai inocentă ca a copilului lui June Ann.

— Știai de planul lui Lillie de a mă ține aici prizonieră? Știai că și-a pus în cap să-i convingă pe ai mei să plece fără mine?

— Să fiu sincer... se poate să fi pomenit ceva în scrisoarea pe care mi-a trimis-o. Mi-a spus c-a avut o presimțire că au să se întoarcă mai devreme și m-a rugat să te rețin cât mai mult.

— Te urăsc!

Și într-adevăr îl uram. Dar când zâmbi, n-am putut să nu-i observ gropițele băiețești din obraji.

— Of, of! făcu el. Îmi pare rău să aud asta. Dar ai venit în Kentucky să ne ajuți, nu? Ei bine, acum ai ocazia s-o faci. În mai multe feluri decât îți poți închipui. În plus, cine să se ocupe de bibliotecă în lipsa mea, cât sunt aici, făcând pe mortul? Ești o bibliotecară pe cinste, să știi.

— Dar n-am încotro! Nu m-ai întrebat niciodată dacă vreau să plec pe traseu sau să rămân aici să lucrez. Ai pus totul la cale cu Lillie... ați uneltit să mă țineți aici... prizonieră.

— Mda, s-ar putea spune și așa... Dar îți aduci aminte de pirații din *Comoara din insulă*? Cum l-au luat pe băiat într-o aventură fără voia lui și ce bine s-a sfârșit totul!

— Da, dar ăla e roman. Asta e viață adevărată...

M-am oprit, șocată de propriile-mi cuvinte. Erau vorbele lui Gordon. Repetate iar și iar.

Mack luă un băț și începu să scormonească prin pământ.

— Ai fi rămas să ne ajuți sau să mergi pe traseu dacă te-am fi rugat frumos?

— Nici pomeneală.

— Vezi? De-aia nu te-am rugat. De-aia am „uneltit”, cum te-ai exprimat tu cu atâta elocință. Aveam nevoie de ajutorul tău și numai așa îl puteam obține.

— V-aș putea băga la închisoare pentru răpire de persoane.

— Adevărat. Dar ia zi, dacă te-ai fi întors acasă cu ai tăi săptămâna trecută, ce mare lucru ai fi făcut acum?

Răspunsul era *nimic*. Acasă n-aveam nimic important de făcut. Motiv pentru care la cină mă hotărâsem cu strângere de inimă să mă resemnez și să rămân să ajut. I-am smuls bățul din mână și l-am azvârlit la o parte.

— Domnule Leslie MacDougal, vreau să pui mâna pe Biblie și să-mi juri că nu faci nimic ilegal... exceptând faptul că ți-ai înscenat moartea, care e în sine o infracțiune în majoritatea statelor.

— Nicio curte de jurați din lume nu m-ar condamna dacă ar ști de ce am făcut-o.

— De ce ai făcut-o?

— Ți-am mai spus. Să nu se întoarcă ucigașul și să-și termine treaba. De-aceea minte și Lillie: ca să-mi salveze viața.

— Vezi să nu te împușc eu dacă nu-mi spui adevărul. Mai încalci vreo lege?

— Nu. Și mă pot jura pe Biblie, pe mormântul mamei mele sau pe ce vrei tu.

Se străduia să rămână serios, fără să zâmbească, sau chiar mai rău, să râdă în hohote. Îmi venea să-l iau la palme.

— Când ai să mă cunoști mai bine, Alice, ai să vezi că mă eschivez de la orice conflict cu legea.

— Am privit stupefiată.

— Ce-ai zis?

— Că mă eschivez de la orice conflict cu legea. Să te eschivezi înseamnă să...

— Știu bine ce înseamnă!

— Atunci de ce faci atâta caz?

— Pentru că...

Cum aș fi putut să-i explic că și din cauza lui *a se eschiva* îmi dăduse iubitul meu papucii? Cum putea un afurisit de bibliotecar retrograd să-l folosească cu atâta nonșalanță într-un context atât de nevinovat? Ce șanse erau să se întâmple așa ceva? Oare citise aceleași reviste literare ca mine?

— Nu contează, am murmurat. Mă mir că știi ce înseamnă *a se eschiva*, atâta tot.

Mack își duse mâna la inimă, de parcă l-aș fi rănit profund.

— M-ai atins unde mă doare cel mai tare, domnișoară

Ripley. Doar am absolvit și eu o facultate, să știi.

Am închis ochii și am dat din mâini, dornică să pun capăt acestei discuții fără rost.

— Hai s-o lăsăm baltă cu *eschivatul*! Spune-mi mai bine cine crezi tu că a încercat să te omoare. Lillie zice că s-ar putea să fie mai mulți suspecti.

— Are dreptate. S-ar putea.

Își mângâie o clipă obrazul ras așa cum înainte obișnuia să-și mângâie barba.

— Bine, hai să-ți spun. Când m-am întors aici după facultate și după cei câțiva ani în care am lucrat în nord, oamenii pe care-i știam de-o viață au început să mă privească cu suspiciune. Unii munteni: Clint, fratele Corei, de pildă se ocupă cu fabricarea rachiului. *Avem o groază de distilerii aci la deal*, făcu el, imitând accentul muntenilor. Unii fabricanți de rachiu au fost convinși că lucrez pentru guvern. M-au văzut băgându-mi nasul peste tot și cred că au interceptat la poștă o scrisoare sau două adresate unui oficial din Washington, așa că au tras concluzia că sunt percepitor de taxe de la guvern. *Dăjdiar*, cum se zice pe aici.

— Și ești percepitor de taxe?

— Nici pomeneală. Dar dușmanii mei vor ca fabricanții de rachiu să creadă că sunt, ca să mă împuște sau să mă gonească din oraș.

— Atunci crezi că Clint e făptașul sau vreun alt fabricant de rachiu?

— Posibil. De aceea nu vreau să știe Cora și celelalte că sunt în viață.

— De ce-ți vârâi nasul peste tot și trimiteai scrisori la Washington?

— Îmi pare rău! Cu cât știi mai puțin, cu atât ești mai în siguranță deocamdată. Promit să-ți spun mai multe de îndată ce voi putea.

— Cine altcineva ar mai fi avut motiv să te omoare în afară de fabricanții de rachiu?

— Mai ții minte când ți-am povestit de necazurile unionale din districtul Harlan? Eu și alții am încercat să forțăm mâna companiei de cărbuni din Acorn să asigure condiții mai bune de muncă. Apoi, când s-a închis mina și oamenii au rămas șomeri, mulți mineri m-au învinuit pe mine. N-au vrut să creadă că economia e la pământ în toată țara, nu numai în Kentucky. Nu ajung prea des ziarele pe aici.

— Ar fi în stare să te omoare pentru o neînțelegere?

— Uite cum stă treaba: înainte să mă întorc în oraș, aveau cu toții locuri de muncă. Acum nu mai au.

— Dar... nu tu ai creat posturile de bibliotecare ambulante? După spusele lui Lillie, cele patru femei susțin aproape toate familiile din oraș.

— Așa e. Dar în ochii celor ce mă bănuiesc, faptul că le-am făcut rost de locuri de muncă de la guvern e o dovadă în plus că am relații cu cei de sus. Așa că poate chiar *sunt* dăjdîr.

Am respirat adânc, încercând să pun cap la cap tot acest talmeș-balmeș.

— Apoi mai e și vechea vrăjmășie dintre familiile Larkin și Arnett, continuă el.

— Adică dintre familia lui June Ann și cea a lui Wayne?

El încuviință din cap.

— Întâmplarea face ca mama mea să fie o Larkin.

— O, pentru Dumnezeu. Ar fi în stare cineva să te omoare pentru asta? Credeam că ți-ai pierdut ambii părinți când ai fost mic.

— Nu vreau să intru în detalii, zise el, frecându-se la ochi, dar când e la mijloc o moștenire sau o comoară îngropată, se poate sfârși cu vărsare de sânge.

Am rămas mută. O comoară îngropată? Chiar era adevărată povestea?

— Ike Arnett mi-a spus o istorie bizară despre o comoară, dar nu l-am crezut, am zis când mi-am recăpătat glasul.

— L-ai cunoscut pe Ike?

— A venit la bibliotecă să scoată o carte. Și a cântat din scripcă la înmormântarea ta.

— E foarte talentat. Ascultă, Alice, cu cât îmi termin mai repede treaba, cu atât te poți întoarce și tu mai repede acasă. Dar am nevoie de ajutorul tău. Sunt blocat aici și nu pot ajunge unde trebuie.

— Și unde trebuie să ajungi?

— La mina din Acorn, pentru început. Mi-ai face o favoare enormă dacă te-ai duce să te uiți prin dulapurile cu fișiere și

să vezi dacă nu cumva au lăsat acolo niște hârtii când au închis mina. Atâta tot. Nu trebuie să iei nimic, doar să arunci o privire. Ai putea face asta pentru mine?

— Ești nebun. E... e de-a dreptul ridicol! Nu sunt spioană și nici detectiv. Aș putea-o încurca rău de tot.

— Nu pentru simplul fapt că te uiți. Nu mai fi atât de melodramatică! Doar ai mai fost o dată la tabăra minieră și te-ai uitat prin jur, nu?

— Ei bine, n-am de gând să mai merg a doua oară. Îmi stătea pe limbă să adaug: *Mai ales pentru tine*. Apoi îmi veni o idee. *Aș putea* fi de acord, dar cu o singură condiție: să mă ajuți să găsesc un telefon de la care să sun acasă. Trebuie să le spun părinților cum stă treaba. Precis se îngrijorează de moarte pentru mine.

— Ai noroc, rânji Mack. E un telefon în biroul de la mină. Așa că poți omorî doi iepuri dintr-o împușcătură.

— Și nu va fi deconectat acum, că e închisă mina?

— Nu neapărat. Nici nu-ți închipui ce greu îi poți face pe cei de la compania telefonică să bată drumul până aici. E mai ușor pentru ei să-l lase conectat. De fapt, ăsta ar putea fi pretextul legitim al prezenței tale acolo, dacă te ia cineva la întrebări. Te-ai dus să dai un telefon.

— În primul rând, cine e acest „cineva” care ar putea să mă ia la întrebări în biroul unei mine părăsite? În al doilea rând, ce motiv aș avea să cred un cuvânt din tot ce-mi spui?

— Era un „cineva” retoric. Și de ce nu m-ai crede? La

urma urmei, în cine poți avea încredere în lumea asta mare și haină? Ce motiv ai avea să crezi în Dumnezeu?

— Hai să nu-L amestecăm și pe Dumnezeu în povestea asta! am oftat. Hârtiile astea de la mina din Acorn au vreo legătură cu motivul pentru care ai fost împușcat?

— Poate că da... poate că nu...

— Cred că am tot dreptul să știu, din moment ce-mi ceri să cotrobăi pe-acolo pentru tine.

— Dacă te prinde cineva, spune-i că ai venit să dai un telefon. Și cu asta basta. Și cât ești acolo, uită-te dacă au golit dulapurile cu fișiere. E simplu ca bună ziua.

— Sunt sigură că violarea proprietății e împotriva legii.

— Dar pari atât de pură și nevinovată, Alice, cu tenul tău de culoarea piersicii și părul blond cârlionțat... ca o prințesă din basme! Ai putea fi Scufița Roșie cutreierând nevinovată prin pădure.

— Să înțeleg că există pe undeva și un lup mare și rău care mă pândește?

Nu râse și m-am întrebat dacă era pentru că nu-mi înțelesese gluma sau pentru că exista într-adevăr un astfel de lup în realitate.

— Sunt sigur că vei fi foarte plauzibilă când ai să le spui de telefon. Doar e adevărul adevărat, nu?

— Am privit sfidător cu ochii mijiți.

— Nu cred că tu, Lillie sau oricine altcineva din Acorn, Kentucky, ați recunoaște adevărul nici să vă pice direct din cer în moalele capului.

Mack nu răspunse. Am stat câteva minute unul lângă altul pe treapta cabanei, ascultând clipocitul pârâului de mai jos și lăsându-ne mângâiați de adierea caldă a serii, în timp ce încercam să iau o hotărâre. Unul din pomii din fața cabanei, un măr plantat pe vremuri de un colonist, stătea gata să înflorească. Pădurile din Kentucky erau atât de liniștite și senine, că nu și-ar fi închipuit nimeni că dincolo de suprafață colcăiau vrajba, truda și singurătatea. Și secretele.

Mack se ridică încet în picioare. Icni de durere și-și întoarse capul dintr-o parte în alta, masându-și umărul stâng. Brațul drept și-l masase la intervale neregulate pe tot timpul discuției noastre.

— Te mai deranjează rana? am zis. I-am promis lui Lillie că am să te întreb de ea.

— Da, mă mai deranjează. Cred că se vindecă bine, dar uneori îmi amorțesc brațul și mâna. S-ar putea să-mi fi vătămat un nerv sau un mușchi, cine știe? Îmi va fi greu să bat la mașină.

— Ce bați la mașină?

— Momentan nimic. Mașina mea de scris e încă acasă la Lillie. Dar cu cât termin mai repede cartea și găsesc un editor, cu atât ne putem întoarce și noi mai repede acasă.

— Scrii o carte? Ce fel de carte?

— Ai auzit de romanul *Jungla*, de Upton Sinclair?

— Sigur. E o expunere a industriei prelucrării cărnii din Chicago. A fost bestseller. A provocat mare vâlvă, din câte

țin eu minte.

— Romanul meu va fi o expunere a industriei miniere din Kentucky. Nici nu-i gata și a provocat deja mare vâlvă pe aici.

— Compania minieră știe de povestea asta pe care o scrii?

— A trebuit să le spun câtorva oameni despre ea la început, când m-am întors, căci aveam de făcut niște investigații. În ziua înmormântării lui Hank Coots, cineva a dat o spargere la bibliotecă pe când eram plecat și a furat manuscrisul. Absolut tot, inclusiv notițele de cercetare. A trebuit s-o iau de la zero.

— Trebuie să fie o carte strașnică, dacă nu vor s-o termini.

— Poate când ai s-o citești, ai să înțelegi ce încerc să fac... ce *încercăm* să facem.

— Tu și Lillie?

— Nu. Tu și cu mine.

Măiculiță Doamne!

— Te rog, Alice, uită-te prin biroul de la mină și spune-mi dacă l-au golit sau nu. Cu cât îmi termin mai repede treaba, cu atât te poți întoarce și tu mai repede acasă.

— Îmi poți da un orar sau o dată? Cât va mai trebui să stau pe-aici? Sunt sigură că părinții mei vor vrea să știe, când voi găsi în sfârșit un telefon ca să-i sun.

— Mai poți să-mi acorzi o lună de zile? Pe urmă am să te ajut să ajungi acasă. Îți promit.

M-am gândit la corvezile zilnice nesfârșite, la cât de greu îmi era să mă descurc fără facilități moderne și cât de obosită mergeam seara la culcare. Încă o lună? Nu mi-am putut stăpâni un geamăt. Dar gândul îmi zbură apoi la June Ann, care avea nevoie de o prietenă, la Maggie Coots și la copiii de pe traseu ce-și așteptau nerăbdători cărțile.

— Bine, am cedat cu un suspin. Mai rămân o lună.

Capitolul 18

M-am decis să mai rămân o vreme la Acorn să dau o mână de ajutor, le-am anunțat a doua zi pe celelalte bibliotecare. Mă așteptam să primesc zâmbete și chiar mulțumiri. N-am avut parte nici de una, nici de alta. Femeile nu păreau să mă creadă – sau poate mă considerau o idioată incapabilă să ia o hotărâre. Am împachetat câteva cărți și am pornit pe traseu, oprindu-mă la June Ann, la familia Sawyer și la fratele și cumnata Corei. Lillie mă îndemnase să fac săpături. Mack îmi dăduse de înțelese că, dacă reușeam să dăm de urmele făptașului, ar fi putut să iasă din ascunzătoare. M-am hotărât să încep chiar din acea zi.

Fratele Corei coborâse în sfârșit din pat și șchiopăta prin colibă în izmenele lui lungi. Mă privi chiorâș, cu un aer bănuitor, când am depus teancul de cărți pe masă și i-am întins bunicuței un nou număr din *Ladies' Home Journal*¹³.

— Nu țin minte să ne fi spus vreodată Cora ce te aduce în orașul nostru.

I-am explicat despre colecta de cărți din donații și cum venisem cu ele în Kentucky.

— De fapt, cartea pe care ți-am adus-o azi e una dintre ele.

Am încheiat cu un zâmbet, mândră de realizările mele.

¹³ Revistă americană pentru femei lansată în februarie 1883 (n.tr.).

Ochii i se îngustară și mai mult, până făcură cute.

— De unde zici că ești?

— Dintr-un orașel din Illinois, nu departe de Chicago.

— Chicago? De acolo de unde vin toți gangsterii? Și insul ăla, John Dillinger... „Inamicul public numărul unu”?

Zâmbetul fălos începu să-mi pălească.

— Chicago are într-adevăr această reputație. Și-i drept că Dillinger a fost ucis acolo.

— Și acum, că ai adus cărțile, de ce nu te duci înapoi acasă?

— M-am hotărât să mai stau puțin să ajut prin bibliotecă după ce... după accidentul lui Mack.

— Prietenă bună cu insul ăla, MacDougal?

Înainte să apuc să răspund, Gladys se amestecă și ea în discuție.

— E un Larkin, să știi.

Mi-am înăbușit un oftat.

— Pe Mack nu l-am cunoscut decât în ziua când am venit cu cărțile.

Clint luă vătraiul și se apucă să scormonească focul.

— Tare suspicioasă-mi pare treaba. Nu vezi prea mulți câmpeni pe-aici, decât dacă pun ceva la cale.

Grozav! Avea să mă acuze și pe mine că sunt perceptor de taxe? Zâmbetul mi se topi de-a binelea, în timp ce mă străduiam să găsesc un mod elegant de a pune capăt conversației – și vizitei în coliba lor. Îl agreasem mult mai mult pe Clint când zăcuse la pat decât acum, când învârtea

vătraiul și se uita chiorâș la mine. Ar fi trebuit să pun eu întrebările indiscrete, nu să fiu nevoită să răspund la ele.

— Cora zice că te-ai împrietenit la toartă cu Miss Lillie, spuse Gladys. E adevărat?

— Nu știu exact la ce te referi. S-ar putea spune că suntem prietene. Locuim sub același acoperiș. Miss Lillie a rămas singură cuc acum, că Mack ne-a părăsit, și are nevoie de ajutor. Știați că are o sută de ani?

Gladys dădu din cap cu neîncredere.

— Miss Lillie a vindecat bolnavi și a moșit copii pe-aici de când ne știm... cei mai mulți dintre noi. Cunoaște secretele tuturor și poți să bagi mâna-n foc că le va folosi în avantajul ei. Am auzit că a avut grijă de străbunicul Larkin când era pe moarte. Unii sunt convinși că ea și Larkinii au făcut praf toată comoara.

Discuția începea să mă obosească. Am adunat mormanul de cărți de săptămâna trecută și le-am împachetat în desagă.

— Miss Lillie nu mi-a împărtășit niciun secret, Gladys. De fapt, încerc să dau de familia ei, ca să vină s-o îngrijească după ce plec eu, dar nici asta n-a vrut să-mi spună.

Am plecat la scurt timp după aceea, hotărâtă să nu mai pun nicio întrebare pe traseu.

A doua zi după ce se duseră bibliotecarele la lucru, mi-am pus un jersey și pantofii de drum lung și am luat-o pe șosea către mina părăsită. Încă nu mă hotărâsem dacă să mă amestec sau nu în vrăjmășiile și secretele tuturor, dar

din moment ce acceptasem să mai stau o lună, voiam neapărat să dau telefon acasă. Părinții mei trebuiau să fie înnebuniți că nu puteau lua legătura cu mine. Și furioși pe unchiul că nu mă așteptase să se intereseze personal de întoarcerea mea.

Am pornit singură pe șosea, încercând să las impresia că ieșisem pur și simplu la plimbare, fără nicio destinație anume. De fiecare dată când treceam prin dreptul unei case, îmi închipuam că locuitorii ei mă spionează din spatele perdelelor, întrebându-se ce pun la cale. Imaginația fusese întotdeauna cea mai mare problemă a mea. Citisem enorm de mult și mi se părea că orașul acesta avea toată gama de intrigi: crime și comori ascunse, proprietari mârșavi de mină și epopei de familie, aventuri călare și muncă de pionierat, ba chiar și o poveste de dragoste pe ici, pe colo. Nici nu mai trebuia să citesc cărți. Pentru prima oară în viață le trăiam pe viu.

Cimitirul de pe deal mi se păru sinistru, în ciuda atmosferei însoțite de primăvară – era prima zi din aprilie. M-am întrebat câte secrete zăceau îngropate acolo, alături de trupurile neînsuflețite. Privind spre movila de pământ de pe mormântul lui Mack, mi-am dat seama că era cel puțin unul pe care îl știam și eu. M-am cutremurat din cap până-n picioare. Cum puteam fi sigură că Mack îmi spunea adevărul de data asta? Poate născocise totul. Poate era în cârdășie cu vreun răufăcător și eu habar n-aveam. Nu mă pricepeam la investigat – în mine părăsite sau oriunde

altundeva. N-aveam talentul lui Sherlock Holmes, dar fusesem silită să-mi asum acest rol împotriva voinței mele. Tot ce mi se întâmplase în Acorn fusese împotriva voinței mele.

Am ajuns la intrarea în mină și am luat-o pe drumul spre birou, ignorând semnul cu „Trecerea interzisă”. „*Să faci pe nevinovată!*”, mă sfătuisse Mack. Eram nevinovată. Venisem doar să dau un telefon.

Ajunsă la ușa biroului, am găsit-o încuiată cu lacăt. Sigur că era încuiată, din moment ce mina nu funcționa. Am pășit în lături printre bălării să arunc o privire pe geamul din față, pe care l-am șters mai întâi de praf. În birou era întuneric, majoritatea ferestrelor fiind blocate cu scânduri, dar am reușit să zăresc o masă doldora de hârtii și un șir de dulapuri cu fișiere pe peretele din spate. Să nu fi fost lacătul și geamurile căptușite cu scânduri, ai fi zis că trecuse cineva pe-acolo chiar ieri. Poate chiar trecuse. Poate cineva se afla acolo chiar în clipa aceea. M-am retras repede de la fereastră, privind neliniștită prin jur.

Liniste. Nicio mișcare, cu excepția câtorva ciori și a insectelor fără nume ce bâzâiau prin buruienile înalte.

Am privit din nou pe fereastră și am zărit telefonul negru, modern, cocoțat pe un colț al mesei de birou. Am urmărit cu privirea cablul ce pornea de la masă și se întindea pe podea până la un perete exterior. Înconjurând clădirea, am văzut că ieșea prin zid, urcând pe un stâlp telefonic. Alți stâlpi telefonici și alte fire se întindeau de-a lungul drumului

până în depărtare, spre ieșirea din oraș. Spre lumea civilizată. Spre casă.

Mă simțisem atât de izolată în ultimele săptămâni, ruptă de lumea exterioară, fără radio sau ziare. Aceste fire erau șansa mea de a mă reconecta. Trebuia să intru cumva să dau un telefon.

Am înconjurat clădirea în căutarea unei ferestre pe care s-o pot deschide, dar singura necăptușită cu scânduri era cea din față, care se afla la vedere dacă treceai pe drum. Am mai dat peste o ușă în dos, dar aceasta era încuiată pe dinăuntru cu unul din acele cârlige cu belciug. Îi zăream încuietorea prin gemulețul de la ușă. Gemulețul era alcătuit din mai multe pătrățele de sticlă și mi-am zis că, dacă reușeam să sparg unul dintre ele, mi-aș fi putut vâri mâna înăuntru să deschid. Mi se părea stupid că puseseră un lacăt uriaș pe ușa din față, că baricadaseră toate geamurile, dar lăsaseră ușa din dos vulnerabilă chiar și la atacurile unui detectiv amator ca mine.

M-am uitat în jur ca o vinovată. La urma urmei, asta și eram. Măcar spatele clădirii era mai izolat decât fațada și nu se afla în raza privirii oricărui trecător. N-avea să mă vadă nimeni intrând. Am luat o piatră și am spart geamul din două încercări, tresărind când țiuitul strident al cioburilor întrerupse tăcerea. La auzul zgomotului neașteptat, ciorile se puseră pe croncănit, hotărâte parcă să mă dea de gol. Inima îmi bătea nebunește. Pieptul îmi ardea. Îmi ținusem răsuflarea fără să-mi dau seama. Și

romanele de suspans citite îmi provocaseră reacții asemănătoare, dar de data aceasta se petrecea totul în realitate – și era de două ori mai tulburător. Am zgândărit cu un băț interiorul ramei, ca să mătur cioburile rămase, scrâșnind din dinți la fiecare zgomot. Apoi mi-am vârât cu grijă mâna înăuntru și am deschis închizătoarea.

Eram de-acum o infractoare în toată regula.

Când ușa se deschise, am respirat adânc și am intrat pe vârfuri, rugându-mă ca măcar telefonul să funcționeze după toată activitatea mea infracțională. În birou era frig și umezeală. Mirosea a țigări și mucegai și ca în pivnița de cărbuni a părinților mei. În timp ce așteptam să mi se obișnuiască ochii cu lumina difuză, am zărit dulapurile cu fișiere chiar lângă mine. Din moment ce încălcasem deja legea, nu mă mai oprea nimic să arunc o privire printre fișiere pentru Mack. Sertarul masiv se deschise cu un scârțâit. Era plin de hârtii. L-am închis repede la loc.

Amprente! Dacă-mi va lua cineva amprente! Dă-le-ncolo de fișiere! Și de Mack. Trebuia să sun acasă. Fără întârziere. Și să ies de aici. Am străbătut încăperea până la telefon și am ridicat receptorul.

Era mort. Fără ton, fără paraziți audio, fără operator care să-mi ofere ajutorul. Nimic. Depusesem tot acest efort în zadar.

Să mai cotrobăiesc puțin în jur pentru Mack? Dar nici măcar nu știam ce caut. Înainte să mă hotărăsc, am auzit un foșnet afară, la ușa de la intrare. Cheile zornăiră în lacăt.

Inima mi se opri în loc. N-am mai apucat să mă ascund în spatele biroului, că ușa se deschise și în prag se ivi șeriful. Am scos un țipăt înecat și mi-am dus mâinile la piept.

— Ah! Ce m-ați speriat!

El mă privi cu răceală.

— Domnișoara Ripley, bănuiesc...

Suna ca o replică dintr-un roman polițist de mâna a doua.

— Da. Știți... eu., eu... eu... am...

N-am putut decât să mă bâlbâi.

— Ce cauți aici?

O bună bucată de vreme n-am știut nici eu. Apoi mi-am amintit.

— Te... telefonul. Am venit să dau un telefon. D... dar e mort.

— Pentru că-i închisă mina. N-ai văzut semnul cu „Trecerea interzisă”?

— Nu... adică da... L-am văzut... Dar am văzut și firele conectate și m-am gândit că poate totuși funcționează. Telefonul, vreau să zic. Tre’... trebuie să dau un telefon important.

Mă privi de parcă ar fi așteptat să spun mai multe. Vorba aia, dă-i unui om destulă frânghie și se spânzură singur. Nu m-am putut abține să nu-mi destăinui povestea.

— Am acceptat să mai rămân o vreme în Acorn ca să am grijă de bibliotecă și de Miss Lillie. Nu mai are pe nimeni, acum că Mack... că domnul MacDougal a... Și trebuie să sun acasă. Sunt din Illinois.

Nici de data asta nu zise nimic. Știam din romane că era un tertip obișnuit de polițai să nu spui nimic și să-l lași pe criminal să se incrimineze singur – sau singură, în cazul meu. Avea uniforma frumos călcată și își purta pistolul într-un toc de la centură, îl făcea să pară mai amenințător, dar asta era și ideea cu purtatul armelor. Mai ales dacă te loveai zilnic de infractori. Ca mine.

Am tras adânc aer în piept, ca să mă calmez.

— Știți cumva unde pot găsi un telefon care să funcționeze? Sunt dispusă să sun cu taxă inversă.

— Am unul la mine la birou. Vrei să te duc până acolo?

N-am știut ce să răspund. În urechi îmi mai răsunau încă vorbele lui Lillie: „*Un șarpe! Omul ăla e un șarpe!*” Și după spusele lui Mack, Lillie nu prea se înșela în privința oamenilor. Dar dacă-i refuzam oferta, i-aș fi trezit și mai mult bănuielile. Doar tocmai spusesem că era un telefon important. Mi se puse un nod în gât de teamă.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule șerif... să vă oferiți să mă duceți și să mă lăsați să sun!... Dacă nu vă deranjează...

— Mă deranjează și mai mult să văd câmpeni ignorând „Trecerea interzisă” și intrând prin efracție într-o clădire din Acorn. Pentru că trebuie să trec prin deranjul de a-i aresta.

— O, nu... îmi pare rău! Vă rog să mă iertați!

Pe buze îi răsări un rânjet. Sau mai degrabă un zâmbet afectat.

— Era o glumă, domnișoară Ripley. N-am de gând să te

arestez.

Mai că n-am căzut jos de ușurare.

— Mulțumesc. Sunteți foarte amabil.

— Ce-ar fi să mergem să dăm odată telefonul ăsta?

Făcu semn spre ieșire și am văzut un set de chei bălăbănindu-se în lacătul de la ușa din față. O închise și o încuie la loc. Mașina neagră îi era parcată lângă intrarea principală și era acoperită cu un strat subțire de praf de la drum. Halal spion mai eram și eu! Nici măcar n-o auzisem venind. Cum de știuse că eram acolo și că nu respectasem semnul cu „Trecerea interzisă”? Cine mă urmărise? Dar aveam destulă minte să nu pun întrebări.

— Cât e pân la biroul dumneavoastră? am întrebat în timp ce mă urcam în mașină.

— Cam douăzeci și cinci de minute.

Mi-am mușcat buzele să nu dau glas frustrării pe care o simțeam. Nu măsură nimeni distanța în kilometri pe-aici?

Mașina șerifului mirosea a benzină și a fum de țigară. Se așeză la volan și trânti ușa cu o bufnitură. Eram prinsă ca într-o capcană. Inima începu să-mi bată cu putere. De unde puteam ști dacă era de încredere? Porni motorul și întoarse, lăsând în urmă un nor de praf. Pietrișul sări scârțâind de sub roțile masive ale automobilului. Ieși la șosea și conduse afară din oraș.

— Nu țin minte să fi auzit povestea ta, domnișoară Ripley.

— Po... povestea mea?

— Ce-o aduce pe o fată atât de frumoasă ca dumneata tocmai aici, la Acorn, Kentucky?

Mi-am dat seama că mă interoga.

— Cărțile! Cărțile m-au adus aici... Mai bine zis, eu... eu le-am adus pe ele.

Trebuia să mă liniștesc și să termin cu bâlbâiala. Mă făcea să par vinovată, deși nu eram – mă rog, poate doar un pic.

— Sunt bibliotecară în Illinois și am făcut o colecție de carte pentru biblioteca dumneavoastră. M-am oferit să le livrez personal.

— Ce legătură ai cu Leslie MacDougal?

— Niciuna! N-am nicio legătură! Nu l-am mai întâlnit în viața mea până în ziua sosirii. Am citit într-o revistă despre criza de cărți de aici și am corespondat o dată sau de două ori. Atâta tot. Am... am crezut la început că e femeie... din cauza numelui.

Am râs agitat.

— Și ce-ai învățat în timpul petrecut aici, cu noi, domnișoară Ripley?

Fii cu băgare de seamă!...

— Am învățat că acasă privim cărțile și bibliotecile ca pe ceva ce ni se cuvine de drept. Am văzut ce recunoscătoare e lumea pe-aici că are de citit. Sunt gata să citească aceeași carte de mai multe ori dacă nu primesc alta. Vă place să citiți, domnule șerif?

— Nu. Consider cărțile o pierdere de vreme.

M-am străduit să nu reacționez la o asemenea afirmație ignorantă. Mă costă un efort imens, dar am reușit să-mi țin gura. El își reluă interogatoriul.

— Ziceai că ai acceptat să rămâi. Ce te-a determinat să faci asta, domnișoară Ripley?

Întrebarea lui mă luă prin surprindere. Trebuia să formulez un răspuns care să fie cât de cât adevărat. Dacă învățasem ceva de la tatăl meu era să spun întotdeauna adevărul.

— Păi... Acorn pare să fie în prezent fără bibliotecar. Și din moment ce am calificarea necesară, de ce să nu-mi ofer serviciile?

— Și postul de acasă?

— Am fost pusă temporar pe liber din cauza crizei.

— Aha!

Luă un muc de țigară din scrumieră și-l vârî între dinți, conducând cu o mână și încercând să-l aprindă cu cealaltă. Aș fi preferat să-și țină ambele mâini pe volan. Drumul era îngust și șerpuitor, mărginit de râu într-o parte și de un perete muntos în cealaltă. N-am văzut niciun acostament care să reducă riscul în caz de eroare.

— Care vasăzică te simți ca acasă, făcu el, pufăind din țigară.

— Toți au fost foarte drăguți cu mine.

Îmi aruncă o privire piezișă.

— Ciudat. Din câte știu eu, lumea de-aici nu-i prea agreează pe străini.

— Se pare că avem în comun dragostea pentru cărți.

Am reușit să schițez un zâmbet.

— Și Miss Lillie?

Am înghițit în sec.

— Ce-i cu ea?

— E ciudată rău, asta-i sigur. S-a atașat și ea de tine?

— Nu mai are pe nimeni, acum că Mack... s-a dus. Trebuie s-o ajut până reușim să dăm de familia ei. Un alt motiv pentru care am fost de acord să rămân.

Nu reacționează în niciun fel. Omul ăsta nu era un șarpe, ci un bolovan – și la fel de greu de descifrat. Mă gândesc că era un defect profesional, mai ales când avea de-a face cu infractori. Ca mine. La câte știam eu, putea plănuși să mă aresteze pentru încălcarea legii și intrare prin efracție. Am înghițit din nou în sec.

— M-am hotărât să rămân și trebuie să-i anunț pe ai mei de schimbarea de plan... de-aceia caut un telefon. Cel din biroul de la mină a fost cel mai apropiat pe care l-am găsit.

Nu-mi răspunse nici de data asta.

— Îmi pare rău că am forțat intrarea! Sunt dispusă să plătesc pentru un geam nou.

El pufăi din țigară, scoțând un nou nor de fum, și scutură cenușa în scrumieră. Cum nu zicea nimic, mi-am zis că poate era mai bine să nu vorbesc nici eu. Drumul cu meandre cotea când spre dreapta, când spre stânga, prin munți. Mi se părea ciudat să mă deplasez cu o viteză așa mare, după ce în ultimele săptămâni mă legănasem pe

spinarea calului.

Trecurăm pe lângă câteva locuințe, apoi ne croirăm drum prin pădure, pe malul unui râu. Mă simțeam din ce în ce mai neliniștită și aș fi dat orice să nu am o imaginație atât de bogată, începeam să regret că citisem atâtea romane cu eroi negativi. Și că o auzisem pe Lillie făcându-l „șarpe”. Putea să mă ducă oriunde.

Am răsuflat oarecum ușurată când am ajuns la o îngrămădire mare de clădiri și locuințe. În sfârșit un oraș. Nu era organizat pe rețele de străzi ca orașele din Illinois, ci erau mai degrabă din zeci de construcții îngrămădite pe un petec îngust de pământ. Orașul era cu mult mai mare ca Acorn. Avea biserici cu turlă. Și magazine. Și un uriaș tribunal regional chiar lângă biroul șerifului. Am tras în față și ne-am oprit. Am scos un mare oftat de ușurare, pe care speram să nu-l fi auzit.

— Urmează-mă, domnișoară Ripley!

Mi se păru straniu să văd becuri electrice pe tavan și să aud țârâitul telefoanelor. Nu petrecusem decât trei săptămâni departe de civilizație, dar mi se păreau cât trei ani. Șeriful mă conduse la o masă ticsită de birou pe care se afla un telefon. Arătă spre un scaun cu spătar.

— la loc!

M-am așezat.

— Așteaptă-mă aici!

Am așteptat.

Dispăru într-o încăpere din spate. Îmi trebuia la baie, dar

mi-era teamă să întreb unde se află. Am urmărit oamenii ce trebăluiau peste tot în jurul meu și am încercat să-mi potolesc nervii. De ce-mi făceam atâtea griji? Dorisem să dau un telefon și acum mi se îndeplinea dorința.

Cât am așteptat, am avut ocazia să reflectez. Dacă în realitate șeriful era băiatul bun, iar Lillie și Mack, adevărații răufăcători? Dacă aceasta era singura mea șansă de scăpare? Sigur se afla vreo gară sau vreo stație de autobuz în oraș. I-aș fi putut spune șerifului că fusesem trasă pe sfoară și obligată să rămân.

Într-o zi, două, aș fi fost acasă, în Illinois. Aș fi putut lăsa în urmă această aventură de coșmar. Gata cu veceul afară. Gata cu mersul călare și cu tocănițele de veveriță. M-aș fi putut culca în patul meu comod de acasă, citind romane la lumina becului și bând Coca-Cola din frigider după pofta inimii.

Dar apoi m-am gândit la June Ann și la Maggie Coots, care-și așteptau cărțile, tânjind după un suflet cu care să schimbe o vorbă. M-am gândit la Lillie și la Mack. Oare-i credeam când susțineau că încearcă să le facă bine locuitorilor din Acorn și că oamenii de teapa șerifului încercau să le pună bețe în roate? Sau nu mă sinchiseam decât de propria persoană, de confortul și de temerile mele?

Pe cine să cred? În cine să mă încred?

Cărțile. Acolo puteam găsi răspuns la întrebările mele. Șeriful le considera o pierdere de vreme. Mack, o comoară

vrednică să fie împărțită cu cei care nu aveau prea mult în viață. Mi-aș fi pariat toți banii pe oameni ca Mack și ca mine – oameni care iubeau o carte bună. Și nu considerau cititul o pierdere de vreme.

— Gata, domnișoară Ripley?

Glasul șerifului mă luă prin surprindere, făcându-mă să sar de pe scaun.

— Poftim? A... Da... Și sunt dispusă să sun cu taxă inversă.

Ridică receptorul, formă 0 pentru operator și mi-l întinse.

— Am dat operatorului numele meu și numărul de la biserica tatălui meu, rugându-mă să fie acolo. Pe mama ar fi dat-o peste cap o convorbire interurbană ziua-n amiaza mare și poate s-ar fi pierdut cu firea. Pe lângă asta, telefonul de acasă era conectat la o linie comună și nu voiam să știe tot orașul Blue Island de treburile mele. Un apel cu taxă inversă din biroul unui șerif din Kentucky le-ar fi dat apă la moară bârfitorilor din oraș. Panoul de comandă ar fi sclipit ca un pom de Crăciun.

Am auzit o serie de scârțâituri și şuierături pe linie, apoi glasul adânc, de bas, al tatălui meu.

— Biserica „Bunul Păstor”. Pastorul Ripley la telefon.

Lacrimile îmi inundară ochii.

— Alo, tati...?

Operatorul mă întrerupse. Trebuia să aștept mai întâi ca tata să accepte apelul cu taxă inversă. Am luat-o de la capăt.

— Tati, sunt eu. Alice Gr ace.

— S-a întâmplat ceva? Unde ești?

— Tot în Kentucky. Nu s-a întâmplat nimic. Dar m-am gândit să sun să vă anunț că mai rămân o vreme.

— Ne-a zis Cecil. Drept să spun, mama ta și cu mine am fost șocați când s-a întors fără tine.

— Știu. Adică... m-am gândit. Și că poate sunteți un pic îngrijorați.

— Sigur că suntem. N-ai mai fost plecată niciodată de acasă pe atâta timp.

— Sunt bine. Lucrez la bibliotecă. Bibliotecarul de aici...

Mama ar fi leșinat să afle că bibliotecarul fusese împușcat.

Mai bine să nu zic nimic.

— Momentan n-au bibliotecar, așa că am acceptat să rămân.

— Ești în siguranță? Sunt oameni de treabă?

M-am gândit la Lillie cu pușca ațintită spre mine. La Clint Arnett făcând rachiu și trăgând în perceptor; la râca dintre clanurile Larkin și Arnett. La toți acei oameni misterioși ce păreau să aibă motiv să-l omoare pe Mack. Dar știam că șeriful ne ascultă conversația. Se conectase probabil pe fir cât mă făcuse să aștept.

— Toată lumea a fost foarte drăguță cu mine, tati. Am să vă scriu o scrisoare și am să vă povestesc totul pe îndelete cât pot de repede.

— Mă bucur să știu că ești de folos. Dar mama ta și cu

mine ne-am gândit că n-ar fi bine să stai prea mult timp pe-acolo. Cecil zice că-i o zonă foarte rustică. Când vii acasă?

— Mi s-a spus că într-o lună vor reuși să facă rost de ajutoare.

— O lună? Nici să nu te gândești la mai mult, Alice. Cu ce ai de gând să te întorci?

— Sunt trenuri și autobuze. Cineva mă va duce la gară.

— Nu-mi place să te știu călătorind singură. Vrei să trimit pe cineva după tine?

— Nu-i nevoie. Mă descurc.

Eram iritată de faptul că mă trata ca pe un copil, deși cu numai câteva zile înainte îmi dorisem cu disperare să ajung acasă.

— Am să vă scriu o scrisoare, în care am să vă explic totul. Spune-i mamei că o iubesc! Și salut-o pe Freddy din partea mea.

— S-a făcut. Mulțumesc de telefon, Alice. Foarte grijuliu din partea ta. Ne vedem peste o lună. La revedere.

— La revedere, tati!

Apelul se întrerupse.

Lacrimile începură să-mi șiroiască din nou și nu înțelegeam de ce. Poate pentru că tocmai luasem o hotărâre majoră – una dintre cele mai importante din viața mea. Hotărâsem să mai rămân și-mi alesesem în cine să am încredere. Și-mi era puțin teamă să nu fi făcut o greșeală.

Capitolul 19

Un delegat de-al șerifului mă duse înapoi la bibliotecă – și înapoi în secolul al optsprezecelea. Înainte să ies din birou, am cerut permisiunea să merg la toaletă și, pe când am ajuns în Acorn, îmi regretam deja decizia de a renunța la instalația de apă în casă. Dar deocamdată mă hotărâsem să rămân.

Am găsit-o pe Miss Lillie jos în scaunul ei, citindu-le un capitol din *Comoara din insulă* Bunicuței și băieților lui Faye, care ședeau în fața ei pe podeaua din lemn.

— Aici erai, zise ea, dând cu ochii de mine. Citește-le tu mai departe, că mie mi-au obosit ochii! Nu mai văd ca pe vremuri, să știi.

Se ridică greoi din scaun înainte să apuc să protestez. Eram epuizată după peripețiile prin care trecusem și nu știam cum m-aș fi putut concentra la poveste. Dar nu mai aveam decât o pagină, două până la sfârșitul capitolului, așa că m-am așezat și am început să citesc. Ascultătorii mei erau numai ochi și urechi, inclusiv Miss Lillie, care se opri în picioare în pragul ușii.

— Nu ne mai citești puțin? mă imploră micuțul Lloyd când am închis cartea.

— Suntem aproape de sfârșit, interveni și Clyde.

— Veniți mâine! Ba nu, vineri. Și o terminăm. Promit.

Bobby gemu.

— Să fim cuminți până vineri?

— Nu mai e chiar așa de mult. La revedere.

În timp ce-i mânam spre ușă, l-am văzut pe Ike Arnett, scripcarul, coborând în salturi treptele de la etaj. Ce Dumnezeu căuta acolo? Îi arătă lui Lillie o jachetă din stofă în carouri negre și roșii.

— Mi-a luat ceva timp s-o găsesc, Miss Lillie, dar îți mulțumesc încă o dată. Înseamnă tare mult pentru mine.

— Mack s-ar bucura să știe că ți-e de folos.

Îi dăduse haina de vânătoare a lui Mack? Mă îndoiam că avea să fie prea încântat de asta. Și-mi displăcea să-l știu pe Ike scotocind prin odaia în care dormeam. Dar acesta țopăia pe coridor neastâmpărat, ca un cățeluș cu ochi căprui și era tare greu să te superi pe el. Se opri brusc în fața mea și-mi puse mâna pe umăr.

— Bună, Alice. Mi-a dat Miss Lillie vestea cea bună.

— Vestea? Ce veste?

Îi spusese că Mack era în viață?

— Că te-ai hotărât să rămâi în Acorn.

— A! Vestea asta...

— Așa că vin să te iau sâmbătă la ora două.

M-am holbat la el cu un aer absent. Îmi răspunse cu un surâs ce-ar fi topit inima oricărei femei.

— Mi-ai spus că ți-ar face plăcere să vii cu mine sâmbătă să mă auzi cântând, numai că trebuie să pleci. Ei bine, acum nu mai trebuie să pleci.

Da. Așa spusesem, dar numai pentru că fusesem convinsă că voi pleca.

— Ia-ți cea mai frumoasă rochie de ocazie și mă întorc să te iau sâmbătă la două! Ne vedem atunci. La revedere, Miss Lillie. Și îți mulțumesc încă o dată.

Ieși din bibliotecă alergând ca băieții lui Faye, numai că el avea peste un metru optzeci.

— Ce zici, să merg cu el? am întrebat-o pe Lillie.

Poate avea să-l facă „șarpe” ca pe șerif sau să mă avertizeze în ce-l privește ca în privința lui Maggie. Dar ea zise:

— E băiat bun. Nu pierzi nimic dacă mergi.

Mack recunoscuse că Ike era un lăutar talentat. Părea să-l placă. Și adevărul era că nici mie nu-mi displăcea. Puțin prea chipeș ca să scape așa ușor, era de altfel un scump. Și un romantic pe deasupra. Buchetul adus de el era încă în floare în borcanul de pe birou. Vorba lui Lillie, nu pierdeam nimic dacă mergeam.

Am văzut-o privindu-mă din cadrul ușii de la bucătărie cu un surâs amuzat.

— De ce l-ai lăsat să ia haina lui Mack? am întrebat.

— Morții n-au nevoie de haine de vânătoare.

— Dar Mack nu-i mort.

Mă întrebam dacă nu cumva o lăsa memoria sau începea să creadă în propriile minciuni.

— Tare bine te pricepi să ții un secret, drăguță! Ai spus-o deja de atâtea ori, că mă tem că ai să ne bagi în bucluc.

— Îmi pare rău! Am avut o zi groaznică.

M-am prăbușit pe scaunul de la birou. Se adunase din nou atâta de lucru, că abia o zăream pe Lillie de mormanul de cărți ce-și așteptau rândul să fie fișate și aranjate pe rafturi. Ea se apropie șontâc și se opri în fața mea.

— Am văzut c-ai venit cu mașina șerifului. Cum așa?

— M-am dus la mină să dau un telefon... și să fac săpături pentru Mack. Și m-a prins șeriful intrând prin efracție. Din fericire, nu m-a acuzat, dar m-a dus la el la birou să-i sun pe ai mei.

— Sper c-ai fost atentă ce-ai spus la telefon.

— Da. M-am gândit că trage cu urechea.

— I-ai găsit pe ai tăi?

Am dat doar din cap. Nu știu de ce, dar amintirea glasului blajin, preoțesc al tatălui îmi aduse lacrimi în ochi și-mi puse un nod în gât. Fusesem prea ocupată până atunci să simt dorul de casă. Lillie păru să-mi citească gândurile.

— Ce-ți lipsește cel mai mult de acasă? mă întrebă ea blând.

— Cada de la baie.

Am râs tremurat, încercând să fac haz de necaz. Dar ea nu râse.

— De ce n-ai zis nimic până acum? Doar avem și noi cadă aici, drăguță.

— Da?

— Hai să-ți arăt.

Urcă la ea în dormitor, târșâindu-și picioarele ca un țânc

ce abia începe să umble. Am urmat-o, încercând să nu-mi fac prea mari speranțe, conștientă că toate în Acorn erau vechi ca pe vremea primilor coloniști. Deschise ușa de la dulapul ei uriaș și, într-adevăr, sub o bară cu haine, am zărit o cadă masivă de bronz, destul de mare cât să încap în ea. De fapt, avea aproape aceleași dimensiuni ca a noastră de acasă. Lillie s-ar fi înecat în ea. Dar n-am văzut niciun robinet.

— De unde vine apa caldă?

Își mușcă buzele, străduindu-se să nu zâmbească. Precis că mă considera tare neștiutoare.

— Aprinzi focul în sobă, drăguță, îmi explică ea cu răbdare, și faci apa cât de caldă vrei. Cel mai ușor e să duci cada jos în bucătărie, s-o umpli pe jumătate cu apă din fântână și să adaugi apă fierbinte până e numai bună.

Mi se părea cam mult de lucru, dar îmi doream cu disperare o baie lungă într-o cadă adevărată, mai ales că ieșeam cu Ike Arnett.

— Minunat, am zis. Mă duc jos cu cada și-am să fac prima baie vineri seara. Nu mi-am putut reține zâmbetul în timp ce manevram cada voluminoasă afară din dulap, strănutând de la norul de praf ridicat în urma ei.

— Poți să faci baie oricând, zise Lillie. Am să-ți dau și un pliculeț cu lavandă să-l pui în apă, ca să miroși și mai frumos ca acum.

— Mulțumesc, Lillie. Ești foarte drăguță.

Aș fi luat-o în brațe de n-ar fi fost atât de fragilă. Mă

ducea cu gândul la o crenguță uscată, gata să se rupă în două și să se fărâmițeze la cea mai mică atingere. Am descoperit cu surprindere că mă atașasem de ea, în ciuda numeroaselor încercări prin care mă făcuse să trec. Intuiam că sub masca femeii intrigante, gata să amenințe cu arma, se ascundea un suflet bun. Și deși mă irita să recunosc, îmi dădeam seama că și Mack era om bun.

Ziua următoare era joi, așa că mi-am făcut traseul obișnuit pe la ferma familiei Howard, pe la școală și pe la coliba lui Maggie Coots. O puteam înșeuă de-acum pe Belle fără ajutor și începeam să mă obișnuiesc cu încălecatul de mai multe ori pe zi. Toți mă asiguraseră că puteam învăța să călăresc, numai să vreau, și începeam să le dau dreptate – atâta timp cât lui Belle nu i se năzărea să nu mă mai asculte. Nu mă amăgeam cu gândul că aveam vreun control asupra ei. Știam că ascultă de ordinele lui Miss Lillie și ale lui Mack, nu de mine. Habar n-avusesem că un cal poate fi atât de inteligent, deși citiserăm și eu, și Freddy *Black Beauty* și toate povestirile cu cai pe care puseseăm mâna în copilărie.

Drumul zilei se scurse fără niciun incident și abia așteptam s-o revăd pe Maggie și s-o anunț că mă hotărâsem să rămân. Știam că am fi putut deveni prietene bune. Fiind singurele câmpence din Acorn, aveam multe în comun. Dar pe când mă apropiam de casa ei, am auzit o bubuitură ce semăna a foc de armă. Oare voia cineva să mă împuște ca și pe Mack? Mai că n-am căzut din șa de

frică. Zgomotul trebuie că o speriasse și pe Belle, că grăbi pasul, făcându-mă să mă aplec în șa și să mă agăț de ea cu toate puterile. Nu mergea decât la trap, dar mie mi se părea galop, când ne-am făcut intrarea furtunos în ograda lui Maggie. Am răsuflat ușurată când am zărit-o în fața hambarului, cu pușca ațintită spre un șir de conserve. Lăsă jos arma când ne văzu și îmi făcu semn să mă apropii. Am descălecat și-am legat-o pe Belle de un stâlp de priponit caii, apoi am pornit agale spre ea, cu mâinile încleștate încă la piept, pentru a-mi opri bătaile sălbatice ale inimii.

— Am auzit împușcături și ne-am speriat amândouă de moarte. Mă bucur că era vorba de tine. Tragi la țintă?

— Dă târcoale o pisică sălbatică pe-aici. Am văzut urme de labe pe proprietatea mea. Ai grijă să-ți ții găinile închise și, orice s-ar întâmpla, să nu umbli noaptea prin pădure.

Inima-mi trecu din nou de la trap la galop.

— Pisicile sălbatice vânează și ziua?

Dacă da, zilele mele de călărit se încheiaseră. Gata. Sfârșit.

— De obicei nu. Dar mă tem să nu-mi atace caprele într-o noapte. Am doi ieduți.

Reîncărcă arma, ținti și trase. Glonțul nimeri cu *trosnet* metalic una dintre cutiile de conserve, dând-o peste cap. Ținti din nou. *Bum. Trosc.*

— Unde ai învățat să tragi așa cu pușca?

— M-a învățat Hank când au început necazurile la mină. A vrut să mă pot apăra singură. Ar fi îngrijorat pentru mine

acum, că nu mai am câine de pază. Probabil de-aia dau târcoale și pisicile sălbatice.

Ținti din nou. *Bum. Trosc.*

— Vrei să încerci și tu?

— Nu, mulțumesc. Ar fi o risipă de gloanțe. Aș sfârși împușcându-mă singură... ca Mack.

Eram mulțumită că reușisem să împlutesc și „accidentul” lui în conversație. Mă duruse acuzația lui Lillie că nu eram în stare să țin un secret. Dar nu bine am terminat de vorbit, că m-am simțit vinovată pentru minciună.

Când i se terminară gloanțele, Maggie mă invită înăuntru. Ne-am așezat la masă să bem ceai și să discutăm despre personajele preferate din romanele pe care le citisem. Am fost de acord că în capul listei se afla Jo din *Micuțele doamne*¹⁴. Timpul petrecut cu Maggie era o fărâmbă de acasă. Îmi era greu să plec.

— Dar mai vin, i-am făgăduit.

La întoarcere, am trecut pe la June Ann, deși nu era ziua mea de vizită la ea. Am dat peste o debandadă totală. Câinele lătra, copilul plângea și June Ann la fel.

— Poftim! Ține-o pe Feather, îmi zise ea imediat după ce-am descălecat.

Înainte să apuc să refuz, îmi puse bebelușul în brațe.

— Ce?... De ce?

Am luat-o cu stângăcie, neștiind ce să fac. Fețișoara îi era vânătă de plâns, iar mâinile și picioarele înțepenite.

¹⁴ Roman de Louisa May Alcott (n.tr.).

— Am nevoie de o pauză! strigă June Ann, coborând grăbită treptele de la cerdac.

— Stai! Nu știi să am grijă de un copil atât de mic.

Dar ea nu păru să mă audă. Ieși în fugă pe poartă și o luă pe poteca spre pădure. Și acum?

Am intrat cu fetița în coliba mohorâtă și am început să măsoz încăperea în lung și-n lat cu ea în brațe. Am fredonat fiecare cântec de care mi-am adus aminte, încercând s-o potolesc, și am mângâiat-o pe spate, dar ea continuă să urle, cu gura inconfortabil de aproape de urechea mea. Nu știi ce avea, dar un lucru era sigur: plămânii nu-i fuseseră afectați.

Mi se păru o veșnicie până fetița își epuiză toată energia. Mai tresăltă de câteva ori, apoi trupșorul i se relaxă și adormi pe umerii mei. Am așteptat cinci minute să mă asigur că nu se trezește, apoi am așezat-o cu atenție în leagăn și m-am dus s-o caut pe June Ann. Am găsit-o stând pe un bolovan la marginea pădurii, la o oarecare distanță, probabil ca să nu audă urletele lui Feather. Lacrimile îi brăzdau încă fața, lăsându-i dâre pe obrazii prăfuiți.

— Te simți bine, June Ann?

— Nu știu. Cred că da. Dar a trebuit să plec puțin de lângă ea. Așa plânge toată ziua și nu mai contenește. Nimic nu ajută. Știu că nu-i e foame și nici nu trebuie schimbată.

June Ann își șterse lacrimile ce continuau să cadă.

— Crezi că e ceva în neregulă cu ea? E bolnavă?

— Aș fi sugerat să cheme un doctor, dar aveam deja mai

multă minte.

— Nu, n-are febră, nimic de felul ăsta. E colică, bănuiesc. Dar mă irită îngrozitor s-o aud plângând și, când își dă seama că m-a supărat, se pune și mai tare pe plâns. O iubesc atât de mult, dar uneori... uneori aș da orice să tacă, să-mi pot aduna și eu gândurile.

— Îmi pare rău că ai atâtea neplăceri! Tare-aș vrea să te pot ajuta.

— Am luat mâna și am reținut-o o clipă într-a mea. Ea trase aer adânc în piept, de parcă s-ar fi umplut cu energie de la mine, apoi îi dădu drumul cu un suspin.

— Mulțumesc, Allie.

Mă lăasă de mână, se ridică și am pornit încet spre colibă.

— A venit Miss Ida, moașa, să ne vadă de câteva ori. Zice că e bine și că nu-i nimic în neregulă cu ea; atâta doar că are colică.

— Ți-a dat vreun sfat în privința ei?

— Mi-a spus s-o scarpin pe spate, dar nu ajută la nimic. O va ruga pe Miss Lillie să-i pregătească un leac.

— Foarte bine. Pot s-o aduc data viitoare când mai vin.

— Miss Ida crede că sufăr de depresia de după naștere. Zice că-mi va trece.

M-am hotărât să schimb subiectul, ca să-i mai abat puțin gândul de la copil. Speram că așa i se vor opri și lacrimile.

— Ce zici de ultima carte pe care ți-am adus-o?

— N-am terminat-o încă, dar până aici e foarte bună. Mi-ar plăcea să pot citi noaptea târziu, când mă ține trează

Feather, dar n-avem bani de cheltuit pe petrol de lampă.

Mi-am pus în gând să-i aduc și niște petrol. Cerul știe că nu foloseam prea mult ca să citesc noaptea. După ce căram lemne, mă ocupam de animale, pregăteam zilnic micul dejun și cina și îmi limpezeam hainele în chiuvetă, nu-mi mai ardea de citit. Mă băgam în pat la sfârșitul zilei și dormeam buștean, fără să-mi mai pese nici de liliacul ce traversa odaia de la un capăt la altul.

Am mai pălăvrăgit o vreme despre cărți și i-am spus de pisica sălbatică ce cutreiera prin pădure.

— Da, i-am simțit și eu mirosul de câteva ori și de atunci închid animalele peste noapte. Câinele meu latră de trezește și morții. Ar pune pe fugă o haită întreagă de pisici sălbatice.

În drum spre bibliotecă, m-am oprit pe la Mack. A trebuit să descalec și să-l aștept o vreme în cerdac până se strecură pe nesimțite dintr-un tufiș, ca un indian care ia prin surprindere un colonist. Eram atât de zdruncinată de împușcăturile auzite, de urletele copilului și de vestea că o pisică sălbatică se plimba în voie prin pădure, că am sărit în sus de trei coți când mă salută.

— Of! Ce m-ai speriat! am izbucnit.

— Bine, mulțumesc, mi-o trânti el înapoi. Dar tu?

Se așează pe trepte lângă mine, așteptând să ne tragem amândoi sufletul.

— Am venit să-ți spun că am fost ieri la biroul de la mină. A trebuit să sparg un geam ca să pot intra și, după tot

efortul ăsta, am găsit telefonul mort.

— Ai verificat fișierele cum te-am rugat?

— Sertarul pe care l-am deschis era plin de hârtii.

— Excelent!

— Ce pui la cale, Mack?

Clătină din cap, avertizându-mă să nu pun întrebări.

— Cât eram acolo cotrobăind pentru tine, a venit șeriful.

Mack nu păru surprins.

— Și ce i-ai spus?

— Adevărul. Că trebuie să dau un telefon. A fost destul de amabil să mă ducă la el la birou, dar pe mașină mi-a pus o grămadă de întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Unele legate de tine: de cât timp te cunosc și altele de felul ăsta. Altele legate de Miss Lillie. N-am vrut să spun prea multe, dar nici să dau impresia că ascund ceva. M-a dus în oraș și m-a lăsat să sun acasă de acolo.

— Hmm... nu-i a bună.

Îmi sări din nou țandăra.

— De ce nu-i a bună că am sunat acasă? Ai mei au tot dreptul să știe că sunt bine, chiar dacă stau cu o adunătură de mincinoși și băgăcioși și... și... mai știu eu ce.

Își puse o mână pe braț să mă liniștească.

— Mă bucur că ai sunat acasă, Alice. Nu la asta mă refeream. Dar precis că șeriful a pus pe cineva să supravegheze mina, din moment ce și-a făcut apariția atât de repede. *Asta* nu-i a bună.

— N-ar putea fi o coincidență? N-am văzut pe nimeni care să mă urmărească pe drum.

— Nu cred în coincidențe în ceea ce-l privește. Dacă are spioni care supraveghează mina, îmi va fi greu să ajung acolo.

— Sincer, nu mă interesează ce pui la cale.

Ceea ce era un lucru bun, mai ales că nici n-avea de gând să-mi spună.

— Și mai e ceva... fratele Corei, Clint, mi-a pus și el o grămadă de întrebări: de unde vin, ce caut aici. Când i-am spus că locuiesc în apropiere de Chicago, a devenit foarte bănuitor și a zis că acolo locuiesc toți gangsterii.

Mack râse în hohote.

— Mă bucur că te amuză. Ai să râzi și când va trage cu pușca în mine?

— Scuză-mă!

Își trecu mâna peste față, prefăcându-se că-și șterge zâmbetul.

— Mi se pare nostim că te crede gangster. Uită-te la tine! Ești ca o păpușă de porțelan din alea din Germania, cu părul blond, buclat și tenul de culoarea piersicii. Nu înțeleg cum ar putea Clint, șeriful sau oricine altcineva să te bănuiască de vreo intenție necurată.

Flirta cu mine sau mă lua peste picior? Nu mă puteam decide, dar asta îmi aduse aminte că mai voiam să-l întreb ceva.

— Spune-mi ce știi despre Ike Arnett.

— Ike? Mi-e ca un frățior mai mic. De ce?

— Ei bine, când am ajuns ieri acasă, „frățiorul” ăsta dădea iama la tine în dormitor, cotrobăind după geaca ta de vânătoare. Am avut impresia că e de multă vreme acolo. A spus că vrea s-o păstreze ca amintire de la tine. Și Lillie l-a lăsat s-o ia.

— Era haina mea preferată. Așa-mi trebuie dacă sunt mort!

— În plus, m-a invitat să merg sâmbătă cu el să-l aud cântând cu trupa.

Mack se ridică s-o mângâie pe Belle pe umăr și pe bot. Nu i-am zărit fața când întrebă:

— Și te duci?

— Dacă tu crezi că e în regulă, da. Pari să cunoști oamenii din Acorn mai bine ca mine.

— Ike e de treabă. Ar putea ajunge departe cu vioara lui, dacă ar avea noroc. Am încercat să-l ajut să ajungă la Nashville... asta înainte să mor, bineînțeles.

— Moartea ta le-a creat probleme multora, inclusiv mie.

— Du-te, Alice! Ai să te distrezi.

Cum am ajuns acasă, am pornit în căutarea lui Lillie. Voiam să-i spun de leacul pentru bebelușul lui June Ann. Am găsit-o sus în pat. Mă îngrijora s-o văd atât de palidă și trasă la față.

— Ți-e rău?

— Sunt doar ostenită, drăguță. Cum ți-a trecut ziua?

I-am povestit despre June Ann și micuța Feather.

— Da, a trecut pe-aici Ida să-mi ceară un leac pentru colici. Dacă ai timp mâine, poți să mă ajuți să-l pregătesc. Nu-i mare lucru, dar nu cred că mă pot descurca singură.

— Sigur, cu plăcere. Sunt mai îngrijorată pentru June Ann decât pentru fetiță. Plânge și ea la fel de mult ca Feather.

— Seamănă a depresie după naștere. Ida zice că June Ann suferă de așa ceva.

— Știi vreun leac care s-o ajute? În afară de un suflet cu care să schimbe o vorbă.

— Putem să-i pregătim și ei un tonic care s-o ajute.

— Nimeni din orașul ăsta stupid nu vrea s-o viziteze din cauza vrăjmășiei. Mă gândesc că pentru asta n-ai leac, nu?

— Acolo numai Iisus poate face ceva.

A doua zi dimineața se simți destul de puternică să se ridice din nou din pat. Am răsuflat ușurată. După micul dejun își pregăti „coșul de cules” și am ajutat-o să iasă să-mi arate grădina de plante medicinale.

— Aici am tot ce-mi trebuie pentru leacurile mele.

Arată spre un petec de pământ cu buruieni și tot felul de plante, străjuit de pietre.

— N-am avut putere să-l plivesc în primăvara asta, dar mai sunt și niște plante bune pe aici. Dacă-ți spun de ce-avem nevoie, ești bună să mi le culegi?

— Sigur că da.

M-am uitat mai întâi să nu fie vreun șarpe prin jur, căci zărisem unul târându-se prin iarbă zilele trecute în apropiere de cotețul găinilor. Ezitarea mea păru s-o

nedumerească pe Lillie.

— Ce te uiți așa? Crezi că are să sară ceva la tine să te muște?

— Am văzut un șarpe acolo prin iarbă, i-am zis, cutremurându-mă în timp ce arătam cu mâna.

— Nu-i decât un șarpe-panglică, drăguță. Nu-ți face niciun rău.

— De unde știi ce e?

— Pentru că am văzut o grămadă pe-aici, prin ogradă.

O grămadă? Asigurările ei nu reușiră să mă liniștească. Am scormonit cu un băț prin buruienile înalte, apoi am îngenuncheat pe iarba umedă cu coșul ei în mâini. Când m-am apropiat, am văzut că fiecare secțiune mai mică de plante era înconjurată cu o bordură din pietricele, la fel ca și întregul perimetru. Grădina trebuie să fi fost foarte frumoasă pe vremuri.

— Uite aici iarba mâțelor!

Arată cu vârful bastonului.

— Ne trebuie câteva frunze. Alături e izma. Să rupi câteva frunzulițe și să le miroși.

Aroma minunată mă făcu să salivez.

— Mmm... Ca o bomboană de mentă.

— Să fiu eu mai în putere, te-aș duce și la pădure să culegem ginseng și ghimbir sălbatic... dar nu mai sunt ca-n tinerețe. Va trebui să ne mulțumim cu rădăcini uscate. Am niște studeniță și coada-șoricelului uscată, dar nu se compară cu ierburile proaspete.

— Poate-mi arată Mack unde găsesc ce-ți trebuie. A dat și peste niște ciuperci sălbatice acolo în pădure.

— Hm... Poate. Dar acum nu-și vede capul de treburi.

Mă instrui să mai culeg una, alta, apoi îmi arată care erau ierburile bune și care buruienile.

— Buruienile trebuie smulse ca să nu înăbușe ierburile bune. Ele sunt ca ura și lăcomia, să știi. Și acestea, dacă n-ai grijă, pot să înăbușe toată mila și dragostea din inima unui om.

— Am să mă întorc când am vreme să-ți plivesc grădina, i-am promis.

Înainte să intrăm în casă, îmi arată un petec mare de pământ presărat cu frunze moarte și împânzit de buruieni.

— Aici ar trebui să fie grădina noastră de legume, dar Mack n-a avut timp să se ocupe de ea înainte să fie împușcat. Va trebui să o semănăm noi, dacă vrem să mai avem ce mânca.

Umerii mi se lăsară sub povara lopeților și a bulgărilor de pământ imaginari. Îi văzusem pe Wayne Larkin și pe cei din familia Howard și Sawyer arând, semănând și asudând să-și pună la punct grădina și mi se păruse o muncă trudnică. La ce mă angajasem când fusesem de acord să rămân?

După ce am cules destule ierburi, am ajutat-o să se întoarcă șontâc înăuntru, ca să amestece fiertura în cazanul ei negru de fier. Mă simțeam ca o vrăjitoare din *Macbeth* – „*Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare, Foc și clocot în căldare!*” – învârtind fiertura finală pe soba din bucătărie. În timp ce se

fierbea, Lillie îmi dădu mojarul și pistilul să pisez o mână de păstăi uscate cu semințe pentru a extrage din ele lichidul roșu-purpuriu.

— Sucul e pentru June Ann, zise ea. E o plantă căreia unii îi zic „buruiana de năduf”, pentru că alungă jalea și înverșunarea. Alții „floarea lui Ioan”, fiindcă trebuie culeasă pe douăzeci și patru iunie, de Sântion. Acu mi s-a terminat, dar poate mai culegem oleacă în iunie, dacă mă simt în stare.

Nu mi-o închipuiam destul de puternică să cutreiere pădurile ca pe vremuri, fapt ce mă întristă profund.

Am preparat cele două elixire și tocmai o ajutam să-și facă ordine prin atelier, când am dat peste un teanc de pagini bătute atent la mașină.

— Ce-s astea? am întrebat, frunzărind prin ele.

— Ceva la care am lucrat cu Mack.

— Parcă ar fi rețete.

— Asta și sunt. Mack s-a oferit să-mi bată la mașină rețetele cu leacuri precum cele pe care le-am pregătit azi. Zice că ar fi bine să dau mai departe tot ce știu despre tămăduirea oamenilor. Ne-am hotărât să scriem o carte groasă, plină cu leacuri băbești și alte cele. Ba a mai trezit și interesul unui mare profesor universitar. Dar după ce a fost împușcat, am fost prea obosită să lucrez singură la ea.

Am răsfoit un teanc de hârtii. Lillie avea o sută de ani. După moartea ei, toate aceste informații prețioase aveau să se piardă.

— Te-ajut eu, i-am zis. Sunt o dactilografă bună. Am să le bat eu la mașină, dacă vrei.

Mă învălui cu unul din zâmbetele ei știrbe, uriașe.

— Nici nu știi ce mare ajutor ar fi pentru mine, drăguță.

După prânz, Lillie se întinse să tragă un pui de somn. Mi-ar fi plăcut să fac și eu la fel, dar în schimb, m-am îmbrăcat în hainele de lucru și am ieșit să inspectez petecul de grădină. Știam căte ceva despre grădini, căci părinții mei cultivaseră de curând una în spatele casei parohiale. În ultimele două veri crescuseră legume pentru săracii din Blue Island și ca să facă supă pentru vagabonzii care cerșeau de mâncare la ușa noastră ca la restaurant. Acum însă, dacă voiam să mănânc, trebuia să mă fac și grădinar pe deasupra.

Știam că primul lucru de făcut era să întorc brazda și să plivesc buruienile, pregătind astfel terenul pentru semănat. Am dat peste o cazma în șură. Ca toate celelalte munci din Acorn, și aceasta trebuia făcută cu metode învechite. Lucram de douăzeci de minute și reușisem să destelenesc o suprafață de un metru pătrat și jumătate – alegându-mă cu niște bășici de toată frumusețea – când am auzit un glas de bărbat în spatele meu:

— Ai nevoie de ajutor?

L-am văzut pe Ike Arnett traversând ograda în direcția mea. M-am sprijinit de cazma cu un oftat.

— Cred că da. E mai greu decât mi-am închipuit.

— Nu ți-am spus să mă chemi oricând ai nevoie de

ajutor? Stai așa... ai niște murdărie pe față.

Își trecu degetul mare peste obrazul meu.

— Gata. S-a dus.

— Da, te-ai oferit să ne ajuți și e foarte frumos din partea ta. Dar în cazul ăsta, cred că ți-aș cere prea mult.

— Un lucru e sigur: cu cazmaua n-ai să faci prea mare lucru. Dar sunt bucuros să-l ar eu pentru tine. Mack avea un plug pe care-l folosea în fiecare an.

Porni spre sură țopăind de parcă ar fi avut arcuri la pantofi. Se întoarse cu un plugușor de mână, ca acela pe care-l folosea tata, și o greblă cu dinți rari. Grebla mi-o întinse mie.

— Poftim. Să nivelezi frumos pământul după arat.

— Mulțumesc. Nici nu știi ce ușurată mă simt să am ajutor. Adevărul e că nu prea mă pricep la grădinărit. Știu doar că, dacă nu pun la punct grădina, nici eu, nici Miss Lillie nu vom avea ce mânca.

— Ei bine, spre norocul tău, eu am lucrat în grădină de când am învățat să umblu în picioare.

Am lucrat cot la cot tot restul după-amiezii, stând la taclale și făcând haz de una, de alta. Ike îmi arată o rămă pe care o găsisese în timp ce ara și-mi explică de ce erau bune pentru grădină. Știa după nume toate păsările ce cântau în copacii de lângă pârau și se pricepea să imite trilurile fiecăreia. Era unul dintre cei mai voioși oameni pe care-i cunoscusem vreodată, fapt ce mă făcu să-mi dau seama cât de posomorât fusese Gordon tot timpul. Vina era

În parte a firmei de pompe funebre a familiei, în timp ce Ike era vesel și senin ca muzica lui din scripcă.

Am arat și am greblat grădina, pregătind-o de semănat, și la vremea cinei trupul mă durea în o mie de locuri.

— Întreab-o pe Miss Lillie unde ține cartofii de sămânță, zise el când ne-am dat înapoi să ne admirăm munca. Îi putem pune în pământ săptămâna viitoare. Poate mai are și alte semințe. Alma are niște răsaduri de roșii și ardei puse de ea. Bag mâna-n foc că le-ar da la schimb pe câteva ouă.

— Să semănăm și porumb, ce zici? Am văzut că toți de pe traseul meu seamănă porumb.

Își duse mâna la gură, ascunzându-și un zâmbet.

— Am putea... zise el încet. Dar porumbul acela nu-i pentru mâncat. E pentru fiert rachiu.

Râse. Și nu m-am putut abține să nu râd și eu.

Când am terminat, grădina era numai bună de semănat. Și-mi făcusem un prieten bun.

— Pe mâine la două? Întrebă el după ce am dus uneltele înapoi în șură.

— Abia aștept. Și îți mulțumesc încă o dată pentru ajutor.

M-am întors în casă cu un surâs ostenit pe față și am început să pompez apă pentru minunata, glorioasa și mult așteptata mea baie.

Capitolul 20

Sâmbătă după-masă, în timp ce mă îmbrăcam pentru întâlnirea cu Ike, am auzit un răcnet cumplit în fața bibliotecii, de parcă scăpase un balaur din codri, și acum amenința să devoreze întreg orașul. Am fugit în atelierul lui Lillie să mă uit pe geamul ce dădea în față. Nu era decât Ike, într-o camionetă șubredă și ruginită. Îi lipsea toba de eșapament și de fiecare dată când apăsa pe accelerație să tureze motorul, mașina începea să se hurduce și să facă zgomot. N-am reușit să-mi dau seama care era culoarea originală și modelul camionetei sub stratul de rugină, dar părea destul de veche să fie prima din seria asamblată de Henry Ford cu treizeci de ani în urmă.

Doar nu se aștepta să urc într-o asemenea epavă? Poate ar fi trebuit să mă prefac bolnavă. Dar nu mi se părea corect, după toată munca depusă de el în grădina lui Lillie. M-am repezit în dormitor să-mi pun ciorapii și pantofii, întrebându-mă în ce bucluc mă băgasem.

— Hei, ce frumoasă ești! făcu el când mă văzu coborând treptele bibliotecii.

— Mulțumesc. Nici tu nu arăți rău.

Obrazul chipeș îi era spălat și ras și își pomădase părul de culoarea paiului. Purta cămașă frumos călcată, papion și pantaloni de blugi curați. Îmi oferî brațul și mă conduse la

camionetă.

Mașina arăta și mai jalnic de aproape, cu apărătoarele lipsă și bara din față legată de carcasă cu sârmă de baloturi. Ike mă conduse la locul de lângă șofer, deschise portiera și mă luă de mână, ajutându-mă să urc. Scaunul nu era tapițat, nici capitonat, ci erau câteva perne acoperite cu o cuvertură din petice, ca aceea de pe patul lui Lillie. Mi s-a părut că zăresc și niște arcuri răzlețe ieșind printre perne și am regretat că-mi pusesem ciorapii cei buni.

— N-arată ea prea bine, dar ne va duce unde trebuie, zise Ike.

Eu una nu eram chiar atât de sigură. Și chiar de reușeam să urcăm muntele și să ieșim din văgăuna asta, până la destinație aveam să fiu surdă ca o buturugă. Geamul dintre cabina șoferului și remorca din spate n-avea sticlă.

Ike înconjură camioneta și sări la volan, pornind din nou motorul cu un hruit. Mașina se înecă și tuși, de zici că înghițise pe drum un catâr și i se oprise în gâtlej.

— Scuze că merge așa de rău, strigă el peste zgomotul din jur. N-o folosim prea des, că nu ne permitem să cumpărăm gazolină decât atunci când primim de lucru.

Era cu neputință să stăm de vorbă, așa că m-am relaxat și am încercat să admir peisajul. Am trecut pe lângă mina părăsită și prin orașul cu biroul șerifului, apoi ne-am continuat drumul până într-un orășel mai mic, aflat la câțiva kilometri distanță.

Evenimentul se dovedi a fi o nuntă oficiată într-o

bisericuță frumoasă, cuibărită în vale. Ike și pianistul cântară „Iată că mireasa vine”, când aceasta păși pe interval. Apoi invitații aduseră caserole cu mâncare și le aranjară pe masa din curtea bisericii. Era o după-amiază minunată, așa că masa și scaunele fuseseră amenajate afară pe iarbă. Munții din jur alcătuiau un decor feeric.

Ike li se alătură celorlalți muzicanți ce-și acordau instrumentele pe o scenă ridicată de curând pe pajiște. Mirosea strașnic a lemn proaspăt de construcție.

— Ce vârstă crezi că au mirele și mireasa? am întrebat, în timp ce el ciupi câteva coarde. Par adolescenți.

— Asta și sunt. Lumea pe-aici se căsătorește înainte de douăzeci de ani.

— Dar tu, Ike? Pari să ai mai mult de douăzeci de ani.

— Douăzeci și patru. Dar însurătoarea mi-ar strica socotelile cu cânta tul.

Îmi făcu cu ochiul.

— Faye mi-a spus că aș fi considerată fată bătrână pe aici. Am douăzeci și doi de ani.

Clătină din cap, prefăcându-se îngrozit.

— Nu știu ce-i cu câmpenii ăia de unde vii tu, dar să fi locuit în Kentucky, te-ar fi înhățat demult cineva.

— Hei, treci la treabă! strigă cântărețul la banjo. Ne plătesc ca să cântăm, ai uitat?

— Pe curând.

Ike îmi mai făcu odată cu ochiul. Începeam să mă familiarizez cu acest gest al lui, care nu mi se părea deloc

lipsit de farmec.

Trupa începu să cânte și muzica splendidă se dovedi atracția principală a evenimentului. M-am uitat cum dansau cu toții, bătând din palme și dând din picioare și n-am rezistat să nu zâmbesc toată după-masa. Când mai lua câte o pauză, Ike se așeza lângă mine și stăteam de vorbă. La căderea serii, și-a luat o pauză pentru cină și am mâncat pui fript și am băut cidru împreună.

— Ești atât de talentat! i-am spus. N-ai putea să pleci din Acorn undeva unde să te plătească mai bine pentru ceea ce faci?

— Mack s-a oferit întotdeauna să mă ajute să ajung la Nashville. Mi-a zis că are niște cunoștințe pe-acolo, dar a trebuit să-l refuz.

— De ce?

— Pentru că mama lui a fost o Larkin.

— Of, pentru Dumnezeu! Cum poți lăsa un amănunt ridicol ca ăsta să-ți stea în cale când e vorba de un trai mai bun? De muzică? De pasiunea ta?

— Ai văzut cum o tratează lumea pe June Ann pentru că s-a măritat cu un Larkin. Dacă m-aș fi dus în nord cu Mack, ar fi fost un drum fără întoarcere. Familia Arnett nu m-ar mai primi înapoi. Sunt atât de convinși că Larkinii au găsit comoara, că s-ar fi gândit că am furat și eu o parte din bani. Desigur, acum că Mack a murit, nu mai contează. Nu știu pe nimeni în Nashville și n-am destui bani să merg pe cheltuiala mea.

— Să înțeleg că acum îți pare rău că i-ai refuzat oferta?

— Cred că da.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de deprimat. Mai luă câteva înghițituri de cidru și zise:

— Căuta și el harta comorii, să știi.

— Harta comorii? Cine?

— Mack. Mi-a spus odată că vrea s-o găsească ca să împartă banii între cele două familii și să facă pace. Țsta ar fi fost și biletul meu spre Nashville... fără doar și poate. Dar apoi a murit.

— Cine crezi că...

M-am oprit brusc înainte să mă scap să-l întreb cine credea el că-l împușcase pe Mack. Uitasem că lumea știa de accident de vânătoare.

— Cine cred că... ce? făcu Ike.

Trebuia să gândesc rapid.

— Cine crezi că va avea grijă de Lillie acum, că Mack nu mai e? Eu n-am cum să rămân în Acorn la nesfârșit.

— Țsta-i mare păcat! Ne-ar prinde bine o fată deșteaptă și frumoasă ca tine să ne mai însenineze orașul. Cum să te facem să rămâi?

Mă luă de mână și m-am bucurat că lunga baie în cadă reușise să mă scape de negreața de sub unghii. Un fior ușor mă străbătu din cap până-n picioare când îmi strânse blând palma. Flirta din nou. M-am hotărât să-l descurajez apelând la simțul practic.

— Pentru început, va trebui să modernizați orașul. Să

introduceți curent electric și instalație de apă în toate locuințele. N-ar strica niciun frigider și o mașină de spălat cu centrifugă. Și o sobă adevărată, din alea în care nu trebuie să pui lemne din cinci în cinci minute ca să întreții focul. Și telefon.

Aș mai fi adăugat și o cadă cu robinet de apă caldă, dar mi se părea un lucru prea personal.

— Măiculiță Doamne, ce mai listă!

— Trebuie să mă crezi o răsfățată că-mi doresc toate astea.

— Ești sinceră. Sunt lucruri care cred că le-ar plăcea și oamenilor de-aici, dar n-are cum să-ți lipsească ceva ce n-ai avut niciodată.

— A trebuit să mă adaptez în mai multe privințe de când am venit aici. Îmi lipsește și radioul.

— Un unchi de-al meu avea radio pe vremea când era deschisă mina și mergeam la el să-l ascult. În fiecare sâmbătă seara când nu cântam cu trupa, ascultam amândoi *Grand Ole Opry*¹⁵ din Nash viile. Țin minte că am auzit ceva muzică pătimăș cântată de o trupă de vioriști pe nume *Băutorii de compoturi*.

— Pe-asta ai născocit-o tu! Nu există așa nume!

— Ba nu, duduie, n-am născocit-o. E adevărul gol-goluț. O altă preferată de-a mea era *Vânătorii de oposum*.

Nu m-am putut abține să nu râd, și Ike mi se alătură și el.

— Trupa ta cum se cheamă?

¹⁵ Emisiune radio săptămânală de muzică country (n.tr.).

— I-am schimbat numele de câteva ori, după cum au venit și-au plecat cântăreții. Acum ne numim „Băieții de pe Pârâul Fermecat”.

— E un nume frumos. La ce alte evenimente mai cântați?

— Oriunde e nevoie de muzică. Dacă mai ești aici la vară, vom avea câteva botezuri și adunări de trezire spirituală. Și niște dansuri populare. Ai să ne auzi destul de des.

— Adunări de trezire spirituală? Sună interesant.

Citisem doar în cărți despre așa ceva. Biserica tatălui meu era prea respectabilă pentru asemenea adunări. Deși când vedeam lumea moțând duminica la slujbă, mă întrebam dacă nu cumva i-ar prinde bine și bisericii noastre puțină trezire de modă veche.

— Sper să rămâi, Alice. Mi-ar plăcea să te pot duce cu mine peste tot.

— Am răspuns cu un zâmbet, având destulă minte să nu mai fac nicio promisiune pripită de data asta.

Când își luă din nou pauză, stelele sclipeau deja pe cerul senin. Se așeză turcește pe iarbă în fața mea și-mi luă mâinile într-ale lui. Știa cum să privească în ochi o fată ca să-i facă inima să stea în loc.

— Ce n-aș da să nu trebuiască să cânt, ci să dansez cu tine! zise el.

Cum ar fi fost să dansez cu Ike Arnett? Era atât de înalt și de puternic. Nu trebuia decât să-mi închipui brațele lui vânjoase cuprinzându-mă după mijloc și inima începea să-mi bată nebunește. Nu țineam minte să fi avut probleme cu

inima când ieșisem cu Gordon, dar în romanele de dragoste întâlneam tot timpul inimi care fremătau, tresăltau sau băteau ca o tobă. Totul în seara aceea era ca o scenă desprinsă dintr-un roman – adierea caldă a vântului, stelele sclipind pe cer, luna argintie, fericiții însurăței. Iubirea plutea în aer, făcându-mă necugetată.

— Nu te poți cere de la un cântec, ca să putem dansa?

Zâmbetul lui strălucea mai tare ca luna.

— Pentru dumneata, frumoasă domnișoară, m-aș cere de la toate cântecele!

— Ba să nu faci una ca asta! am râs.

— Mă duc să stau de vorbă cu Sam.

Se ridică grăbit și l-am văzut îndreptându-se spre cântărețul bărbos de la banjo. Mi-am dat seama după zâmbetul uriaș al acestuia că răspunsul era da.

— Mai cântăm câteva melodii, zise Ike când reveni, și apoi mă întorc după tine. Să nu dansezi cu nimeni între timp. Îmi promiți?

— Îți promit. Am să te aștept.

Câțiva flăcăi mă invitaseră deja la dans, dar arătasem spre Ike, explicându-le că sunt cu el.

Am ascultat cu înfrigurare crescândă următoarele melodii. Apoi, în timpul introducerii la cântecul lui Poster „I Dream of Jeannie with the Light Brown Hair”¹⁶, Ike lăsă jos vioara, sări de pe platformă și mă luă pe sus.

Inima mea își uită orice ritm obișnuit. Mai dansasem și cu

¹⁶ Visez la Jeannie cea cu părul șaten (n.tr.).

Gordon, desigur, dar cu el nu simțisem niciodată așa ceva. Ike mă strângea în brațe. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Mâna lui caldă o strângea pe a mea. Era un dansator excelent, simțind muzica în fiecare por al trupului și m-am lăsat condusă de el, cum îl lăsa Belle pe Mack să o conducă. Era destulă electricitate între noi să lumineze întreg Acornul și să alimenteze o mie de mașini de spălat. Mulțimea observă și se opri să ne privească. La sfârșitul cântecului, oamenii aplaudară.

Ike se aplecă să-mi sărute mâna, apoi îmi dădu drumul.

— Mulțumesc, frumoasă domnișoară, îmi șopti el la ureche.

Alergă înapoi la platformă și-și luă vioara. M-am întors la locul meu cu senzația că nu mai știam nici să umblu. Obrajii îmi dogoreau ca un cuptor. Trupa își relua ritmul, cântând alte melodii săltărețe, în timp ce eu nu mă mai puteam opri din zâmbit. Era captivant să-l privesc cântând. Punea atâta pasiune în ceea ce făcea. Am recunoscut pe chipul lui aceeași desfătare pe care-o simțeam și eu când mă aflam într-o bibliotecă, savurând mirosul de piele, hârtie și cerneală, înconjurată de cărți – de cele preferate, pe care le iubeam sau de povestiri cu totul noi ce-și așteptau rândul să fie descoperite și explorate.

Aș fi dat orice să nu se mai sfârșească seara aceea. Când Ike și ceilalți muzicanți își împachetară instrumentele, am văzut că era obosit. Părul de culoarea paiului îi era înnegrit de sudoare, păstrând urmele degetelor pe care și le trecuse

prin el. Își dăduse jos papionul și-și descheiase gulerul de la cămașă.

— M-am distrat tare bine, Ike. Mulțumesc frumos că m-ai invitat.

— Îmi pare rău că n-am putut să-mi petrec mai mult timp cu tine.

— Știu. Dar n-aș fi vrut nici să ratez ocazia de a te auzi cântând.

Ne-am dus mână în mână la camionetă. Îmi deschise și de data asta portiera și mă ajută să urc. Era mai galant decât fusese Gordon vreodată, ca să nu mai vorbesc de Mack, când mă ajutase să urc pe cal - și Mack era cel civilizat, cu facultate.

Ike trecu de cealaltă parte la volan.

— Nu vom putea vorbi prea mult la întoarcere, zise el, așa că vreau să-ți spun acum ce bine a fost să te știu aici în seara asta, privindu-mă și ascultându-mă. Ai fost cea mai frumoasă dintre toți, mai frumoasă chiar decât mireasa. Toată seara am sperat că ai să mă lași să te sărut.

Inima începu să-mi bată din nou nebunește. Acasă, fetele cuminți nu se sărutau de la prima întâlnire. Dar cum Ike și cu mine lucraserăm deja o după-amiază întreagă la grădina lui Lillie, mi-am zis că eram la a doua.

— Poți să mă săruți, i-am zis cu glas înecat.

Se apropie și îmi luă fața în mâini - îmi plăcea scena când eroul lua în mâini fața iubitei în romane. Îi urmărisem toată după-masa degetele talentate și sensibile dansând pe

corzile viorii și-mi părură fermecate. Acum aceleași degete fermecate îmi mângâiau chipul. Se aplecă să mă sărute.

Sărutările lui Gordon fuseseră întotdeauna civilizate, chiar și la un an de când ieșeam împreună, de parcă n-ar fi uitat nicio clipă că eram fata pastorului. Sărutul lui Ike numai civilizat nu se putea numi. Era palpitant și plin de pasiune ca muzica lui, dar nu abuză de situație. Dură doar atât cât să mă stârnească... și să mă facă să tânjesc după mai mult.

Se dădu înapoi și mă privi.

— Mulțumesc, Alice. Îmi vine să chiui de bucurie, dar mă tem să nu trezesc tot orașul.

Porni camioneta – ceea ce probabil trezi oricum orașul – și mă duse acasă. Știam că nu putea vorbi pe drum, așa că m-am mutat pe scaun să fiu mai aproape de el. El zâmbi și mă cuprinse cu brațul pe după umeri.

Treizeci de minute mai târziu, intram huruind în Acorn. Lăsă motorul pornit și mă conduse la ușa bibliotecii.

— De data asta nu te mai sărut, că nu vreau să ne bârfească tot orașul până în zori, zise el, trăgându-mi cu ochiul. Ești de acord să ne mai vedem, Alice?

— Cu mare plăcere.

— Mulțumesc. Atunci... noapte bună.

— Noapte bună, Ike.

Am plutit în casă și apoi pe scări în sus, spre dormitor. Aveam destulă minte să știu că nu putea fi dragoste într-un timp atât de scurt. Dar orice ar fi fost, era minunat.

Capitolul 21

Trecuseră aproape patru săptămâni de la venirea mea în Kentucky. Patru săptămâni întregi! Cea mai lungă perioadă petrecută departe de casă din viața mea. În unele privințe îmi era dor de casă, dar nu atât de tare cum crezusem că-mi va fi când mă despărțisem de părinții mei din Blue Island. Îmi lipseau facilitățile moderne, desigur, și mâncărurile făcute de mama. Și îmi era dor de prietena mea, Freddy. Ardeam să-i povestesc despre cele întâmplate, inclusiv despre întâlnirea cu Ike Arnett și sărutul lui amețitor. Duminică noaptea în pat i-am scris o scrisoare lungă, dar mi-am dat seama cât de egoistă eram să-i descriu aventurile mele, când ea nu se putea mișca de-acasă, ținută fiind de postul ei de profesoară și de îngrijirea mamei bolnave. Dacă învățasem ceva în timpul șederii mele aici, învățasem ce obositor era să te ocupi de o gospodărie și să ai grijă de cineva cu sănătatea șubredă – colac peste pupăză, Freddy mai preda și la școală zilnic, făcând față nevoilor a zeci de copii.

N-am expediat scrisoarea. În trecut fusesem egoistă în relația mea cu ea, dar acum m-am decis ca, după ce mă întorc acasă, s-o mai ajut din când în când să aibă grijă de mama ei, ca să poată ieși și ea să se distreze.

Ike se întoarse luni să terminăm semănatul în grădină.

Spre surprinderea mea, ni se alăturară și alți localnici, inclusiv Marjorie și Alma, care ne ajutară după lucru în acea după-amiază.

— Cu toții o iubim pe Miss Lillie, zise Alma, înfigând în pământ unul din răsadurile ei de roșii. Măcar atâta putem face, să-i dăm o mână de ajutor.

Era plăcut să fac un pas în spate și să admir grădina terminată. Regretam puțin că trebuia să plec înainte de secerișul de toamnă – nu și că voi rata sarcina grea și istovitoare de a pune roșii și fasole verde la borcan.

Măști m-am dus la coliba lui June Ann să-i duc cele două tonice pe care i le pregătisem cu Miss Lillie. Tonică – așa le numise ea. „*Poțiuni* sună prea vrăjitoresc”, mi-a explicat, „și nu sunt decât leacuri băbești transmise de la o generație la alta”.

Când am intrat cu Belle în poiana unde se afla coliba lui June Ann, am zărit-o afară la câmp săpând un rând de porumb. Avea fetița legată la piept cu o frânghie din șal croșetat. Auzind lătratul câinelui, îmi făcu cu mâna, dar în loc să vină spre casă, își continuă lucrul. Am descălecat și am pornit spre ogor să stau de vorbă cu ea.

— Muncești din greu, June Ann, i-am spus când am ajuns în dreptul ei.

— Mie-mi spui!

Continuă să taie buruienile cu săpăliga.

— Tocmai am semănat grădina lui Miss Lillie și știu din proprie experiență că menținerea unei suprafețe de

mărimea asta e o muncă prea grea pentru o singură persoană.

Ogorul ei era de trei ori mai mare decât al lui Lillie și nu născuse decât de două săptămâni. Eram furioasă pe familiile Larkin și Arnett că nu o ajutau.

— O singură persoană e tot ce am, zise ea și i-am simțit oboseala din glas.

— Ai vreo idee când se întoarce Wayne?

— Nu știu. S-ar putea să fie plecat luni de zile.

Își dădu jos pălăria și-și șterse sudoarea de pe frunte. Părul roșcat îi strălucea ca focul sub razele soarelui.

— Dar a zis că vine pân la seceriș.

Până atunci trebuia să facă singură toată treaba și să-și petreacă nopți nedormite cu fetița nou-născută. Nu mă miram că era disperată.

— Ce-ar fi să intri să te odihnești puțin? Ți-am adus încă o carte. Și Miss Lillie a pregătit tonicul pentru Feather. Ți-a făcut și ție unul, ca să-ți treacă depresia de după naștere. Și mai am o mică surpriză pentru tine.

Speram să se mai înveselească puțin văzând uleiul de lampă.

— Să termin mai întâi rândul.

Se aplecă să sape mai departe. Fetița se foi în marsupiul improvizat și scoase câteva scâncete convulsive.

I-am smuls săpăliga din mâini.

— Îl termin eu. Oricum am niște bășici cât roata carului. Tu stai jos și odihnește-te oleacă! Am impresia că se

trezește și Feather.

— Nu-ți pot pretinde să lucrezi în locul meu.

— Nu-mi pretinzi nimic. Insist. Și pe mine m-au ajutat alții cu grădina lui Lillie, așa că nu fac decât să întorc favoarea.

— Îți rămân profund îndatorată, Allie.

Dezlegă șalul, îl întinse pe jos și se așează pe el să alăpteze bebelușul. După ce am terminat rândul de porumb, ne-am întors în colibă, unde i-am dat lui Feather o lingură din tonicul lui Lillie. June Ann luă și ea o doză din al ei.

— Pfui! Ce groaznic e! L-ai gustat, Allie?

— Nu. Dar am ajutat-o pe Miss Lillie să-l pregătească. Și ți-am mai adus ceva.

— Am întins vasul cu untdelemn. Îl turnasem din lampa din dormitorul lui Mack, fiind mult prea obosită să citesc noaptea în pat.

— Dacă te ține Feather trează, măcar acum poți citi cartea pe care ți-am adus-o!

Își puse capul pe umărul meu și plânse.

— Ești singura prietenă pe care-o am pe lume!

Am stat atât cât mi-am putut permite, apoi mi-am continuat traseul pe la familia Sawyer și pe la școală. Când am intrat în sala de clasă, am găsit-o pe jumătate goală.

— Unde sunt toți? am întrebat-o pe profesoară.

— Întotdeauna pierdem elevi primăvara. Părinților le trebuie ajutor la semănat. Aud că e și epidemie de pojar. Tu ai avut?

— Da, demult.

Eu și Freddy ne îmbolnăviserăm deodată, scoțându-i din minți pe toți de pe linia comună de telefon cu convorbirile noastre zilnice.

Maggie Coots mă aștepta la colibă cu ceai și biscuiți cu gem. Ne-am așezat și am îndrugat câte-n lună și-n stele, așa cum făceam și cu Freddy.

— Îl știi pe Ike Arnett? am întrebat-o în timp ce-mi turnam a doua ceașcă de ceai. E cam de-o vârstă cu mine și cântă la vioară.

— Nu cred. De ce?

— Am ieșit cu el sâmbătă să-l aud cântând cu trupa la o nuntă.

— Aha! După zâmbet, aș zice că te-ai distrat de minune.

Avea dreptate. Amintirea acelei zile mă făcea să zâmbesc.

Oare din cauza muzicii sau a lui Ike – sau poate și una, și alta?

— Da, m-am distrat bine. E tare simpatic și are un talent la muzică... în plus, îi place să citească.

— Dacă te-ai vedea cum zâmbești!

Mai și roșeam pe deasupra.

— La cât am de lucru zilnic, mi-a picat bine o ieșire.

— Cu un tânăr chipeș?

— Da, cu un tânăr chipeș, am zis râzând.

— Acasă, în Massachusetts, lumea a fost tare surprinsă când le-am scris că m-am îndrăgostit de un bărbat din

Kentucky. Sunt atât de ignoranți în privința oamenilor de-aici, de la deal. Nu puteau pricepe cum s-a îndrăgostit o fată școlită ca mine de un simplu miner. Dar Hank era inteligent și simpatic ca tânărul tău. Și chipeș pe deasupra.

— La mine nu-i vorba de îndrăgostit, am intervenit repede. Ike mi-a dat de înțeles că nu-și caută nevastă, iar mie nici prin gând nu-mi trece să-mi caut bărbat. Îmi place să lucrez la biblioteca din Acorn, dar nu cred că m-aș putea stabili aici definitiv, ca tine.

Maggie mă amenință cu degetul.

— Niciodată să nu spui niciodată, Alice!

Ultima oprire era la cabana lui Mack, unde am mai lăsat niște merinde. I-am adus și o scrisoare sosită pe adresa bibliotecii care-l avea ca destinatar pe domnul Leslie MacDougal. La expeditor avea o adresă din Washington, DC. Eram curioasă ce conținea, desigur, dar Mack o băgă în buzunar fără niciun comentariu.

— Ai puțin timp să stăm de vorbă? întrebă el. Am pus niște friptură pe foc și trebuie să stau cu ochii pe ea.

Am descălecat și l-am urmat la focul de tabără din luminiș. Belle veni și ea, ținându-se după el ca o ibovnică. O oală mică și neagră clocotea pe jăratec și conținutul ei mirosea îmbietor. Mack scormoni în foc și mai puse o buturugă cu un aer de cunoscător.

— Ia loc! zise el, arătând spre cercul de bolovani. Nu acolo, în partea asta, Alice, să nu-ți bată vântul cenușa în față.

M-am așezat și mi-am întins degetele să le încălzesc la foc. După-masa se făcea cam răcoare în pădure, după ce cobora soarele în spatele dealurilor. Mack rămase în picioare, periind-o energic pe Belle. Speram să-i curețe și copitele, așa cum mă învățase Cora.

— Cum a mers întâlnirea cu Ike Arnett? Întrebă el fără să-și ridice privirea.

— Foarte bine... Mă mir că ți-ai adus aminte.

— Mi-ai cerut recomandări, așa că am vrut să mă asigur că n-a făcut nimic care să mă facă să regret că mi-am dat consimțământul.

Părea la fel de înțepat ca tata când mă interoga în privința băieților.

— A fost un adevărat gentleman. A cântat la vioară cu trupa, iar eu l-am ascultat. M-am simțit bine.

Trebuia să schimb subiectul înainte să mă surprindă roșind și zâmbind cu gura până la urechi cum făcusem cu Maggie.

— Apropo, Ike mi-a spus că a refuzat oferta ta de a merge la Nashville din cauză că mama ta e o Larkin. Știi asta?

— Nu mi-a spus-o niciodată.

În timp ce vorbeam, urmăream cu privirea caraghioslăcurile lui Belle. De fiecare dată când Mack se oprea din periat, îl înghiontea cu botul, îmboldindu-l parcă să-și reia activitatea. Pisica bunicii obișnuia să facă la fel când se voia mângâiată.

— Mi-a spus că ai încercat și tu să dai de harta comorii aceleia misterioase pe care o caută toată lumea. E adevărat? Chiar crezi că există?

— Nu știu. S-ar putea ca toată povestea cu comoara îngropată să fie doar o legendă. Am încercat o vreme să-i dau de urmă, sperând să fac pace și să pun capăt vrăjmășiei. Dar n-am avut noroc.

— Nu înțeleg vrăjmășia asta. Nu văd ce rost are respingerea lui June Ann și Wayne. Doar nu schimbă cu nimic faptul că sunt soț și soție.

— Familiile speră că, dacă vor vedea alți tineri ce li s-a întâmplat lor, nu vor mai cuteza să treacă peste limitele impuse de vrajbă.

— Ridicol. Singura descurajată e biata June Ann. De ce nu pot să se înțeleagă oamenii și să se ajute unul pe altul? Când Ike și cu mine ne-am apucat să semănăm grădina lui Miss Lillie, au venit o grămadă de orășeni să ne ajute... din ambele clanuri, între timp, June Ann stă acolo singură cuc, săpând porumbul cu copilul legat la piept.

— Asta pentru că tu și Miss Lillie nu sunteți nici Larkin, nici Arnett. Familiile se vor da peste cap să se arate cât mai grijulii și generoase cu cei din afara clanului.

— Și la înmormântarea ta au venit cu toții, deși ești Larkin.

— Asta-i altă socoteală. Eram mort. Singurul Larkin care valorează doi bani e unul mort... lucru valabil și pentru cei din familia Arnett.

Mack înghionti ușor iapa, împingând-o la o parte.

— Gata, Belle. Destul. Du-te să paști iarbă!

Se lăsă pe vine să amestece tocana, apoi se așeză lângă mine.

— Clanurile astea se războiesc de șaizeci de ani. Nu prea sunt șanse să se împace curând.

— Și în tot acest timp June Ann suferă de singurătate.

— Da. Și cu cât le spui mai multor oameni despre ea, cu atât se vor teme și mai mult tinerele generații să încalce granița dintre familii.

— Atunci nu fac decât să înrăutățesc lucrurile?

Mack ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că se pot înrăutăți mai mult de-atât.

Belle păși sfioasă în spatele lui, ciugulindu-i ceafa. El o împinse la o parte.

— Ce te-a apucat? Du-te de-aici sau te leg!

Nu m-am putut stăpâni să nu râd.

— Când am ajutat-o pe Lillie să facă tonicul pentru June Ann și pentru fetiță, am găsit notițele pe care le-ai bătut la mașină pentru ea... remediile și leacurile ei băbești. M-am oferit să bat eu restul.

— Chiar ai fi dispusă să faci asta?

— Bineînțeles. Sunt o dactilografă bună. Și rapidă, pe deasupra.

— Mi-ai luat o piatră uriașă de pe inimă, Alice. Se spune că atunci când moare un bătrân, e ca și cum ar lua foc o bibliotecă. Am o cunoștință la universitatea de stat care e

interesată să-i publice culegerea. Ar fi o contribuție valoroasă la istoria și folclorul din Kentucky.

— Mă bucur să fiu de ajutor. Dar știi cumva unde-i familia lui Lillie? Sunt îngrijorată că nu va fi cine să se ocupe de ea după plecarea mea. Aș vrea s-o ajut să ia legătura cu cineva.

— Am făcut niște investigații înainte să fiu împușcat. E greu să obții vreo informație personală de la Lillie.

— Mie mi-a povestit câte ceva despre trecutul ei.

— Foarte bine. Poate reușești s-o faci să vorbească în timp ce lucrezi la carte. Și mie mi-ar plăcea să iau legătura cu ai ei, dar nici nu știu de unde să încep.

— Ai cunoștințe la Washington? I-am întrebat, amintindu-mi de scrisoarea pe care o primise. Se încruntă la mine, de parcă mi-aș fi băgat nasul unde nu-mi fierbe oala, așa că am adăugat repede:

— Dacă ai, le-ai putea ruga să facă rost de informații de la registrul de recensământ al Statelor Unite. Va trebui să știm statul și districtul în care a locuit fiul ei, dar recensământul ne-ar putea conduce la o adresă.

— Adevărul e că am o prietenă bună care locuiește în zona aceea. Vezi dacă poți s-o faci pe Lillie să-ți spună mai multe despre fiul ei, Buster. Poate ne ajută prietena mea să dăm de el.

— Știi cumva dacă mai are și alți copii?

— Nu prea vorbește despre viața ei. Singurul copil de care a pomenit vreodată e Buster. Și el trebuie să aibă

acum pe la vreo șaptezeci sau optzeci de ani, dacă mai trăiește.

— Dumnezeule mare! Trebuie să-i dăm zor atunci.

Scormoni din nou în foc, și aroma tocăniței îmi gâdilă nărilor.

— Mmm, ce bine miroase! Ce e?

— Vrei puțin? Cred că-i aproape gata. Numai să se înmoaie cartofii și putem mânca.

— Am privit bănuitoare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-ai pus în ea?

El luă lingura și învârti în mâncare, arătându-mi conținutul.

— Cartofi, morcovi... ceapă, niște roșii din conservă...

— Și carne. Văd și niște bucăți de carne. Ce e?

— Tare bănuitoare mai ești!

Zâmbea cu gura până la urechi. Arăta atât de altfel acum, că își tăiasse barba și i se vedea fața. Și gropița din obraz. Bărbatul păros de la început ar fi arătat mai în largul lui aici, în pădure – în timp ce noua variantă dichisită s-ar fi potrivit de minune acasă, la masa de birou din bibliotecă.

— N-ai auzit vorba „Calul de dar nu se caută la dinți”? făcu el.

— Ba da. Dar Lillie mi-a dat într-o seară veveriță fără să-mi spună.

— Pun pariu că avea gust bun. Asta nu-i veveriță... e iepure. Am pus câteva capcane.

Trebuie că mă văzu strâmbându-mă, că începuse să râdă și

zise:

— Nu te mai uita așa la mine! Preferi să mor de foame?

— Hai s-o lăsăm baltă, i-am zis, fluturând din mâini. Nu mi-e foame. Dar îți mulțumesc oricum... Spune-mi mai bine de cât timp o cunoști pe Lillie.

— Din ziua când am venit pe lume. Mama a murit la naștere. Lillie mi-a fost moașă și cred că s-a simțit vinovată. Mi-a spus că mama a pus-o să jure că va avea întotdeauna grijă de mine și că nu mă va lăsa să lucrez nicio zi în mină. S-a ținut de cuvânt... de aceea trebuie să-mi termin treaba și să mă întorc acasă. Eu ar trebui să am grijă de ea.

— Și tatăl tău?

— A murit într-un accident de mină pe când aveam trei ani.

— Și clădirea bibliotecii? A fost a părinților tăi? Arată mult mai bine decât celelalte case din Acorn.

— A fost construită de străbunicul Larkin. Băiatul lui, bunicul din partea mamei, era încă în viață când am rămas orfan și m-a lăsat să mă mut în ea cu Lillie. Înainte locuiam în cabana unde stau acum.

Mi-am dat seama că discuția îl stânjenea. Se ridică, luă o furculiță de pe masa de piatră și o înfipse într-un cartof.

— Sunt gata. Sigur nu vrei să rămâi să servești niște tocană?

— Foarte sigur. Trebuie să mă întorc în oraș. Maggie Coots zice că-i primejdios să umblu pe întuneric din cauza pisicilor sălbatice.

Mi-am rotit privirea prin jur, căutând ceva pe ce să mă cațăr ca să ajung la scăriță. Masa de piatră părea potrivită. Am apucat-o de căpăstru pe Bel le și am dus-o până la ea să încălesc fără ajutorul lui Mack. Acesta ne conduse până la pârau.

— Ne vedem peste câteva zile, da? făcu el.

În timp ce ne pregăteam de plecare, singurătatea păru să-l învăluie ca pe June Ann și pe Maggie.

— Da, am să mă întorc. Vrei să-ți aduc o carte de citit?

— Nu... Spune-i lui Lillie că o iubesc.

A doua zi n-aveam de mers pe traseu, așa că m-am oferit s-o ajut pe Lillie la carte.

— Nu azi, drăguță, îmi zise ea din pat. Nu mă simt în stare.

Momentele ei de slăbiciune mă nelinișteau. Părea tot mai fragilă pe zi ce trece. Știam că n-avea să trăiască o veșnicie, dar nu voiam să moară încă. Începusem să îndrăgesc personalitatea ei tăioasă și eram hotărâtă să-i bat la mașină cartea cu remedii naturale. Știam cât de mult însemna pentru ea și voiam să-mi aduc și eu contribuția la acest proiect important de restaurare.

— Rămâi în pat; mă duc să instalez mașina de scris a lui Mack în odaia mea. Numai să mă obișnuiesc cu scrisul, că mă descurc și singură până nu dau peste vreun cuvânt pe care nu-l pot descifra.

Munca se dovedi mai grea decât îmi închipuisem. Am descoperit că Lillie avea mai multe caiete, nu unul singur,

toate cu file fărâmicioase de culoare ivorie, vechi de zeci de ani. Trebuia să fiu extrem de atentă să nu se rupă hârtia, făcându-se praf ca frunzele uscate. Scrisese rețetele și instrucțiunile în creion și multe cuvinte erau pătate, șterse sau neclare. Am găsit locul unde se opriese Mack și am constatat cu stupeoare că era încă la primul caiet.

Am bătut câteva ore la mașină, folosind același format ca el. Pe la mijlocul dimineții am dat peste un cuvânt pe care nu-l înțelegeam nici în ruptul capului. M-am dus în odaia lui Lillie pe vârfuri, să n-o deranjez, dar ea deschise ochii și întreabă:

— Ce-i, drăguță?

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg ce scrie aici. Ce-i cuvântul ăsta?

Se chiori un moment la pagină.

— Scrie „Alifia lui Sam”. Asta e rețeta lui. Era vizitiu pe plantația stăpânului său și se pricepea de minune la cai. Pregătea alifia asta de fiecare dată când un cal nu era în apele lui. Fac și ei reumatism, să știi. Ca oamenii.

— Sam al tău? Bărbatul pe care l-ai iubit?

— Îhî.

M-am așezat pe scaun lângă pat, nevrând să ratez ocazia de a afla continuarea poveștii.

— Mai spune-mi, te rog, despre el... și despre Charley și Buster! Mi-au amorțit umerii de atâta bătut și mi-ar prinde bine o pauză.

— Unde-am rămas?

— Acolo unde fosta stăpână ți-a dat adresele unde au fost vânduți Charley și Buster.

— Chiar așa. Mi-a dat adresele. Așa că Sam și cu mine am pus bani deoparte și, la începutul vacanței de vară, am plecat în căutarea lor.

— Cu ce v-ați dus?

— Pe jos cea mai mare parte din drum, că multe căi ferate erau încă distruse după război. Se poate să fi luat și feribotul peste râu... nu mai țin minte. Dar știu că am bătut cale lungă pe jos. Și apoi am mai mers oleacă. Am găsit plantația unde l-au vândut pe Charley, dar aveam destulă minte să nu mergem acolo. Stăpânilor albi nu le place să se pomenească cu negri la ușă, mai ales dacă nu-i cunosc. Așa că ne-am dus în vecini, în orașul negrilor. Oraș nu-i tocma' cuvântul potrivit. O adunătură de colibe mai degrabă. Erau vremuri grele, tare grele după război. Oamenii erau săraci lipiți... albi și negri deopotrivă. Măcar albi aveau pământ de cultivat. Noi n-aveam decât cămașa de pe noi.

Se sculă în capul oaselor și luă o înghițitură din paharul cu apă de pe noptieră. Soarele se ridicase în sfârșit peste crestele munților de la răsărit – proces ce dura aproape toată dimineața – și alunga acum umbrele din odaie. Particulele de praf pluteau într-un mănunchi de raze, depunându-se pe măsuța de toaletă a lui Lillie. Am așteptat, în speranța că-și va continua povestea.

— Pe Charley, l-am găsit repede. Avea o cotă parte din recolta de pe plantația fostului stăpân. Dar nu l-am mai

văzut de atâta vreme, și între timp și-a refăcut viața, însurându-se din nou, iar noua lui nevastă se uita la mine de parc-ar fi vrut să-mi scoată ochii cu unghiile. Charley mi-a zis că suntem divorțați și să mă mărit cu Sam, că lui îi e bine cu noua nevastă. Avea și câțiva copii cu ea. Și cu asta basta.

Lillie mă privi dând din cap, de parcă n-ar mai fi fost nimic de adăugat.

— Stai așa. Și Buster?

— I-am spus lui Charley că-l caut pe Buster și l-am întrebat dacă vrea să mă ajute. Mi-a zis că nu, că are deja patru copii. Că trebuie să muncească din greu să le pună mâncare pe masă și nu poate să-și ia câmpii în lumea largă. Așa că eu și Sam ne-am dus mai departe să-l căutăm pe Buster.

Ușa de la intrare se deschise cu un scârțâit și se auzi glasul Bunicuței:

— E cineva acasă?

Am scos un suspin de frustrare.

— Cobor acum! am strigat.

Aș fi preferat să ascult continuarea poveștii lui Lillie, dar băieții voiau și ei povestea lor. Nu ne mai rămăseseră decât două capitole din *Comoara din insulă*.

— Mă întorc într-o oră cu prânzul, i-am spus lui Lillie.

M-am dus jos în secția de nonficțiune să le citesc și în curând eram la fel de absorbită de finalul poveștii ca ei. Când am ajuns la cuvântul „Sfârșit”, începură să

chicotească și să-și dea coate.

— Foarte bună! făcu Bobby.

— Ne mai citești povești cu pirați? întrebă Clyde.

— Să văd ce găsesc. Și mie mi-a plăcut cartea.

— Și noi avem aici o comoară îngropată, zise Lloyd. Dacă am găsi harta ei, am fi bogați.

— Și ce-ați face cu banii? am întrebat.

Se luă la întrecere să înșire toate lucrurile pe care le-ar fi cumpărat: un camion nou-nouț pentru tati; un radio pentru Bunicuța, să poată asculta muzică; Clyde voia un cal nou pentru mami, să-și termine mai repede traseul și să vină acasă. Gândul îmi zbură la lista pe care i-o recitasem lui Ike, cu mașina de spălat cu centrifugă, frigiderul și instalația de apă interioară. M-am simțit răzgâiată și egoistă din cale-afară.

— Am auzit că Larkinii au pus deja mâna pe comoară, zise Bunicuța.

— Mi-ar plăcea să știu mai multe despre comoara asta îngropată, le-am zis. Nu vreți să-mi povestiți?

Bunicuța se aplecă spre mine, iar băieții se potoliră, ascultând cu aceeași atenție cu care ascultaseră *Comoara din insulă*, deși precis nu auzeau povestea pentru prima dată.

— Au fost odată doi prieteni pe nume Isaac Larkin și Wilbur Arnett, începu Bunicuța. Într-o zi, pe când erau la vânătoare, au găsit o comoară uriașă și au îngropat-o la loc sigur. Apoi au desenat o hartă, ca să știe și familiile lor

unde e îngropată.

— De ce n-au împărțit-o între ei și să cheltuiască banii? am întrebat.

— Asta nu mai știe nimeni. Și nimeni nu-și mai amintește de unde a apărut comoara.

— Pun pariu că de la pirați! zise Lloyd.

Bobby îl înghionti cu cotul.

— Psst!

— Isaac și Wilbur au murit fără să spună la nimeni unde-i harta sau comoara, continuă Bunicuța. Cei din familia Arnett, clanul meu adică, bagă mâna în foc că Larkinii au găsit harta și au dezgropat banii fără să-i împartă cu noi. Ne-am mirat noi de unde are Mack bani de facultate și să cumpere toate cărțile astea. Era și el Larkin, să știi. Dar Miss Lillie zice că facultatea a fost pe gratis și că a lucrat o vreme la un ziar din nord, unde a câștigat destul ca să cumpere cărțile. Și cred că unele cărți sunt ale lui Lillie.

— Mă mir că Faye și celelalte s-au împrietenit cu Mack, deși e din familia Larkin, am zis.

— Păi, mama lui a fost din familia Larkin și a murit la naștere. N-a fost crescut de Larkini. Mack a fost mai degrabă un câmpean ca tine decât unul de-ai noștri, pentru că n-a lucrat niciodată în mină. Înțelegi acum?

Nu. Nu înțelegeam și n-aveam să înțeleg niciodată toate complicațiile acestei vrajbe.

Capitolul 22

După ce plecară Bunicuța și băieții, am urcat să văd ce face Lillie, dar am găsit-o din nou dormind buștean. Am coborât iar, dar nici nu m-am așezat bine la birou să mă pun la zi cu munca prin bibliotecă, că Ike dădu buzna pe ușa din față.

— Bună, Alice. Ce frumoasă ești azi!

— Mulțumesc.

Mă ducea cu gândul la un băiețel crescut peste măsură și am rezistat cu greu tentației de a-l invita la poveste cu băieții lui Faye.

— Ai venit să mai scoți vreo carte? I-am întrebat.

— Nu.

Clătină din cap, gest ce-i făcu părul pieptănat cu grijă să-i alunece în ochi.

— Am venit să te invit la un picnic azi la prânz. Ce zici?

— În clipa asta? Dar am de lucru. E deschisă biblioteca.

— Da? Și câți clienți te aștepți să ai, în afară de mine și de băieți?

Zâmbi, conștient că nu mai aveam alți „clienți”. Când nu i-am răspuns, adăugă:

— Are cineva cărți care trebuie predate azi după-masă?

— Nu, nu aștept pe nimeni.

Nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Ei bine, știu un loc grozav de picnic și mor de nerăbdare să ți-l arăt.

Mă văzu șovăind și mă luă de mână, trăgându-mă de pe scaunul de la birou. Nu-mi venea să cred că acceptam. Acasă nu mi-aș fi neglijat niciodată îndatoririle de bibliotecară pentru ceva atât de frivol ca un picnic. Devotamentul meu îl călca pe nervi pe Gordon, care mă implorase și el de câteva ori să plec mai repede când biblioteca era pustie. Dar îl refuzasem întotdeauna.

— Nu vom lipsi toată ziua, mă liniști el. Doar la prânz. Ai ceva din care să facem sandviciuri?

— Sandviciuri? Nu mai avem pâine, îmi pare rău.

Mă privi nedumerit, de parcă n-ar mai fi pomenit în viața lui de cineva care să rămână fără pâine. M-am simțit jenată.

— N-am mai avut pâine de la înmormântarea lui Mack, doar din aceea de mălai sau posmagi.

— Cum așa?

— Păi, nu știu s-o coc. Acasă o cumpărăm de la prăvălie.

— Aha! E bună și pâinea de mălai.

Ne-am dus la bucătărie și-am pregătit un prânz rapid. I-am dus un platou și lui Lillie, explicându-i unde voiam să mergem, în timp ce Ike împachetă prânzul într-un ștergar și-l puse în coșul de legume.

Am ieșit pe ușa din dos, luând cu noi și o pătură pe care să ne așezăm, și am pornit pe o potecă pe care nu mai fusesem niciodată - în josul pârauului de data asta. Am

traversat pârâul sărind de pe o piatră pe alta și am luat-o pe un drum îngust de pământ până la o livadă. Pomii fructiferi erau în floare, răspândind nuanțe delicate de alb și roz pastelat. Auzeam zumzăitul albinelor atrase de inflorescențele parfumate.

— O, Ike, ce loc minunat!

— Îți place?

— La nebunie!

Am făcut o piruetă ca eroinele din filme. Să fi avut muzică, aș fi dansat chiar. Am întins pătura pe jos și ne-am așezat să mâncăm. La fiecare adiere de vânt cădeau asupra noastră petale pastelate ca niște confetti. Nu-mi puteam închipui un decor mai romantic.

— Mă bucur că te-ai hotărât să rămâi în Acorn, îmi zise Ike în timp ce mâncam. Și nu o spun numai pentru mine. Mack a muncit din greu să pună pe picioare biblioteca asta și nu mai e nimeni care s-o administreze în lipsa lui.

— Știu. Sper să le instruiesc pe celelalte bibliotecare să-mi preia sarcina când voi pleca acasă.

El zâmbi.

— Sper că sunt grele de cap și că-ți va lua mult și bine.

— Înainte să plec, mai vreau să pun în ordine cărțile din secția de nonficțiune și să întocmesc un catalog cu fișe, ca să le puteți găsi mai ușor. Se pare că Mack a știut toate cărțile pe de rost, dar nimeni altcineva nu le mai știe.

— Apropo de Mack, știi ce n-am înțeles niciodată? Accidentul ăla al lui. Am fost de câteva ori cu el la

vânătoare, înainte să aflu că e din clanul Larkin, și l-am văzut întotdeauna foarte atent cu arma. Nu pricep cum a putut să se împuște singur.

Am simțit un val de roșeață acoperindu-mi obraji și am sperat să nu mă dea de gol. Nu știam să mint. Tata detecta o gogoasă cât ai clipi și mă altoia „să scoată dracul” din mine. Exact așa spunea, după ce-mi arătase unde scria în Biblie că Satana e „tatăl minciunii”.

Am înghițit pâinea de mălai din gură și mi-am ridicat mâinile, făcând pe nevinovata.

— Nu mă întreba pe mine. Nu mă pricep deloc la arme. Și nici la vânătoare. De altfel, nu eram decât de o zi în oraș când s-a întâmplat.

— Știi ce cred eu? Că a fost împușcat.

— Cine să-l împuște?

Asta mă întrebam și eu din ziua incidentului.

— În capul listei sunt șefii de la mină.

— De ce?

Încercam să pășesc cu atenție, ca atunci când săltasem peste pietrele din pârau.

— Le-a ajuns la urechi că scrie o carte despre felul în care ne exploatează pe noi, minerii. Și după moartea lui Hank Coots, a început să-și bage nasul peste tot și să pună întrebări. N-am crezut niciodată că moartea lui Hank a fost un accident, așa cum nu cred nici că Mack s-a împușcat singur.

— Dar de ce să mintă? N-ar fi fost și interesul lui ca

ucigașul lui Hank să ajungă la închisoare?

— La închisoare? Ha ha. Șeriful n-ar fi în stare să-i aresteze pe șefii de la mină. Doar sunt amici. Cred că Mack a mințit pentru că n-a vrut să se întoarcă ucigașul să-i mai omoare și pe alții care sunt de partea lui Hank.

— Dar acum n-are să se mai facă dreptate niciodată.

— Nu există dreptate pe-aici. Fiecare pentru sine. Următorul care-și va băga nasul s-ar putea s-o sfârșească la fel.

Vorbele lui mă înfiorară. Am mâncat o vreme în tăcere, după care Ike mă luă de mână.

— Știi de ce te-am adus aici?

— Pentru că e atât de frumos, cu pomii ăștia înfloriți? Și pentru că miroase atât de bine?

— Și de asta, făcu el râzând. Dar am vrut să-ți arăt locul și pentru că aici cred eu că e îngropată comoara.

— Serios?

Inima începu să-mi bată cu putere, deși n-aș fi putut spune dacă era de la perspectiva de a găsi comoara sau de la atingerea mâinii calde a lui Ike.

— Ai găsit harta?

— Nu. Dar am stat mult și m-am gândit. Dacă tragi o linie dreaptă de la casa lui Isaac Larkin până la a lui Wilbur Arnett, bărbații care au îngropat comoara, livada e chiar la mijloc.

— Da? Ce fascinant! Și unde se află casele astea?

— Ai mei și cu mine locuim sus pe deal, în casa

străbunicului Arnett. Tu locuiești în casa străbunicului Larkin.

— Biblioteca?

— Întocmai. Așa că într-o zi am mers de la un capăt la altul în linie dreaptă și ce crezi?

— Livada e chiar la mijloc?

— Chiar așa. Numai de-aș ști exact unde să sap...

Mi-am rotit privirea prin livadă cu emoție crescândă. O comoară îngropată?

— Dacă ar fi să îngrop o comoară, i-am zis, aș căuta mai întâi un punct de reper. Un bolovan mai mare, de pildă, sau un copac uriaș.

— Ce idee excelentă!

Dar entuziasmul îi pări repede într-o încruntătură.

— Necazul e că au plantat livada acum zece ani, pe când comoara e îngropată de mai bine de șaiszeci.

— Ce-a fost pe pământul ăsta acum șaiszeci de ani? am întrebat.

— Pădure, din câte știu eu. Țin minte când au despădurit terenul ca să planteze pomii.

— A cui e livada? A unui Arnett sau a unui Larkin?

— A șefului de poștă. Nu face parte din niciun clan.

— Dar comoara îi aparține lui de drept, dacă se află pe pământul lui.

Ike se aplecă spre mine.

— Va trebui să săpăm noaptea, șopti el.

— Noi?

— Nu vrei să mă ajuți? Ar fi o adevărată aventură, Alice. Și mi se pare nimerit s-o găsim noi, din moment ce locuim în casele celor doi străbunici. Am putea s-o împărțim între noi și să plecăm din Acorn pentru totdeauna.

Am râs.

— Oricât m-ar tenta să devenim căutători de comori, nu vreau să mă amestec în vrăjmășia asta, Ike.

Nici s-o sfârșesc la închisoare pentru furt sau violare de proprietate.

— Eu zic să te mai gândești... Între timp, am să încerc să găesc un reper.

Își roti privirea prin jur, de parc-ar fi sperat să-i sară unul în ochi chiar în clipa aceea. Apoi își îndreptă din nou atenția spre mine.

— N-ai să spui la nimeni că mi-am dat seama, nu?

— Promit să nu suflu o vorbă. Secretul tău e în siguranță.

Am făcut un gest ca și cum mi-aș fi încuiat buzele și aș fi aruncat cheia peste umăr.

El se mai apropie puțin și-și trecu degetele peste buzele mele.

— Mai bine să mă asigur că sunt bine pecetluite.

Îmi luă fața în mâini și mă sărută sub baldachinul de flori de măr.

„*Măiculiță Doamne!*”, vorba micuței orfane Annie¹⁷. După un asemenea sărut, nu mai știam nici cum mă cheamă,

¹⁷ Personaj dintr-o revistă de benzi desenate americane apărute în 1924 (n.tr.).

darămite să mai țin minte un secret! Dar deși fu mai lung decât cel de data trecută, tot se sfârși prea repede.

— Mulțumesc pentru picnic, am murmurat când mi-am recăpătat glasul. E timpul să mă întorc la bibliotecă.

Am mers mână în mână până la locul unde trebuia să traversăm pâraul și ne-am despărțit când începu să se vadă clădirea.

— Pe data viitoare! zise Ike, făcându-mi cu ochiul.

Se întoarse și porni înapoi spre livadă. M-am întors la bibliotecă, dar nu m-am mai putut concentra la nimic.

A doua zi dis-de-dimineată, în timp ce-mi făceam traseul obișnuit cu Belle pe malul apei, Mack ne tăie brusc calea dintr-un tufiș de lângă cabană, făcându-mă să tresar.

— Să nu mai faci așa ceva! M-ai speriat!

— Scuze... Putem să stăm de vorbă?

— Ce s-a întâmplat?

Nu se bărbierise și vedeam după cuta adâncă dintre sprâncene că era îngrijorat. Nu-mi mai tăiasse niciodată calea în drumurile mele în susul pâraului, și îngrijorarea lui deveni molipsitoare.

— Nu aici. Hai cu mine în pădure.

O luă pe Belle de căpăstru și ne conduse la luminiș. A trebuit să mă aplec în șa ca să-mi feresc capul de ramurile joase.

— Durează mult? Să descalec?

— Da. Mai bine descalecă.

Era o șansă bine-venită. Călăream deja de trei

săptămâni, dar încă nu mă obișnuisem și aveam iritații și usturimi de la șa la sfârșitul fiecărei zile. Mack arată spre cercul de bolovani și ne-am așezat. Nu mai făcuse foc în văgăună și tremuram de frig în penumbra răcoroasă.

— Mai știi scrisoarea aia de la Washington? Începu el. E de la un membru al Departamentului Minelor. A fost de acord să mai investigheze o dată moartea lui Hank.

— E o veste bună... nu?

— Da, da. Dar îmi cere să-i trimit niște probe noi înainte să redeschidă cazul.

— De ce am senzația că are pe undeva de-a face cu mine?

— Ascultă, Alice. De când mi-ai spus că dosarele sunt încă în birou la mină, îmi sfărâm creierii cum să fac să arunc o privire pe ele.

Mi-am dus degetele la urechi.

— Nu-mi spune de planurile tale! Cu cât știu mai puțin, cu atât mi-e mai ușor să nu mint.

Îmi luă mâinile și le trase în jos, reținându-le o clipă să nu le duc din nou la urechi.

— Trebuie să-ți spun o parte din planurile mele, pentru că am nevoie să mă ajuți.

— Nici nu mă gândesc. Parcă mi-ai spus clar că de-acum înainte nu va mai trebui decât să-ți aduc de mâncare.

— De fapt, nu de tine am nevoie. Ci de Belle. Încă n-am destulă putere să merg pe jos până la mină. Nu-ți cer decât să mi-o aduci în noaptea de marți într-o săptămână.

— De ce tocmai în noaptea aia?

— Pentru că în *Almanah* scrie că noaptea de douăzeci și unu aprilie e fără lună. Vreau să fie cât mai întuneric, să nu fiu văzut.

— Stai puțin. Maggie zice că-i periculos să circuli noaptea din cauza pisicii sălbatice.

— Maggie își face prea multe griji.

— A găsit urme de labe pe proprietatea ei.

Făcu o grimasă, alungându-mi temerile cu mâna.

— Dacă mi-o aduci pe Belle, mă duc călare până la mină, iau ce trebuie și mă întorc. Înainte să se ivească zorii, sper.

— Dacă-ți închipui c-am să stau o noapte întreagă singură cuc în cabana ta sinistră, ți-ai pierdut mințile!

— Ai putea, desigur, să mă însoțești până la mină și înapoi, dacă nu vrei să rămâi singură. Mi-ar prinde bine oleacă de ajutor la frunzăritul dosarelor, dar depinde de tine. N-am să te duc cu forța. Oricum, am nevoie de Belle aici la cabană în noaptea de douăzeci și unu.

— Parcă ziceai că șeriful a pus paznici la mină.

— Am spus „poate”. De aceea vreau să merg noaptea.

— Ești nebun! Ce-ai să-i spui dacă te prinde dând buzna înăuntru? Că ai venit să dai un telefon?

— Am să-i spun să nu mai ajute Societatea de cărbuni Jupiter să-i acopere pe ucigașii lui Hank Coots, ci să-i aresteze pe vinovați.

— Crezi că oficialii de la mină au comis crima?

— Sunt convins că moartea lui Hank Coots n-a fost un

accident, dar îmi trebuie dovezi. De aceea trebuie să mă uit prin dosarele alea.

— De ce-ar lăsa niște probe incriminatoare la vedere?

— Pentru că sunt proști, Alice. Și se cred mai presus de lege. Cu șeriful la cheremul lor, pot să facă orice, să acopere orice crimă.

Mi-am amintit de vorbele lui Ike că aici nu există dreptate. Și că era și el convins, ca Mack, că moartea lui Hank nu fusese un accident. Dar chiar aveam de gând să mă amestec în povestea asta?

— Nu vezi, Alice? Mi-a trebuit atâta amar de vreme să dau peste un oficial guvernamental gata să redeschidă ancheta. Dar trebuie să-i pun la dispoziție probe noi. Vreau să li se facă dreptate lui Hank și lui Maggie și nu știu cum altcumva să pun mâna pe dovezi. Ești bună să mi-o aduci pe Belle în noaptea aceea?

Am ezitat.

Mack mă apucă de umeri și i-am simțit nerăbdarea.

— Nu-ți cer să fii complice la un furt sau la o spargere. Doar să-mi aduci afurisita aia de iapă! Nu poți face nici atâta? Dacă nu pentru mine, măcar pentru Maggie!

— Maggie Coots mi-e prietenă și știu că-i e dor de soțul ei. Dar dacă te ajut și ești prins, voi da și eu de bucluc.

El mă lăsă de umeri și izbucni.

— Bine. Atunci fă-mi un hatâr. Du-te și vorbește cu Maggie când treci astăzi pe la ea. Nu-i pomeni nimic de planurile mele, dar roag-o să-ți povestească de Hank și de

munca în care a fost implicat înainte să moară. Mai mult nu-ți cer. Poate te va ajuta să te hotărăști. Dar te rog s-o faci cât mai repede, Alice. Căci dacă nu mă duc în noaptea aia, va trebui să aștept până la următoarea noapte fără lună.

Am plecat după câteva minute. Eram deja în întârziere pentru că mă oprisem să stăm de vorbă, așa că nu-mi mai rămânea timp pentru o vizită neprogramată la June Ann. Speram că tonicele lui Lillie își făcuseră efectul scontat. Coliba lui Maggie era ultima oprire de pe traseul din ziua aceea și după-amiaza era atât de frumoasă, că ne-am așezat în cerdac la povești. Habar n-aveam cum să aduc vorba de moartea soțului ei, dar când mă întrebă cum mergea povestea mea de dragoste cu Ike, am profitat de ocazie.

— M-a scos ieri la picnic. A venit la bibliotecă pe nepusă masă și mi-a zis: „Să mergem!” M-a dus în livada cuiva, într-un loc minunat și romantic, cu meri înfloriți.

Amintirea mă făcu să oftez.

— Mi se pare mie sau cineva își pierde capul?

— Poate... doar un pic. Așa s-a întâmplat și cu tine și cu Hank?

— Da' de unde! Ne-am ciondănit mult și bine pentru frații lui mai mici. Nu era de acord cu stilul meu de predat, ca să nu zic mai mult. Dar știi vorba aia, scânteia mică face flacăra mare.

— A pomenit și Ike de el ieri. Mi-a spus că nu crede că

moartea lui a fost un accident. Tu ce crezi? A fost sau nu?

— N-are importanță ce cred eu. Ancheta oficială a stabilit că a fost un accident.

— De ce-ar spune Ike așa ceva? În ce era implicat soțul tău la mină?

Maggie clătină din cap și-i luă atât de mult să răspundă, că n-am crezut că va mai continua discuția. Când vorbi, o făcu pe un ton obosit.

— Tatăl lui Hank a murit într-un accident de la mină, așa că la început n-a făcut decât să lupte pentru introducerea unor măsuri de protecție. Apoi s-a întors Mack în oraș și l-a convins să formeze un sindicat al minerilor. M-am împotrivit, știind de problemele sindicale din districtul Harlan. Dar Hank și-a zis că, în cel mai rău caz, va putea face presiuni asupra oficialilor de la mină să schimbe tona de încărcare și să stabilească prețuri mai decente la magazinul firmei.

— Ce-i tona de încărcare?

— Încărcătura minerilor se măsoară în tona englezească, care e 997 de kilograme. Dar compania vindea același cărbune la tona americană, care e 907 kilograme. Minerii erau înșelați cu 90 de kilograme la fiecare încărcătură. Mai mult, cărbunele era cântărit de un reprezentant oficial al companiei și, dacă acesta hotăra că încărcătura conține prea mult pietriș, minerii nu mai erau plătiți defel. Nu conta că era o tonă întreagă de cărbune și un kilogram, două de pietriș, firma o declara rebut. Hank cerea numirea unui

„controlor de greutate”, o persoană angajată de mineri care să verifice deciziile companiei.

— Mi se pare corect.

— Ai văzut probabil locuințele construite pentru mineri. Le închiriau colibele alea pe niște sume exorbitante, reținându-le chiria direct din salarii. Salariile erau plătite pe hârtie, nu în bani, astfel că minerii trebuiau să cumpere alimente și alte cele de la magazinul firmei la niște prețuri piperate. La sfârșitul fiecărei săptămâni de lucru, majoritatea se alegeau cu mai multe datorii decât profit. Nu reușeau să facă nimic. Vorba aia, își vindeau sufletul magazinului firmei.

— Acum înțeleg de ce voiau minerii să-și formeze un sindicat.

— Când a văzut compania că Hank îi instiga pe ceilalți la revoltă, mai întâi l-au promovat... lucru tare bizar, când te gândești că șefii de sindicat erau de obicei alungați din oraș. „Accidentul” lui Hank a avut loc în prima săptămână la noul post.

— Chiar că dă de bănuț.

— Șase luni mai târziu s-a închis mina, când a izbucnit criza economică și au început să se închidă fabricile din nord.

— Șeriful n-a investigat accidentul?

Știam deja răspunsul, dar voiam să văd dacă versiunea lui Maggie coincidea cu cea a lui Mack și Ike.

— Ba bine că nu. Au trimis și un angajat de la protecția

minelor. Dar Compania Jupiter îl dirijează cum vrea pe șerif. N-a fost nimeni surprins când ancheta a stabilit „accident”.

— Nu mi se pare corect.

— Știi ce nu-i corect, Alice? Reușisem să-l conving în sfârșit pe Hank să plece de la mină și să se înscrie la facultate ca Mack.

Cel mai bun mijloc de a-și ajuta frații și de a îmbunătăți situația în Acorn era să obțină o diplomă. Începuse deja să depună cereri pe la diferite facultăți, când s-a întors Mack să facă cercetări pentru carte. Erau prieteni, așa că... restul îl știi. Mack l-a convins să rămână și să încerce să îndrepte lucrurile.

Începeam să-mi dau seama că Mack nu era motivat numai de setea de dreptate. Trebuie că se simțea vinovat pentru rolul pe care-l jucase în moartea prietenului său.

— Prietenul meu, Ike, crede că nici moartea lui Mack n-a fost un accident. Că a fost împușcat de cineva de la mină.

— Cine știe? Și oricum, ce mai contează? Sunt amândoi morți. De ce-mi pui atâtea întrebări? Hank a murit și nu-l mai aduce nimic înapoi.

— Nu vrei să se facă dreptate?

Maggie râse amar.

— Pe vremuri credeam și eu în dreptate... și într-un Dumnezeu al dreptății. Acum nu mai cred. Am văzut prea multă nedreptate aici, și lui Dumnezeu nu pare să-l pese nici cât negru sub unghie.

— Te înșeli, Maggie. Biblia ne spune că...

— Vrei să-ți arăt mormântul lui Hank?

Mi-am înghițit cuvintele. Ultimul lucru de care avea nevoie era un verset memorat despre grija lui Dumnezeu față de vrăbii.

— Da, mi-ar plăcea să-l văd, am răspuns.

Am mers puțin prin pădure până la o poieniță. Piatra de mormânt a lui Hank era din granit lustruit, cu numele încrustat alături de data nașterii și a morții.

— N-am vrut să fie îngropat în spatele bisericii cu restul familiei, zise ea. Am preferat să-l am aici, lângă mine.

Mă așteptam să văd o piatră de mormânt, dar am văzut două. Maggie suspină adânc și zise:

— Fetița noastră e îngropată alături.

Pe piatra mai mică de granit era încrustat un înger. Rhoda Lee Coots murise la vârsta de doi anișori, la numai câteva luni după moartea lui Hank. Am rămas fără grai.

— Dacă lui Dumnezeu într-adevăr îi pasă, Allie, de ce lasă să moară prunci nevinovați până nici n-au avut șansa să trăiască?

Am luat-o de mână, dar n-am reușit încă să vorbesc. Am încercat să-mi închipui ce-ar fi zis tata, dar mica piatră de mormânt mă lăsă fără cuvinte.

— Cărbunele e mai scump ca aurul pentru fabricile din nord și pentru companiile de curent electric, zise Maggie. Dar cei care-și petrec o viață extrăgându-l din mină trebuie să-și vadă soții și copiii murind sub ochii lor. Ți se pare drept? Să nu-mi spui mie că lui Dumnezeu îi pasă.

— Îmi pare atât de rău, Maggie! Habar n-am avut.

Nu știam ce altceva să-i spun. Să-mi fi pierdut și eu soțul și copilul, mi-aș fi pierdut oare și credința?

Maggie își desprinsese mâna.

— Mai bine du-te, Alice! Ne vedem săptămâna viitoare.

Se înapoie la colibă fără să mă mai aștepte și închise ușa în urma ei.

Tot drumul spre casă în josul pârauului m-am necăjit pentru Maggie. Oricât de tragic ar fi fost să-i moară soțul și fetița, cel mai mult mă întrista moartea credinței ei. În naivitatea mea, nu cunoscusem decât două tipuri de oameni: cei cu credință în Dumnezeu care frecventau biserica duminică de duminică, și cei care n-o făceau. Nu știam ce să cred despre cineva ca Maggie Coots, care renunțase la viața ei privilegiată pentru a-L sluji pe Dumnezeu – iar acum, după ce trecuse printr-o mare tragedie, nu mai credea în EL. Nivelul meu de înțelegere a credinței deprins la școala duminicală mă găsi total nepregătită pentru întrebările ei.

Mergeam la biserică de când mă știam și fusesem crescută în spirit creștinesc de părinți cu frică de Dumnezeu. Dar îmi dădeam seama acum că, dacă ar fi fost să scrie cineva o carte despre evoluția credinței mele, n-ar fi ajuns mai departe de titlu. Era una superficială, de duminică, o religie a versetelor învățate pe de rost și a răspunsurilor repetate papagalicește. Când mă pusese Lillie să mă rog pentru Mack în dimineața împușcării lui, nu-i

putusem oferi decât o reproducere din memorie a rugăciunii „Tatăl nostru”. Maggie era prietena mea. Aș fi dat orice să o ajut – dar nu știam cum.

Mack mă aștepta în tufiș, în același loc unde mă oprise în dimineața aceea. De astă dată însă mă așteptam să-l văd.

— Ai vorbit cu Maggie? mă întrebă el.

— Da.

Mi-am șters lacrimile cu mâneca. Mack ne conduse încă o dată în pădure și așteptă să descalec.

— Acum înțelegi de ce trebuie să scotocesc prin biroul de la mină după informații? Dacă a fost crimă, și nu accident, e vina mea că am agitat spiritele. Hank n-ar fi dus lucrurile atât de departe și nu s-ar fi implicat în toată povestea asta dacă n-aș fi fost eu. Trebuie să aflu adevărul... Să știi dacă eu i-am pricinuit moartea.

— Da. Acum înțeleg.

Și poate dacă reușea să facă dreptate, ar fi început și Maggie să-și recapete credința.

— Cât timp îți trebuie să cauți prin dosare?

— Cea mai mare parte a nopții, probabil. Va trebui să merg călare prin pădure, căci nu vreau să fiu văzut pe drum. Și odată ajuns la birou, va trebui să mă uit printr-o grămadă de hârtii.

— Cum ai să vezi pe întuneric? Doar nu poți aprinde lampa și au tăiat probabil și curentul electric.

— Avea tata o cască de miner. Cam veche de altfel, dar Lillie îți poate arăta unde e și cum s-o alimentezi cu

combustibil.

— O șapcă din aia cu lampă în față?

Mack încuviință din cap.

— Depinde de tine, Alice, dacă vrei să mă aștepți aici sau să vii cu mine. Mie mi-e totuna, dar îmi trebuie calul.

Nu-mi surâdea niciuna din variante, mai ales cu o pisică sălbatică cutreierând prin pădure. Dar Mack îmi aștepta răspunsul.

— Bine, am hotărât. Ți-o aduc pe Belle. Dar îmi trebuie timp să mă gândesc dacă am să rămân aici sau ba. Poate vin între timp cu a treia variantă.

— Ascultă, mă gândesc la planul ăsta de când mi-ai spus că încă sunt acolo dosarele. Mi-au trecut prin minte o mie de variante și orice catastrofă posibilă... și am încercat din răspuțeri să vin cu o soluție care să nu te afecteze pe tine.

— Dar faptul că mergi călare pe Belle ne face complici, nu?

— Eu sper să meargă totul ca pe roate și să te întorci acasă cu Belle înainte să fim zăriți. Dar dacă se întâmplă ceva, uite cum faci. Lași deschisă ușa de la șură înainte să pleci. Eu am să las șaua aici și am să călăresc fără șă până la mină, pentru că, dacă apare cumva șeriful și va trebui să mă strecor în pădure fără Belle, să poți spune la toată lumea că a intrat cineva cu forța și a furat-o. Adu-i și priponul, să pară că am furat și șaua odată cu ea.

— Și dacă te prind?

— Dacă mă prind, am să le spun că am furat-o. Oricum,

nu va bănuî nimeni că m-ai ajutat.

— Cum ajung acasă dacă ești prins? Și de unde am să știu?

— Îmi pare rău, dar dacă nu mă înapoiez până în zori, va trebui să mergi acasă pe jos, fără mine și fără Belle.

— Stai puțin! De ce nu mă poți lăsa în oraș înainte să pleci la mină?

— Nu pot risca să fiu văzut în oraș. În plus, pierd prea mult timp cu ocolișul. Trebuie să merg prin pădure, nu pe drum.

— Sau și mai bine, de ce nu vii s-o furi tu pe Belle?

— Nu vād cum aș putea merge pe jos până acolo și să-mi mai rămână destulă putere și pentru restul nopții. Chiar și așa, mersul călare mă va secătui de vlagă.

— E o nebunie!

Nimerisem în mijlocul unei intrigi prea absurde chiar și pentru un roman.

— Dacă ești prins, va afla șeriful că te-am ajutat să-ți înscenezi moartea și înmormântarea. Și nu trebuie să fie un geniu ca să-și dea seama că am scotocit pentru tine prin biroul de la mină.

— Te scap eu, îți promit. Am să jur că te-am silit s-o faci, ceea ce, într-un fel, e și adevărat. În cel mai rău caz, au să te trimită înapoi la Illinois... lucru pe care ți-l dorești oricum, nu?

— Nu, în cel mai rău caz au să mă omoare ca pe Hank și să lase impresia c-a fost un accident. Aș prefera să-mi dai

mai mult timp de gândire.

— Știu. Dar n-avem timp. Noaptea cu lună nouă e singura mea șansă.

Privindu-l pe acest bărbat straniu și complicat, n-am putut să nu-l admir pentru decența și curajul lui. Se întorsese în Acorn să-și ajute comunitatea, iar acum, când i-ar fi fost atât de ușor să-și ia tălpășița, prefera să rămână și să-și riște viața luptând împotriva nedreptății. Oamenii de soiul lui erau extrem de rari.

Am încălecat din nou pe Belle, echilibrându-mă pe masa de piatră. Mack mă urmări cu privirea, dar nu se oferă să mă ajute. Eram gata să plec când zise:

— A, da, și când vii în noaptea aceea, adu-mi și pușca! Și asigură-te că e încărcată.

Capitolul 23

Nu-mi ieșea din minte faptul că prietena mea Maggie își pierduse credința. Tânjeam să stau de vorbă cu Lillie, să văd ce sfaturi avea pentru mine, dar ea se afla din nou într-un moment de slăbiciune, mâncând foarte puțin și dormind prea mult. Nu puteam pretinde de la o femeie de o sută de ani să trăiască o veșnicie, dar nici nu putea să moară acum! Aveam nevoie de sfatul și înțelepciunea ei.

Vineri după-amiază, în timp ce lucram la birou, se deschise ușa din față și intră Ike. După felul în care mi se accelerară bătăile inimii la vederea lui mi-am dat seama că începeam să simt ceva pentru el. Nu puteam permite să se întâmple asta.

— Bună. Cum ești? am întrebat.

Vocea îmi era pițigăiată și din cale-afară de stridentă. Mi-am dres glasul.

— Bine.

Se opri în ușa salonului și se sprijini de cadrul ei, studiindu-mă.

Am așteptat mult și bine să spună ceva sau să-mi explice de ce venise înainte să rup tăcerea.

— Dorești ceva, Ike? O nouă carte?

— Nu.

— Un nou picnic?

— Nu.

Zâmbea cu gura până la urechi, ca un școlar care are un secret.

— Ai găsit comoara? am șoptit pe un ton teatral.

El clătină din cap.

— Atunci ce te-aduce pe-aici?

Ridică din umerii lați.

— Nimic. Am venit să te privesc lucrând.

— Poftim?

— Tu m-ai privit cântând din scripcă; e rândul meu să te privesc lucrând.

Am simțit cum obrații trădători începură din nou să mi se încingă.

— Nu-i același lucru, Ike. Măcar nunta a fost ceva interesant. Eu nu fac nimic interesant și nici n-avem muzică aici.

Am luat cutia cu fișe, prefăcându-mă că scotocesc prin ea.

— Nu contează. Ești o priveliște încântătoare, să știi.

Am pus jos cutia.

— Serios, Ike. Mi-e greu să mă concentrez când te holbezi așa la mine.

Se apropie zâmbind în continuare, cu brațele încrucișate la piept. Nu știam la ce să mă aștept din partea lui, ceea ce era deconcertant în sine.

— Sunt sigură că ai ceva mai util de făcut decât să stai acolo.

— De ce? Te pot ajuta la ceva? După cum ți-am spus, sunt gata să te ajut să sortezi hainele și lucrurile lui Mack.

— Ăăă... e prea devreme pentru asta. Abia zilele trecute am aflat că Miss Lillie l-a crescut pe Mack. A fost ca un fiu pentru ea.

— Hm... înțeleg ce vrei să zici.

Nu-și luase nicio clipă ochii căprui de la mine.

Am deschis sertarul de la birou, am scotocit printre creioane și l-am închis la loc. Am luat o carte, am deschis-o și am închis-o la loc. Ike continua să mă privească ținută, zâmbind ușor, de parcă ar fi fost cea mai interesantă activitate de care avusese parte toată săptămâna. Mi-am dres din nou glasul.

— Trebuie să aranjez cărțile astea pe rafturi.

M-am ridicat, luând în brațe mormanul pe care tocmai îl terminasem de fișat. Dar ca să ajung în secția de nonficțiune, trebuia să trec pe lângă el. Ike mă opri, punându-mi o mână pe braț și i-am simțit căldura degetelor prin jersey.

— Ce-ar fi să mergem la bucătărie, unde nu ne vede nimeni, și să ne sărutăm puțin? murmură el.

Măiculiță Doamne!

— Oricât de mult m-ar tenta, mă tem că trebuie să refuz, am zis, și mi-am dres glasul din nou. În timpul serviciului. Și am de aranjat toate cărțile astea.

— Nu-i nimic. Atunci ce-ar fi să ne sărutăm chiar acolo?

Arătă cu capul spre camera de nonficțiune. Oare glumea?

— Sunt prea multe ferestre, Ike. Casa asta nu-i un loc prea retras. Și nu se știe când se întorc bibliotecarele ambulante.

— Atunci va trebui să stau aici și să te mai privesc puțin.

Mă urmă cum îl urmase Belle pe Mack și se trânti în scaunul lui Lillie să mă privească în timp ce aranjam cărțile. Nu mi-l puteam închipui pe Gordon venind la bibliotecă să se uite cum lucrez, dar nici eu nu m-aș fi dus la biroul de pompe funebre să mă uit la el. Un lucru era sigur: viața se scurgea într-un ritm mult mai lent aici în Acorn decât acasă.

Am așezat ultima carte pe raft și Ike era tot cu ochii la mine. Trebuia să-i dau ceva de făcut.

— Știi ceva despre lilioci? I-am întrebat, întorcându-mă spre el.

— Sigur. Am citit o carte despre ei.

Sări de pe scaun, gata să mă ajute s-o gălesc.

— Sunt vietăți interesante. Știai că într-o singură noapte mănâncă insecte în greutate triplă față de cea a corpului lor?

— Serios?

Am făcut un pas înapoi, în timp ce el se apropie și mai mult de mine.

— Am un liliac care-mi zboară toată noaptea prin dormitor și vreau să mă scap de el.

— De ce? Pun pariu că n-ai insecte la tine în dormitor, nu?

— N-are nicio legătură. Să facă bine să se mute în altă

parte. Știi cumva cum să scap de el?

— Sigur. Aș putea să-l omor.

Am simțit un val de remușcare. Liliacul mă călca pe nervi, dar nu-mi făcea niciun rău.

— Doar nu trebuie să-l omori, Ike? Oricât m-ar deranja să-mi zboare noaptea prin odaie, m-aș simți și mai prost să-l știu mort. Nu poți să-i dai drumul?

— Voi, câmpenii, sunteți cei mai nostimi oameni pe care i-am întâlnit vreodată, zise el chicotind. Uite ce e, am să încerc să văd pe unde pătrunde în casă și să blochez intrarea. Atunci micul tău prieten va putea să trăiască. Doar că nu va mai putea să intre la tine în odaie.

— Bine.

Îmi oferi brațul.

— Hai să mergem sus să aruncăm o privire!

Avea o expresie atât de poznașă pe chip, că am înghețat. Pășeam pe un teritoriu cât se poate de primejdios. Mama mă avertiza mereu în privința riscurilor de a fi pusă într-o poziție compromițătoare cu un bărbat – mai ales dacă mai era și atrăgător. Și sărutările lui Ike mă puteau face ușor să uit de buna cuviință.

— Hm... prefer să nu mergem amândoi. Nu dă deloc bine să fim văzuți împreună la mine în dormitor. În plus, Lillie doarme. Nu poți să te descotorosești singur de el?

— Încercam să rămân singur cu tine, Alice.

Se aplecă să mă sărute pe gât așa cum făcuse Belle cu Mack. M-am fâstâcit, cu toate că fiorii provocați de buzele

lui erau cât se poate de plăcuți.

— Știi prea bine ce încercai, am zis cu un râs nervos. Nu ești prea discret în privința asta.

— Cât despre liliac, în clipa asta atârnă probabil undeva cu capul în jos. Le place să doarmă ziua. Și de obicei își aduc cu ei toată familia când găsesc câte o casă. De fapt, vor face o grămadă de copii în fiecare primăvară. Sigur nu vrei să vii sus cu mine măcar să vezi unde locuiește familia asta de lileci și pe unde intră în odaie?

— Nu. Prefer să stau aici, la loc ferit, și să te las pe tine să te ocupi de asta.

La loc ferit atât de Ike, cât și de liliac.

— De fapt, prefer să nu fiu acolo. Nu cred c-aș suporta să scoți un stol de lileci din ascunzătoare și să înceapă să zboare toți în jurul meu și să mi se agațe în păr.

M-am chircit involuntar, cu mâinile prin păr, de parcă mi-ar fi zburat unul pe deasupra capului chiar în clipa aceea.

— Ești în siguranță, Alice.

Ike mă mângâie pe păr și mă sărută repede pe frunte înainte să-l opresc.

— Când mai ai de mers pe traseu?

— Nu mai plec până marți.

M-am cutremurat din nou, amintindu-mi că de marți într-o săptămână trebuia să călăresc noaptea prin pădure de dragul lui Mack.

— Uite cum facem. Mă întorc să mă ocup de el când nu ești acasă. Am să mă uit și prin mansardă. E bine-așa, Miss

Lillie?

M-am întors și am zărit-o venind șontâc prin coridorul din spate. Eram tare bucuroasă că nu ne găsisese giugiulindu-ne în încăperea de nonficțiune sau la bucătărie.

— Ce să fie bine, drăguță? întrebă ea.

— Alice vrea s-o scap de liliacul din dormitor.

— Dar am avut întotdeauna lileci. Nu fac rău nimănui.

— Lui Alice nu-i plac. Zice că vrea să scape de el.

— Fă atunci cum vrea.

Lillie ridică din umeri și porni șchiopătând spre bucătărie, sprijinindu-se în baston.

Voiam să plece odată Ike. Era mult prea atrăgător, iar eu, mult prea atrasă de el. Și aveam de lucru.

— Mă duc s-o ajut pe Lillie, i-am zis, îndepărtându-mă sfioasă. M-ai privit destul. Îmi pare rău.

— Mda, și mie. Când pot să te mai văd?

Înainte de venirea lui, mă gândisem la credința pierdută a lui Maggie și acum îmi veni brusc o idee.

— Mergi la biserică, Ike?

— Am mai fost. De ce?

— Duminică sunt Paștele. Mi-ar plăcea să merg, dar nu știu niciuna prin preajmă. Și chiar de-aș ști, n-aș avea cum să ajung.

— Te duc eu... dacă nu te deranjează să aduc iar camioneta.

Cerșetorii nu-și puteau permite să aleagă.

— Nu mă deranjează. Mulțumesc. Și m-aș bucura să

contribui la prețul gazolinei.

— Ce-ar fi să mergem la bisericuța unde a fost nunta?

— Minunat. Pe duminică atunci?

— Da. Pe duminică, frumoaso!

Am invitat-o și pe Miss Lillie, dar refuză.

— E un drum prea lung pentru mine, drăguță. Du-te tu! Nu-ți face griji pentru mine.

Duminică dimineața m-am trezit la cântatul cocoșilor, emoționată că aveam să merg în sfârșit la biserică după atâtea săptămâni. Părinții mei s-ar fi îngrozit să știe câte duminici lipsisem. Tata ar fi zis că oamenii din Acorn aveau o influență negativă asupra mea – deși, după părerea mea, în anumite privințe avuseseră una cât se poate de bună. Muncisem cum nu mai făcusem în viața mea și, de cele mai multe ori, în folosul altora. Și mi se părea că mă rugam și mă gândeam la Dumnezeu mai mult decât acasă.

L-am așteptat pe Ike în cerdacul bibliotecii, ca să putem dispărea rapid. Mă trase cât mai aproape de el, pe scaunul de lângă șofer, și conduse mașina, străbătând dealurile și văile de un verde aprins, primăvărat, cu brațul după mijlocul meu. Când am ajuns, mă ajută să cobor din camionetă, dar nu mă lăsă de mână.

— Nu ne putem ține de mână în biserică, Ike, am șoptit în timp ce ne îndreptam spre intrare.

— De ce?

— Nu se cuvine.

N-am vrut să mai adaug și că atingerea lui călduroasă

mi-ar fi distras prea mult atenția.

Slujba din bisericuța simplă mi se păru „plină de viață”, spre deosebire de serviciile demne și grandioase de Paște cu care mă obișnuisem acasă. Muzica jucă un rol mult mai important, deși enoriașii părură să ia puțin prea în serios porunca biblică: „Strigați către Domnul cu strigăte de bucurie”¹⁸.

— Păcat că nu mi-am adus scripca, șopti Ike. S-ar fi potrivit de minune la sărbătoarea asta veselă de Paște.

Mi se părea ciudat să mă aflu din nou la biserică după atâta timp. Toți îl slăveau pe Dumnezeu cu atâta voioșie, dar eu mă simțeam ca un elev care chiulise prea mult de la școală și acum avea de recuperat. Îmi era dor de predicile calme, contemplative ale tatălui meu. Pastorul își ridică glasul pe tot parcursul predicii, de parcă întreaga congregație ar fi fost surdă. Îmi era dor de mama și de vocea ei limpede de alto alături de mine. Și, deși enoriașii de acasă mă călcau uneori pe nervi cu maniera lor băgăcioasă și îndrăzneță, îmi era dor și de ei. Acolo îi cunoșteam pe toți din strună după nume. Aici eram o străină. Și îmi era dor de casă.

— Paște fericit, Alice! zise Ike când ne urcarăm înapoi în camionetă. Și acum, să sărbătorim!

Până să apuc să-l opresc, se aplecă spre mine să mă sărute. M-am dat la o parte.

— Ce e?

¹⁸ Psalmul 98:4 (n.tr.).

— Nu știu... Nu mi se pare corect și cuviincios. Ar trebui să ne gândim la Dumnezeu în duminica de Paște.

— Dar mă gândesc. I-am mulțumit toată dimineața că te-am cunoscut.

Se aplecă iar să mă sărute și, deși știam că ar fi trebuit să-l opresc, în realitate nu voiam s-o fac.

— Poate nu s-ar cădea să ne sărutăm chiar în fața bisericii, am murmurat când ne-am oprit să tragem aer. În plină zi.

— Nu ne cunoaște nimeni.

Se pregăti s-o ia de la capăt, dar de data asta l-am oprit.

— Hai mai bine să mergem!

— Cum vrei tu.

Îmi zâmbi și-mi mai dăruî un sărut, apoi porni motorul. Fluieră tot drumul spre casă. Ike Arnett era fără doar și poate cel mai voios om pe care-l întâlnisem vreodată.

Neputând vorbi prea mult de huruitul camionetei, m-am lăsat pe spate și am savurat călătoria. Când ne-am apropiat de Acorn și am trecut pe lângă mină, m-am cutremurat involuntar. Mai aveam doar o săptămână până la expediția nocturnă a lui Mack. Mă îngrozea drumul prin pădure în miez de noapte și eram îngrijorată pentru viața lui. Ike, care mă ținea cu brațul pe după umeri, îmi simți și el tremurul.

— Ce e? Ți-e frig?

— Puțin.

Mă trase mai aproape, mângâindu-mi brațul.

— Îmi pare rău. N-am ce să fac cu geamul lipsă din spate.

Și camioneta n-are radiator.

— Nu-i nimic. Suntem aproape acasă.

Când am ajuns în Acorn, Ike nici nu încetini în dreptul bibliotecii.

— Hei, ai trecut de bibliotecă!

— Știu. Nu ți-am spus? Ești invitată la noi la masă de Paște. Nu va fi prea mare lucru, dar au insistat cu toții să vii.

— Nu mi-ai spus nimic.

Mă cuprinse un val de panică. Mama pregătea întotdeauna o masă mare cu șuncă de Paște, dar dacă mama lui Ike m-ar fi servit cu vreo mâncare dezgustătoare de veveriță, oposum, iepure sau mai știu eu ce? Era prea târziu să refuz, din moment ce eram așteptată.

— Hm... și ce avem la cină? am întrebat pe un ton ce se voia nonșalant.

— A vânat frate-meu curcan sălbatic zilele trecute. Sunt o grămadă prin codrii ăștia, să știi.

Curcan nu suna prea rău. Am ieșit de pe drumul principal mai încolo de poștă și am luat-o pe cărarea de pământ pe care mă dusesse Ike în livadă. Casa lui stătea cocoțată pe un delușor de la capătul drumului, deasupra orașului. Nu era o colibă, ci o clădire din șindrilă și, la fel ca biblioteca, era mai mare decât majoritatea caselor din Acorn. De fapt, avea aproape aceeași vârstă și dimensiune ca aceasta, cu un plan de amplasare aproape identic. Bucătăria din spatele casei era mai spațioasă decât dependința lui Mack și

legătura cu sufrageria se făcea printr-o arcadă largă. Erau cele mai frumoase case din Acorn, construite de cei doi străbunici notorii, despre care se zvonea că descoperiseră și îngropaseră comoara. Era posibil ca legenda să conțină un sâmbure de adevăr?

Camera de zi era îngrijită și confortabilă, cu un șemineu întocmai ca al lui Mack. Polița căminului era plină cu fotografii înrămate, iar deasupra se afla un tablou brodat. Acesta mi se păru familiar, dar abia pe la mijlocul după-amiezii mi-am dat seama de ce. Era identic cu cel de deasupra patului lui Lillie: *Este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate. Proverbe 18: 24*. Mi-am zis că, atunci când fetele din Acorn învățaseră să brodeze, acest verset trebuie să fi fost mai popular chiar decât zicala: *Casă, dulce casă*.

Ne-am adunat în jurul mesei și, după ce tatăl lui Ike rosti rugăciunea, ne-am apucat de mâncat. Mâncarea era foarte bună; curcanul mic, dar gustos. Nu mai mâncasem niciodată umplutură din pâine de mălai și mi se păru delicioasă. Posmagii doamnei Arnett erau moi și sfărâmicioși de se topeau în gură, nu pietroși ca ai mei. Masa nu era încărcată ca acasă de Paște sau de Ziua Mulțumirii, dar mâncarea era bună și m-am înfruptat pe săturate.

Ike era cel mai mic dintr-o familie uriașă de surori și frați și singurul încă neînsurat. N-am reușit să mă dumiresc cine era cine, cu atâția frați, surori, unchi, mătuși și cumnați

forfotind prin preajmă. Cei din familia lui nu deprinseseră arta de a face prezentări, așa că am rămas confuză în privința lor cea mai mare parte a zilei. Ei în schimb știau exact cine sunt – noua câmpeancă din oraș.

— Da, zise mama lui după ce terminarăm masa, mă bucur că am reușit s-o cunoaștem în sfârșit pe câmpeanca asta care i-a picat cu tronc lui Ike.

Toate celelalte discuții de la masă încetară brusc. Până și copiii se liniștiră și toate privirile se îndreptară spre mine. M-am străduit să zâmbesc.

— Ăăă... cina a fost minunată, doamnă Arnett. Vă mulțumesc din suflet că m-ați invitat.

Continuară să se holbeze la mine ca Ike în ziua când venise să mă vadă lucrând.

— Aăă... biblioteca e deschisă zilnic, în afara duminicilor, am zis. Sunteți bine-veniți oricând să luați cărți.

Tăcere.

— Aveți un băiat foarte talentat...

M-am oprit când i-am văzut pe unchii și frații lui Ike înghiontindu-se cu cotul. Începură să rânjească batjocoritor.

— La vioară, vreau să zic.

Izbucniră în hohote. M-am hotărât să-mi țin gura. I-am cerut ajutor din priviri lui Ike, dar el părea să se amuze la fel de mult ca și ceilalți.

O femeie mai tânără – soră sau cumnată – se îndură de mine și zise:

— Ce-ar fi să mă ajuți să tai prăjitura, Alice?

— Cu multă plăcere.

M-am ridicat îndată și am urmat-o în bucătărie. Dar mai avea și altceva pe inimă în afară de desert.

— Sper că n-ai să te joci cu Ike al nostru și să-i frângi inima.

Ținea în mâini un cuțit uriaș, chipurile să taie prăjitura, dar nu puteam fi sigură.

— Nu suntem decât prieteni. Știe că mă întorc în curând acasă.

— Au mai venit și alți câmpeni și ne-au făcut zile fripte, să știi.

Eram gata să-i dau drept exemplu pozitiv pe Maggie și Hank Coots, dar apoi m-am gândit că asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Prăjitura pare delicioasă. Din ce e făcută?

— E prăjitură cu melasă, din sorg.

Nu mai auzisem de așa ceva și eram puțin reticentă să pun în gură orice conținea cuvântul „muscă” în denumire¹⁹. Dar am luat o îmbucătură și mi s-a părut delicios de dulce – și fără urmă de muște.

După prânz, Ike și tatăl său, împreună cu câțiva unchi și vreo doi frați se adunară pe cerdacul din față la un număr de muzică improvizată. Restul familiei li se alătură, cântând și bătând din palme la unele cântece, și întreaga

¹⁹ Joc de cuvinte intraductibil. „Shoofly pie” – „prăjitură cu melasă” conține în denumire cuvântul „fly”, care înseamnă „muscă” în limba română (n.tr.).

stânjeneală mi se topi ca prin farmec sub vraja muzicii. Se vedea clar că familia lui Ike era mândră de el. Îl îndemnară să cânte melodii complicate, propunând întruna altele noi până când îi obosiră degetele.

— După cum se vede, Ike e cel mai bun scripcar dintre noi, îmi zise tatăl său.

Către seară mă conduse acasă, luând-o direct prin livadă, care am constatat că se afla într-adevăr la jumătatea drumului dintre cele două case. Așa cum sperasem, se opri la umbra pomilor să mă îmbrățișeze și să mă sărute pe îndelete.

— Am așteptat toată ziua momentul ăsta, murmură el.

— M-am distrat de minune, Ike. Ai tăi sunt foarte de treabă.

N-am pomenit nimic de sora cu cuțitul în mână și de avertismentele ei.

— Și sunt tare mândri de tine.

— Ce n-aș da să ajung la *Grand Ole Opry*, ca să fie și mai mândri.

— Știi ceva? Sunt sigură că ai să ajungi într-o zi.

— După ce dezgropăm comoara?

— De asta nu bag mâna-n foc, am râs. De altminteri, cred că ești destul de talentat să ajungi oricum, chiar și fără comoară.

Mă mai sărută o dată, apoi am străbătut restul drumului până la bibliotecă ținându-ne de mână.

Îmi plăcea în compania lui Ike. Mă făcea să mă simt

frumoasă și prețuită – și fericită pe deasupra! Dar nu cutezam să mă îndrăgostesc de el. N-aș fi putut pentru nimic în lume să-mi petrec restul vieții în Acorn, ca Maggie. De altfel, îmi dăduse de înțelese că nu era pregătit pentru înșurătoare și n-aveam de gând s-o sfârșesc cu inima frântă. Îmi era destul o despărțire tragică pentru toată viața. Dar nu făceam niciun rău bucurându-mă de timpul petrecut împreună, nu?

Luni trebuia să-mi spăl hainele și lenjeria de pat. Era o zi caldă, însorită și știam că se vor usca repede pe frânghia din spate. M-am oferit să le spăl și pe ale lui Lillie, iar ea îmi puse la dispoziție două ligheane și un storcător de mână ca să-mi ușureze puțin munca. Am făcut focul și am pompat apă în două oale uriașe, pe care le-am pus pe sobă să se încălzească. Fără facilități moderne și curent electric, munca în gospodărie era atât de multă și obositoare, că mă simțeam adesea copleșită. Nu mă așteptam ca Lillie să mă ajute, dar ea coborî schiopătând în bucătărie tocmai când mai puneam niște cărbuni în sobă.

— Te-ai sculat! Ce bine-mi pare că te simți mai bine, Miss Lillie.

Era unul dintre cei mai surprinzători oameni pe care-i întâlnisem vreodată, dar ajunsesem la concluzia că-mi plăcea tare mult compania ei.

— Se pare că-i una din zilele mele bune, zise ea. Așa că, dacă tot ai aprins focul, cred că-i timpul să înveți și cum se coace pâinea. Poți face aluatul în timp ce se fierbe apa.

— Stai puțin, Lillie. Nu cred că sunt în stare să învăț ceva atât de complicat ca făcutul pâinii.

— Doar ai învățat și să călărești, nu? Poți învăța orice, numai să vrei.

Fusesse nevoie de-o pușcă încărcată să mă facă să încalec pe cal pentru prima oară și nu voiam să aflu dacă Lillie m-ar fi pus să coc și pâinea sub amenințarea armei.

— Bine, am oftat. Cum se face pâinea?

Se așează la masă și-mi dădu instrucții, în timp ce eu m-am apucat să amestec făina cu drojdia și celelalte ingrediente. Brațele și umerii avură parte de un antrenament pe cinste când veni vremea să frământ.

— Nu-i gata încă? am întrebat-o iar și iar când brațele începeau să-mi obosească.

— Nu. Încă puțin.

Întreg procesul dură mult și bine, până când Lillie se hotărî în sfârșit că frământasem destul.

— Acu pune-l în cuptorul calduț de pe sobă să dospească, drăguță! Cred că apa-i destul de caldă pentru spălat.

Îmi arată cum să aranjez afară ligheanele și storcătorul de rufe pe un suport între ele. Avea și un dispozitiv de mână, ca o pompă de desfundat țevi, pe care-l puteam manevra în sus și în jos – pe principiul agitatorului de la mașina de spălat a mamei – pentru a curăța mai temeinic hainele. Soarele se ridică în sfârșit peste creasta dealului și Lillie se așează pe bancă lângă ușa să se bucure de razele lui primăvăratice.

După ce am dat la pompă cel puțin cincisprezece minute, m-am oprit să mă odihnesc.

— Mă mir că Mack n-a modernizat casa, am zis cu ușor năduf. Doar a locuit o vreme în nord, așa că trebuie să se fi obișnuit să aibă curent electric. Ne-ar ușura foarte mult corvezile.

— Da' de unde! Toate jucărioarele astea moderne te pun în lanțuri. Nu-ți trebuie mult și ajungi o sclavă cum am fost eu.

— Sclavă? Ba nu, ele ne ușurează munca, Miss Lillie.

— Odată cu electricitatea, vin și facturile. Apoi trebuie să muncești pe rupte să le plătești. Momentan mina e închisă și nu se găsește de lucru, așa că sfârșești îndatorându-te până în gât la cei de la uzina electrică. Nu trece mult și vine banca să-ți ia casa. Și toate astea numai pentru că vrei mașină de spălat și becuri electrice.

— Mda, se poate pune problema și așa... Dar mina nu va fi închisă pe veci, nu?

Am terminat de pompat și m-am apucat să trec hainele prin storcător, dând la manivelă și privindu-le cum cad în apa de limpezit. Acolo trebuia să le învârt din nou, ca să scot clăbucii, apoi să le trec iar prin storcător și să le întind pe frânghie. Pe când terminam, aveam să fiu stoarsă de puteri, precum rufele mele.

— Măcar de-ar fi pus instalație de apă în casă, am zis.

— Vrei veceu înăuntru? Pentru asta îți trebuie pompă, ca să aduci apa din fântână și, ca s-o pui în funcțiune, iarăși

curent electric. Alte facturi, aceeași poveste. „Unde-i comoara ta, acolo va fi și inima ta”, cum scrie în Biblie. „Nu poți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. În clipa asta, am putea să ne luăm și să ne ducem oriunde ne-ar trimite Dumnezeu și să facem orice ne-ar cere El, că n-avem nicio factură de plătit. Dar dacă începi să slujești lui Mamona, nu mai ești liberă să-l slujești lui Dumnezeu.

M-am oprit din învățat și m-am sprijinit de cadru. Acasă eram lipsită de orice obligații, neavând nici loc de muncă, nicio relație stabilă. N-aveam nimic de făcut toată ziua decât să citesc romane. Dar Lillie vorbea de parcă Dumnezeu ar fi vrut să mă trimită cine știe unde să lucrez pentru El. N-aș fi fost în stare să fac muncă de misionară într-o țară străină și îndepărtată. N-aș fi putut nici măcar să locuiesc în Acorn tot timpul anului ca Maggie. Gândul la ea mă întristă... și mă făcu dornică să o ajut.

— Miss Lillie, cum să-i vorbești despre Dumnezeu cuiva care și-a pierdut credința? Ce să-i spui dacă nu mai crede că Dumnezeu are grijă de acea persoană?

— Dar ai văzut dragostea Lui chiar ieri, drăguță, în duminica Paștelui. Iisus și-a dat sângele și a murit pentru noi. Dacă nici asta nu-l poate convinge pe un om că Dumnezeu îl iubește, habar n-am ce altceva ar putea.

— Știu, dar nu cred că Maggie va veni vreodată cu mine la biserică, nici de Paște, nici cu altă ocazie. Cred că e supărată pe Dumnezeu.

— Vorbești de Maggie Coots, drăguță?

Am dat din cap.

— I-au murit și soțul, și fetița cam în aceeași perioadă. Nu-mi pot închipui ce greu trebuie să-i fi fost. Nici n-am știut ce să-i spun când mi-a povestit de pierderea lor.

— O țin minte pe Maggie de când a venit pentru prima oară aici, cu mulți ani în urmă. Pe-atunci era tare înflăcărată pentru Iisus. A venit cu un grup de oameni de la o biserică din nord.

— Cora i-a numit filantropi.

— Cam așa ceva. Au venit să lucreze pentru Dumnezeu și să schimbe totul în bine. Și Maggie a fost tare fericită să lucreze pentru Iisus, până când a dat de greu.

— Dar și-a pierdut soțul și copilul, Lillie! Asta nu e greu, e devastator!

— Știu. Crede-mă că știu. Dar uneori când oamenii lucrează pentru Dumnezeu, au impresia că El are să le facă viața mai ușoară doar pentru că fac lucrarea Lui.

— Și nu așa ar trebui?

— Nu se întâmplă așa. Iisus ne-a spus că în viață vom avea necazuri. Punct. A spus că, dacă vrem să-L urmăm, va trebui să ne ducem și noi crucea așa cum și-a dus-o El. Lumea asta a noastră e sub blestem, drăguță. Trebuie să ne așteptăm la lucruri rele. Dar chiar de-am pierde totul, ne rămâne Iisus.

— Nu ți se pare puțin cam... idealist? Cum poți să-i prezinzi cuiva să se agațe de Iisus după ce i-a îngropat pe toți cei dragi și Dumnezeu a refuzat să-i răspundă

rugăciunilor de a-i salva de la moarte?

— Știu povestea lui Maggie. Știu că și-a pierdut soțul și copilul. Și știu exact ce simte, pentru că și eu mi-am pierdut soțul și copilul.

— Vorbești de Charley și de Buster?

— Nu numai de ei, drăguță. I-am pierdut și pe Sam și pe fetița noastră.

— O, Lillie!

Mi-am șters mâinile în șorț și m-am așezat pe bancă lângă ea.

— Cum așa?

— Au venit niște oameni cu glugi albe într-o noapte și au dat foc unei cruci în ograda noastră. Ni s-a aprins casa. Eram plecată la moșit, așa că n-am fost acolo. Dar Sam și fetița noastră dormeau și n-au apucat să iasă la timp.

— O, Lillie!

Am îmbrățișat-o cu toată delicatețea de care eram în stare. Mă mângâie pe spate și m-am întrebat cine consola pe cine.

— Da, știu cum e să treci prin greutăți și să te întrebi de ce lasă Dumnezeu să se întâmple una ca asta.

— Îmi pare atât de rău!

— Asta a fost tare demult, drăguță. Tare demult.

— Și au fost prinși și pedepsiți vinovații?

— Dar cine crezi tu că se ascundea sub glugile alea? Și-au acoperit fețele ca să nu știe oamenii din oraș că erau chiar polițaiul, judecătorii și ceilalți slujbași. Vor plăti pe

lumea cealaltă, nu pe asta, pentru faptele lor.

Mi-era greu să-mi închipui suferința cumplită prin care trecuse Lillie, cu prima familie smulsă de lângă ea și vândută sclavă, și a doua omorâtă. Nu-i de mirare că mințise un oraș întreg și mă silise să înscenez înmormântarea lui Mack. Era ca un fiu pentru ea și n-ar fi putut îndura să-l piardă și pe el.

— Prin ce minune ai reușit să treci peste atâta suferință, Lillie?

— Mi-a luat tare mult, drăguță. Tare mult. Atunci m-am hotărât să plec și să mă mut aici. Mi-am pus în cap să fug cât mai departe, departe de lume, și să trăiesc singură cuc. Îi uram pe toți – dar mai ales pe albi. Încetul cu încetul însă, bunul Dumnezeu mi-a vindecat inima și m-a ademenit din nou în brațele Lui. Așa știu că poate să vindece și inima lui Maggie. Și o va face cu timpul, sunt sigură.

— Cum poți fi sigură? Maggie mi-a spus cu gura ei că și-a pierdut credința.

— Iisus spune că dacă suntem ai Lui... și știu că Maggie Coots e a Lui... nu ne poate smulge nimeni din mâna Lui. Știe Domnul cum să ne aducă înapoi. El n-a îngăduit să rătăcesc prea mult pierdută și știu că n-o va lăsa nici pe Maggie. Crede-mă, știu ce vorbesc.

— Ce să fac sau să spun ca s-o ajut?

— Nu încerca să-i ții predici. Nu te va asculta. Prietenia ta îi e de ajuns.

Am dat din cap, apoi îmi veni un gând.

- De ce m-ai avertizat să am grijă în preajma ei?
- Pentru că ura și amărăciunea se iau de la om la om ca pojarul. Și tare m-aș mâhni să te molipsești și tu, drăguță.

Capitolul 24

Ike sosi la bibliotecă marți în timp ce mă pregăteam să plec cu cărțile.

— Am venit să mă ocup de liliacul ăla al tău, zise el.

Era înarmat cu un sac de pânză și o greblă și, judecând după expresia lui hotărâtă, ai fi zis că venise să omoare un balaur pentru mine. Tânjeam să-l răsplătesc cu o îmbrățișare pentru vitejia lui, dar celelalte bibliotecare erau cu ochii pe noi.

— Promiți să nu-l omori?

— Doar dacă va fi nevoie. Uneori au râie.

L-am lăsat să-și facă treaba și m-am dus călare s-o vizitez pe June Ann. Nici n-am ajuns bine, că dulăul ei, Rex, se repezi afară din colibă lătrând fioros, dar Belle și cu mine eram de pe-acum obișnuite cu el. June Ann ieșea de obicei în ușă să mă întâmpine, dar de data asta nu ieși. Poate era ocupată cu alăptatul copilului. Măcar astăzi nu trudea afară la câmp.

Am descălecat și am priponit-o pe Belle de gard.

— Cuminte, cățelule! Cuminte! L-am liniștit pe dulău. Sunt eu, Rex. Doar mă știi.

Câinele începu să dea din coadă și în cele din urmă se opri din lătrat. În clipa când o făcu, am auzit-o pe micuța Feather plângând în colibă.

— June Ann! am strigat. Sunt eu, Alice! Am venit cu cărțile!

Niciun răspuns. Ușa era deschisă, așa că am intrat. Am găsit fetița în leagăn lângă șemineul cald, cu fețișoara roșie de plâns, dar pe June Ann nicăieri. Oare ieșise la veceu? M-am apropiat de cămin și am luat bebelușul în brațe.

— Gata, nu mai plânge, e în regulă.

Am sprijinit-o de umărul meu și am frecat-o pe spate. La asta se limita întreaga mea experiență cu bebelușii. Încercarea de a o potoli rămase fără rezultat și mi-am petrecut câteva minute lungi plimbându-mă cu ea prin cameră, fredonând, legănând-o și bătând-o pe spate. Feather continua să plângă. Am zărit cele două sticle cu tonic pe jumătate goale pe polița șemineului și am tras concluzia că June Ann și fetița își luaseră doza zilnică. Era timpul să i-o dau pe următoarea? Dar unde era June Ann?

M-am plimbat mai departe bătând-o pe spate până când țipetele ei începură să mă calce pe nervi. N-o puteam face nimic să tacă. Îmi dădeam seama ce frustrant și deprimant trebuia să fie pentru June Ann să treacă prin asta zi și noapte. Dar dacă fetița era bolnavă? Gândul îmi zbură la copilul lui Maggie și la mica piatră de mormânt. Eviatasem s-o întreb din ce cauză murise Rhoda Lee.

I-am dus mâna la frunte să văd dacă n-are temperatură, cum făcea mama cu mine. Nu era fierbinte. Poate făcuse pe ea. Mi-am rotit privirea prin jur după scutece și am zărit pe pat un morman de cârpe curate. Am pus-o jos și am

schimbat-o, apoi ne-am mai plimbat o vreme. Dacă-i era foame, nu puteam face absolut nimic.

Trecuseră deja douăzeci de minute. M-am hotărât să arunc o privire spre veceu, să nu i se fi făcut cumva rău lui June Ann. Nu era acolo. N-am găsit-o nici pe piatra unde mă așteptase data trecută când mă rugase s-o legăn pe Feather în locul ei. M-am uitat în șură, cu copilul urlându-mi încă în brațe. Nici urmă de ea. Mă cuprinse îngrijorarea. Habar n-aveam ce să fac.

Tare-mi venea să-i duc fetița lui Miss Lillie, să vadă ea ce-o doare, dar cum să încalec cu un bebeluș în brațe? Abia reușeam s-o fac cu mâinile goale. Să mă duc pe jos la cabana lui Mack? Nu erau decât vreo doi-trei kilometri până acolo, dar ce să facă el cu un nou-născut? Să merg pe jos în oraș mi-ar fi luat toată dimineața, și cărarea era abruptă pe alocuri. Dacă alunecam și o scăpam din brațe? În plus, Belle trecea cu ușurință peste pârau, dar eu cum să traversez prin apa adâncă? Apoi, mai era și pisica sălbatică...

Pe când m-am întors în colibă, plânsetele copilului se mai potoliseră. Într-un târziu se transformară în scâncete și fetița adormi. Mă temeam s-o las jos, dar brațele și umerii mă dureau încă de la învârtitul manivelei și de la frământatul pâinii din ziua anterioară, așa că am culcat-o înapoi în leagăn. Apoi am ieșit în prag s-o aștept pe June Ann. În casă era prea întuneric și sumbru.

— Salut, Allie!

— Am auzit glasul timid în spatele meu și, întorcându-mă,

am văzut-o venind prin casă în cerdac.

— June Ann! Pe unde umbli?

— Îmi pare rău! Știu că n-ar fi trebuit s-o las singură pe Feather, dar era sătulă și cu scutecul uscat și... și totuși nu se mai oprea din urlat.

— N-a ajutat leacul?

Clătină din cap. I-am văzut ochii scăldați în lacrimi.

— A trebuit să plec, Allie, n-am avut încotro. Mi-a fost atât de teamă!

— Teamă? De ce?

— Să nu-i fac rău, șopti ea cu glas stins. Uneori îmi vine s-o scutur de mama focului, dar știu că n-ar ajuta la nimic. Apoi îmi trec prin minte tot felul de gânduri nebunești... cum ar fi s-o înec în pârau...

Nu știam ce să răspund. Gândul că ar fi fost în stare s-o scuture sau s-o înece în pârau mă îngrozea. Simțisem și eu un strop din frustrarea ei acum câteva minute, dar nu-mi închipuiam cum ar fi fost să trebuiască să am grijă de un copil plângăcios zi și noapte. Și fără niciun ajutor.

— Nu vreau să-i fac rău, Allie. O iubesc atât de mult, dar... dar nu știu ce să mai fac.

— Precis s-ar găsi cineva care să te ajute. Spune-mi unde-i mama ta sau vreo soră și mă duc să stau de vorbă cu ele.

Începu să clatine din cap încă înainte să termin de vorbit.

— De ce nu?

— Știu dinainte ce-mi vor spune. Că Feather e blestemată

pentru că-i jumătate Arnett și jumătate Larkin. Că plânge tot timpul pentru că înăuntrul ei se războiesc cele două familii.

— Dar e de-a dreptul ridicol, știi și tu! Nimeni nu poate crede așa ceva.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva-i adevărat. Altfel de ce ar plânge întruna?

— Să nici nu te gândești la asta, June Ann! E o fetiță minunată. Ascultă, hai să stai cu Miss Lillie și cu mine câteva zile. Te vom ajuta noi să ai grijă de Feather. Sigur va găsi Lillie vreun leac care s-o facă bine.

— Nu pot lăsa grădina și animalele. Wayne m-ar omorî după toată munca grea pe care a depus-o să ne punem pe picioare.

— Nici măcar o zi? Poate reușim să aducem cumva și animalele.

Deși când m-am închipuit trecând pârâul și coborând dealul în oraș cu un coteț plin de găini, un catâr încăpățânat și încă vreo doi purcei, mi-am dat seama că era o idee ridicolă.

— N-am cum să plec. Dar te rog să nu mă crezi o mamă groaznică pentru că am lăsat-o singură pe Feather.

— Nu cred că ești o mamă rea.

— Nu m-am dus prea departe, pe cuvânt. Dar n-am vrut să-i fac rău.

— Știu, știu.

Am lăsat-o să plângă pe umerii mei.

— Găsesc eu o soluție, îți promit.

Dar ce anume?

Am stat cu ea până se mai liniști și putu din nou să zâmbească, în tot acest timp, fetița dormi netulburată.

— Trebuie să plec, i-am zis într-un târziu. Dar te rog să te mai gândești la propunerea mea de a veni în oraș. Îmi promiți?

Clătină din cap.

Pe când am ajuns la familia Sawyer, eram deja sleită de puteri. Cei nouă copii veniră alergând la marginea pădurii să-mi iasă în întâmpinare. N-am înțeles niciodată cum puteau fugi așa în tălpile goale. Până atunci le citisem câte o cărticică scurtă cu poze la fiecare vizită, dar acum, că băieții lui Faye terminaseră *Comoara din insulă*, m-am gândit să le propun să asculte câte un capitol dintr-un roman mai lung în fiecare săptămână. Se arătară entuziasmați de idee și chiar și cei mai mici ascultară cu atâta atenție primul capitol, că i-am răsplătit citindu-l și pe al doilea.

Știam de la Maggie de ce copiii din Kentucky erau atât de atenți, spre deosebire de elevii mei de acasă: pentru că în familiile lor era un obicei să se transmită poveștile prin viu grai. Pe când mergeau la școală, știau deja pe de rost o duzină și mai bine de istorisiri locale auzite de la mame și bunici. Îmi plăcea tare mult să le citesc copiilor de pe traseu, inclusiv celor din familia Howard ce locuiau mai sus pe munte, acum că terminaseră cu semănăturile de

primăvară.

Dar azi abia așteptam să ajung acasă ca să-i spun lui Lillie de June Ann și de Feather. Mi-am pus în gând să fac o scurtă oprire la coliba lui Gladys și Clint, doar cât să le las cărțile și să plec. Dar ei mă invitară înăuntru, rugându-mă să le citesc ziarul cum făcea Cora. M-am întrebat dacă într-adevăr nu știau să citească sau erau pur și simplu dornici de companie. Sau dacă nu cumva mă puneau la încercare. Poate Clint credea proverbul: „Ține-ți prietenii aproape, și dușmanii și mai aproape”.

Ziarul pe care mi-l întinse era din februarie 1933, vechi de mai bine de trei ani. Pe prima pagină se afla știrea legată de tentativa de asasinat asupra lui Franklin Roosevelt de dinainte să depună jurământul de președinte. Glonteale își ratase ținta, nimerindu-l în schimb pe primarul orașului Chicago, Anton Cermak.

— Chicago... nu de-acolo vii și tu? întrebă Clint după ce am citit articolul. Am făcut un efort eroic să nu-mi întorc ochii pe dos.

— De *lângă* Chicago, nu *din* Chicago. Blue Island e un orașel cât se poate de pașnic, Clint. Nu sunt gangsteri, nici asasini.

Deși aveam îndoielile mele în ceea ce-l privește pe unchiul Cecil.

Când Gladys și Clint mă trimiseră în drumul meu, am trecut pe la Mack să-i mai duc niște provizii, inclusiv o pâine din cele coapte de mine ieri cu ajutorul lui Lillie. Îmi ieșiseră

destul de bune.

— Sunt impresionat, Alice, zise el când am scos-o din desagă cu un gest solemn. Încă mai rîd și acum pe înfundate când îmi aduc aminte de prima ta zi aici, când m-ai întrebat dacă avem hotel sau restaurant.

— Tare țâfnos mai erai în ziua aceea. De parcă te-aș fi trezit din hibernare.

— Habar n-aveam ce să mă fac cu tine. Și acum uite ce bine te descurci!

O spuse pe un ton condescendent, ca o bătaie cu palma pe cap. M-am înfuriat.

— Ți-aș aprecia și mai mult laudele dacă m-ai fi *rugat* în loc să mă *silești* să rămân.

Nu descălecasem, așa că am putut să-mi fac o ieșire rapidă. Mai târziu am regretat că-i dădusem peste nas, când el nu voise decât să-mi facă un compliment, dar reușise întotdeauna să scoată ce-i mai rău din mine.

Pe când am ajuns la bibliotecă, eram atât de obosită, că abia am reușit să dau jos șaua de pe Belle și să mă târăsc până în casă. Uitasem cu totul de Ike și de liliac, când l-am văzut coborînd în salturi scările. Își petrecuse toată ziua acolo?

— Hei, salut, frumoaso! Am găsit gaura și am astupat-o așa cum m-ai rugat. M-am uitat și prin mansardă și am reparat câteva găuri și acolo. Nu cred că te vor mai deranja liliicii.

— Mulțumesc, Ike. Îți rămân profund îndatorată.

— Ce-ar fi să mi-o și demonstrezi?

Arată spre buzele lui ținute. M-am ridicat în vârful picioarelor și l-am sărutat repede pe obraz.

— Va trebui să te mulțumești cu atât până data viitoare.

Am arătat cu capul spre celelalte bibliotecare, care tocmai descălecau afară.

— Bine, numai să nu uiți. Și să-mi spui dacă mai vezi vreun liliac.

Zâmbi cu gura până la urechi și îmi făcu semn cu mâna de rămas-bun.

Am așteptat nerăbdătoare să plece toată lumea și m-am dus sus să-i spun lui Lillie de June Ann.

— Sunt tare îngrijorată pentru ea și pentru Feather, i-am zis, așezându-mă pe marginea patului. Tonicile nu par să-și facă efectul.

— Trebuie să le dai timp, draguță.

— Nu-i face bine să stea acolo singură cuc. M-am oferit să stau de vorbă cu ai ei, dar n-a vrut să-mi spună unde stau. Tu îi cunoști?

— Sigur că da.

— Unde locuiesc? Vreau să vorbesc cu mama ei și să-i explic...

— Nu, draguță. Nu te băga în povestea asta.

— Dar June Ann se teme că-i va face rău fetiței... și de asta mă tem și eu. Zice că-i vine s-o scuture sau s-o înece în pârâu când o apucă nervii. N-am să mă pot ierta niciodată dacă li se întâmplă ceva îngrozitor.

— De ce? Nu-i vina ta. Vrăjmășia asta durează de mai bine de șaizeci de ani, așa că n-ai cum să-i pui tu capăt. Mama lui June Ann nu va trece peste voința bărbatului ei, iar bărbatul ei nu va trece peste voința familiei.

— Și ei chiar cred că Feather plânge tot timpul pentru că se războiesc cele două familii înăuntrul ei? Așa zice June Ann.

— Oamenii cred tot felul de lucruri trăsnite. Dar ascultă-mă pe mine. Am să-ți dau același sfat pe care ți l-au dat June Ann și toți ceilalți. Vezi-ți de treaba ta!

Nu mi se părea soluția cea mai caritabilă. Poate mi-ar fi spus Ike unde s-o găsesc pe mama lui June Ann. M-am hotărât să-l întreb data viitoare când îl mai văd.

În timp ce mă pregăteam să mă culc în seara aceea, îmi veni o idee strălucită. Dacă găseam harta comorii, aș fi putut să le-o dau lui Wayne și lui June Ann s-o dezgroape împreună și s-o împartă cu familiile lor, punând astfel capăt vrăjmășiei. Cele două clanuri ar fi acceptat-o în sfârșit pe micuța Feather. De altfel, era singura din oraș înrudită direct cu ambii străbunici. Găsirea comorii ar fi fost soluția ideală.

Eram deja în pat, gata să suflu în lampă, când am mai aruncat o privire prin dormitor. Întreaga odaie mi se părea puțin... răvășită. Am zărit dâre de praf peste tot, de parcă ar fi fost mutată mobila. Se pare că Ike se uitase și sub pat, deși liliicii nu se ascundeau sub paturi. Ușa de la dulap era deschisă, deși eu o închideam întotdeauna. Un sertar de la

oglanda lui Mack era închis strâmb, iar eu nu-l lăsasem așa la plecare. Mă irita să văd un sertar care nu era închis ca lumea. Ike putea să vâneze lilioci prin dulap, dar nu și prin sertarele de la oglindă.

Am zărit pe noptieră scrisoarea către Freddy pe care n-o mai expediasem niciodată. Cea în care îi descriam întâlnirea cu Ike și sărutările lui. Eram aproape sigură că n-o lăsasem pe jumătate scoasă din plic. Ar fi mers Ike până acolo încât să-mi citească și corespondența personală? Poate, dacă într-adevăr era îndrăgostit lulea de mine.

În dimineața următoare m-am interesat de la Miss Lillie despre activitățile lui.

— Mi se pare că Ike a stat cam mulțisor ieri pe-aici, i-am zis când i-am adus micul dejun. Ce-a făcut toată ziua?

— Nu știu. A cotrobăit prin jur. A închis ușa de la dormitorul meu. Mi-a spus că vrea să mă lase să mă odihnesc.

— Crezi că pune ceva la cale?

— Ce să pună?

— Nu știu. Toată lumea din oraș pare să pună ceva la cale. Ike se oferă întruna să sorteze lucrurile lui Mack și a mai pierdut o dată o grămadă de vreme pe-aici atunci când i-a căutat geaca de vânătoare.

— Eu i-am dat voie s-o ia.

— Și știi ce-a mai zis? Că nu crede că Mack s-a împușcat din greșeală. Că era întotdeauna foarte atent la vânătoare. Crede că l-a împușcat cineva de la compania minieră.

— Atâta timp cât nu bănuiește că-i în viață, e în regulă. Dar dacă va începe să turuie despre asta prin oraș, va strica totul. Trebuie să-i abați mintea la alte lucruri, drăguță. Prefă-te că ți-a picat cu tronc.

Obrajii mi se încinseră. Nu era nevoie să mă prefac.

— A pomenit și de harta comorii. Mi-a zis că o căuta și Mack. Poate de-aceea i-a scotocit printre lucruri, să pună mâna pe hartă.

— Sau poate se lupta doar să te scape de liliacul ăla așa cum i-ai cerut. Ia zi, l-ai văzut zburând azi-noapte prin dormitor?

Am privit-o surprinsă.

— Nu. A dispărut.

— Ei, și-atunci?

Capitolul 25

Mult prea repede sosi și acea hotărâtoare marți fără lună.

Noaptea când trebuia să mă duc singură călare prin pădure. Noaptea când Mack avea să forțeze intrarea de la biroul minei în căutare de dovezi că Hank Coots fusese omorât. Din clipa când am deschis ochii marți dimineața, stomacul mi se întoarse pe dos de groază.

— Nu cred că-mi fac traseul azi, i-am spus lui Miss Lillie la micul dejun. Mai bine s-o lăsăm pe Belle să se odihnească pentru mai târziu.

Lillie știa de planurile lui Mack din noaptea aceea.

— Și ce-ai să le spui celorlalte când vor întreba de ce nu mergi la lucru?

— Nu știu. Nu poți să le spui tu că mi-e rău sau așa ceva?

Nu-mi plăcea să mint, dar Lillie nu păruse să aibă niciodată probleme la capitolul ăsta. Și într-adevăr nu mă simțeam bine.

— Au să intre la bănuieli. Și cât ai clipi vor fi toate sus la tine în dormitor să vadă ce te supără. Apoi va veni frumosul de Ike, îngrijorat din cauza ta. O minciună duce la alta și rapid te vei afunda până-n gât în minciuni. Eu zic să te urci pe calul ăla ca în restul zilelor.

Avea dreptate. N-aveam nevoie să vină Ike la mine în dormitor, aducându-mi flori sau ținându-mă de mână să mă

însănătoșesc mai repede. De altfel, dacă-mi făceam programul obișnuit, poate n-aș mai fi avut timp să mă frământ atât.

Când am ajuns la coliba lui June Ann, am găsit-o stând pe prispă, la soare, cu Feather în brațe, gângurind pe limba ei. Poate că tonicele începeau să-și facă în sfârșit efectul. Păreau amândouă fericite și bine dispuse. M-am așezat lângă ea și am privit-o cum săruta mânuțele și piciorușele agitate ale bebelușului, mângâindu-i părul moale, roșcat. Îmi venea să dansez de bucurie.

La următoarea oprire, copiii Sawyer nu mă lăsară până nu le-am citit două capitole din *Comoara din insulă*. Le-am făcut pe plac, gata să mă angajez la orice, numai să uit ce mă aștepta în noaptea aceea. Când m-am ridicat să plec, băiatul cel mare mă trase de mânecă.

— Vrei să vezi ce corabie de pirați am construit, Miss Alice? Ne jucăm de-a pirații și călătorim cu ea.

I-am lăsat să mă tragă după ei să-mi arate. Nu era decât un morman de lemne și bucăți de metal, dar imaginația lor îl transformase într-o goeletă cu care aveau să facă înconjurul lumii în căutarea comorii ascunse. M-am minunat de puterea cărților de a ne transporta în ținuturi îndepărtate, dincolo de mări și țări.

— Și noi avem o comoară îngropată în Acorn, zise unul dintre băieți.

— Cea a lui Isaac Larkin și Wilbur Arnett?

— Da. Cine găsește harta e un om bogat!

— Povestiți-mi și mie ce știți despre ea.

Am ascultat cum începură să vorbească cu toții deodată, sperând să dau de urma comorii de dragul lui Wayne și al lui June Ann. Dar în ciuda entuziasmului cu care tratau copiii subiectul, n-am aflat nimic nou.

— Trebuie să plec, le-am zis în cele din urmă.

— Nu poți să ne mai citești un capitol?

— Puteți să citiți și voi când nu sunt aici.

— Da, dar e mai distractiv când ne citești tu.

În timp ce-mi continuam urcușul la deal, mă gândeam că micuților le plăcea aproape la fel de mult suspansul așteptării ca povestea în sine. Misterul și suspansul alungau plictiseala. Era palpitant să aibă ceva de așteptat, ceva care să-i smulgă din rutina zilnică a unui trai mizer. Viața mea de acasă fusese ușoară, dar plictisitoare. Îmi iubeam slujba de bibliotecară, dar în afară de ea nu mai aveam nimic ce să aștept cu nerăbdare. Chiar și relația mea cu Gordon devenise una de rutină... ca să nu mai vorbesc de relația cu Dumnezeu.

Oare de aceea îmi petrecusem atâta timp citind? Pentru că n-aveam nimic mai bun de făcut? Iubeam suspansul oferit de un teanc de romane ce-și așteptau rândul să fie citite, promisiunea de a descoperi ceva nou în fiecare poveste. Trăiam indirect viața personajelor și aventurile lor. Aici în Acorn, aveam oameni ca Lillie, Mack, June Ann și Maggie - oameni cât se poate de reali, cu intrigile și suferințele lor reale. Poate de aceea nu terminasem niciun

roman în cele aproape șase săptămâni de când mă aflam aici. La ce-mi mai trebuiau romane de aventuri, când trăiam unul în realitate? Sau poate chiar două...

După ce i-am vizitat pe Gladys și pe Clint, m-am întors direct la bibliotecă. Pe Mack aveam să-l văd oricum mai târziu și nu țineam să vorbesc cu el înainte. Stomacul mi se strânse ca rufe în storcător când am trecut pe lângă cabana lui.

Ajunsa acasă, am încercat să-mi găsesc de lucru prin bibliotecă, fișând cărți și aranjându-le la loc pe rafturi. Nu mai puteam nici să gândesc limpede. Când m-am pomenit uitând alfabetul, m-am hotărât să renunț. Stăteam la birou privind în gol când intră Ike. Azvârli cartea pe birou și se opri zâmbind cu gura până la urechi, ca un școlar cu un secret.

— Hei, frumoaso! Cred că știi cum să ne vedem fără să atragem atenția.

— Cum?

Replica mea era lipsită de entuziasm. Ultimul lucru care mă preocupa în clipa aceea era să mă furișez undeva să mă sărut cu Ike.

— Mă strecor diseară după ce se întunecă și ieșim la plimbare!

— Diseară? Dar nu e nici lună. Va fi întuneric beznă!

— Știu. Tocmai de aceea. Tu de unde știi că nu e lună?

— Ăăă... din *Almanah*.

— Ei, ce zici?

Îmi luă mâinile și le reținu într-ale lui, dar eram prea tulburată de ce mă aștepta în noaptea aceea ca să mai simt vreun fior la atingerea lui.

— Scuză-mă, Ike, am fost azi pe traseu! Sunt epuizată. Vreau să mă culc devreme. Ce-ar fi s-o lăsăm pe altă dată?

Zâmbetul i se stinse și i-am văzut dezamăgirea.

— Nu trebuie să ne plimbăm prea departe.

— Îmi pare rău, dar nu pot!

Tare mi-aș fi dorit să fie vreun cinematograf în Acorn sau un alt asemenea loc unde să se poată distra doi tineri împreună. Îmi plăcea compania lui Ike – poate puțin prea mult – dar nu mi se părea o idee bună să rămân singură cu el pe întuneric.

— Mai vrei să scoți vreo carte, dacă tot ești aici? I-am întrebat, sperând că nu-l făcusem să se simtă prost.

— Sigur, zise el. Ce-mi recomanzi?

Mă urmă în secția de nonficțiune și l-am lăsat să-mi fure câteva sărutări în timp ce ne uitam printre cărți. Am răsuflat ușurată când plecă în sfârșit fluierând.

— Nu ți-e foame? mă întrebă Lillie în seara aceea, privindu-mă cum mă joc cu mâncarea la cină. În cele din urmă am împins farfuria la o parte.

— Nu pot să mănânc. Sunt prea speriată.

— De ce ești speriată, draguță?

— De toate! De drumul călare singură noaptea prin pădure, că ar putea să-mi taie calea pisica sălbatică, să mă aresteze șeriful sau să mă împuște cel care a încercat să-l

omoare pe Mack... de toate.

— Vrei să mă rog pentru tine, drăguță?

Mi-am amintit de ultima ei rugăciune, strivitoare la propriu, și mă îndoiam că mai puteam îndura una la fel. Dar Lillie nu-mi dădu șansa să refuz. Se ridică de pe scaun și mă cuprinse strâns cu mâinile de umeri, rugându-se cu strigăte destul de puternice ca s-o audă tot Acornul, ca să nu mai vorbesc de bunul Dumnezeu din ceruri.

— Iisuse, Tu știi cine e de partea Ta și cine nu. Fătuca asta nu vrea decât să facă ce e drept, Doamne. Întărește-o și dă-i curaj! Fă-o vitează ca pe Debora când a luptat împotriva vrăjmașilor Tăi! Dă-i credința reginei Estera, ca să-i poată înfrunta pe toți cei care vor să-i facă rău! Veghează asupra ei în noaptea asta, Doamne, și adu-o înapoi teafără și nevătămată, Te rog! Amin.

Dacă mă așteptam să se întâmple o minune și să primesc pe loc o doză de curaj sau două, am fost dezamăgită. Mâinile îmi tremurau la fel de tare după rugăciune ca înainte. Genunchii dădură să mi se taie când m-am ridicat în picioare și am încercat să umblu. Am așteptat să se întunece afară, apoi am mai așteptat puțin. Lillie mă ajută să găsesc casca de miner de care pomenise Mack și am privit-o cum o umplea cu combustibil. Era timpul să plec. Tocmai se pregătea să încarce pușca lui Mack, când am oprit-o.

— Stai. Nu băga încă gloanțele. Nu vreau să călăresc cu o pușcă încărcată în brațe.

— Parcă te temei de pisica sălbatică.

— Mă tem. Dar nu știu să trag cu arma. Aș sfârși probabil împușcându-mă pe mine, pe Belle sau cine știe ce altă creatură nevinovată.

— Cum vrei.

Ridică din umeri și-mi întinse cutia cu gloanțe. Am împachetat-o în desagă, alături de casca de miner.

Belle nu se arată prea încântată să i se pună șaua și să fie scoasă din șură atât de târziu, și n-o condamnam. Se ferea întruna din calea mea în timp ce încercam s-o pregătesc, fornăind și bătând din picior. În cele din urmă a trebuit s-o trag cu amândouă mâinile afară din șură și s-o târăsc după mine la ușa din dos, ca să vorbească din nou Lillie cu ea și s-o liniștească. Lillie în schimb îi puse mâinile pe umeri și se rugă pentru ea – cu glas mult mai scăzut de data asta, pentru că eram afară și în toiul nopții.

— O, Doamne! Păzește-o de pisica sălbatică în noaptea asta. Și dă-i curaj, Te rog! Ajut-o să înțeleagă că trebuie să se facă dreptate și că vinovații trebuie să plătească pentru ce au făcut.

Mi se părea cam mult să aștepti de la un cal sete de dreptate, dar poate partea aceea fusese pentru mine. Belle se potoli ca prin farmec când Lillie rosti „Amin”. M-am bucurat să văd că măcar una dintre noi era mai liniștită.

Am încălecat, și Lillie îmi întinse pușca. I-am dat ghes lui Belle și am luat-o în susul pârâului spre pădure.

Capitolul 26

Era o noapte cumplit de întunecată. Pe lângă faptul că nu era lună, un strat jos de nori împiedica vederea vreunei stele. Habar n-aveam cum reușea Belle să vadă pe unde merge. Mie una îmi era imposibil. Mă țineam strâns de ea, ghemuindu-mă sub crengile copacilor, cu gândul la prima noapte când străbătusem poteca împreună cu Mack. Cel puțin acum eram obișnuită să merg călare.

Codrii erau atât de negri, c-aș fi putut la fel de bine să-mi țin ochii închiși. Cunoșteam pe de rost cărarea pe timpul zilei, dar reperele familiare dispăruseră în întuneric. Orice zgomot, orice țipăt de cucuvea sau foșnet de aripi de liliac mă făcea să tresar și să mă înfior. Frunzele de pe ramuri scoteau sunete amenințătoare de fiecare dată când foșneau, fremătau și scârțâiau în bătaia vântului.

Am rămas surprinsă când Belle se abătu de la pârâu și o luă în sus pe panta abruptă. Ajunseserăm deja la cabană. Mack, care ne aștepta în cerdac, păru ușurat să ne vadă.

— Începeam să-mi fac griji. M-am temut să nu te răzgândești.

— Numai să te grăbești! I-am rugat, alunecând jos de pe cal. Cu cât se termină mai repede noaptea asta, cu atât mai bine.

— Rămâi aici?

Mă frământasem toată ziua ce să fac, dar nu reușisem să iau o hotărâre.

— E atât de întuneric prin pădurile astea! Nu pot să aprind lampa în cabană? Sau măcar o lumânare?

— Nu. Pe o noapte neagră ca asta, ai fi văzută de la kilometri distanță.

Am ascultat zgomotele stranii, nefamiliare ale pădurii, în timp ce Mack dădu jos căpăstrul de pe Belle și puse în loc priponul. Dacă reușise să se strecoare din tufișuri în plină zi fără să-l aud, înseamnă că oricine ar fi putut să mă încolțească pe neobservate, inclusiv pisica sălbatică. Știam că, dacă aș fi rămas atâtea ore singură la cabană, m-aș fi îngrozit de fiecare zgomot și inima mi-ar fi cedat în cele din urmă. Dar să mă duc cu Mack la mina părăsită? Mi se părea o alternativă și mai periculoasă. Lunga noapte mi s-ar fi părut nesfârșită în timp ce el ar fi cotrobăit prin dosare. Aș fi putut, desigur, să-i dau o mână de ajutor ca să termine mai repede. Sau să stau de pază pentru el. Numai că atunci i-aș fi devenit complice. Și dacă mă prindea din nou șeriful intrând prin efracție? N-aș mai fi scăpat atât de ușor de data asta.

— Ei bine? făcu Mack.

Dăduse jos desăgile și îmi aștepta verdictul.

— Nu știu ce să fac.

— Ai face bine să te grăbești, că plec într-un minut.

Desfăcu șaua, dar n-o luă jos de pe spate.

— Mă ajuți, te rog, cu șaua? E cam grea și n-aș vrea s-o

scap.

— Te mai doare umărul?

— Puțin. Îi trebuie ceva timp să se vindece ca lumea.

Mi-am amintit cum trecuse glonțul prin el și m-am cutremurat.

— Am ajutat să dea jos șaua și am cărat-o împreună în cabană.

Când ne-am întors în cerdac, se opri cu ochii la mine și cu mâinile în șolduri, așteptând să iau o hotărâre. Mi-am ațintit privirea spre pădurea neagră ca smoala, când o rafală de vânt stârni un morman de frunze uscate, răsfirându-le pe jos în cerdac. Zgomotul produs de hârșăitul lor mă băgă în sperieți și m-am refugiat cu un țipăt în brațele lui Mack. El mă strânse la piept, murmurând:

— Șșș... Totul e bine.

Mă simțeam ocrotită și în siguranță în brațele lui. Nu-mi mai venea să plec. Simțeam nevoia să-l opresc, implorându-l să nu-și pună viața în pericol. Țineam la el, în ciuda suferințelor pe care le îndurasem din pricina lui.

O clipă mai târziu îmi dădu drumul.

— Te simți mai bine? mă întrebă.

Am dat din cap, dar inima-mi bătea mai tare ca niciodată.

— Cred că ar fi mai bine să vii cu mine la mină.

Avea dreptate. Aș fi înnebunit acolo singură cuc. Și dacă și-ar fi făcut apariția pisica sălbatică, preferam să fiu cu el și cu pușca lui.

— Urcă tu prima și stai în față de data asta, îmi zise el.

Mă tem să nu aluneci din spate fără șa. Te descurci singură?

Îmi era foarte greu să încălesc fără scăriță, dar Mack o duse pe Belle în cerdac, unde m-am echilibrat pe bârna șubredă. După câteva încercări eșuate, am reușit să mă urc în sfârșit la ea în spinare. Mack îmi întinse pușca și se cățăra în spatele meu, ajutându-se și el de bârnă. Trebui să mă țină tot drumul cu brațele de mijloc.

Am suspinat.

— Hai să terminăm odată!

Am mers o vreme călare pe malul pârauului, apoi ne-am afundat în codrii negri, fără formă. Mi se păru la un moment dat că eram aproape de casa lui Maggie și mi-am adus aminte că zărise urme de labe prin zonă. E drept că țineam în mâini pușca lui Mack, dar asta nu însemna c-aș fi știut și să țintesc și să trag.

Trecuseră câteva ore bune de când orbecăiam prin beznă și habar n-aveam unde ne aflam. Oare aveam să cutreierăm așa prin codri până în zori?

Într-un târziu, Mack opri calul. Am zărit în față un luminiș și o construcție mare, mătăhăloasă, ivindu-se din beznă.

— Ce-i aia? am șoptit.

— Basculatorul de cărbuni, îmi răspunse el tot în șoaptă.

— Am ajuns la mină?

— Da.

— Dar... mina e pe partea opusă celei pe care am pornit. Când am trecut drumul?

— Puțin mai devreme.

Nici nu băgasem de seamă. Dacă m-ar fi abandonat în pădure, m-aș fi pierdut acolo pentru totdeauna.

— Ce mai așteptăm?

— Să vedem dacă e vreun paznic sau nu. Dă-mi pușca.

— Am întins-o și am rămas să privesc spre luminiș un moment ce mi se păru o veșnicie. Șoldurile mă dureau de atâta călărit.

Mă legănasem mult mai mult fără șa, iar cu picioarele m-am sprijinit ca să nu alunec. De-abia așteptam să descalec.

— Nu ne putem uita de jos, în loc să stăm cocoțați aici?

— O putem șterge mai repede dacă suntem călare pe Belle. Și în plus, cum ai să urci la loc?

— Ah!

La asta nu mă gândisem. Ar fi trebuit să rămân la cabană. Nu, ar fi trebuit să rămân în Illinois!

Se mai scurse o vreme. Ne-am mutat din loc de câteva ori, scrutând biroul din mai multe unghiuri, fără să ieșim de sub adăpostul copacilor. N-am zărit nicio mișcare. Mina nu era păzită.

— Cred că suntem în siguranță, șopti Mack. Vrei să te las aici cu Belle și să merg singur la birou? Așa te va duce ea acasă dacă se întâmplă ceva.

Cu atâta durere și usturime, nu voiam să mai rămân nicio clipă călare pe Belle. Dar eram prea mândră s-o recunosc.

— Prefer să vin cu tine.

Aș fi găsit eu o cale să încălesc la timpul potrivit.

— Bine, atunci cobor eu primul, zise Mack. Tu ține de pușcă. Am ținut-o până descălecă, pe urmă i-am dat-o înapoi. O puse jos și încercă să mă prindă în brațe la coborâre, dar am alunecat tot stângaci.

— Ți-ai revenit? făcu el când mi-am recăpătat echilibrul. Am dat din cap și luă din nou pușca.

— Apropo, nu-i încărcată, i-am zis.

— Cum așa? Și unde-s gloanțele? Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Păi... într-una din desăgi...

— Dar desăgile au rămas la cabană!

Deschise orificiul de încărcare să verifice, sperând parcă să mă înșel.

— Grozav! făcu el, închizând-o la loc cu o pocnitură. De ce nu mi-ai spus mai repede?

— Îmi pare rău, Mack! N-am vrut să călăresc cu arma încărcată în brațe și... și pe urmă am uitat.

Îmi întoarse spatele. Era supărat. Dar măcar nu mai trebuia să-mi fac griji c-avea să împuște pe cineva și să ne bage m și mai mare încurcătură. Porni spre birou ținând-o pe Belle. L-am urmat cu ochii în pământ, temându-mă să nu mă împiedic, să cad sau să dau în vreo groapă. Ne-am strecurat printre copaci, încercând să rămânem în umbră și să evităm spațiile deschise. Nu se zărea mare lucru. Totul în călătoria asta părea să dureze o veșnicie și nu-mi puteam închipui cum vom avea destul timp să ne uităm prin dosare, să găsim ce căuta și să facem cale întoarsă

înaintea ivirii zorilor. Frica îmi stoarse măruntaiele. Îmi trebuia la veceu. Dar n-aș fi recunoscut în fața lui. Poate mai reușeam să rezist o vreme.

Ne-am apropiat cât am putut de birou, fără să ieșim de sub bolta copacilor.

— Pe Belle o las aici, zise el. Vrei să rămâi cu ea?

Mă atrăgea ideea, dar mi-am amintit de pisica sălbatică, în plus, dacă șeriful îl prindea pe Mack, cum aș fi găsit singură drumul spre casă? Nu știam merge decât pe șoseaua principală, și acolo aș fi fost zărită cu siguranță.

— Vin cu tine, am șoptit.

Mack se întoarse s-o mângâie pe îndelete pe Belle și începu să-i vorbească.

— Rămâi aici, Belle! Să nu pleci nicăieri, bine? Și să nu vii după noi. Venim noi după tine, îți promit. Așa, fii fată cuminte!

Era de-a dreptul ridicol. Un cal n-avea cum să înțeleagă asemenea instrucții. Dar Belle își plecă fruntea și se apucă să pască într-un pâlc de buruieni, de parcă ar fi fost mulțumită să aștepte. Mack se ghemui și se strecură înainte.

— Mai întâi fugim până la basculator și ne pitim în spatele lui. Gata?

Am dat din cap și ne-am năpustit prin spațiul gol până la construcția în formă de turn. Apoi Mack mai așteptă o vreme, ținându-și răsuflarea și ascultând.

— Perfect, acum fugim până la șanțul ăla de pe șine.

Am dat din nou din cap și am luat-o la goană prin spațiul gol până la șine, plonjând drept în șanț. Eram zguduită și speriată.

Mă așteptam s-aud în orice clipă trosnete și bubuit de armă. Doar aveam de-a face cu oamenii care-l omorâseră pe Hank și care, poate, încercaseră să-l omoare pe Mack.

— Gata? întrebă el după ce mi-am tras sufletul. Ne mai rămânea de străbătut cea mai mare parte din spațiul deschis, dincolo de șine, până în tufișurile de lângă biroul minei.

— Mă duc eu primul, șopti el. Dacă nu mi se întâmplă nimic, hai și tu după un minut.

— Am privit cum se ridică și se năpustește peste șine ghemuit la pământ. Se făcu nevăzut, pitindu-se printre bălăriile de lângă birou. M-am gândit la șerpi – oare dormeau noaptea sau ieșeau la vânătoare? Dar aveam pe cap griji mai importante decât șerpii. Am inspirat adânc și l-am urmat afară din șanț peste șine, cu privirea ținută la picioare, să nu cad. N-am văzut unde era ascuns decât când am fost pe punctul să mă împiedic de el. Mă luă de mână și mă trase jos lângă el. Mă simțeam o infractoare, și nu fără motiv – asta și eram.

Mack arătă spre ușa din dos și începu să se tupileze spre ea. L-am urmat. Inima-mi bătea gata să-mi spargă pieptul. Am constatat cu surprindere că fereastra nu fusese încă reparată. Își vârî mâna să descuie ușa, cum făcusem și eu. Când aceasta se deschise scârțâind, mai așteptă o vreme

cu urechile ciulite. Îmi făcu semn să stau pe loc. M-am conformat bucuroasă. Măcar așa, dacă delegații înarmați pregăteau o ambuscadă, aș fi avut o șansă să scap. Apoi se lăsă în patru labe și porni târâș înainte, dispărând în întuneric. O clipă mai târziu se întoarse și îmi făcu semn să mă ghemuiesc și să-l urmez. Am înaintat centimetru cu centimetru până la sertarele cu dosare.

— Până aici toate bune și frumoase, șopti el, așezându-se. Părea la fel de ușurat ca și mine.

— Și-acum?

— Și-acum mă apuc să scotocesc după dovezi.

Apucă mânerul de la primul dulap și smuci sertarul. Era atât de plin, că ne-ar fi trebuit nu o noapte, ci o săptămână întreagă să ne uităm prin el. Și mai erau încă două la fel. Le deschise pe rând și gemu frunzărindu-le conținutul.

— Uite ce de dosare! Trebuie să fie cu sutele.

— Cu ce te pot ajuta?

Nu voiam să-i devin complice, dar nici să fiu prinsă. Trebuia să ne luăm tălpășița înainte de ivirea zorilor.

— Eu iau sertarul ăsta. Tu ia-l pe următorul și citește-mi numele dosarelor.

— Nu văd să citesc. E întuneric beznă.

— Unde mi-e casca de miner?

N-am răspuns. Știam amândoi bine unde era. În desagă, alături de gloanțe. La cabană.

— Nici tu nu ți-ai amintit, am zis, observându-i privirea acuzatoare.

— Hai s-o lăsăm baltă!

Oftă.

— N-avem decât să ne descurcăm cum putem.

Am îngenuncheat pe podea și-am făcut ce-mi ceruse, chiorându-mă la copertele dosarelor cu nasul la câțiva centimetri de pagină. Mack făcu același lucru.

— Cele mai multe sunt depășite, zise el după un minut. Caută dosarele mai recente, începând din 1934, când a murit Hank. E un bun punct de pornire.

Am găsit chitanțe. Registre de plată. Facturi. Era o muncă istovitoare și obositoare pentru ochi. După o vreme mi se făcu somn. Mack părea și el descurajat.

Câteva ore mai târziu, pe când terminaserăm de frunzărit primele două sertare și ne uitam prin al treilea, izbucni:

— Uite! Cred că am dat peste ceva. Niște arhive despre locul unde săpau înainte să moară Hank. Scrie câte tone s-au extras și... cine era la lucru. Cred că am găsit anul pe care-l căutam.

Puse dosarul deoparte și îl scoase pe următorul, sprijinindu-se de sertar să-l citească. Mă cuprinse neliniștea. Oare Belle ne aștepta la locul ei? Mack nu o priponise.

— Cred că sunt pe drumul cel bun, zise el, dar va trebui să le citesc pe îndelete. Ești bună să stai de pază pentru mine?

— Încă nu mi-ai spus ce se întâmplă dacă te găsește șeriful.

— Mă omoară.

— Nu vorbi prostii. O fi el corupt, dar nu cred că-i în stare să te omoare cu sânge rece.

Își ridică privirea spre mine.

— Ai uitat că sunt deja mort, Alice? Dacă mă omoară, cine crezi că va afla în afară de tine?

— Dar... dar dacă sunt și eu de față?

— Fii atentă, când îți spun să fugi, fugi! Nu te apuca să-mi pui o mie de întrebări ca acum.

Aveam un nou stimulent să rămân trează și să stau de pază. De ce nu-mi spusese până acum? De ce nu mă gândisem eu la asta? Citisem destule romane de aventuri. Trebuia să-mi fi dat seama că l-ar fi omorât. Doar era la mintea cocoșului, din moment ce era deja mort.

Am început să regret că nu rămăsesem la cabană.

Îmi trebuia urgent la veceu. Cu rușine sau fără rușine, nu mai puteam să aștept.

— Mack, pot să folosesc veceul din spate?

— Nu văd de ce nu, dacă-ți trebuie. Dar fii cu băgare de seamă. Și ai grijă să te furișezi.

Veceul nu era departe de ușa din dos. Am privit atentă în jur să mă asigur că nu-i niciun pericol și m-am năpustit spre ea, închizând ușa în urma mea. Pe urmă am mai așteptat puțin, cu simțurile încordate la maximum, înainte să mă reped înapoi spre birou. Privind întâmplător printre copaci spre intrarea de la mină, am zărit farurile unei mașini venind spre noi din depărtare. Avea dreptate Mack:

noaptea întunecată făcea ca orice lumină să se zărească de departe, mai ales dacă era singura pe o rază de câțiva kilometri. M-am întrebat ce căuta un călător în toiul nopții pe drumul acela singuratic.

M-am oprit în ușă, așteptând să văd luminile roșii din spate trecând de intrare și continuându-și drumul pe șosea. Mașina se făcu în schimb nevăzută. Am dat buzna în birou.

— Mack! Cred că e o mașină care se îndreaptă înapoi de pe drumul principal! I-am văzut farurile pe șosea, dar au dispărut când a ajuns în dreptul intrării.

— Vine spre noi?

— E prea întuneric să-mi dau seama.

Întunericul ne făcuse să alegem o noapte fără lună, dar acum părea să se întoarcă împotriva noastră.

Mack sări în picioare și ne-am dus să ne uităm pe fereastra din față.

— Ai dreptate! Uite-o acolo! făcu el, arătând cu degetul.

O vedeam și eu. Era o matahală de automobil negru ce se distingeau cu greu în bezna din jur, înaintând încet pe drumul dinspre intrare.

— Hai s-o ștergem!

Se întoarse la sertar, mai scoase câteva dosare și le verifică rapid conținutul.

— Cine-i în mașină, Mack? Șeriful? Și... de unde a știut că suntem aici?

— Mai degrabă un delegat de-al lui. Probabil trimite un om o dată pe noapte să se asigure că nu are loc vreun

vandalism. După ce s-a închis mina, oamenii au început să despoaie casa și să ia tot ce le venea la mână.

Continuă să sorteze prin dosare în timp ce vorbea.

— Ce convenabil să uiți să-mi pomenești de inspecția asta nocturnă!

— Crezi că respectă vreun orar, Alice? N-aveam de unde să știu când și dacă vor veni, așa că la ce bun să-mi bat capul?

Înghesui un teanc de dosare în jachetă, strângându-le cu elasticul de la pantaloni.

— Orar sau ne-orar tot ar fi trebuit să-mi spui!

— N-am vreme să mă cert cu tine. Hai să mergem!

L-am urmat târâș la ușa din dos. Mersul îmi era greoi și stângaci din cauza fricii și a nesomnului. Nu știam dac-aș mai fi putut alerga la fel de repede sau de departe ca înainte.

— Cum vom traversa șinele și tot acel spațiul gol fără să fim zăriți?

— Hai să ne facem griji pentru un singur lucru deocamdată, zise Mack. Strângea la piept dosarele furate ca să le protejeze. Odată ajunși la ușă, îmi întinse pușca.

— Poftim. Ține-o tu.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să pierd documentele. Doar nu-i încărcată, ai uitat?

Când tot nu mi-am întins mâna s-o iau, întrebă:

— Ce preferi? Să te prindă cu o pușcă fără gloanțe la tine

sau cu un teanc de documente furate?

Am luat pușca. Ne-am furișat afară pe ușă, și Mack își vârî mâna prin ferestruica spartă să o încuie la loc. Eu una aș fi uitat.

— Rămâi aici, zise el.

— Am privit cum se duse în fața clădirii. Mi-am ținut răsuflarea, așteptând să aud focuri de armă. O clipă mai târziu se întoarse.

— Avem noroc. Mașina s-a dus să verifice mai întâi locuințele și magazinul. Dar n-avem prea mult timp la dispoziție s-o ștergem în pădure. Ești gata?

Am dat din cap, deși nu eram sigură că picioarele ar fi cooperat. Inima-mi era gata să explodeze de frică. Aveam tot spațiul acela gol de traversat – peste șine, până la basculatorul de cărbuni, la vedere, dacă gardianul s-ar fi uitat în direcția noastră. Am tras adânc aer în piept și ne-am reconstituit pașii, traversând în fugă șinele până în șanț, la loc ferit, și de acolo, la adăpostul basculatorului de cărbuni. A trebuit să mă opresc de fiecare dată să-mi trag sufletul. Mă așteptam s-aud în orice clipă șuierat de gloanțe deasupra capului dacă eram zăriți.

După o ultimă incursiune nebunească în desișul pădurii, Mack plonjă în boscheți și se trânti la pământ, trăgându-mă și pe mine după el. Mi se tăie respirația. Nu mă mai sinchiseam de șerpi și de nimic altceva, numai să scăpăm fără să fim văzuți. Am rămas o clipă pe loc să privim și să ne tragem sufletul.

Silueta întunecată a unei mașini cu farurile stinse înainta pe drum către birou. Mașina se opri în fața clădirii și cineva coborî să se uite în jur cu o lanternă. Noaptea era atât de liniștită, că auzeam scârțâit de pași prin bălării. Nu mă miram că Mack preferase să rămână pe loc în loc să se afunde în pădure, dacă ramurile trosneau și frunzele foșneau sub picioarele noastre. Să fi strănutat vreunul dintre noi, am fi fost auziți. Gândul îmi zbură la Belle și la felul cum fornăia și dădea din copite când era iritată.

Gardianul trecu din nou prin fața clădirii și-și aținti lanterna pe fereastră. Oare ne amintiserăm să închidem toate acele sertare de la dulapul cu fișiere? Și să punem totul la loc cum a fost?

Era prea târziu să ne facem griji din cauza asta.

Mi-am petrecut cele mai lungi minute din noaptea aceea așteptând, îngrijorându-mă și ținându-mi răsuflarea, cu privirea ațintită spre gardian. N-am respirat decât când urcă înapoi în mașină. Tocmai voiam să-i spun lui Mack că eram gata s-o iau din nou la fugă, când el îmi puse degetul pe buze, clătinând din cap. Am mai așteptat o vreme.

Mașina lăasă în urmă biroul și calea ferată și o luă spre noi. Ajuns la intrarea în mină, bărbatul ieși din nou, lăsând motorul pornit. Înaintă în susul șinelor înguste de transportat cărbuni, ațintindu-și lanterna în toate direcțiile, și se opri la intrarea în puț. Aceasta era blocată cu scânduri, dar o inspectă cu atenție. Mă rugam să se întoarcă mai repede la mașină și să plece, când Mack mă apucă brusc de

ceafă și mă împinse cu capul în frunze, își lipi și el fața de pământ. M-am dumirit îndată de ce când raza lanternei scrută marginile pădurii. Am rămas întinși pe jos în timp ce lumina alunecă încet pe lângă noi. Auzeam răsuflarea lui Mack și bubuiturile proprii mele inimi.

Am așteptat. Lumina ne acoperi din nou venind din cealaltă direcție. Nu îndrăzneam să ne clintim nici măcar ca să ne ridicăm privirea. Oare o va zări pe Belle în spatele nostru în pădure? Timpul stătu pe loc. Într-un târziu, am auzit ușa închizându-se și mașina depărtându-se.

Mack își ridică capul.

— Se duce, șopti el.

— Atunci putem ieși de-aici?

— Să mai așteptăm cinci minute.

Mi se părură lungi cât cinci ore. Simțeam pământul rece și tare dedesubt.

În cele din urmă, Mack se ridică în picioare. Am făcut la fel, mi-am periat hainele de frunze și de murdărie și l-am urmat în pădure. Era întuneric beznă. Nicăieri nicio fărâmbă de lumină. Dacă am fi călcat într-o groapă, ne-am fi rupt piciorul. Am ajuns la locul unde credeam că o lăsasem pe Belle, dar nu era acolo. Mack o chemă cu un țâțâit din buze. Am așteptat, ciulindu-mi urechile.

— Sper că nu s-a dus acasă, am zis.

— Nu, i-am spus să ne aștepte.

— Mda. De parcă un cal ar înțelege ordinele tale. Belle nu suportă întunericul, ca să nu mai vorbesc de pisicile

sălbatică. A tulit-o probabil înapoi la adăpostul șurei, și acum doarme tun.

M-am gândit la lungul și anevoiosul drum pe jos prin codrii întunecoși și-mi venea să plâng. Mack plescăi din nou din buze și o clipă mai târziu am auzit un foșnet prin tufișuri. Apoi fornăitul familiar al lui Belle. Umerii mi se destinseră de ușurare.

— Aici erai? făcu Mack. Ce fată cuminte! Bravo, Belle.

O mângâie pe gât și o scărpină pe urechi, apoi apucă priponul și se adânci cu ea în pădure. Următoarea mea grijă era cum să mă cațăr pe spinarea ei.

Mi s-a părut că am colindat multă vreme. Habar n-aveam unde ne aflam.

— Uite cărarea, zise Mack brusc. Vrei să te ajut să urci?

— Cărarea? Unde? Nu văd nicio cărare.

— Ești cea mai cicălitoare și mai suspicioasă ființă pe care am întâlnit-o vreodată. E acolo, crede-mă. Încalecă...

Își înlănțui degetele într-o scăriță improvizată și mă îndemnă să urc pe ea. Am făcut întocmai. Nici de data asta n-am ajuns destul de sus, așa că fu nevoit să-mi dea un ultim imbold în partea dorsală. Eram gata să protestez, dar l-am văzut strâmbându-se și masându-și umărul rănit și mi-am dat seama că-l duruse mai tare decât pe mine. Împinse dosarele la loc ferit sub haină, îmi întinse pușca inutilă și se cățăără pe trunchiul unui copac căzut să-și ia avânt. Abia avu putere să se târască pe cal. Belle ar fi îngenuncheat probabil să-l ajute, dacă i-ar fi cerut.

Am călărit o vreme în tăcere, oprindu-ne la capătul unui luminiș îngust. Mack așteptă, rotindu-și privirile prin jur, înainte să se aventureze afară din pădure.

— Ce e? am șoptit.

— Nimic. Pe-aici trecem drumul.

Am mers mai departe prin pădure. Nu-mi mai păsa de pisica sălbatică. Nu-mi doream decât să ajung acasă, să nu mi se mai întoarcă stomacul pe dos ca rufele în storcător. Mi-am dat seama că suntem aproape când am auzit apa clipocind și susurul dulce, familiar al Pârâului Fermecat. Ne-am continuat drumul pe malul lui până la urcușul abrupt spre cabana lui Mack. Eram aproape acasă.

Ne-am dat jos amândoi și l-am ajutat să pună șaua și căpăstrul. Apoi am încălecat la loc, făcându-mi numărul obișnuit de echilibristică pe bârna de la cerdac, în timp ce Mack o mângâia pe spate pe Belle, spunându-i ce căluț cuminte era. Își ridică privirea spre mine.

— Mulțumesc, Alice. Apreciez enorm ajutorul tău.

Avea haina descheiată și, când se aplecă să mângâie calul pe bot, i-am observat o pată închisă la culoare pe cămașă, chiar deasupra inimii.

— Mack, îți sângerează iarăși rana de la glonte!

Își duse mâna acolo și icni.

— Poate, puțin. Îmi revin eu. Să sperăm că a fost ultimul nostru drum la mină.

Cărarea mi se păru ceva mai luminoasă mergând spre oraș cu Belle, pe malul apei. Oare mă obișnuisem cu

întunericul sau începea să se crape de ziuă?

Am ajuns în sfârșit acasă. Belle intră la trap în șură, ca un pursânge care trece linia de sosire. Am reușit să-mi aplec la timp capul. I-am dat jos șaua și am răsplătit-o cu o porție de grăunțe pentru munca trudnică a nopții. Străbătând ograda din spate spre casă, mi-am ridicat întâmplător privirea. Norii dispăruseră și Calea Lactee strălucea pe cer ca un râu de lumini sclipitoare. Nu-mi aminteam s-o mai fi văzut vreodată atât de clară, de minunată. Lumea mi se părea splendidă și încântătoare, și fiecare celulă a trupului îmi vibra de viață.

„O, ce bine!” am exclamat cu respirația întretăiată.

Mă bucuram să fiu în viață, în siguranță.

Să fiu acasă.

Capitolul 27

Nici n-am intrat bine pe ușa din dos, ușurată că încercările mele luaseră sfârșit, că am dat cu ochii de o siluetă întunecată, ghemuită la masa din bucătărie. Am scos un țipăt, dând să mă retrag înapoi spre ieșire.

Lillie își ridică capul.

— Ești teafără, drăguță?

— Of, ce m-ai speriat! Ce cauți aici în bucătărie? E aproape dimineață!

— Am stat să mă rog pentru tine, pentru Mack și pentru Belle. Ce credeai c-am să fac în tot acest timp?

— Să dormi.

— Ei bine, cineva trebuia să se asigure că îngerii veghează asupra voastră. Au mers toate strună?

— Da. Mack crede că a găsit ce-a căutat.

— Perfect. Atunci hai la culcare, drăguță.

Dădu să se ridice în picioare.

— Stai puțin. Înainte să pleci... nu mi-ai spus încă de ce i-au omorât oamenii aceia pe Sam și pe fetița ta.

Se holbă la mine de parcă nu mi-ar fi înțeleș întrebarea.

— Vrei să-ți povestesc *acum*? Nu poate aștepta până mâine dimineață?

— Nu. Nu vreau să aștept. Tu nu-ți termini niciodată poveștile, Lillie. Până dimineață ai să uiți și, în plus, sunt cât

se poate de trează. M-am gândit la moarte toată ziua și m-am neliniștit din cauza ei toată noaptea, așa c-aș prefera să-mi povestești acum.

Oftă, făcându-se comodă la loc în scaun. Eu aveam dureri prea mari să mă așez. Începeam să înțeleg ce simțea Belle când se apuca să fornăie și să dea din picior.

Lillie rămase o clipă pe gânduri, de parcă ar fi răsfoit o carte, ca să găsească locul unde rămăsese. Apoi își depănă povestea cu glasul trist și domol.

— Sam încerca să ajute negrii din oraș, începu ea, așa cum Mack a încercat să-i ajute pe mineri. Moșierii nu le plăteau dijmașilor salarii bune și cereau prea mult pe chirie și pe toate celelalte de care aveau oamenii nevoie de la magazin. Sam i-a înfruntat și le-a cerut să fie corecți cu noi. Oamenilor cu glugi albe nu le-a plăcut asta, așa că au venit după el, sperând să-l sperie și să-l alunge din oraș.

Am privit-o îndelung. Lupta împotriva nedreptății părea să aibă un preț extrem de mare.

— Nu te-ai temut pentru Mack când s-a întors în Acorn să facă același lucru... să lupte pentru drepturile oamenilor?

— Cum să nu!? M-am temut și mai mult după ce a murit Hank și i-au furat cartea la care lucra. A făcut facultate și-ar fi putut să scape de aici. I-am zis: „Rămâi acolo în Ohio, drăguță, cu slujba ta cea bună! Rămâi unde ești în siguranță”.

— De ce nu te-a ascultat?

— Mă gândesc că așa a fost crescut.

Surâse stins.

— L-am învățat să-i pese de ceilalți, așa cum scrie în Cartea Sfântă. Să facă întotdeauna voia lui Dumnezeu. Domnul i-a dat talent la scris, așa că s-a hotărât să-l folosească pentru a-i ajuta pe alții, nu ca să se îmbogățească. Nu aleargă el înapoi și încolo cu Cartea Sfântă sub braț și nici nu citează versete biblice toată ziua, dar e om bun, drăguț. Așa cum a fost și Sam al meu. Și Dumnezeu vrea să facem bine pe lumea asta atât de rea.

— Dar dacă Sam și Mack au făcut voia lui Dumnezeu, de ce n-a avut El grijă de ei?

— N-am mai vorbit noi despre asta? Trăim într-o lume decăzută. Și noi o facem să fie așa, nu Dumnezeu.

— N-am înțeles niciodată de ce nu. Se descotorosește Dumnezeu de oamenii răi... ca la potopul lui Noe.

— Pentru că Domnul e milostiv și vrea să le dea tuturor șansa să audă despre Iisus. Nu vrea să moară nimeni fără să-L cunoască, nici chiar oamenii cu glugi albe sau cei care-i înșală pe mineri. De aceea copiilor Lui le e greu să supraviețuiască în lumea asta, dar Iisus ne îndeamnă să-i iubim pe vrăjmașii noștri și să le facem bine celor ce ne persecută.

— Dar asta-i mai mult decât persecuție, Lillie! Pe Sam al tău l-au omorât, probabil au făcut la fel și cu Hank și au tras în Mack.

— Da, pot să ne și omoare. Doar și pe Iisus L-au omorât, nu? Dar în ziua când. Se va întoarce El, tot răul din lume va

dispărea pentru totdeauna. Va fi o lume nouă, în care-i voi revedea și eu pe Sam și pe fetița noastră.

Se ridică greoi în picioare, și de data asta am ajutat-o. Am străbătut împreună biblioteca întunecată, după care se opri în capul scărilor.

— Măcar de n-ar trebui să mă îngrijorez și pentru Buster al meu, făcu ea cu un oftat. A trecut atâta vreme de când nu l-am mai văzut și tare-aș vrea să știu dacă-și mai amintește ce l-am învățat despre Iisus.

— N-ai zis tu că nimeni nu-i poate smulge pe copiii lui Dumnezeu din mâinile Lui?

Chiar și pe întuneric i-am zărit ochii sclipind de lacrimi.

— Așa-i, drăguță. Așa am zis.

Mai urcă două trepte și se opri din nou să se uite la mine.

— Vezi? Ai învățat ceva de când ești aici.

Am urcat împreună restul scărilor și-am ajutat-o să meargă la culcare. Era deja în cămașă de noapte.

— Te gândești încă mult la Buster, nu-i așa?

— Da, drăguță. Mai ales acum, când mi se apropie timpul să plec pe lumea cealaltă. Era atât de tânăr când l-au luat de lângă mine... și tare-aș vrea să știu dac-am să-l revăd sus în cer.

— Sunt sigură că da.

M-am aplecat s-o sărut pe fruntea ridată.

— Noapte bună, Lillie. Și îți mulțumesc că te-ai rugat pentru noi în noaptea asta.

M-am trântit și eu în pat. Deși eram epuizată, îmi luă

multă vreme să adorm, căci prin minte mi se derulau întruna peripețiile din noaptea aceea. Nu mai trecusem niciodată printr-o încercare atât de zguduitoare și speram să nici nu mai trec. Dar o mică și încăpățânată parte din mine îmi șoptea că fusese o noapte palpitantă – acum se sfârșise și eram din nou în siguranță. Trăisem o aventură adevărată în loc să citesc despre ea în romane. Viața avea să mi se pară plictisitoare după ce aveam să mă întorc acasă. Ce să mă fac cu restul vieții mele? Am stat trează multă vreme și, înainte să adorm, m-am rugat în șoaptă – o rugăciune adevărată – s-o ajute Dumnezeu pe Lillie să-și găsească băiatul.

Mi-ar fi plăcut să pot dormi și a doua zi, după cele numai câteva ore de somn de care avusesem parte, dar bibliotecarele ambulante urmau să sosească în curând și s-ar fi întrebat cum de nu mă sculasem încă. M-am îmbrăcat și le-am dat drumul lui Belle din șură și găinilor din coteț. Lillie rămase în pat toată ziua, așa că mi-am petrecut dimineața sus, lucrând la cartea ei de leacuri băbești. Trebuie că era și ea epuizată și voiam să-i fiu aproape, în caz că ar fi avut nevoie de mine. Eram conștientă însă că, în mod ciudat și inexplicabil, eu eram cea care avea nevoie de ea. N-aș fi putut îndura să „plece pe lumea cealaltă”, cel puțin nu încă.

Pe la mijlocul dimineții, întorcând o filă din caietul ei, am dat peste o bucată de hârtie împăturită și presată între pagini. Despăturind-o cu grijă, am văzut că era scrisă cu

condeiul într-o grafie elegantă, de mână, ce nu era a lui Lillie.

2 mai, 1855

Charley Hammond vândut pe moșia lui Edgeivater din Midlothian, Virginia.

5 august, 1860

Buster Hammond vândut lui Alfred Drucker din Tliomburg, Virginia.

M-am holbat la ea uluită. Bănuiam ce era, dar parcă mi-era și teamă să-mi cred ochilor. Am dus-o la patul lui Lillie cu grijă, ca pe o ființă vie, temându-mă ca răvașul vechi de șaptezeci de ani să nu mi se dezintegreze în mâini. Am găsit-o aproape adormită în capul oaselor, rezemată de perne și cu plapuma înfășurată în jurul ei să-i țină de cald. Când m-am apropiat, deschise ochii.

— Ce-i asta, Lillie? Am găsit-o într-un caiet de-al tău.

— Să văd...

Întinse mâna zbârcită, fusiformă.

— O, Doamne! E de la fosta mea stăpână de pe plantație. E hârtia pe care mi-a dat-o cu ani în urmă și pe care scrie unde-au fost vânduți Charley și Buster. Vezi? 5 august: ziua când mi l-au luat pe Buster. Țin minte și acum ziua aia cumplită de parcă ar fi fost ieri.

Inima îmi palpita de emoție. Oare ne putea ajuta acest indiciu să-l găsim pe Buster? Doar pentru asta mă rugasem înainte să adorm!

— Hammond e numele tău de familie? am întrebat-o.

N-auzisem pe nimeni spunându-i pe numele de familie și mi-am dat seama că nu-l știusem până atunci.

— Nu, drăguță. Hammond e numele stăpânului. Toți sclavii de pe plantație purtau numele lui. Dar după ce-am fost sloboziți, mulți au vrut să și-l schimbe. Și-au luat nume noi. Unii și-au zis „Lincoln”... că tare drag ne era domnul Abraham Lincoln. Eu l-am luat pe al lui Sam.

— Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat când te-ai dus cu Sam să-l căutați pe Buster după război.

— Nu? Păi, am găsit plantația unde-a fost vândut, dar el nu mai era acolo. Familia Drucker locuia într-un orășel pe Nume Thomburg, în apropiere de Fredericksburg, Virginia. Stăpânul Drucker era încă proprietarul moșiei, așa cum scrie aici. Dar casa i-a fost arsă din temelii la trecerea oștilor. Poate știa unde-i Buster, dar degeaba, că n-a vrut să stea de vorbă cu noi, negrii. Ne-a amenințat că ne împușcă dacă mai punem piciorul pe moșia lui. Ne-am dus cu Sam să ne interesăm în cartierul negrilor, dar cei mai mulți sclavi Drucker pleaseră. Mulți au luat-o spre vest, unde cică ar fi primit opt hectare de pământ și un catâr.

— Dar Buster n-ar fi avut cum să plece singur în vest. Doar era copil mic încă pe-atunci, nu? câți ani avea?

— Doișpe când s-a terminat războiul. Negrii ne-au povestit că la venirea yankeilor a fost o foamete cumplită. Unii s-au aciuat pe lângă armată, și băieții ca Buster s-au angajat să lustruiască pantofi sau să le facă de mâncare soldaților... orice, numai să rămână în viață.

— Și-a amintit vreunul de Buster?

— Câțiva mai vârstnici îl țineau minte de pe vremea când lucrau pe plantație. Dar nimeni nu știa ce s-a ales de el. L-am căutat mult și bine, dar nu l-am aflat.

N-am lăsat povestea lui Lillie să mă descurajeze. Știam acum câteva posibile nume de familie ale lui Buster și denumirea orașului unde fusese vândut. Cât de departe putea ajunge un băiat de doisprezece ani pe cont propriu?

Eram atât de entuziasmată de noua informație, că abia am așteptat să trec joi pe la Mack și să-i dau vestea cea bună. A trebuit să-mi fac mai întâi traseul obișnuit și, după ce am ajuns în sfârșit la cabana lui, am descălecat să-l aștept în cerdac.

Am sărit în sus de emoție când se ivi dintre tufișuri.

— Aduc vești bune! Am aflat numele de familie al lui Buster și orașul unde s-a mutat după ce a fost vândut. Se poate să fi adoptat numele noului stăpân Drucker. Sau să-și fi păstrat vechiul nume de Hammond. Lillie zice că e posibil și să-l fi schimbat în Lincoln după război. Câți oameni crezi că există cu numele de Buster Hammond sau Buster Drucker? După calculele mele, ar fi trebuit să aibă cam patruzeci de ani la recensământul din 1900. Șaptezeci și șapte la cel din 1930, ceea ce-l face de vreo optzeci și doi sau optzeci și trei de ani acum. Pentru Dumnezeu, Mack! Am face bine să ne grăbim!

Vorbeam cu atâta înflăcărare despre fiul lui Lillie, că nici n-am observat cât de tăcut era Mack.

— Ce e? S-a întâmplat ceva? am întrebat în cele din urmă.

— Am vești proaste, Alice.

— Legate de Buster?

— Nu, alea legate de el sunt vești bune. Dar trebuie să mă întorc la mină.

— Glumești.

— Mă tem că nu.

— Nu ți-au fost de niciun folos dosarele?

— Ba da, mi-au fost de mare folos. Mi-am petrecut toată ziua ieri și azi citindu-le. Dar n-am coborât niciodată în mină și mi-ar trebui o schiță a puțurilor principale și a locului unde a avut loc accidentul lui Hank, ca să pun lucrurile cap la cap. Ți-am promis să-mi termin treaba într-o lună și să ies din ascunzătoare, ca să te poți întoarce acasă. Vreau să mă țin de cuvânt.

— Știu. Dar nu te poți întoarce acolo, Mack! E prea periculos, mai ales dacă-și dau seama că lipsesc din dosare. De ce nu vorbești cu câțiva mineri care-au lucrat acolo la vremea respectivă? Ei trebuie să-și amintească de schiță, nu?

— Da, numai că toți minerii ăia mă cred mort.

— Hm... Ai dreptate.

M-am ghemuit pe treptele de la cerdac dusă pe gânduri.

— Mai trebuie să fie vreo cale de a face rost de informații!

— Ai putea să stai de vorbă cu Ike Arnett. A lucrat și el la

mină înainte să se închidă. Îți mai face curte? Sunteți foarte apropiați?

Obrajii mi se îmbujorară, dându-mă de gol. Viața mea amoroasă nu era treaba lui.

Văzând că nu răspund, adăugă:

— Parcă ziceai că nu crede nici el că moartea lui Hank a fost un accident, nu?

Trebuia să răspund.

— Nici vorbă de *făcut curte*. Nu prea ai unde *să faci curte* în Acorn, după cum bine știi. Vrei s-o fac pe Mata Hari cu el și să-i smulg niște informații între două îmbrățișări pasionale?

— Cine-i Mata Hari?

— N-ai văzut filmul acum câțiva ani, cu Greta Garbo și Lionel Barrymore?

Mă privi năuc.

— Mata Hari a fost spioană de-a nemților în Primul Război Mondial. Au făcut și un film despre viața ei.

El clătină din cap.

— Nu contează. Ce să-l întreb pe Ike... dacă mă hotărâsc s-o fac?

— Îmi trebuie schița... să știu unde se aflau puțurile active în raport cu locul accidentului. Vezi dacă poate descrie cele două zone, cât de apropiate erau între ele.

— Am să încerc. Și cu Buster cum rămâne? Lillie nu va mai trăi o veșnicie, să știi. N-ar trebui să mai amânăm.

— Am să trimit informațiile unei cunoștințe de la

Washington. Ai timp să mai stai până scriu o scrisoare rapidă?

— Sigur.

Dispăru în cabană și reveni un minut mai târziu cu un carnețel. Se așeză pe prispă, icnind când își vârî mâna în buzunarul de la haină să scoată un creion. I-am văzut din nou pe cămașă pata neagră de acum câteva nopți.

— Mack, îți sângerează din nou rana?

— Oleacă. Cred că am întrecut un pic măsura marți seara.

Părea palid, așa că i-am pus mâna pe frunte.

— Ai febră!

— Îmi va trece.

Mi-o dădu la o parte și continuă să mâzgălească scrisoarea.

— Care zici că erau numele alea?

— Pe primul stăpân îl chema Hammond. Pe al doilea, Drucker. Și zi-i cunoștinței tale să se uite și la Buster Lincoln, pentru orice eventualitate. S-a născut în jurul anului 1853.

— Și orașul?

— Thomburg. Lillie zice că se află în apropiere de Fredericksburg, Virginia.

Am așteptat să mai scrie puțin.

— Plicuri n-am, zise el după ce se semnă. Dacă-ți dau adresa, poți să faci rost tu de unul și să-l pui la poștă?

— Sigur. Și am s-o rog pe Lillie să-ți pregătească un leac

pentru febră. Între timp, n-ar strica s-o lași mai moale și să te odihnești puțin.

Împături scrisoarea și se întoarse înăuntru după adresă. Habar n-aveam unde le ținea pitite pe toate, căci de fiecare dată când aruncasem o privire în cabană, mi se păruse părăsită.

— Poftim, zise el când ieși din nou. Și încearcă, te rog, să mai afli una, alta de la Ike cât mai repede. Bine?

Când m-am întors la bibliotecă și m-am uitat peste adresă, am constatat că destinatarul era femeie: domnișoara Catherine Anson. Am simțit o împunsătură ce semăna a gelozie. Să aibă Mack iubită? Cine-ar fi crezut? Singura făptură drăgăstoasă de sex feminin cu care-l văzusem vreodată era Belle.

Capitolul 28

A doua zi dimineață m-am dus la poștă să pun scrisoarea lui Mack. Nu i-am spus lui Lillie ce conținea, de teamă să nu fie dezamăgită dacă nu reușeam să dăm de fiul ei. La expeditor am pus adresa mea din Illinois pentru a elimina orice bănuieli din partea celor de la poștă că Mack ar fi fost pe undeva implicat. De astă dată, bătrânii domni din Acorn nu mai jucau cărți, ci șah. Am cumpărat un timbru, l-am lipit pe plic și l-am rugat pe șeful de poștă să o expedieze. Și de această dată tranzacția s-a desfășurat fără ca vreunul să-mi adreseze vreun cuvânt. Cât mai trebuia să locuiască un străin în Acorn până să-și depășească lumea suspiciunile?

În loc să mă întorc la bibliotecă, am continuat să merg drept înainte, luând apoi curba spre casa lui Ike. În câteva minute am ajuns la livadă. Florile dispăruseră și livada părea acum un loc ca oricare, fără a indica în vreun fel prezența unei comori îngropate.

Unde era comoara? Chiar exista în realitate? Întocmai ca pirații din *Comoara din insulă*, devenisem și eu obsedată de găsirea ei. Dar în vreme ce toți ceilalți din Acorn, Kentucky voiau să pună mâna pe ea ca să se îmbogățească, eu nu-mi doream decât să pun capăt îndelungii vrăjmășii dintre clanurile Arnett și Larkin pentru binele lui June Ann.

Am studiat dumbrava din toate unghiurile, căutând un reper convingător. Un uriaș copac bătrân poate? Erau cu zecile în pădure, dincolo de luminiș. O stâncă de formă mai ciudată? Și din alea erau cu grămada. În cele din urmă m-am dat bătută. Dacă familiile Arnett și Larkin nu reușiseră să dea de comoară în șaizeci de ani de căutare, ce șanse aveam eu?

M-am întors acasă pe poteca din pădure și apoi pe malul pâ râului, intrând pe ușa din spate. Nu bine am pus piciorul în coridor, că Ike intră pe ușa din față. Am tresărit, surprinsă să-l văd – și puțin vinovată că pornisem în căutarea comorii fără el. Doar el era cel care remarcase că livada se afla la jumătatea drumului dintre cele două case.

Mă apucă de brațe să nu cad.

— Ți-e rău? N-am vrut să te sperii.

— Nu, nu mi-e rău. Doar că eram cu mintea aiurea. Ai venit să scoți vreo carte?

Speram că n-avea de gând să stea jos și să mă privească din nou lucrând sau să mă ademenească în bucătărie să ne giugiulim.

— Mi-ai promis că ieșim la plimbare, ai uitat? Și vreau să te mai rog ceva.

— Bine. Dar să fie o plimbare scurtă. Am de lucru.

Am ieșit pe ușa din spate și Ike se opri când am traversat grădina pe care o lucraserăm împreună.

— E cam uscată. Ai udat-o?

— Nu... Trebuia?

— Păi, sigur, dacă vrei să crească ceva.

Am dat din umeri a năduf. Încă o corvoadă obositoare pe care să mi-o iau în cârcă.

— Nicio șansă de ploaie?

Râse și mă mângâie pe braț.

— Dacă nu plouă, vin eu și te ajut să cari apă.

Mă luă de mână și mă duse înapoi în livadă pe același drum pe care venisem. Uitasem să ducem o pătură cu noi de data asta, dar Ike curăță o porțiune din spatele unui copac și mă invită să mă așez lângă el. Se rezemă de trunchi, în timp ce eu m-am sprijinit de el, făcându-mă comodă în brațele lui. Un roman de dragoste i-ar fi descris brațele ca fiind „vânjoase”. Gândul mă făcu să zâmbesc. Toate cuvintele folosite de scriitori pentru a-și descrie eroii – lat în umeri, musculos, de o frumusețe aspră, vânjos – mi se păruseră clișee când le întâlneam în cărți. Dar lui Ike i se potriveau perfect. Cât timp mai puteam petrece împreună fără să ne îndrăgostim unul de altul? Mi-am amintit de avertismentul voalat al surorii lui să nu mă joc cu sentimentele lui. Oare îl duceam cu zăhărelul?

— Vreau să te rog ceva, Alice.

Vorbea răsucind între degete o șuviță din părul meu buclat.

— Sunt invitat să cânt cu trupa la o serbare câmpenească din ținutul vecin la sfârșitul săptămânii. Vrei să vii cu mine?

— Pentru o zi, ca și data trecută?

— Nu, e prea departe. Va trebui să rămânem peste noapte.

— Nu pot, Ike. Chiar dacă am fi... împreună, tot n-ar da bine.

Mă luă de umeri și mă întoarse cu fața spre el.

— Dar vreau să fim împreună tot timpul. Nu suport nicio zi departe de tine. Cred... cred că încep să mă îndrăgostesc.

Inima începu să-mi bată cu putere. De la Gordon așteptasem zadarnic declarații de dragoste. Acum eram bucuroasă că nu mi le făcuse. Oare începeam să mă îndrăgostesc și eu de Ike? Mi se părea palpitant să fiu cu el și îmi lipsea când nu era prin preajmă, iar sărutările lui mă amețeau de-a dreptul... dar să fie într-adevăr dragoste? Aștepta să-i întorc declarația, dar m-am eschivat de teamă să nu fiu rănită.

— Parcă ziceai că ai o iubită în fiecare oraș. Și că nu ești pregătit pentru o relație stabilă cu o fată.

— Tu nu ești ca alte fete pe care le-am întâlnit.

Se aplecă să mă sărute. Cum puteam să mai gândesc limpede cu buzele lui peste ale mele, cu mâna lui prin părul meu?

Se retrase din nou și mă privi în ochi.

— Știu că momentan n-am prea mari speranțe de viitor. Sunt fără loc de muncă și n-am cum să te întrețin până nu se redeschide mina... și asta cine știe când va fi?

— Să nu te mai întorci în mină, Ike... niciodată! Ai putea

să-ți câștigi traiul cântând la vioară dacă ți-ar surâde norocul.

— Și dacă nu-mi va surâde? Mi-ai dat deja de înțeles că nu vrei să rămâi în Acorn decât dacă-ți cumpăr toate acele facilități moderne pe care ți le dorești. Nu știu ce altceva să mai fac, decât să găsesc comoara. Trebuie să mă ajuți s-o găsesc, Alice. E singura cale.

— Și eu vreau s-o găsesc, dar...

Începu să mă sărute înainte să-i explic că voiam s-o găsesc pentru a pune capăt vrăjmășiei. Dura deja de prea multă vreme și sfâșiase în două localitatea Acorn.

Ike era atât de dulce, de afectuos. Îmi venea să las la o parte orice simț practic, să uit de casa mea din Illinois și să-i declar și eu că îl iubesc. Să-l asigur că puteam trăi fericiți până la adânci bătrâneți oriunde în lume, atâta timp cât eram împreună. Dar finalurile fericite se găseau doar în cărți, nu în realitate.

Ar fi putut să vină cu mine în Illinois și să locuim acolo. Dar unde să-și găsească de lucru un miner neșcolit din Kentucky, mai ales pe timp de criză? Ike era talentat și inteligent și-i plăcea să citească, dar s-ar fi simțit la fel de stingher în Blue Island cum mă simțeam eu în Acorn.

— E timpul să mă întorc, i-am zis după ce ne-am sărutat. Lillie habar n-are unde am dispărut.

— Vrei să vii cu mine aici într-o noapte să dezgropăm comoara, după ce aflu unde-i îngropată?

— Dar... e ilegal... Suntem pe-o proprietate privată.

— Te rog, Alice!

Cum să-l refuz când mă privea cu ochii aceia negri și triști? Doar îl ajutasem și pe Mack să comită acte ilegale în toiul nopții. De ce nu și pe Ike?

— Bine, te ajut, dar trebuie să știm mai întâi unde să săpăm. Nu putem face gropi prin tot locul. Ascultă, Ike, du-te și cântă sâmbătă la serbarea câmpenească! Distrează-te. Mai vorbim când te întorci.

M-am bucurat să pot rămâne acasă la sfârșitul săptămânii și să-mi mai recuperez o parte din somnul pierdut. Sâmbătă am bătut la mașină câteva din leacurile băbești ale lui Lillie; duminică am citit o carte, iar luni toată ziua l-am așteptat pe Ike, dar nu se întoarse. Luni după-amiază sosiră Bunicuța și băieții, nerăbdători să înceapă noua poveste. Am ales romanul *Tom Sawyer*, pe care-l găsisem pe noptieră în odaia lui Mack. Băieții se arătară încântați să citească despre un personaj la fel de neastâmpărat ca ei.

Speram să se întoarcă Ike înainte să pornesc pe traseu marți dimineața, dar el nu veni. Trecând pe lângă cabana lui Mack, mi-am dat seama că se scursese deja o săptămână de la noaptea în care scotocisem împreună prin biroul de la mină. M-am hotărât să-l ocolesc o vreme. Mă rugase s-o fac pe Mata Hari cu Ike și încă nu apucasem.

Când am ajuns la coliba lui June Ann, am găsit-o din nou în lacrimi și pe micuță urlând.

— Du-te să te plimbi puțin, i-am zis. O legăn eu o vreme

pe Feather.

După vreo jumătate de ceas, fetița se potoli în sfârșit și June Ann se întoarce.

— Vrei să-ți mai pregătească Lillie niște tonic? am întrebat-o. Văd că sticlele sunt aproape goale.

— N-ajută la nimic.

Și de astă dată îmi refuză propunerea de a se muta în oraș sau de a apela la ajutorul familiei ei. În cele din urmă mi-am luat rămas-bun și mi-am continuat drumul. M-am oprit pe la familia Sawyer, apoi pe la Gladys și Clint. Și deși nu era ziua mea de vizită la Maggie, m-am hotărât să trec și pe la ea. Simțeam nevoia să mă confesez cuiva în privința sentimentelor mele față de Ike și știam că era singura din Acorn care mă putea înțelege.

Am găsit-o în curte, atârând cearșafuri la uscat. Poate-ar fi fost mai bine să n-o deranjez. Îmi spusese că soacra ei era de-acum imobilizată la pat. Dar îmi făcu semn cu mâna de cum mă zări, arătându-se bucuroasă să mă vadă. Am descălecat, am priponit-o pe Belle și m-am dus s-o ajut la întinsul rufelor.

— Nu-i ziua ta de vizită. Ce te aduce pe la mine? Totu-i în regulă?

— Da, sunt bine. Doar puțin dezorientată, am răspuns chicotind ușor.

— Aha! Atunci trebuie să fie o problemă de inimă. Ce altceva ne poate dezorienta, dacă nu dragostea?

— Îl mai știi pe prietenul meu Ike, de care ți-am povestit?

— Vioristul?

— Da. Mi-a mărturisit că începe să se îndrăgostească de mine.

— Da? Și tu ești îndrăgostită de el?

— Nu știu. Am ezitat intenționat, spunându-mi că nu vreau să mă îndrăgostesc, mai ales după ce mi-a mărturisit că are câte o iubită în fiecare oraș și că nu-i pregătit pentru înșurătoare. Pe lângă asta, nu pot risca să mă îndrăgostesc. Știu că n-am să rămân în Kentucky pentru totdeauna. N-aș putea să trăiesc toată viața fără curent electric, telefon și apă în casă. Tu cum reușești?

— Iubirea adevărată îi schimbă pe oameni, Allie. Când ești îndrăgostit, vrei să-i faci pe plac ființei iubite și să o faci fericită. Nu mi-a fost deloc greu să fac sacrificii ca să mă mărit cu Hank și să trăiesc aici, cel puțin la început.

Am întins ultimul cearșaf și Maggie se aplecă să ia coșul de rufe.

— Ai timp să intri să stăm puțin de vorbă? Am făcut turte azi-dimineață.

— Cum să nu!? Nu mă grăbesc.

Am privit-o cum pompă apa și făcu ceaiul în bucătăria rustică, perfect în largul ei cu condițiile dezavantajoase, de parcă n-ar fi locuit niciodată într-un oraș cu apă caldă și curent electric. Oare într-adevăr putea să-i schimbe în asemenea măsură dragostea pe oameni? Oare aș fi putut și eu să trăiesc așa de dragul lui Ike?

— Oricât de mult ai iubi pe cineva, Allie, să nu te aștepți

să fie ușoară căsătoria. Eu și Hank ne iubeam, dar tot ne-a fost greu. După toate schimbările pe care le-am făcut de dragul lui, am avut pretenția să se schimbe și el. L-am stresat întruna să plece din Acorn și să obțină o diplomă. Hank era inteligent, fără doar și poate. Dar cu cât îl cicăleam mai tare, cu atât avea mai mult impresia că-l disprețuiesc pentru că nu și-a terminat studiile. Și poate într-o oarecare măsură avea dreptate. După tot ce sacrificasem pentru el, mi-am ieșit din minți când s-a hotărât să rămână aici să lucreze în mină, în loc să se ducă la colegiu. N-am înțeles cum de n-a putut să facă nici măcar atâta pentru mine. Hank mi-a spus: „Sunt ceea ce sunt. M-am născut miner și probabil am să mor miner”.

Am tresărit la auzul vorbelor lui profetice.

— Ne-am iubit, Allie. Dar nici chiar dragostea adevărată nu face întotdeauna lucrurile mai ușoare. Ne-am căsătorit fără să ținem cont că aveam atât de puține în comun. Felul în care am fost crescuți, așteptările de la familie, țelurile și visele. Toate acestea fac parte din ceea ce suntem.

— Știu că nici eu și Ike n-avem prea multe în comun. Dar suntem atrași unul de altul.

— Cum ar reacționa părinții tăi să știe că te-ai îndrăgostit de el și că vrei să te măriți? Și că ai de gând să te muți aici într-o colibă de lemn?

— Ar crede că m-am scrântit. Mama m-ar trimite la o cură balneară. Tata mi-ar da o listă de un kilometru cu toate motivele de a nu face așa ceva.

— Și ai mei m-au implorat să nu mă mărit cu Hank. Mi-au promis marea cu sarea, de la o mașină decapotabilă la o excursie în Franța, numai să-mi vin în fire și să mă întorc acasă. Și când nu i-am ascultat, ne-am înstrăinat.

— Mie mi-ar fi dor de casă. Pădurile și dealurile de aici sunt frumoase, dar nu sunt acasă.

— Cel mai bun sfat pe care ți-l pot da e să nu intri într-o relație cu gândul că îl poți schimba pe celălalt. Acceptă-l așa cum e pentru tot restul vieții. Și să te accepte și el pe tine. Dacă nu poți trăi fără apă caldă, să nu se aștepte să te răzgândești.

— Mulțumesc, Maggie. Îți apreciez sinceritatea.

Dar tot eram dezorientată când am urcat pe cal și am pornit înapoi spre casă.

Vorbele lui Maggie mi se rostogoliră prin minte ca niște bile toată seara, în timp ce pregăteam cina - cartofi prăjiți cu ceapă și un pic de șuncă - rețetă învățată de la Lillie. Eram atât de absentă, că nici măcar n-am observat când se stinse focul în sobă.

— Ce-i cu tine-n seara asta? mă întrebă Lillie când coborî la bucătărie să vadă de ce durează atâta. Se opri cu brațele încrucișate, semn că era iritată.

— Lillie, cum poți să știi când ești cu adevărat îndrăgostită de cineva?

— Vorbești de insul ăla, Ike?

Nimic nu-i scăpa. M-am hotărât să mă deschid în fața ei așa cum mă confesasem lui Maggie.

— Ike mi-a spus că e îndrăgostit de mine și n-am știut ce să-i răspund. N-am mai fost niciodată îndrăgostită până acum, deși am citit despre dragoste în cărți. Cred că ar putea fi iubire, fiindcă am aceleași simptome ca eroii din romane... deci e treabă serioasă...

— Nu-i iubire.

Siguranța ei brutală mă scoase din sărite.

— Cum poți fi atât de sigură?

— Pentru că i-am dat băiatului o porție din elixirul dragostei făcut special de mine.

Am scăpat lingura de lemn în tigaia cu cartofi.

— Ce? Elixirul dragostei? Fugi de-acolo! Nu cred în așa ceva.

— Crezi ce vrei, drăguță. Dar să nu cumva să faci greșeala să-ți pui mintea cu el, că-ți va frânge inima după ce trece efectul elixirului.

— Dar e ridicol!

Mă privi ridicând din umeri atotștiutoare.

— Să nu zici că nu te-am avertizat. Acum fii bună și mai pune niște lemne pe foc, că altfel nu mai cinăm până la noapte!

Dădu să plece.

— Stai puțin! Dovedește-mi, Lillie! Dovedește-mi că știi cum să faci o poțiune magică.

Se întoarse spre mine din cadrul ușii.

— N-ai văzut cum se comportă Belle în preajma lui Mack? I-am dat și ei oleacă, să fie cuminte și să facă tot ce-i

spune. Mack nu se pricepe la cai. S-a obișnuit cu mașinile acolo în nord.

Am privit-o țintă. Comportamentul lui Ike era suspicios de asemănător cu al lui Belle, giugiulindu-ne pe gât și ținându-se după noi ca niște cățeluși. Dar elixirul dragostei? Povestea mea se transformase din nou într-un alt gen – un basm cu zâne și feți-frumoși.

— Stai așa. Ce motiv ai fi avut să-i dai din elixirul ăsta lui Ike? Nu că aş crede un cuvânt din tot ce-mi spui.

— E micul meu secret, drăguță.

— Ei bine, din moment ce mă privește și pe mine, cred că am tot dreptul să știu! Și ce se va întâmpla dacă nu-i mai dai? Sau dacă-i trece efectul?

— O, îi va trece efectul zilele astea. Te avertizez doar dinainte, ca să nu te alegi cu inima frântă.

Mi se părea de necrezut. Sigur glumea. Apoi îmi trecu prin minte un alt gând tulburător.

— Nu cumva mi-ai dat și mie din elixirul ăsta?

— De ce-aș face una ca asta?

— Habar n-am! N-ai vrut să-mi spui nici măcar de ce i-ai dat lui Ike!

Mi-am ridicat glasul. Îmi venea s-o scutur.

Lillie mă învăluie cu unul din zâmbetele ei știrbe și zise:

— N-am mai văzut pe nimeni care să-și facă atâtea griji ca tine, drăguță. Te neliniștești pentru tot felul de aiureli. Nu vezi ce tare te tulbură? Mai bine liniștește-te și bucură-te de viață!

— Cum să mă bucur când îți bagi tu nasul tot timpul?

Se întoarce din nou cu spatele, clătinând din cap.

— Să mă anunți când e gata mâncarea, drăguță, zise ea, depărtându-se șontâc-șontâc.

Poate că soba nu era încinsă, dar eu eram.

După ce am terminat de mâncat, am urcat în atelier și m-am apucat să-i răsfoiesc toate caietele la lumina lămpii – pagină după pagină de scris șters, subțiat. Am găsit leacuri pentru câte-n lună și în stele – de la negi până la tuse măgărească, dar nimic care să semene a elixirul dragostei. Pe când am terminat al treilea caiet, nici nu mai vedeam bine. Elixirul dragostei? Sigur era o invenție de-a lui Lillie.

Sau nu?

Capitolul 29

Ike se înapoie abia miercuri dimineața din călătoria lui de sfârșit de săptămână. Dădu buzna în bibliotecă și mă cuprinse după mijloc, învârtindu-mă pe sus. Văzusem îndrăgostiții făcând asta în filme, dar niciodată în realitate. Nu știam sigur dacă amețeala mea se datora învârtirii sau bucuriei de a-l vedea.

— Unde-ai fost? I-am întrebat când mă lăsă jos. Începeam să-mi fac griji pentru tine.

— Aș fi ajuns mai repede, dar mi s-a defectat camioneta în drum spre casă. Am niște vești minunate!

— Spune-mi!

— Cineva m-a auzit cântând din scripcă sâmbătă noaptea și mi-a propus să merg într-un tur cu trupa lui. Caută un nou viorist. E o trupă foarte cunoscută, care călătorește peste tot și cântă în mult mai multe locuri decât micul nostru grup. Nu mai vorbesc că și câștigă bine.

— O, Ike! Mă bucur atât de mult pentru tine!

N-am putut rezista să nu-l îmbrățișez.

— Ce ocazie minunată!

— Va fi un fel de test pentru mine, să vedem cum iese. Și unul din locurile unde vom cânta se află în apropiere de Nashville. Cine știe? Poate totuși am șanse să ajung acolo.

— Știu că ești capabil, Ike. Sunt convinsă de asta.

Am rămas îmbrățișați, iar el își lipi obrazul de creștetul meu. Am închis ochii, imaginându-mi cum ar fi fost să ne mutăm împreună la Nashville. Să locuim într-o casă ca lumea, nu într-o colibă de lemn, și Ike să cânte în fiecare săptămână la *Grand Ole Opry*. Să ajungă celebru! Ar fi trebuit să facem și noi o grămadă de schimbări, ca Maggie, dar Tennessee era undeva pe la mijloc, un compromis între Kentucky și Illinois. Ar fi putut să meargă.

— Începem turul la sfârșitul săptămânii, așa că va trebui să plec din nou într-o zi, două. Voi lipsi cel puțin două săptămâni și, Doamne, ce dor îmi va fi de tine, Alice!

— Și mie îmi va fi dor de tine.

Oare va trece efectul elixirului lui Lillie cât va fi plecat? Asta presupunând, desigur, că povestea ei absurdă era adevărată. Eram oricum dezorientată în privința dragostei, de ce mai trebuia să mă zăpăcesc și ea pomenind de elixire fermecate?

Ike îmi dădu drumul și oftă.

— Așa că nu vom putea căuta comoara până la întoarcere. Dar am să pun deoparte fiecare bănuț și am să mă întorc. Promiți să mai fi aici?

— Am să fiu.

N-aveam cum să plec până nu termina Mack cu investigațiile și nu învia din morți. Fapt ce-mi aduse aminte că trebuia să-l trag de limbă despre mină.

— Pot să te întreb ceva, Ike? N-are nicio legătură cu vestea ta cea bună; e legat de Maggie Coots.

— Ce-i cu ea?

— Ne-am împrietenit și discutam zilele trecute despre Hank. Nu cred să-și mai revină vreodată după moartea lui. Ziceai tu că nu crezi c-a fost un accident. De ce anume?

— În primul rând pentru că firma îi gonește de obicei din oraș pe liderii sindicali. Pe el, în schimb, l-au promovat.

— Cum arată mina pe dinăuntru? E ca un tunel lung în care poți intra direct? Sau trebuie să cobori cu un fel de lift?

— Mina din Acorn e destul de nouă, așa că nu-i decât un tunel în munți. Poți intra direct. Mai sunt și câteva tuneluri laterale care pornesc din cel principal.

— Nu ți-era frică de alunecări de teren și explozii ca aceea în care a murit Hank?

— Mai bine să nici nu te gândești. Ci să intri pur și simplu și să-ți faci treaba.

Zâmbetul obișnuit îi păli într-o încruntătură. Nu mai privea spre mine, ci se uita la picioare. Nu-i mai văzusem niciodată chipul atât de serios. Mă ținea de mână, strângând-o blând în timp ce vorbea.

— Ai fost la lucru în ziua când a murit Hank?

— Da, dar alunecarea de teren cu pricina a fost mai departe de locul unde lucram eu. Au dat peste o nouă vână de cărbune într-o coloană laterală și Hank trebuia să pună explozibilul. Dar s-a declanșat prea repede, înainte să apuce să iasă.

— Ai auzit explozia?

Ike dădu din cap, dar nu-și ridică încă privirea.

— Am și simțit-o. A fost o zi cumplită pentru toți. Realizezi că ți se poate întâmpla și ție și nimeni nu vrea să i se reamintească acest lucru. Ne-a fost greu să ne întoarcem la muncă a doua zi. Eram cu toții încordați. Și când ești încordat, faci greșeli.

Discuția îl tulbura. Vedeam bine că nu-i plăcea să vorbească despre asta. Dă-l încolo pe Mack și misiunea lui de spionaj. M-am hotărât să nu-i mai stârnesc amintiri lui Ike.

— Sper să nu mai trebuiască să te întorci niciodată acolo.

L-am îmbrățișat și mi-am ridicat privirea spre el.

— Ai să vii să mă vezi când te întorci din tur?

Zâmbetul îi reveni.

— Ba bine că nu.

Joi dimineața mă trezi ropotul ploii pe acoperiș. Ploaia era bună pentru grădină, dar nu și pentru drumul meu călare pe malul pâ râului și prin pădure. Le-am întrebat pe celelalte dacă să ne aventurăm afară pe furtună, dar Cora se arătă ofensată de sugestia mea de a rămâne acasă.

— Sigur că mergem, că-i soare, că-i ploaie. Doar asta ne e meseria.

— Am fost și pe zăpadă, adăugă Faye. Iarna trecută ne-am dus pe viscol.

— Puțină ploaie nu face rău la nimeni, interveni Alma.

Eu una nu-i împărtășeam convingerea. Oare în romane nu se îmbolnăveau personaje de pneumonie și mureau dintr-o simplă răceală? Dar cum n-aveam nicio șansă să le

conving, mi-am îndesat pe cap o pălărie de paie, am pus șaua pe Belle și am pornit în susul apei pe o burniță mizerabilă. Aveam de gând să trec pe la Mack la întoarcere să-i spun ce aflasem de la Ike legat de puțul de la mină. Speram ca informațiile să-i fie de folos și să nu fie nevoit să se întoarcă acolo. Mă temeam pentru el de când îmi spusese că-l aștepta moartea dacă era prins. Trebuia să fie o cale mai ușoară de a clarifica moartea lui Hank fără a-și pune viața în pericol.

Trecusem de cabană și mă apropiam de vadul ce ducea la casa lui June Arm, când am auzit un tunet. Norii acopereau vârful copacilor ca o pătură groasă, cenușie. Burnița se transformă în picături de ploaie cât bănuții de argint. Pătura cenușie amenința să se rupă în orice clipă, făcând să toarne cu găleata.

Tună din nou și Belle începu să se agite. I-am dat ghes să grăbească pasul, în speranța că vom ajunge la June Ann înainte să înceapă furtuna. Călăream cu bărbia în pământ, ca să nu-mi cadă ploaia pe față, dar când mi-am ridicat privirea să văd dacă am ajuns la vad, am zărit o siluetă întunecată tăindu-ne calea. Inima îmi sări din piept de frică. Eram prea departe de cabana lui Mack ca să fie el. În toate drumurile mele de până atunci nu întâlnisem nici țipenie de om. Eram gata să smucesc frâiele, când un fulger lumineă pădurea și am recunoscut-o pe June Ann. M-am oprit în dreptul ei.

— June Ann! Ce cauți aici? Vine furtuna. Eram în drum

spre tine să mă adăpostesc până trece.

— Poftim, Allie. Ia asta și du-o lui Miss Lillie.

În brațe ținea o legăturică rotundă înfășurată în sac de pânză și legată cu sfoară. O ridică spre mine și m-am aplecat în șa s-o iau.

— Lui Miss Lillie? Ce-i în ea?

Dar în clipa când am luat-o în brațe mi-am dat seama după greutatea caldă și moale că era bebelușul.

— June Ann, stai! Nu pot s-o iau!

Dar ea își luă tălpășița, făcându-se nevăzută în pădure. Nu se ținea pe nicio cărare, așa că i-am pierdut repede urma prin boscheți. Cum putea să fugă așa? Fetița mi se foi în brațe și scânci. Mă cuprinse groaza. Nu știam ce să fac.

— June Ann! Întoarce-te!

Mi-am auzit ecoul glasului prin pădure înainte de a fi înăbușit de tunet. Belle dădu din picior, pleoștindu-și urechile când bubuitul răsună în dealurile din jur ca o duzină de timpane. Înainte să mă hotărăsc ce să fac, preluă ea inițiativa și porni înapoi în josul pârâului spre casă. Ploaia mă uda până la piele și știam că am nevoie de ajutor. Chiar să-mi fi continuat drumul până la casa lui June Ann, cum să descalec singură cu un bebeluș în brațe?

Tunetul bubuia și fulgerele licăreau din ce în ce mai tare pe măsură ce furtuna se întetea. Belle grăbi pasul. Ar fi luat-o la galop, dar am ținut-o în frâu, temându-mă să nu alunec din șa. Îmi era greu să manevrez frâiele și să țin strâns copilul în același timp. Am hotărât s-o iau spre

cabana lui Mack, care se afla la câțiva kilometri mai la vale și aș fi ajuns mai repede decât la casa lui Miss Lillie. M-am rugat să fie acolo ca să mă ajute la descălecat. Pălăria îmi era pleoștită și udă learcă, cu stropii de ploaie trecând prin ea. Eram udă până la piele. Mi-am descheiat haina și am ascuns fetița înăuntru, la adăpost. Aceasta plângea acum de-a binelea și nu mă miram.

Belle păru să fie și ea într-un gând cu mine, căci o luă în sus pe pantă spre cabană și se opri în dreptul cerdacului. Mack veni la ușă înainte să-l strig.

— Ce cauți aici? mă întrebă el.

— Ești bun să mă ajuți să cobor, te rog? Uite, ține copilul.

— Copilul? *Copilul* ai zis?

— Da. Hai, ia-l, te rog!

Leși în cerdac și i-am întins-o pe Feather. Intră cu ea în casă, în timp ce eu am descălecat. Furtuna se afla acum chiar deasupra noastră și când bubui tunetul și scăpără fulgerul în același timp, am sărit în sus de frică și eu, și Belle.

— Sst! Ușurel, am liniștit-o. Am intrat cu ea în cerdac, la loc uscat, dar nu se mulțumi cu atât. Se înghesui pe lângă mine, smulgându-mi din mâini frâiele lunecoase și, înainte să apuc s-o opresc, îl urmă pe Mack în cabană.

— Belle, nu! N-ai voie acolo! Hai înapoi!

— E în regulă, Alice, zise Mack. Nu mă mir că vrea să fugă din calea ploii. Tu te miri?

Ne-am îngrămădit toți patru în micuța cabană cu o

singură odaie – Mack, fetița, iapa și eu. Apa cădea pe jos prin numeroasele crăpături din tavan, iar vântul aducea rafale de ploaie prin ochiurile lipsă de geam.

— În colțul ăsta-i cel mai uscat, zise Mack. Se așează turcește cu fetița plângându-i încă în brațe. M-am ghemuit alături de el, așteptând să mi-o paseze înapoi cu prima ocazie, dar am rămas surprinsă. Desfăcuse sfoara cu care era legată și o strângea acum la piept, legănând-o și liniștind-o de parcă ar fi făcut asta de când e lumea.

— De unde naiba a mai apărut și copilul ăsta? întrebă el, ridicând glasul ca să-i acopere țipetele.

— E fetița lui Wayne și a lui June Ann Larkin. June Ann a fost tare deprimată în ultima vreme, iar micuța are colică și plânge tot timpul fără motiv. June Ann mi-a tăiat calea azi pe când urcam poteca și mi-a pus-o pur și simplu în brațe, implorându-mă să i-o duc lui Miss Lillie. Habar n-am avut ce-i în bocceluță, așa de bine a împachetat-o.

— Bărbatul ei unde-i?

— A terminat semănatul grădinii acum câteva săptămâni și s-a dus să-și caute de lucru. Nici n-am apucat să descalec, Mack. Mi-a aruncat bebelușul în brațe și a luat-o la goană prin pădure. Mi-am dat seama că n-am cum să descalec cu ea în brațe, așa că am venit aici.

— Nu crezi că June Ann își va face felul, nu?

— Nu știu nici eu ce să mai cred. Leacul lui Lillie nu pare s-o vindece de depresia postnatală. Mi-a spus că uneori îi trec prin minte gânduri cumplite, cum ar fi să înece fetița în

pârâu dacă nu se oprește din plâns. Stă trează toată noaptea și-i moartă de oboseală. Mi-a spus să i-o duc lui Miss Lillie, dar când a început furtuna, Belle s-a hotărât să vină încoace.

— Cum o cheamă?

— June Ann îi zice Feather.

Am constatat că se opri din plâns. Mack reușise cumva s-o potolească. Era surprinzător de tandru, privind-o cu ochii lui negri, înduioșați. Apoi începu să-i cante. „Nu plânge, copil drag, nu plânge...”

Avea un glas plăcut, de bariton.

N-am putut să nu observ contrastul dintre brațele lui puternice și robuste și pielea delicată, trandafirie a bebelușului; dintre părul lui negru și firele subțiri, roșcate ale lui Feather. Era ciudat s-o văd în brațele lui vânjoase, dar se simțea în largul ei cu Mack, și el cu ea. Părea să fi uitat complet de prezența mea, fredonând mai departe melodia chiar și după ce se terminară cuvintele. Afară urla furtuna, dar în cabana dărăpănată fetița dormea liniștită în brațele lui Mack. Când mai dădu la o parte câteva straturi, am văzut că June Ann împachetase în bocceluță și niște hăinuțe și câteva scutece, de parcă n-ar fi avut de gând să se întoarcă degrabă după Feather. Dar cum puteam noi să-i dăm de mâncare?

Când Mack își ridică în sfârșit privirea, surâsul blând i se transformă într-o încruntătură.

— Ești udă learcă, Alice. Uite, tremuri toată. Ține-o puțin

până fac focul!

Îmi întinse fetița și am luat-o în brațe, conștientă că o țineam cu mai multă stângăcie decât el.

— Stai puțin. Și dacă zărește cineva fumul?

— Dacă vine cineva, am să ies pe fereastră și poți să le spui că ai făcut tu focul. Deși nu cred că are nimeni chef să se ia după dâre de fum pe-o vreme ca asta, ce zici?

Se aplecă să încapă pe ușa din dos și se întoarse mai târziu cu un braț de lemne. În câteva minute focul trosnea în sobă. M-am mutat mai aproape de cămin, cu grijă să nu trezesc copilul.

Belle veni și ea să fie mai aproape de Mack.

— Ține-o tu până mi se usucă hainele, ca să nu se ude, i-am zis.

I-am întins înapoi fetița adormită.

— Vino mai aproape de foc, Alice!

M-am așezat pe plita de piatră, trecându-mi degetele prin păr să mi se usuce mai repede și să-mi aranjez buclele.

— Cum e Lillie? mă întrebă el, fixându-mă cu privirea.

— Era bine când am plecat azi-dimineață. Apropo de Lillie, crezi în elixirul dragostei?

Mack surâse.

— De ce? A făcut ea unul?

După o scurtă ezitare, m-am hotărât să-i spun adevărul – cel puțin o parte din el.

— Zice că i-a dat o porție lui Belle, ca să se poarte bine cu tine.

Nici nu-mi ieșiră bine cuvintele pe gură, că Belle își lăsa capul în jos și începu să-și frece botul de umerii lui. Mack râdea de se prăpădea. Și cum veselia lui era molipsitoare, în curând m-am pomenit și eu chicotind.

— Fantastic! făcu el, ștergându-se la ochi. Nu-mi mai rămâne decât să vând rețeta și sunt un om bogat!

— Atunci crezi că nu-i adevărat?

— N-am spus asta. Am învățat să n-o subestimez niciodată pe Lillie.

— Deci *crezi* în elixirul dragostei?

— Tu nu crezi?

Belle îl înghionti din nou.

N-ajungeam nicăieri.

— Mack, de ce te-ai întors la Acorn să îmbunătățești condițiile din mină? De ce n-ai rămas în nord să uiți trecutul?

Cunoșteam versiunea lui Lillie, dar eram curioasă s-o aud și pe a lui.

Începu cu un oftat:

— Când am plecat din Acorn, am crezut că e definitiv. Am dus o luptă lungă de câțiva ani cu Dumnezeu. Tata a murit în mină, mama la nașterea mea...

— Cineva zicea că ai ieșit cu picioarele înainte.

— Așa am auzit și eu. Oricum, Lillie m-a crescut în credința creștină și m-a târât la biserică, dar nu voiam să am nimic de-a face cu Dumnezeu.

— La ce biserică mergeați? N-am văzut niciuna prin

Acorn.

— Era una frumoasă pe când eram mic. Dar când s-a întetit vrăjmășia și-a început să dezbine orașul, nu s-au mai găsit pastori care să vrea să rămână. Acum clădirea zace în paragină, gata să se năruie.

Fetița suspină în somn și Mack își îndreptă din nou atenția spre ea, mângâind-o pe părul moale. Îmi făcea plăcere să-l ascult, cu felul lui răspicat și tacticos de a vorbi, pronunțând *eeeu* în loc de *eu*, și *al meeu* în loc de *meu*. Nu vorbea pe nas ca Ike și nici nu făcea greșeli de gramatică la fel ca restul locuitorilor din Acorn.

— După aceea, continuă el, m-am înscris la Berea, un colegiu creștin, și acolo a început Dumnezeu să mă cheme înapoi. Mi-a zis: în loc să stai îmbufnat că așa stau lucrurile, ce-ar fi să faci ceva să le schimbi? M-am apucat să investighez condițiile de siguranță de la mină din cauza morții tatălui meu și așa am început să-mi scriu romanul. Tot atunci m-am hotărât să deschid și biblioteca, să le ofer celorlalți copii șansa unei vieți mai bune ca a mea. Chiar dacă rămâneau aici, măcar așa puteau să-și lărgască orizontul prin citit.

Tăcu o vreme cu ochii la micuța Feather, apoi și-i ridică din nou spre mine.

— Și tu, Alice?

— Și eu ce?

— Nu mi-ai spus niciodată povestea ta.

— Nu-i prea mare lucru de spus. Am crescut în Illinois, m-

am făcut bibliotecară, am fost pusă pe liber din cauza reducerilor de personal și am venit aici.

— Atunci povestea ta e abia la început.

— S-ar putea spune și așa.

— Ce palpitant! Gândește-te la toate drumurile care-ți stau înaintea!

Am dat din cap, deși nu-mi trecea prin minte nicio posibilitate. Oare cum știuseră Mack, Maggie și Ike în ce direcție să se îndrepte și ce să facă odată ajunși acolo? Toată viața luaseră alții decizii pentru mine. Părinții hotărâseră să mă trimită la Școala Normală din Districtul Cook, iar profesorii au decis că nu sunt făcută pentru învățământ. Chiar și hotărârea de a rupe relația cu Gordon fusese a lui, nu a mea. Una dintre puținele hotărâri luate de mine fusese organizarea colectei de cărți pentru Kentucky și aducerea lor în persoană, și uite ce ieșise! Mi-aș fi dorit să fiu mai hotărâtă pe viitor, dar cum? Mai ales, vorba lui Mack, cu atâtea drumuri care-mi stăteau înaintea.

— Dau un ban să știu ce gândești, zise el când văzu că nu răspund. M-am hotărât să schimb subiectul.

— Tu ce planuri ai după ce i se face dreptate lui Hank și îți publici cartea?

— Nu știu. Poate mai scriu una.

Se concentrează din nou asupra micuței, ridicându-i mânuța cu un deget și zâmbind când aceasta își strânse pumnul în jurul lui. Îmi stătea pe limbă să-l întreb de unde avea experiență cu copiii, dar mi-era teamă. Aveam impresia că

orice întrebare nevinovată pe care o puneam în Acorn mă conducea la o nouă tragedie.

— Crezi c-ai să te mai muți vreodată în nord, Mack?

— Nici asta nu știu încă. Deocamdată casa mea e aici, cu Lillie. Trebuie să rămân să am grijă de ea și de bibliotecă.

— Știi ce nu pricep eu? De ce nu vin oamenii din oraș să scoată cărți. Băieții lui Faye, Bunicuța și Ike sunt singurii clienți pe care i-am avut vreodată... pe lângă cei cărora le ducem noi cărți pe traseu.

— Are de-a face mai ales cu faptul că biblioteca i-a aparținut familiei Larkin. Dar chiar și Larkinilor le vine greu s-o frecventeze, pentru că habar n-au ce să facă după ce ies afară pe ușă. Cei mai mulți preferă să li se aducă acasă cărțile. De aceea vreau să extind traseele și să distribui cărți în și mai multe zone. Ai fi surprinsă să afli câți nu știu să citească, dar n-ar recunoaște-o pentru nimic în lume.

Încetul cu încetul, furtuna încetă și ploaia se mai potoli. Cea mai mare parte din apa ce răpăia acum pe acoperiș, scurgându-se printre crăpături, cădea de pe vârfurile copacilor. Mack mai adăugase câteva lemne pe foc, dar acesta părea acum gata să se stingă.

— L-am întrebat pe Ike despre mină, i-am zis în timp ce puneam ultimele vreascuri. Zice că-i un tunel în care poți intra direct și că mai are câteva puțuri laterale. Era la lucru în ziua când a murit Hank și a auzit explozia, dar Hank se afla în altă parte, unde zice el că au descoperit o nouă vână de cărbune. Te ajută cu ceva?

— Poate. Cel mai bine ar fi să trimit o schiță la Departamentul Minelor. Celelalte informații sunt gata de plecare.

— Ike pleacă în turneu cu trupa cea nouă. N-am cum să-i cer nicio schiță până se întoarce și, chiar și atunci, habar n-am cum să procedez.

Înainte să termin de vorbit, fetița începu să se agite. Își deschise ochii albaștri și-l studie curioasă pe Mack.

— Salut, micuțo. Bine ai venit în cabana mea! murmură el.

O privea cu niște ochi atât de visători și cu atâta atenție, că m-am întrebat dacă nu cumva sorbise și el o gură din elixirul lui Lillie.

— În curând i se va face foame, am spus. Cum îi vom da să mănânce?

— Trebuie s-o găsim pe June Ann și să ne asigurăm că e bine. Ce-ar fi să-i duci copilul înapoi la colibă?

— Va refuza să iasă. Chiar să mă întorc la ea, ar rămâne ascunsă. A mai făcut-o și altă dată. Mai bine să i-o duc lui Miss Lillie, cum m-a rugat. Dar va trebui să merg pe jos. Altfel nu știu cum aș putea să descalec fără ajutor. Lillie e mult prea scundă să ajungă la ea și probabil nu cântărește mai mult ca Feather.

Mack clătină din cap.

— Lillie n-are vacă, și bebelușul e prea mic să mănânce altceva. Mai bine du-o la Maggie. Măcar are vacă și câteva capre. Va putea să-i dea lapte. De altfel, Maggie va ști cum

să aibă grijă de ea.

— Nu-i va fi prea greu... dureros, vreau să zic... având în vedere că și-a pierdut propriul copil?

— Ba da. S-ar putea să te refuze. Dar cred că-i cea mai bună variantă. Maggie știe mai multe despre bebeluși decât noi doi.

Am privit-o pe Feather, care stătea liniștită în brațele lui, și am zâmbit.

— Nici tu nu te descurci rău, Mack.

— Mulțumesc. Dar vorba ta, în curând i se va face foame. Și așa, când se va hotărî June Ann să vină după ea, o va putea lua direct de la Maggie. Doar știe unde stă.

M-am ridicat și mi-am întins oasele, în timp ce el înfășură la loc copilul. Îmi era cald și bine în odaia uscată și nu-mi venea să mă aventurez din nou afară. Mă simțeam bine în compania lui Mack și îmi făcea plăcere să stau de vorbă cu el. Dar mulțumirea lui Feather n-avea cum să mai țină mult.

— Și dacă refuză? Să i-o duc lui Miss Lillie?

— Nu-i da ocazia să refuze. Pune-i-o în brațe cum ți-a dat-o ție June Ann!

Era o idee groaznică. Maggie avea deja grijă de soacra ei suferindă și nu mi se părea drept s-o împovărez și mai mult fără voia ei. Dar aveam oare de ales? M-am întins să apuc frâiele lui Belle.

— Haide, Belle. Să mergem.

Am scos-o afară pe ușă și m-am cățărat pe bârnă să mă urc în șa. Mack o sărută pe frunte pe micuță și mi-o întinse.

— Ai grijă, zise el. Și să vii să-mi spui cum a mers.

Belle se pregăti s-o ia spre casă, dar de data aceasta am preluat eu inițiativa, făcând-o să mă asculte. Ne-am dus la coliba lui Maggie și, odată ajunse în luminiș, am strigat-o să iasă. Ea veni la ușă.

— Ai ajuns mai devreme azi, Allie. Nu te așteptam decât după-amiază.

— Știu. Dar am avut un incident și m-am trezit cu copilul lui June Ann pe cap. Ești bună s-o ții puțin până descalec?

— Cum să nu.

Se apropie repede de Belle și i-am întins copilul. Maggie dădu la o parte sacul de pânză și se uită la Feather, apoi din nou la mine.

— Pari înghețată, Allie. Ce-ar fi să intri puțin să te încălzești?

Am priponit-o pe Belle de stâlp și am intrat în casă. Maggie făcuse foc în sobă și se simțea miros de pâine proaspătă în cuptor. I-am explicat repede cum mi-o aruncase June Ann pe Feather în brațe în drumul meu pe malul apei. De Mack n-am pomenit niciun cuvânt.

— June Ann m-a rugat să i-o duc lui Miss Lillie, dar ea nu se simte prea bine și m-am gândit că poate ai fi de-acord s-o iei tu. Lillie e prea bătrână să aibă grijă de un copil atât de mic, iar eu nu știu nimic despre sugari. Tu ai vacă și capre, așa că ai putea să-i dai lapte. Noi n-avem vacă și habar n-am de unde să cumpăr lapte...

M-am oprit, conștientă că îndrugam vrute și nevrute.

Dacă mă refuza? Dacă mă mai pomeneam și cu un bebeluș pe cap, pe lângă toate celelalte corvezi pe care le aveam în cârcă? Și chiar să ne fi împrumutat cineva o vacă sau o capră, habar n-aveam cum să le mulg și nici n-aveam de gând să învăț. Prea târziu mi-am dat seama că ar fi trebuit să ascult de Mack și să nu-i dau de ales.

— Ai grijă tu de ea, Maggie. Te rog frumos!...

— Nu sunt persoana potrivită pe care s-o rogi așa ceva. Va trebui să găsești pe altcineva.

— Toți cei pe care-i cunosc sunt fie Larkin, fie Arnett, și niciunii nu vor să ajute. Te rog! Nu știu ce altceva să fac sau la cine să apelez.

— E tare frumușică. Cât timp are?

— S-a născut acum vreo lună.

— Cum o cheamă?

— Feather... Maggie, te implor!...

— Păi... cred că aș putea să mă ocup de ea până dai de June Ann. Sper că a plecat cineva s-o caute, nu?

— Habar n-am pe cine să trimit sau unde să caut. June Ann cunoaște pădurile astea mult mai bine ca mine. Ar putea rămâne zile întregi în ascunzătoare.

— Să fie cu băgare de seamă, mai ales noaptea. Încă mai văd urme de pisică sălbatică prin împrejurimi.

— June Ann știe de pisica sălbatică. Își iubește fetița, Maggie. Va veni după ea în curând, sunt sigură.

Le-am privit cum se uitau una la alta. Maggie nu-și putu reține un zâmbet. Stăpânindu-mi suspinul de ușurare, m-

am îndreptat spre uşă.

— Trebuie să plec. Îţi mulţumesc tare mult, Maggie.

Capitolul 30

Evenimentele dimineții mă epuizaseră. Am lăsat-o pe Feather în grija lui Maggie și am încălecat pe Belle, nerăbdătoare să ajung cât mai repede acasă. Cei de pe traseul meu aveau să rămână fără cărți în ziua aceea. La întoarcere am trecut pe la coliba lui June Ann și am strigat-o, dar n-am primit niciun răspuns. Lucru ce nu mă mira. M-am dat jos și am așteptat o vreme în cerdac, dar m-am dat bătută când începu din nou să plouă. I-am scrijelit un mesaj pe un colț de ziar, anunțând-o că Feather era acasă la Maggie. Am lăsat răvașul pe masă și mi-am continuat drumul călare până la cabana lui Mack.

— Maggie a fost de-acord să ia fetița, i-am zis când am ajuns la ușă. Mă duc acasă acum.

Nici măcar n-am mai descălecat. Ploaia o făcea pe Belle la fel de dornică să ajungă acasă ca mine. Ne era frig amândurora și eram ude leoarcă.

Se duse direct în șură, unde i-am dat jos șaua și am șters-o cu un sac gol de pânză.

Mi-am târșăit picioarele pe scări în sus până în dormitor să mă schimb. Lillie mă strigă când am trecut prin dreptul odăii ei.

— Dar devreme te-ai întors azi, drăguță. Te-ai speriat de tunet?

— Nu, nu-i din cauza furtunii.

M-am prăbușit pe scaun lângă patul ei și i-am povestit totul, de la clipa în care June Ann îmi tăiasse calea în mijlocul furtunii până la propunerea lui Mack de a-i duce fetița lui Maggie Coots.

— Din fericire, Maggie a fost de acord s-o ia la ea deocamdată, dar cred că ar trebui să luăm legătura cu familia lui June Ann. Dacă-mi spui unde-i găsesc pe părinții ei, mă duc să vorbesc cu ei și să le explic ce s-a întâmplat. Poate criza asta va reuni în sfârșit cele două familii.

— Lasă-i tu în pace pe părinții lui June Ann! Are grijă Maggie Coots de copil.

— Dar ea trebuie să se ocupe și de soacra ei, Opal Coots, care e imobilizată la pat.

— Nu-i nimic. Copilul ăsta va salva viața lui Maggie.

— Îi va salva viața? Cum așa? Ce vrei să spui?

— Cum a salvat-o Mack pe a mea. Cred că de-aceea a trimis-o bunul Dumnezeu pe fetiță și a făcut ca June Ann să fie atât de agitată, iar tonicul meu să n-aibă efect. Vrea s-o țină pe Maggie aici până-și încheie socotelile cu El, nu vezi?

Am clătinat din cap buimăcită.

— Nu, nu văd nimic.

— Maggie a venit aici să lucreze pentru Dumnezeu, dar El nu asta vrea de la ea.

— Nu? Credeam că toți ar trebui să lucrăm *pentru* Dumnezeu.

— Nu, drăguță, El vrea să lucrăm *cu* El, nu *pentru* El.

Am închis ochii și m-am frecat la ei.

— Acum chiar că nu mai pricep nimic. Ce-are a face lucrutul *cu* Dumnezeu cu copilul lui June Ann, salvarea vieții lui Maggie și... și faptul că Mack a salvat-o pe a ta?

Lillie se rezemă de pernă și oftă.

— Am avut sute de copii. Toți bebelușii pe care i-am ajutat să vină pe lume sunt copiii mei. Unii au crescut sub ochii mei și i-am văzut având copii la rândul lor. Dar Mack e special pentru mine. Faptul că l-am crescut a fost o compensare pentru cei doi copii pe care i-am pierdut și pentru toate încercările prin care am trecut. Dumnezeu mi l-a dat pe Mack, ca să-mi pot continua viața. L-am văzut cum s-a făcut mare, cum a făcut primii pași și a învățat să vorbească. L-am învățat să citească și am avut grijă să aibă cărți din belșug. Mi-am ținut promisiunea față de mama lui și l-am trimis la facultate, ca să nu lucreze în mină.

— E om bun, Lillie. L-ai crescut bine.

— Știu că se apropie vremea să plec de pe lumea asta. Să-l văd așezat la casa lui, cu cartea terminată și o soție bună lângă el, m-aș duce liniștită. Că de-aia am mai rămas oleacă, să nu rămână chiar singur cuc pe lume.

— Și-a găsit soție?

— Cum să nu?! Bunul Dumnezeu i-a găsit soția ideală.

Gândul îmi zbură la scrisoarea adresată domnișoarei Catherine Anson din Washington și, când l-am revăzut în minte pe Mack legănând-o în brațe pe micuța Feather, m-am simțit invidioasă.

— Mă bucur. Va fi un soț și tată bun. Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le pricep, Lillie. De ce ar dori Dumnezeu să pună la cale toate aceste urzeli complicate... moartea mamei lui Mack, colica micuței Feather? Mi se pare o nebunie. Și de ce i-a luat lui Maggie soțul și copilul? De ce te-a făcut să suferi pe tine, luându-ți-i pe Buster, pe Sam și pe fetiță?

Lillie suspină.

— Am trăit mult pe lumea asta, drăguță, și-am văzut o grămadă de lucruri ce nouă ni se par fără sens. Viața e plină de necazuri, dar ăsta cu fetița lui June Ann va fi spre bine, ai să vezi.

— Încă tot mai cred că, dacă le vom spune celor două familii despre Feather, vom reuși să punem capăt vrăjmășiei. Să vadă și ele cât rău au făcut și să înceapă să aibă grijă de Feather și de June Ann.

— Las-o baltă, drăguță! N-are să se întâmple.

— Cum poți fi așa de sigură?

— Am renunțat de mult să mai caut răspunsuri și am învățat să mă încred în soluția lui Dumnezeu.

— Dar vreau *să fac* ceva!

— Ce-ar fi să ne faci atunci ceva de mâncare? E trecut de ora prânzului, nu?

— Știi bine ce vreau să spun, Lillie. Vreau să fac ceva important.

— Lucrurile mărunte schimbă lumea. Vorbele blânde, gesturile simple pe care le facem pentru alții. Mai ții minte

cum te-a ajutat Ike să lucrezi în grădină? Pentru el n-a fost decât un lucru mărunț, dar bunul Dumnezeu îl va răsplăti pentru truda lui cu mâncare pe luni de zile.

— La asta te referi când zici că trebuie să muncim *cu* Dumnezeu, nu *pentru* Dumnezeu?

— Chiar așa. Vezi? Ai mai învățat ceva. Acum muncește și tu cu Dumnezeu și du-te să ne faci prânzul.

M-am dus mai întâi în dormitor să mă schimb de haine și să mă usuc. Am frământat în minte vorbele ei în timp ce făceam focul la bucătărie și încălzeam resturile de friptură. După ce mă implicasem atât de mult în viața oamenilor din Acorn, îmi era greu s-o las mai moale și să mă încred în Dumnezeu. Voiam să îndrept situația. Dar când Mack încercase să facă același lucru, o înrăutățise și mai mult.

Nu mai aveam decât o singură întrebare pentru Lillie când i-am pus în brațe tava cu prânzul.

— Unde a învățat Mack să aibă grijă de bebeluși? Să-l fi văzut cum o ținea azi în brațe pe micuța Feather, legănându-o și cântându-i cântece de leagăn!

Răspunsul ei mă surprinse.

— Din câte știu eu, drăguță, Mack nu știe mai nimic despre bebeluși.

Vineri dis-de-diminează veni Ike să-și ia rămas-bun. Nu-și mai încăpea în piele de emoție.

— Gata, am plecat! Mă duce fratele meu la gara din Hazard și mă întâlnesc cu trupa cea nouă la Lexington. Mă mănâncă degetele să cânt, Alice. De-abia aștept să

Începem.

— Se vede.

— E cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat vreodată. Dacă totul merge bine, voi fi în curând în drum spre Nashville!

Era încântat de ce-i rezerva viitorul și, deși se jura că-i va fi dor de mine, vedeam că abia aștepta să plece. Nu mai voiam să-l rețin și să prelungesc vizita de adio.

— Te rog să-mi scrii și să-mi spui cum îți merge!

— Promit s-o fac.

Mă îmbrățișă strâns, dar sărutul îi fu rapid și nerăbdător. Apoi dus a fost.

Știam că-mi va fi dor de el, dar în clipa când camioneta se depărtă huruind, m-am simțit la fel de ușurată ca atunci când încetase furtuna și se oprise ploaia. De-acum puteam să mă concentrez în voie la munca de la bibliotecă și să lucrez la cartea de leacuri băbești a lui Lillie. Dar oricât am încercat, n-am izbutit să nu-mi fac griji pentru June Ann, Maggie și Feather. Trebuia să aflu cum se descurcau. M-am hotărât să-mi fac traseul obișnuit, deși era vineri, și să le duc cărți celor pe care-i neglijasem cu o zi înainte.

La urcare m-am oprit pe la coliba lui June Ann. Câinele ei ieși să latre la mine, dar ea nu-și făcu apariția. Ferma arăta îngrijită. Catârul era la pășune, găinile scormoneau prin ocol, iar grădina părea plivită și săpată. Am descălecat și am intrat în colibă, strigând-o. În cămin ardea focul și ziarul cu răvașul meu dispăruse de pe masă. În locul lui se afla cartea pe care i-o adusesem data trecută. Am așteptat,

sperând că va ieși să stea de vorbă cu mine, dar nu o făcu. Am luat cartea și i-am lăsat alta în loc. Cel puțin știam că era bine.

Le-am dus cărți celor din familia Howard, apoi am trecut pe la școală, unde i-am lăsat pe toți să creadă că mă abătuse din drum furtuna. La sfârșit m-am dus s-o văd pe Maggie.

— Hai înăuntru, Allie! îmi strigă ea din pragul ușii.

Am descălecat și am intrat. În casă era liniște și mirosea frumos ca totdeauna. Maggie stătea în picioare lângă sobă, amestecând într-o oală mare cu supă.

— Ce mai faci? am întrebat-o. M-am gândit toată noaptea la tine și la fetiță, așa că am venit să văd cum sunteți.

— Suntem bine. la loc!

Mi-am dat jos haina și m-am așezat la masă. Maggie îmi turnă o ceașcă de ceai.

— A mâncat bine Feather?

— Da. La început nu i-a plăcut laptele de capră, dar când i s-a făcut foame, l-a băut. Plânge mult, Allie. Cred că are colică. I-am dat mai multe mese mici în locul uneia mari și pare s-o ajute. Ai găsit-o pe June Ann?

— Nu. Am trecut pe la ea la sosire. Se vede că a fost pe-acasă, dar nu vrea să iasă din ascunzătoare să stea de vorbă cu mine.

I-am scris ieri un răvaș în care i-am spus că ai grijă tu de Feather și azi nu l-am mai găsit. Apropo, unde-i Feather?

Arătă spre dormitor.

— Înăuntrul, cu Opal. Doarme.

— Cum e soacra ta?

— Nu prea bine.

Se prăbuși pe scaun lângă mine cu un oftat.

— Mi se pare atât de ciudat să am grijă de amândouă. Sunt la capete opuse ale vieții; amândouă mănâncă și dorm, dar una se face tot mai puternică, cealaltă tot mai slabă. Instinctul mă îndeamnă s-o hrănesc și pe Opal ca pe Feather și s-o fac bine. Dar pentru ea nu mai e nimic de făcut. Moare, Allie, și o știe. Mi-a spus că e pregătită să plece. Eu nu știu dac-aș avea curajul ei.

— Sper că nu-ți dă prea mult de lucru copilul.

— Nici vorbă. Le culc pe amândouă în patul acela mare și parcă se mângâie una pe alta. Miss Opal o adoră pe micuță. Vorbește cu ea când e trează și-i cântă cântece de leagăn când plânge. Dar îi zice mereu Rhoda Lee. Am corectat-o la început. Dar oricum, ce mai contează?

Maggie nu părea deloc descumpănită de noua ei responsabilitate. Mi-am dat seama că i-ar fi fost mult mai greu s-o vadă murind sub ochii ei pe Miss Opal dacă n-ar fi avut-o pe micuța Feather. Mi-am amintit de profeția lui Lillie că fetița îi va salva viața.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat-o în timp ce mă ridicam să plec.

— Mi-ai mai adus vreo carte?

— Da, una din cele noi pe care le-am adus cu mine din Illinois. Mi se pare o veșnicie de când am împachetat cărțile

și m-am urcat în mașina unchiului meu.

— Suntem deja în prima zi de mai.

Am privit-o surprinsă. Pierdusem socoteala zilelor și a lunilor, începeam să mă asemăn tot mai mult cu acești munteni, perfect satisfăcută să ignor trecerea timpului. Mack mă rugase să-i mai dau o lună să-și termine treaba, și acum cred că se apropia de sfârșit – sau nu? Nu mai conta. Oricum nu puteam pleca încă.

Mă atașasem prea mult de Maggie, de June Ann și de Feather. Iar de Miss Lillie și de Mack nu mai aveam grijă din datorie, ci pentru că-mi erau dragi. M-am hotărât să le scriu alor mei în seara aceea și să le explic că aveam să mai întârzii puțin.

În săptămâna ce-a urmat, drumurile pe traseu îmi luară mai mult ca de obicei, căci treceam de fiecare dată pe la coliba lui June Ann și-mi făceam vreme să le vizitez pe Maggie și pe Feather. Restul timpului mi-l petreceam muncind în bibliotecă, bătând la mașină rețetele lui Lillie și trudind în gospodărie. Nici n-am apucat să mă gândesc la Ike, darămite să-mi mai fie dor de el. Oare elixirul lui Lillie începea să-și piardă efectul?

Plecarea lui îmi dădu prilejul să cântăresc mai lucid situația, fără a fi distrasă de chipul lui atrăgător și de personalitatea lui încântătoare. Ce mă atrăsese la el, în afară de caracterul bonom, felul minunat de a cânta la vioară și săruturile amețitoare? Ce aveam în comun? Era de ajuns să petrecem o viață împreună? Poate avea să se

răzgândească și el în privința mea cât era plecat, îmi mărturisise odată că femeile erau atrase de el peste tot pe unde cânta. Dacă ar fi început să-i cadă din nou la picioare, poate ar fi uitat de mine. Am așteptat mult și bine scrisoarea făgăduită, dar ea nu mai veni.

Joi după-amiază, în timp ce mă întorceam cu Belle de pe traseu, Mack ne făcu semn să tragem în fața cabanei.

— Poți să te oprești puțin? mă întrebă el. Am să-ți spun ceva. Și să-ți cer o favoare.

Mi-aș fi făcut griji, dar părea mai fericit ca niciodată. Mi-am zis că trebuiau să fie vești bune. Am descălecat și ne-am așezat amândoi în cerdac.

— Am terminat, zise el încet. Am terminat manuscrisul. Gata! Sfârșit.

— O, ce minunat, Mack!

L-am răsplătit cu o îmbrățișare rapidă, spontană. Oare cum era să duci la capăt o asemenea sarcină? Citisem sute de romane în viața mea, dar nu mă întrebasem niciodată cum trebuia să se simtă un autor când ajungea la cuvântul *Sfârșit*. Dacă cititul unei cărți bune producea atâta mulțumire, cu cât mai mult scrisul ei!

— Și acum? l-am întrebat.

— Și acum o dau pe mâna editorului.

— Vrei s-o iau cu mine s-o pun la poștă? Bănuiesc că asta-i favoarea.

— Nu. Mi-au mai furat o dată manuscrisul din casa lui Lillie, ai uitat? De altfel, boșorogii ăia băgăcioși de la poștă

se vor întreba ce trimiți. Pun pariu că vor deschide pachetul să se uite înăuntru.

— Nu-i ilegal să deschizi corespondența?

— Ba da. Dar și fiertul rachiului e ilegal, și asta nu oprește pe nimeni.

— Atunci cum are să ajungă la editură?

— M-am gândit mult și bine și m-am hotărât să merg cu ea personal. Cu ocazia asta trec și pe la Washington, să duc informațiile despre accidentul lui Hank. Am adunat toate probele, mai puțin o informație crucială care încă-mi lipsește. Aici intervine favoarea. Cu lună sau fără lună, trebuie să ne întoarcem la mină.

— *Noi?* Da' de unde! Nici nu mă gândesc.

— Va fi același aranjament ca data trecută, Alice. Nu-ți cer decât să mi-o aduci pe Belle. Poți să rămâi la cabană sau să vii cu mine. E alegerea ta.

— De ce vrei să te întorci?

— Trebuie să intru în mină să văd locul accidentului. Ceva nu-mi miroase a bine. Potrivit documentelor găsite de noi și după spusele lui Ike, accidentul n-a avut loc în puțul unde se excava cărbunele.

— Ike zice că au descoperit o nouă vână.

— Mi se pare absurd să excavezi o vână nouă înainte să se epuizeze cea veche. Și conform documentelor găsite, ar mai fi putut săpa ani de zile în puțul original. Să fi deschis unul nou, ar fi trebuit să instaleze alte șine și să mai facă angajări, dar producția a încetinit după prăbușirea bursei

de valori. Sunt convins că accidentul lui Hank a fost o înscenare. De-aceea trebuie să merg la fața locului.

— Dar gura minei e blocată cu scânduri. Cum ai să poți intra?

— Floare la ureche. Nu trebuie decât să scot câteva scânduri.

— Stai puțin. Și dacă vine paznicul și vede scândurile scoase? Ai uitat ce atent s-a uitat data trecută? Parcă mă văd și acum întinsă acolo în tufiș, îngrozită să nu fim prinși, în timp ce el studia gura minei, rotindu-și lanterna în toate direcțiile.

— Încă n-am pus la punct toate detaliile, Alice, dar știu că trebuie să mă întorc. Vrei să mă ajuți sau nu?

Mi-am simțit inima grea ca un bolovan în piept.

— Când?

— Mâine seară. Nu pot să mai aștept până la următoarea lună nouă. Dacă plouă ca în ultimele nopți, va fi destul de întuneric.

— O, Mack! Nu există nicio altă soluție?

— Nu.

Se ridică și-mi întinse mâna, ajutându-mă să mă ridic.

— Hai să-ți arăt unde-am ascuns manuscrisul și documentele pentru Departamentul Minelor... pentru orice eventualitate! Va trebui să le trimiți tu dacă mi se întâmplă ceva.

— Îmi pari convins că n-ai să mai scapi cu viață de data asta.

— Ți se pare. Nu fac decât să-mi iau niște măsuri de precauție.

Intră în cabană și dădu la o parte un morman de frunze moarte, dezvăluind o trapă sub scândurile de la parchet. Locul era acoperit cu saci de pânză, iar cele două pachete învelite în mușama să nu se ude.

— Teancul ăsta merge la Washington, îmi explică el, iar asta e cartea mea. Adresele unde trebuie trimise sunt înăuntru.

Zâmbea satisfăcut, dar eu muream de îngrijorare pentru el – și pentru Lillie, dac-ar fi fost să i se întâmple ceva.

— Nu poți să predai documentele pe care le ai? Și să vină Departamentul Minelor să vadă ce și cum?

— Dacă n-am probe destul de concludente, s-ar putea să nici nu vrea să se întoarcă în Acorn. Te rog să mă ajuți, Alice!

Am închis ochii. Eram conștientă că aștepta răspunsul meu, dar nu voiam să se întoarcă la mină. Își asuma un risc mult prea mare. Aveam o presimțire urâtă de data asta, știind ce-l aștepta dacă era prins. Am încercat să mai trag de timp, sperând să-l fac să se răzgândească.

— De ce tocmai mâine? Știi că încă mai dă târcoale pisica sălbatică.

— Totul va fi bine. Jur că e ultima favoare pe care ți-o cer. Odată ajunse informațiile la Washington, nu va mai fi nevoie să stau ascuns. Voi putea să mă întorc și să am grijă de Lillie. Iar tu vei putea să pleci acasă.

Să plec acasă. Era ceea ce-mi doream, nu?

— Stai puțin... dar încă nici nu știi cine a încercat să te omoare!

— Nu, nu sunt sigur. De ce îți vine atât de greu să mă ajuți de data asta, Alice?

— Pentru că țin la tine! Și n-aș vrea să ți se întâmple ceva! am spus într-un exces de sinceritate.

Mack păru atât de șocat de declarația mea, că m-am grăbit să mă corectez:

— Cu toții ținem la tine, Mack, dar mai ales Lillie. Te iubește ca pe fiul ei. Mi-a spus zilele trecute că e gata să părăsească lumea asta, dar că mai întâi vrea să te știe stabilit la casa ta. A pierdut atâția oameni dragi și ar fi cumplit să te piardă și pe tine.

Mack mă luă de mână.

— Atunci ajută-mă, Alice. Te rog! Nu pot s-o fac singur.

Capitolul 31

Vremea păru să țină cu Mack vineri seara. Norii căptușeau cerul ca un strat gros de pâslă, acoperind stelele și luna în al treilea pătrar și înăbușind zgomotele pădurii. Ploaia cădea și se oprea, neputând parcă să se hotărască. Nici eu nu mă puteam hotărî dacă să rămân la cabana lui Mack, unde aş fi fost în siguranță sau să-l urmez în această expediție nebunească.

În cele din urmă m-am decis să merg cu el. Rana încă nu i se vindecase complet după împuşcătură, iar eu fusesem atât de preocupată de Ike, Maggie, June Ann și fetiță, că nici nu băgasem de seamă cât de slab și de firav devenise. Mai mult, uitam mereu să-i spun lui Lillie că mai avea nevoie de leacuri. Știam ce mult însemna pentru ea și că n-ar fi putut îndura să-l piardă, și totuși fusesem neglijentă. Măcar atât puteam face pentru el, să-l însoțesc la mină și să stau de pază.

Precis că Belle înțelese cât de hotărâtă eram, că n-o mai apucară pandaliile ca de obicei când i-am pus șaua târziu în noaptea aceea burnițoasă. Comportamentul ei față de mine se schimbase din ziua furtunii, când o făcusem să mă asculte. Se pare că-i câștigasem respectul. Cine-ar fi crezut vreodată că voi învăța să călăresc – ba chiar pe un cal atât de nărkăvș?

Am ajuns cu bine la cabana lui Mack și am lăsat acolo șaua și căpăstrul, ca data trecută.

— Unde-i pușca? întrebă el, rotindu-și privirile prin jur.

— N-am adus-o. Nu m-a lăsat Lillie.

— Nu te-a lăsat Lillie? De ce?

— Nu știu, a făcut pe nebuna când am întrebat unde sunt gloanțele și mi-a spus că de data asta nu-i nevoie s-o aduc. Că ne va ocroti bunul Dumnezeu.

— Grozav, ce să spun! Avem nevoie de pușca aia, Alice. Lillie n-a obiectat când ai adus-o data trecută.

— Nu te supăra pe mine! i-am zis cu mâinile ridicate. Sunt un simplu mesager. Aș fi adus-o, dar m-am gândit că fără gloanțe nu face doi bani... ca data trecută.

Mack izbucni, încercând să-și înfrâneze furia.

— Ți-ai amintit măcar să-mi aduci casca de miner?

— Da. Și de data asta n-o mai *lăsăm* în desagă, nu-i așa?

Voiam să-i dau de înțeleș că eram amândoi la fel de vinovați pentru greșeala de data trecută.

Călăream prin codrii negri ca smoala fără șa și scăriță, cu un sentiment de nesiguranță, căci aveam impresia că aveam să alunec în orice clipă de pe spinarea lată a lui Belle. Sinistra călătorie mi se păru și mai lungă decât prima oară, în timp ce ne croiam drum prin pădurea întunecată, fără forme. Pe când am zărit în față basculatorul de cărbuni, începuse să plouă de-a binelea. Mack se opri la capătul luminișului și se dădu jos de pe Belle, apoi mă ajută și pe mine la descălecat.

— Pe Belle o las aici, zise el în șoaptă. Vrei să rămâi cu ea?

— Nu. Vin cu tine. Măcar în mină va fi uscat.

Mack nu mai inspectă la fel de mult zona ca data trecută, ci o luă drept înainte spre intrarea în mină, oprindu-se la fiecare câțiva metri să se uite în jur. Nici urmă de paznic sau de vreo altă activitate la mina pustie. Din depărtare, orașul părea părăsit sub ploaia mohorâtă.

— Fii cu ochii în patru până sparg intrarea, zise el. Uită-te după mașina paznicului. Ai făcut o treabă bună că ai observat-o data trecută.

După cincisprezece minute de trudă, reuși în cele din urmă să smulgă una din scândurile groase ce barau intrarea. Dar ea se crăpă, și un paznic atent ar fi observat-o cu ușurință.

— N-am ce să fac, zise el când i-am arătat ce mizerie făcuse. Gaura trebuie să fie destul de largă ca să pot trece prin ea. Nicio mișcare pe coastă?

— Nu, din câte-mi dau seama...

Tremuram din cauza tulburării. Mintea îmi vuia de frică încă de la începutul călătoriei. Mack îmi puse mâinile pe umeri de parcă ar fi vrut să mă liniștească și mă privi în ochi cu o expresie solemnă.

— Rămâi aici de pază! Dacă vine cineva, nu-ți face griji pentru mine. Fugi în pădure, găsește-o pe Belle și ia-ți tălpășița.

— Halal stat de șase! Crezi că am să te las închis în

mină? Parcă spuneai că te omoară dacă te prind!

— Da. Dar altminteri te pui și pe tine în pericol.

— Nu cred c-ar îndrăzni să mă omoare. Ai mei ar pune prea multe întrebări dacă mi s-ar întâmpla ceva.

N-am spus-o cu glas tare, dar mă agățam de speranța că n-ar fi îndrăznit să-l omoare nici pe el cu mine de față.

— Ești sigură? întrebă.

Am tras adânc aer în piept și am dat din cap. Frica mă apăsa în piept ca un sac de o sută de kilograme, îngreunându-mi respirația.

Ne-am lăsat pe burtă pe pământul ud și ne-am târât prin gura de la puț. Mack intră primul. Odată ajunsă înăuntru, m-am ridicat și mi-am curățat hainele de noroi și murdărie, în timp ce el își băgă mâna prin gaură, încercând să proptească la loc scândura crăpată în așa fel încât să nu se observe.

— Acum putem aprinde casca? am întrebat. Nu văd nimic înaintea ochilor.

Nu apucă să-mi răspundă, că am auzit un foșnet ca o rafală de vânt printre copaci și am zărit un roi negru rotindu-se și dându-ne târcoale la numai câțiva centimetri deasupra capului. Zgomotul îmi era familiar după experiența mea cu liliacul din dormitor, numai că de data asta era de o sută de ori mai puternic. M-am ghemuit jos lângă Mack, acoperindu-mi capul cu mâinile și străduindu-mă să nu țip când norul de lilieci roi în jurul nostru. Într-un târziu se risipiră în noapte, zburând prin crăpăturile

scândurilor de la intrare.

— S-au dus, zise Mack și i-am simțit ușurarea din glas.

— Acum putem aprinde lampa?

— Nu încă. Trebuie să facem economie de combustibil.

Nu vreau să ni se termine înainte să ajungem la locul accidentului.

Eram sleită de vlagă și cu răsuflarea tăiată. Aerul din puț era închis și înăbușitor ca într-un șifonier și mirosea ca în beciul de cărbuni de la subsolul bisericii lui tata.

— Am un atac de claustrofobie. Cum rezistă minerii aici toată ziua?

— Se obișnuiesc în cele din urmă. Hai să mergem. Putem s-o luăm pe șinele pentru vagoanele de transportat cărbuni. Haide, ia-mă de mână!

Bâjbâi cu mâna prin întuneric până dădu de a mea. Abia mai puteam respira. Răsuflarea lui Mack era și ea rapidă și sacadată, în timp ce ne afundam centimetru cu centimetru tot mai adânc în mină. Aveam să ne rătăcim aici ca Tom Sawyer și Becky Thatcher²⁰ în peșteră. Orașul nu va mai face încă o înmormântare pentru Mack, dar poate pentru mine da.

— Am citit în cărți despre „întunericul infernal”, dar e prima oară când îl trăiesc pe viu.

— Și cum s-au sfârșit cărțile alea despre întunericul infernal? Cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”?

²⁰ Personaje din romanul *Aventurile lui Tom Sawyer* de Mark Twain (n.tr.).

— Nu mai țin minte. Am reținut doar cuvântul *infernă*. Mi s-a părut grozav.

— Mda, ai dreptate. Ador cuvintele de felul ăsta.

— Și eu. Dar „infernă” nu mi se pare atât de grozav să-l trăiesc pe viu.

— Ai grijă! mă avertiză Mack când m-am împiedicat de o șină. Mergeam târâș, cu mâna întinsă ca într-un joc de-a baba oarba.

— Ce întuneric apăsător! am suspinat.

— Așa e descris și în Biblie, mai ții minte? Una dintre cele zece urgii ale Egiptului a fost un întuneric de-l puteai pipăi.

— Nu-mi place. Și simt și greutatea muntelui de deasupra noastră. O simți și tu, Mack? De parcă stâncile ar sta gata să se prăvălească peste noi.

— Cu asta te alegi dacă citești prea multe cărți. Cu o imaginație ieșită din comun.

— Păi și tu ai citit multe cărți.

— Știu, și am aceeași problemă.

Râse nervos.

Am mers câteva minute în tăcere până n-am mai putut suporta. Căldura mâinii lui era alinătoare, dar simțeam nevoia să-i aud și glasul.

— Spune ceva, Mack.

— Bine. Ce să spun?

— Mai întâi nu pricep cum vom găsi locul unde a fost omorât Hank dacă nu ne vedem niciunul pe altul.

— Am mâna dreaptă pe zidul de lângă noi. Raportul

accidentului spune că surparea a avut loc la nord, adică în dreapta noastră. Ar trebui să dau peste o deschizătură când ajungem acolo.

— Întotdeauna ai fost atât de curajos?

— Nu sunt curajos defel. Dar din moment ce am cauzat toată harababura asta, n-am decât să o rezolv. Și tu ai dat dovadă de curaj să mă însoțești, deși n-are nimic de-a face cu tine.

— Nu știu dacă-i curaj sau prostie. N-am mai făcut niciodată așa ceva. De fapt, n-am mai făcut niciodată nimic!

Adevărul mă făcu să simt un nod în gâtleej.

— M-ai întrebat odată care e povestea mea... ei bine, adevărul e că încă n-am trăit cu adevărat. Drumul cu cărțile la Kentucky a fost cea mai mare aventură a vieții mele. Dar de când am sosit la Acorn, a trebuit să fac lucruri despre care am citit numai în cărți, întreaga călătorie conține toate elementele unui roman de mâna a doua... rănirea ta, șeriful corupt, comoara îngropată, vrăjmășia... și acum asta! O să mi se pară plicticoasă viața după ce mă întorc acasă.

— Cred că te vei bucura totuși să revii la normal.

— Știi ceva? Nu cred că mai vreau să mă întorc la viața de dinainte. Și acasă mi se va părea altfel, cred. Pentru că și eu sunt altfel. Vreau ca de-acum înainte să mă implic mai mult în viață în loc să citesc despre ea în cărți. Să-mi petrec mai mult timp printre oameni.

Am rămas surprinsă de propria-mi mărturisire.

— Dacă am învățat ceva de când sunt aici, e cât de important e să ai familie, prieteni și oameni cu care să-ți împarți viața.

Miss Lillie e atât de... unică în felul ei. N-am s-o pot uita niciodată. Nici pe Maggie, nici pe June Ann. Apoi mai sunt Ike, Cora, Faye, Marjorie și Alma. Și cei de pe traseul meu... sunt cu toții atât de unici în felul lor.

— Dar precis ai rude și prieteni și acasă în Illinois.

— Da. Am avut și iubit. Dar nu m-am implicat niciodată în viața lui Gordon... nu implicare în adevăratul sens al cuvântului, ca de la inimă la inimă. Mi-e rușine să recunosc, dar a fost o relație de conveniență, atâta tot. Fără focuri de artificii. Fără viori romantice care să ne facă atmosferă la întâlniri. Acum mă bucur că mi-a dat papucii. Ce viață anostă am mai fi dus împreună!

— Dar prieteni?

— O am pe prietena mea cea mai bună, Freddy. Dar mi-am dat seama că m-am folosit de ea fără să-i ofer prea multe în schimb. Adesea personajele întâlnite în cărți au fost mai reale pentru mine decât Gordon și Freddy. Mi-am petrecut timpul citind, în loc să trăiesc.

Habar n-aveam de ce-mi dezgoleam astfel sufletul în fața lui Mack. Poate mă încuraja anonimatul pe care mi-l oferea întunericul. Sau poate frica și iminența pericolului mă îndemnau la spovedanie și pocăință. Oricum, vedeam în sfârșit adevărul – vedeam lumina, cum se zice – deși mă aflam în întuneric beznă.

Deodată Mack se împletici în lături și aproape își pierdu echilibrul.

— Scuze... Am dat peste o deschizătură. S-ar putea să fie puțul lateral. Rămâi aici, Alice. Eu intru puțin să văd unde duce.

Mă lăsă de mână.

— Să nu te rătăcești! i-am strigat.

Îmi venea să-l implor să nu mă lase singură, dar mă hotărâsem să fiu curajoasă. I-am auzit foșnetul pașilor un minut sau două, apoi tăcere. Dacă alunecase în vreo groapă sau îl atacase ceva? Dacă se rătăcise și n-avea să se mai întoarcă niciodată? Rămasă singură în beznă, mă străduiam din răputeri să nu țip. Mi s-a părut o veșnicie până l-am auzit în sfârșit strigând:

— Vin înapoi! Spune ceva, ca să știu unde ești.

— Sunt aici... ia-te după vocea mea... Sunt chiar aici.

I-am simțit apropierea cu câteva momente înainte să se lovească de mine și să mă ia de mână. Era de nedescris imensa ușurare pe care mi-o dădeau mângâierea și căldura unei alte prezențe umane, cu atât mai mult cu cât era vorba de Mack.

— N-a fost locul pe care-l căutam, zise el.

După încă vreo câțiva metri am dat peste o fundătură în care era depozitat niște echipament sau ceva de genul ăsta.

Ne-am continuat drumul pe șine, mână în mână. Am început să pălăvrălesc din nou vrute și nevrute din nevoia

de a-mi auzi glasul.

— Nu cred că m-aș putea obișnui cu întunericul ăsta. La asta cred că se referă și cărțile când pomenesc de „întunericul absolut”. N-a spus și Iisus în Biblie că pedeapsa păcătoșilor va fi aruncarea în întunericul de afară?

— Mda, acolo unde e plânsul și scrâșnirea dinților.

— A ținut și tata odată o predică despre iad și a spus că nu vom fi doar în întuneric total, ci și singuri cuc, izolați de restul lumii și de Dumnezeu. Nu m-ai lăsat singură decât câteva minute, dar mi-a fost destul să-mi dau seama că o eternitate petrecută în felul ăsta e cel mai rău iad posibil.

— E unul din motivele pentru care m-am întors la Acorn. M-am simțit extrem de izolat când am locuit singur în Ohio.

Deodată m-am lovit de ceva tare și inflexibil. M-am poticnit și am căzut cu un strigăt de durere. Mack se lăsă în genunchi lângă mine, căutându-mă cu mâna.

— Alice! Alice, ce s-a întâmplat? Ești teafără?

— Nu știu. M-am... m-am lovit de ceva.

— Să vedem.

Se depărtă și i-am auzit cizmele târșâind pe pietre în timp ce orbecăia prin beznă.

— E un vagon de minereu. Îmi pare rău, nu m-am gândit că-l vor lăsa taman în mijlocul șinelor. Te-ai lovit?

— Nu cred că mi-am rupt nimic și nu curge sânge. Mi-am învîinețit puțin fluierul piciorului, dar în rest sunt bine.

Mă ajută să mă ridic și schimbă locurile.

— Sprijină-te tu de zid și mă duc eu pe șine, în caz că mai

dăm peste vreun vagon.

Am pornit din nou, târșându-mi picioarele.

— Cât am mers până acum? am întrebat. Și cât de lung e puțul ăsta?

— Am mers o jumătate de kilometru și mai bine, aş zice eu. Dar puțul s-ar putea să se întindă pe kilometri întregi. Și am coborât încet la vale... ai observat?

— Nu. Și nici n-aveam nevoie să știu. Oricum mă simt îngropată de vie.

Ne-am continuat drumul, pierzând orice noțiune a timpului. N-aveam idee dacă trecuseră douăzeci de minute sau două ore. Picioarele învinețite îmi zvâcneau. Înaintam lent pe șine, de parcă am fi fost legați la ochi. Cu mâna stângă îl țineam de mână pe Mack, iar cu dreapta pipăiam zidul rece și aspru în căutarea unei deschizături. Îmi venea să plâng la gândul că trebuia să refacem traseul la întoarcere, dar alternativa de a ne pierde acolo pentru totdeauna mi se părea de neînchipuit.

În clipa aceea zidul dispăru și mâna îmi dădu de gol.

— Mack, stai! Am ajuns la capătul zidului. E o deschizătură aici.

Mă lăsă de mână să vadă ce și cum și l-am auzit forfotind prin bezna din jur.

— Șinele se prelungesc înăuntru, zise el, și deschizătura e cam de un metru optzeci. Așteaptă-mă aici, Alice. Rămâi cu fața în direcția de mers ca să nu ne întoarcem din greșeală.

Grozav! Încă o catastrofă la care nu mă gândisem până atunci – posibilitatea de a ne zăpăci și dezorienta, luând-o în direcția greșită. N-aveam cum să ne dăm seama pe întuneric. M-am așezat pe planșeul rece de piatră din dreptul deschizăturii, așteptând să-și termine explorările. A trebuit să-mi repet de mai multe ori că intrarea se afla în spatele meu.

Mack lipsi și mai mult ca data trecută. Nu-mi plăcea deloc să aștept singură cuc, așa că m-am apucat să cânt pentru a-mi alunga frica și singurătatea. Am ales – cum nici că se putea mai nimerit – cântarea „Stânca veacurilor”. M-am simțit îmbărbătată, deși cântam foarte încet.

— Alice...

Glasul înăbușit părea să vină de la mare distanță.

— Alice, ești acolo?

M-am ridicat greoi.

— Da, sunt aici... Mă auzi?

— Te aud. Ascultă, vreau să te întorci și să pornești înapoi spre intrare.

— Ce? Cum așa?

Încă părea foarte departe și n-aveam impresia că vine spre mine.

— E vreo problemă? Ești rănit?

— Cred că am găsit locul cu pricina, așa că voi aprinde lampa. Trebuie să pleci, în caz că e vreo explozie.

— Explozie?!

— Uneori gazele se acumulează și se pot declanșa de la

scânteia chibritului.

— Mack, stai!

— Fă cum îți spun, Alice. Acum! Du-te puțin înapoi pe șine. Dacă n-auzi nicio explozie, mai așteaptă cinci minute și întoarce-te.

L-am ascultat, retrăgându-mă cu genunchii tremurând. Liniștea neîntreruptă fu de această dată bine-venită – adică n-avu loc nicio explozie. Timpul trecea și mă uitam întruna peste umăr să văd lumina de la casca lui Mack, dar din ambele direcții mă loveam de același întuneric ca smoala. Când am hotărât că trecuseră cele cinci minute, m-am întors și am pornit pe bâjbâite înapoi spre deschizătură.

— Mack! am strigat când am dat în sfârșit de spațiul gol. Spune ceva... Vin spre tine, dar nu-ți zăresc lampa.

— Pe aici...

Glasul părea să vină de la kilometri distanță.

— Și eu vin spre tine. Ai să-mi vezi lampa într-o clipă.

Înaintam centimetru cu centimetru, sprijinindu-mă cu mâna de zid.

— Încă n-o zăresc... Mai spune ceva...

Terenul era foarte accidentat, suprafața mai denivelată ca în puțul principal. Când raza de lumină sfâșie în sfârșit întunericul, aproape mă orbi. M-am încruntat, cu mâna streășină la ochi. Cu toate acestea, mi se părea cea mai minunată lumină pe care o zărisem vreodată. Mack aținti lampa în jos să văd pe unde merg și, când am ajuns în dreptul lui, se întoarce și o luă înainte.

— Pe aici, Alice.

Abia încăpeam unul lângă altul în puțul îngust. Tavanul era la vreo doi centimetri și jumătate de capul lui. Tunelul cotea, continuând încă vreo câțiva metri până la un morman de grohotiș căzut, evident, printr-o gaură uriașă din tavanul ce se căsca neregulat.

— Aici a murit Hank, zise el încet. Se vede unde au dat la o parte grohotișul ca să-i scoată trupul. Și pe câțiva bolovani se zăresc încă urmele de burghiu.

— Am privit cum studie atent împrejurimile câteva minute, ațintindu-și lampa de pe cap spre tavan, spre zidul de la capătul tunelului și spre grămezile de grohotiș. Habar n-aveam ce căuta. Probabil nu știa nici el. Când se întoarse spre mine, a trebuit să-mi protejiez din nou ochii de lumina orbitoare.

— Nici urmă de cărbune aici.

— Asta-i bine sau rău? am întrebat.

— În ce privește investigația noastră, bine. Înseamnă că moartea lui Hank a fost o înscenare. Anchetatorii s-au uitat să vadă cum a fost pus explozibilul și dacă a fost defectuos sau nu, dar nimănui nu i-a trecut prin cap să vadă dacă într-adevăr e vreo vână de cărbune aici. Ce motiv ar fi avut compania minieră să-i spună lui Hank să pună explozibil, dacă nu-i nici urmă de cărbune?

— Niciunul, decât dacă a fost o capcană.

— Exact!

Nu-i zăream chipul din cauza luminii orbitoare, dar îi

simțeam triumful din glas.

— Gata? Putem pleca?

Tremuram de frig, de emoție și suspans.

— Da. Putem pleca.

Dar își mai roti o dată privirile prin jur și l-am văzut ștergându-se la ochi. Aici murise prietenul său. Soțul prietenei mele Maggie. l-am pus o mână pe umăr.

— Îmi pare tare rău, Mack!

— Mda. Și mie.

Lăsă aprinsă lampa și ne-am întors prin tunelul îngust la puțul principal, luând-o apoi spre stânga pe șine către intrare. Puțul nu mi se mai părea atât de înăbușitor, acum, că se zărea ceva. Și că mă știam în drum spre ieșire, în loc să mă afund tot mai mult în necunoscut. Nici de găfâit nu mai găfâiam niciunul.

— Să sting lampa, zise el când am ajuns la vagonul de pe șine. Mă luă din nou de mână să nu mă poticnesc prin beznă. Un sfert de oră mai târziu am zărit cu surprindere o rază de lumină scurgându-se prin crăpăturile scândurilor de la intrare. Se crăpa de ziuă? Sau cerul nopții era mult mai strălucitor decât interiorul minei? N-am apucat să întreb, că Mack mă apucă brusc și mă smuci în lături spre zid. Apoi mă trase după el la pământ, unde ne-am ghemuit unul lângă altul.

Printre găfâielile pricinuite de panică, am auzit motorul unei mașini. Lumina venea de la niște faruri! Auzeam ropotul ploii de afară, precum și foșnetul și scârțâitul

ștergătoarelor de parbriz. Mi-am ținut răsuflarea, rugându-mă ca paznicul să nu-și poată aținti lanterna într-o parte să ne zărească. Dinții îmi clănțăneau de frică și tremuram din cap până-n picioare. Am auzit glasuri și mi-am ciulit urechile.

— Da? Atunci cum s-a crăpat scândura asta? Ascultă la mine, e cineva în mină.

— Cine crezi că încape printr-o gaură atât de mică? O fi fost vreun animal.

— Și tu încapi. Încearcă numai!

— Ba încearcă tu!

Chicoteli. O lumină și mai puternică pătrunse prin deschizătură, rotindu-se prin jur. Am așteptat, îndurând cele mai lungi minute din viața mea.

Conversația încetă. Oare fuseserăm descoperiți? Am auzit două uși trântindu-se și motorul mașinii stingându-se în depărtare. Farurile se topiră și în jur se așternu o liniște deplină. Eram gata să vorbesc, când Mack îmi duse degetul la buze. Își lipi gura de urechea mea și șopti:

— Unul a rămas probabil să vadă dacă ieșim.

N-aveam cum să mă conving dacă avea dreptate. Trebuia să rămânem ascunși. Tremuram necontrolat, așa că Mack mă luă în brațe și mă încălzi până mi se opriră dinții din clănțănit.

Am așteptat mult și bine. Obosită de la drumul lung, aerul închis și încordarea continuă, am adormit într-un târziu în brațele lui, cu trupul secătuit de frică și epuizare.

Nu știu cât timp se scurse până mă trezi cu un ghiont. Puțul se luminează din nou. Mașina revenise.

— Ai văzut ceva? întrebă unul.

— Nu. Niciun țârâit. Hai să mergem. Mi-e frig.

Mack avusese dreptate. Unul rămăsese să supravegheze intrarea.

— Trebuie să reparăm mai întâi gura minei. Am adus o scândură s-o sigilăm la loc.

Loviturile de ciocan nu se opriă până nu mai pătrunse niciun strop de lumină prin gaura prin care intraserăm. Eram prinși ca într-o capcană.

— Nu-ți face griji, îmi șopti Mack la ureche. Ieșim noi cumva.

Într-un târziu loviturile de ciocan încetară, iar farurile și motorul mașinii se stinseră în depărtare.

— Să mai așteptăm puțin pentru orice eventualitate, șopti el. Încearcă să mai dormi puțin.

Am reușit cumva să ațipesc. Habar n-am cât timp se scurse până mă înghionti din nou. Se ridică și trecu în partea opusă celei cu reparațiile, privind atent printre crăpături. Începu să lovească și să zgâlțâie scândurile în încercarea de a forma o nouă deschizătură. Încetul cu încetul, lemnul cedă. Spațiul era și mai strâmt ca data trecută, dar în disperarea mea de a scăpa din cumplita închisoare subterană, m-aș fi târât și prin gaură de șarpe.

Libertate! Aer curat! Am respirat adânc, cu briza umedă gâdilându-mă pe piele. Încă ploua, dar ploaia mi se părea

acum plăcută. Eram liberă!

— Haide, mă îndemnă Mack.

Mă luă de mână și mă conduse în pădure, oprindu-se la fiecare câțiva metri s-o strige pe Belle. Aceasta însă nu-și făcu apariția. Am pierdut un sfert de oră căutând-o, dar fără rezultat.

— Ai uitat să-i spui să ne aștepte de data asta, i-am zis.

— Da?... Poate au speriat-o loviturile de ciocan. Sau huruitul motorului. Nu-i obișnuită cu mașini.

— Pun pariu că din cauza ploii. Belle urăște ploaia. Probabil a plecat glonț spre casă din clipa în care ne-am întors cu spatele la ea. Se pare că elixirul lui Lillie și-a pierdut în sfârșit efectul și nu se mai sinchisește să-ți intre în grații.

— Foarte amuzant.

Mai cutreieră prin tufișuri câteva minute, strigând-o pe nume, apoi se dădu bătut. Ploaia care fusese atât de plăcută la ieșirea din mină mi se părea acum rece și iritantă. Eram udă learcă.

— Hai să plecăm, Mack. Mi-ar prinde bine un foc bun și niște haine uscate. Putem merge pe jos acasă, nu?

— E cale cam lungă, să știi.

— N-are importanță. Unde-i poteca? Ia-o tu înainte.

Prin pădure era ceva mai luminos decât în mină, dar tot nu se vedea mare lucru. Eram obosiți după ce cutreieraserăm prin puț toată noaptea și Mack nu-și recăpătase încă puterile.

Am orbecăit prin codrul des cam o jumătate de oră, după care n-am mai fost în stare să fac niciun pas.

— Ce-ar fi să ne tragem nițel sufletul, Mack? îmi pare rău, dar sunt moartă de oboseală.

— Foarte bine. Și eu încep să obosesc.

Am găsit o stâncă mare și umedă și ne-am așezat unul lângă altul.

— Știu o scurtătură pe unde am putea ajunge mai repede... drumul spre casa lui Maggie. Dar există riscul să fim văzuți.

— Cine să circule pe-acolo la ora asta?

— Să sperăm că nimeni. Putem s-o luăm prin pădure paralel cu șoseaua ca să ajungem la ea.

Ne-am încheiat popasul și am pornit din nou. Mack găsi repede drumul îngust de pământ ce ducea prin pădure la coliba lui Maggie. Nu mai fusesem niciodată pe acolo. Cărarea era presărată cu băltoace de noroi pe alocuri, dar oricum ne era mai ușor decât printre copacii groși și printre tufișuri. Înaintam mult mai repede. Nu peste mult am zărit silueta întunecată a colibei și construcția masivă a șopronului. Deși mai erau câteva ore bune până în zori, am auzit cotcodăcit de găini și fâlfâit din aripi în cotețul din fața noastră. Oare ne auziseră venind? Mack îmi făcu semn să stau pe loc.

— Ce e? am întrebat.

Își duse degetul la buze și i-am simțit încordarea. M-am uitat în direcția în care privea și el, dar n-am zărit nimic.

Ridicându-mi privirea, i-am văzut ochii măriți de teamă. Mă luă cu brațul de mijloc și începu să se retragă încet cu spatele, trăgându-mă după el. Gâfâia din nou.

— Ce e?

În clipa aceea am auzit mârâitul furios al unui râs. I-am simțit și mirosul – ca al unei duzini de pisici sălbatice. Ochii îi scăpărară fulgerător, licărind prin beznă, când se întoarse spre noi. Mack n-avea pușcă la el.

Felina începu să se miște și se ivi în raza privirii. Lăsând în urmă cotețul găinilor, o porni agale pe drum către noi. Mack își înteeți strânsoarea și șopti:

— Să nu țipi și să nu fugi, că atacă!

Râsul continuă să se apropie, adulmecând aerul și pășind pe furiș către noi. Știam din cărți că, atunci când cineva e în pericol de moarte, i se deapănă întreaga viață pe dinaintea ochilor, dar mie nu mi se întâmplă – poate pentru că încă nu trăisem cu adevărat. M-am pomenit privind în schimb în viitor, dorindu-mi cu disperare să trăiesc, să trec prin bucurii și neazuri, să simt gustul dragostei și al prieteniei. Viața mea nu se putea sfârși așa, tocmai când era pe punctul să înceapă.

Felina se apropia vertiginos. Era acum doar la câțiva metri și se mișca mai repede decât noi. Îmi vedeam moartea cu ochii și nu voiam să mor.

Bubuitul unui foc de armă întrerupse brusc tăcerea nopții. Pisica sări în sus, de parcă ar fi vrut să se întoarcă și s-o ia la fugă, dar după numai câțiva pași se prăbuși la

pământ cu labele zvâcnind. M-am rezemat de Mack ușurată și am izbucnit în plâns.

— Cine-i acolo? se auzi un strigăt. Am recunoscut glasul lui Maggie. Venea spre noi în cămașă de noapte și în haina de vânătoare a lui Hank, cu pușca ridicată, gata să tragă din nou. Ușurarea mă făcu să uit cu desăvârșire că Mack ar fi trebuit să se ascundă, că toată lumea îl credea mort.

— Maggie! Noi suntem, Allie și Mack. Slavă Domnului că ai ieșit la timp! Ne-ai salvat viața.

Am dat să alerg spre ea, dar Mack mă apucă strâns, reținându-mă pe loc.

Maggie se opri în mijlocul drumului la vreo zece metri distanță, cu pisica sălbatică moartă între noi. Era destul de aproape să ne recunoască în lumina difuză, dar nu coborî pușca.

— Dă-te-n lături, Allie! Nu vreau să te nimeresc, dar n-am de gând să-mi mai ratez ținta și a doua oară.

— Păi n-ai ratat-o, Maggie, ai nimerit-o. Uite! Râsul e mort.

De ce își ținea încă pușca la umăr, ochind și ținând spre noi?

— Știi că râsul e mort, zise ea. Acum dă-te-n lături ca să pot să-l lichidez!

— Dar...

— Nu vorbește de râs, ci de mine, rosti Mack cu glas domol. Maggie e cea care m-a împușcat.

— Nu mi se pare deloc nostim, Mack. Terminați odată cu

prostiile!

— Spune-i, Maggie! zise el destul de tare ca să-l audă.

— Așa e. Eu l-am împușcat. Am crezut că l-am omorât, dar văd acum că m-am înșelat. De data asta însă n-am să-l mai ratez.

M-am așezat instinctiv în fața lui să-l protejez. N-aș fi crezut niciodată că inima putea să-mi bată și mai repede, dar o făcu.

— Dar... de ce, Maggie? Tu, care ești atât de bună și iubitoare. Am văzut câtă grijă ai de mama lui Hank și de micuța Feather și îl cunosc destul de bine pe Mack ca să știu că nu-i un ticălos.

Mă cuprinse amețeala și m-am temut să nu leșin. Nu puteam s-o cred în stare de așa ceva – nici acum, nici prima oară.

— De ce să faci una ca asta? Cu ce ți-a greșit ție Mack?

— S-a întors acasă, cu asta mi-a greșit. Hank a murit din vina lui.

— Ascultă, Maggie, dacă aș putea s-o iau de la capăt, aș face altfel.

Mack răsufla greoi, de parcă ar fi urcat la deal.

— Știu că am greșit implicându-l pe Hank. Dar ascultă. Eu și Alice tocmai venim de la mină. Am găsit probe că moartea lui n-a fost un accident. Dacă mă lași să le duc la Washington, vor trimite un anchetator și-i vor aresta pe adevărații vinovați.

— Da? Și pe urmă? Mi-l vor aduce înapoi pe Hank?

— Nu, oftă Mack. Nu-l vor mai aduce înapoi. Îmi pare foarte rău, Maggie!

Maggie avea încă arma îndreptată spre noi. Știam că era un țințaș excelent. Ar fi putut să mă împuște în braț sau în picior și să-l lichideze pe Mack de îndată ce mă prăbușeam la pământ.

— Nu... nu vrei să faci asta, am bolborosit. Te vor aresta pentru crimă.

— Și ce dacă? Miss Opal oricum nu mai are mult de trăit. Se va odihni mai liniștită știind că ucigașul lui Hank e mort, de data asta de-a binelea.

— Dar nu Mack e ucigașul, ci compania minieră!

— Are dreptate Maggie, interveni el. Dacă n-aș fi fost eu, Hank ar mai fi încă în viață. Mă învinuiesc zilnic pentru ce i s-a întâmplat, de ce nu m-ar învinui și ea?

— Taci, Mack! am șuierat, înghiontindu-l cu cotul. Te rog, Maggie!... Ai o viață întreagă înainte. N-o irosi de dragul răzbunării!

Ea râse scurt.

— Ce mi-a mai rămas? Nimic! Să mă odihnesc în cimitir alături de Hank și Rhoda Lee, numai să-l trimit odată în iad pe Mack. Dă-te la o parte, Allie! Îmi ești prietenă și mi-ar părea tare rău să trebuiască să te împușc, dar am s-o fac dacă n-am încotro.

— Nu... te rog, nu!

Voiam să trăiesc și voiam ca și ea și Mack să trăiască.

O mișcare vagă îmi atrase atenția dinspre colibă. O

siluetă întunecată răsări brusc din beznă în spatele lui Maggie și se repezi spre ea. Înainte să mă dumiresc, se aruncă asupra ei, ținându-o la pământ. Arma se declanșă cu un bubuit asurzitor. Lui Mack i se înmuiară brațele și căzu alături de mine.

— O, Mack, nu!

M-am prăbușit lângă el, plângând și zgâlțâindu-l.

— Mack, te rog, nu muri... te implor!

— Sunt teafăr, gâfâi el. Nu m-a nimerit. Atâta doar că sunt... își acoperi fața și umerii i se zguduiră de lacrimi de ușurare. Pușca lui Maggie!

Am sărit în picioare și m-am repezit s-o apuc. Atunci am constatat cu uimire că persoana care o atacase pe Maggie era nimeni alta decât June Ann Larkin, care zăcea acum lângă ea gâfâind.

— Sunteți tefere? le-am întrebat.

— De ce m-ai oprit? gemu Maggie. De ce? N-ar fi trebuit s-o faci! June Ann se ridică alene în capul oaselor, trăgându-și rochia peste picioarele goale. Era desculță.

— Ascultă, Miss Maggie. Ai avut mare grijă de fetița mea și îți sunt recunoscătoare. Dar Alice mi-e singura prietenă de pe lume. Nu puteam să stau deoparte și să privesc cum o împuști.

— Ce cauți în toiul nopții în pădure? am întrebat-o.

— Vin aici tot timpul să fiu aproape de Feather. În unele nopți dorm afară doar ca s-o pot auzi. Nu mă pricep eu tare bine s-o îngrijesc, dar de iubit tot o iubesc.

M-am aplecat spre ea s-o îmbrățișez, având grijă să țin pușca la distanță.

— Ce bine că ai fost aici în noaptea asta! I-ai salvat viața lui Mack. Maggie se rostogoli în lături, încercând să se ridice. Am lăsat pușca pe mâinile lui June Ann și m-am aplecat s-o ajut. Ea mă împinse la o parte.

— Nu! Dă-mi drumul! Lasă-mă în pace!

— Nu te las, Maggie, pentru că țin la tine.

M-am ferit din calea loviturilor și am încercat s-o iau în brațe.

— N-am să te las!

Într-un târziu încetă să se zbată și îmi căzu în brațe, plângând pe umărul meu.

Capitolul 32

Am rămas s-o consolez pe Maggie în jalea ei reaprinsă pentru moartea lui Hank. June Ann se topi în noapte la fel de tiptil cum venise, luând cu ea și pușca lui Mack. Mack se făcu și el nevăzut.

Nimic din ce i-am spus lui Maggie nu păru să-i aline durerea, așa că în cele din urmă ne-am întors în colibă și am lăsat-o să plângă în brațele mele. Afară se lumina deja când se trezi micuța și începu să se foiască. Maggie își șterse ochii și se duse la ea. Am ațâțat focul în sobă să încălzim o sticlă cu lapte, apoi am privit-o cum îi dă să mănânce, legănându-se în balansoarul de lângă sobă. Niciuna n-am vorbit prea mult; cuvintele n-ar fi putut exprima nici suferința ei, nici compasiunea mea.

Pentru noi am pregătit un mic dejun din terci de ovăz, din care am ajutat-o să-i dea un pic și lui Miss Opal. Maggie culese ouăle și se îngriji de vite, și rutina dimineții păru s-o mai liniștească. Nu trecu mult și redeveni ființa calmă și grațioasă cu care mă obișnuise în timpul vizitelor mele. Îmi venea greu să cred că tocmai ea, care era atât de blândă și iubitoare, încercase să-l omoare pe Mack – și nu o dată, ci de două ori. De el n-am pomenit niciuna.

Mi-am dat seama că de-acum mai știau încă două persoane că Mack era în viață. Dar Maggie n-ar fi spus

nimănu, din moment ce ea îl împușcase. Iar sărmana și singuratica June Ann n-avea cui să spună.

— Cred că-i timpul să pleci, zise Maggie după ce mi-am terminat ceaiul. Ai drum lung de bătut pe jos până la bibliotecă, nu?

Avea dreptate, dar nu-mi venea s-o las singură.

— Ai să fii bine?

— Da, am să fiu bine, Alice. Le am pe Opal și pe Feather de care să mă îngrijesc, iar tu pe Miss Lillie.

Am îmbrățișat-o de rămas-bun și am pornit pe cărarea care-mi devenise de-acum atât de familiară. M-am oprit pe la cabana lui Mack, dar nu l-am găsit acolo. Compartimentul de sub podea fusese deschis, iar documentele ascunse dispăruseră.

Am ajuns la bibliotecă pe la amiază. Nu bine am ieșit din pădure pe malul pâraului, că am zărit-o pe Belle pascănd liniștită pe pășunea de lângă șură, teafără și nevătămată. Trebuia s-o duc la cabana lui Mack să-i pun șaua și căpăstrul, dar în altă zi. Azi eram mult prea obosită. Nu-mi doream decât să dorm.

— Mi-a spus Mack toată povestea, zise Lillie de cum am intrat în bucătărie.

— A ajuns cu bine acasă?

— Da, imediat după ivirea zorilor.

Aprinsese focul în sobă și făcuse supă de cartofi. În casă era cald și bine. M-am trântit pe un scaun din bucătărie.

— Tu ești bine, drăguță?

— Sunt bine, dar moartă de oboseală.

Lillie puse supă cu polonicul în două castroane și se așează să mănânce alături de mine. Îmi era o foame de lup după lungul drum de întoarcere.

— Știi, Lillie, ai avut dreptate când ai spus că micuța Feather îi va salva viața lui Maggie. Dar nu s-a întâmplat așa cum am crezut. Fetița i-a salvat și lui Mack viața... indirect.

— Mi-a spus ce curajoasă ai fost să pășești în fața lui să nu-l poată împușca.

— Unde-i Mack? E sus, doarme?

— Nu, drăguță. A plecat.

— A plecat? Unde?

— S-a dus cu cartea la editor și cu celelalte hârtii la Departamentul Minelor de la Washington. Se întoarce cât poate de repede. Mi-a spus că speră să mai rămâi o vreme.

— Dar... Cu ce s-a dus la gară în oraș? Am văzut că Belle e aici, în spate.

— Știe el o potecă peste munți prin pădure. Nu-i va lua mult.

Am scos un suspin de epuizare.

— Nu știu cum reușește. Eu n-aș fi în stare să mai fac niciun pas.

După prânz m-am dus și m-am trântit în pat. Am dormit ca o buturugă. Când în sfârșit m-am trezit, mi-am petrecut tot restul zilei zgâindu-mă la pereți ca un manechin din

vitrina lui Marshall Field²¹. Într-o singură noapte epuizasem toată gama de emoții pe un an de zile – frică, durere, iubire, jale – și inima mea avea nevoie de timp să-și reîmprospăteze resursele. De data aceasta Lillie avu grijă de mine, zăbovind la căpătâiul meu și mângâindu-mă pe umăr sau pe mână. Am avut nevoie de tot acel sfârșit de săptămână să-mi alung din minte imaginea pisicii sălbatice apropiindu-se tiptil de noi cu capul înclinat, gata de atac. Sau cea a puștii lui Maggie îndreptate spre mine. Și spre Mack.

Luni dimineața m-am hotărât să-mi calmez nervii bătând la mașină rețetele lui Lillie. Era una din puținele sarcini care nu-mi solicitau prea multă concentrare. Eram la ultimul caiet și avansam vertiginos, când am dat peste un plic ascuns între două file. Cineva scrisese pe el la mașină „Miss Lillie”, dar nu fusese deschis încă. L-am dus în dormitor să i-l arăt.

— Ce-i asta, Lillie? Pecetea n-a fost ruptă niciodată.

Îl luă și-l studie un moment, după care mi-l întinse înapoi.

— E scrisoarea care spune unde-i ascunsă comoara.

— Poftim? Glumești! Te referi la comoara pentru care se războiesc clanurile Larkin și Arnett de atâția ani de zile?

— Îhî. Mi-a dat-o bunicul Larkin când era pe moarte.

— Bunicul lui Mack?

— Nu, străbunicul. Asta s-a petrecut cu ani și ani în urmă.

²¹ Fondatorul lanțului de magazine Marshall Field & Company din Chicago (n.tr.).

După ce m-am mutat în Kentucky, înainte să vină pe lume Mack. Bătrânul Isaac Larkin m-a rugat să-l îngrijesc când era pe moarte. Atunci mi-a dat scrisoarea.

— Și de ce n-ai deschis-o să vezi ce spune?

— Mi-a încredințat-o spre păstrare. Mi-a spus că îmi voi da seama când va veni vremea s-o deschid.

— Și ai ținut-o la tine în tot acest timp? De ce nu te-ai folosit de ea să dezgropi comoara?

— Nu-s banii mei ca să-i dezgrop.

— Atunci comoara chiar există? Și e încă îngropată?

— Din câte știu eu, da. Nu-i treaba mea, drăguță. Dar după felul în care se războiesc familiile pentru ea, se vede bine că n-a ajuns la niciuna.

— Cunoști povestea, Lillie? De unde provine comoara asta?

— Sigur că da. Isaac mi-a povestit totul.

— Spune-mi și mie, te rog. Am auzit câteva variante romanțate, dar nu și pe cea adevărată.

M-am așezat pe scaun lângă ea, ascultând cu răsuflarea ținută, cum ascultasera băieții lui Faye și Bunicuța *Comoara din insulă*.

— Wilbur Arnett, Isaac Larkin și Abe Coots se aveau ca frații, începu Lillie.

— Stai așa. Cine-i Abe Coots? E rudă cu Maggie?

— Da, e străbunicul lui Hank Coots. Au crescut tustrei laolaltă și s-au dus să lupte în Războiul dintre state. Wilbur și Isaac au supraviețuit prin toate acele marșuri,

împuşcături şi lupte şi s-au întors acasă, dar prietenul lor, Abe Coots, a fost ucis în bătălie în munţii Lookout. Cei doi prieteni au pus bani deoparte să-i aducă acasă trupul neînsufleţit şi l-au îngropat în cimitirul din Acorn. Acolo sunt îngropaţi şi Isaac şi Wilbur.

— În cimitirul unde e şi Mack... unde, chipurile, e îngropat şi Mack?

— Nu. Mai e un cimitir în spatele bisericii. Când s-au umplut mormintele de acolo, l-au construit pe cel nou.

— Stai puţin. Unde-i biserica asta? Mi-a spus şi Mack că obişnuiai să-l duci la biserică, dar tu ziceai că nu există aşa ceva în Acorn.

— Pentru că acu nu mai merge nimeni. Lumea a renunţat să se mai ducă din cauza vrăjmăşiei. Pe vremuri era plină ochi duminică de duminică cu membrii familiilor Larkin şi cu Arnett ce cântau, se rugau şi L slăveau pe Dumnezeu laolaltă. Apoi s-a iscat vrăjmăşia şi cele două familii n-au mai vrut să se închine împreună. Curând n-au mai rămas destui enoriaşi ca să se mai țină slujbe. Pastorul s-a dat bătut şi-a dat bir cu fugiţii. Biata clădire zace în ruină.

Ne abătuserăm de la subiect vorbind despre biserică şi voiam să readuc discuţia la vânătoarea de comori. M-am ridicat de pe scaun şi m-am aşezat pe marginea patului lui Lillie, fremătând de nerăbdare.

— De unde provine comoara asta?

— La câţiva ani după încheierea războiului, pe când Isaac Larkin şi Wilbur Arnett erau duşi la vânătoare de curcani

lângă Pârâul Fermecat, au zărit o dâră de fum printre copaci. S-au gândit că-i de la o distilerie și s-au dus să vadă cine fierbe rachiu. Au dat în schimb peste doi tâlhari care ședeau la un foc de tabără și pălăvrăgeau despre cum jefuiseră o bancă din Lexington și fugiseră cu banii. Se pare că omorâseră un om încercând să scape și acum trebuiau să rămână o vreme ascunși. Știindu-i periculoși, Wilbur și Isaac și-au pus în gând să stea cu ochii pe ei și să-i țină departe de Acorn. Tâlharii au băut rachiu toată după-masa și când s-a lăsat noaptea s-au prăbușit fără cunoștință. Isaac și Wilbur s-au strecurat în tabără și au furat prada chiar de sub nasul lor.

— I-au jefuit pe tâlhari? Nu erau în toate mințile?

— Asta face lăcomia din om, drăguță. Îți ia mințile. Isaac și Wilbur și-au făcut tot felul de planuri în legătură cu banii. Dar dimineața tâlharii au început să cutreiere dealurile în căutarea prăzii, mai furioși ca un roi de viespi. Cei doi prieteni s-au speriat de moarte că vor sfârși împușcați dacă ar fi cheltuit chiar și o centimă. Au trecut câteva săptămâni și răufăcătorii încă mai căutau. În cele din urmă, Isaac și Wilbur au păstrat doar cât să-și construiască două case și să-i mai dea oleacă soției prietenului lor, Abe Coots. Restul i-au îngropat până trece primejdia.

— Și sunt încă acolo? Nu i-au mai dezgropat apoi?

— Din câte știu eu, nu i-au mai dezgropat niciodată. L-am sfătuit pe Isaac să-i ducă înapoi la bancă, dar mi-a zis că-i e frică. Se temea să nu-i acuze șeriful pe el și pe Wilbur de

furtul banilor, căci tâlharii purtaseră măști. Pe lângă asta, tot orașul voia răzbunare pentru funcționarul mort de la bancă și Isaac s-a gândit că va sfârși linșat de mulțime înainte să aibă parte de o judecată dreaptă.

— Ce încurcătură!

— Cei doi prieteni nu s-au putut hotărî ce să facă cu banii, așa că i-au lăsat îngropați. S-au gândit că poate sunt blestemați. Wilbur Arnett a murit primul și, la puțin timp după aceea, Isaac Larkin zăcea și el pe moarte. Mi-a spus toată povestea și mi-a dat scrisoarea în caz că ai lui vor avea vreodată nevoie de bani. Mi-a spus că-mi va arăta Dumnezeu când va veni timpul să fie dezgropați. Și cum Dumnezeu n-a suflat nicio vorbă, am lăsat scrisoarea pecetluită, așa cum i-am promis.

— E incredibil... de necrezut!

Povestea părea desprinsă dintr-un roman. Dar de ce să se fi dușmănit familiile între ele atâția ani dacă nu conținea și un sâmbure de adevăr?

— I-ai arătat scrisoarea lui Mack? am întrebat-o.

— La ce bun?

— Poate ar ști el ce să facă cu banii.

— Păi asta știu și eu... să-i lăsăm în pământ, unde le e locul.

— Dar familiile Larkin și Arnett se războiesc pentru ei de șaizeci de ani! Măcar așa s-ar termina vrăjmășia.

— Dacă-ți închipui că banii vor pune capăt vrăjmășiei, nu cunoști prea bine oamenii, drăguță. Crezi că au să-i împartă

între ei? Aș! Fiecare va vrea să-i țină pentru sine. Vor începe să se împuște și să se omoare unii pe alții, asta-i sigur.

M-am uitat la plicul îngălbenit. Muream de nerăbdare să aflu ce scrie în scrisoare – unde se afla harta comorii și unde erau îngropați banii. Mi-am ridicat privirea spre Lillie.

— Pot s-o deschid?

— N-ai citit despre cutia Pandorei?

— Ba am citit... dar mor de curiozitate, Lillie. Nu pot să văd ce scrie și apoi s-o închid la loc? Promit să nu spun la nimeni. Cum vine Mack, mă întorc acasă în Illinois și, dacă n-o deschid, va fi ca și cum aș citi o carte bună și aș descoperi că-i lipsește ultimul capitol. Trebuie să știu cum se termină.

— Se va termina cu și mai multă zâzanie dacă o deschizi, atâta-ți spun.

— Nu văd ce rău ar putea face. Te rog...

— Eu nu pot decât să te avertizez, de oprit nu te pot opri dacă ți-ai pus în gând s-o faci. O vei deschide oricum când mă întorc cu spatele.

— Atunci am s-o deschid chiar în fața ta. Acum.

Am întors plicul și mi-am trecut degetele peste fâșia sigilată. Lipiciul vechi și sfărâmicios se desprinsese cu ușurință. Mă așteptam să dau peste o hartă elaborată, ca într-o poveste cu pirați, cu locul comorii marcat printr-un „X” uriaș. Am scos în schimb o singură foaie de hârtie împăturită în două. I-am citit cu voce tare lui Lillie:

Familiei mele,

Să nu lăsați niciodată banii să intervină în relațiile cu familia și cu prietenii. Urmați și pe mai departe învățurile Cărții Sfinte și faceți întotdeauna ce stă scris acolo: „Să nu furi”. Nici măcar de la tâlhari. Are dreptate Biblia când spune că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri”. Și să nu uitați niciodată că „este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate”.

Semnat,

Isaac Larkin

Pe când am terminat de citit, Lillie râdea în hohote. Am lăsat scrisoarea să-mi cadă în poală, dezamăgită.

— Nu spune unde-i comoara.

— Spune întocmai ce ți-am zis și eu... s-o lași îngropată! Crede-mă, e drept ce scrie în Biblie că iubirea de bani duce la tot felul de rele! Am avut prilejul să văd asta de-atâtea ori în lunga mea viață. De ce crezi că fostu stăpân și prietenii lui au dus războiul ăla groaznic? Pentru că n-au vrut să-și piardă sclavii, că fără noi nu puteau face bani. Banii duc la tot felul de războaie, cum e și ăsta dintre Larkin și Arnett. Găsirea comorii va duce la un război și mai mare.

Nu de predici aveam eu nevoie, ci de o hartă. Am recitit scrisoarea, sperând să deslușesc vreun mesaj ascuns

printre rânduri. Am ridicat-o la lumină să văd dacă nu e vreo hartă pitită pe undeva. Pentru că nu apăru nimic magic, am citit-o pentru a treia oară. Tot nimic. Lillie mă privea dând din cap amuzată.

— La ce se referă versetul despre un prieten, Lillie? La prietenia dintre cei trei bărbați? Țineau unul la altul mai mult ca frații?

— E un verset din Biblie și se referă la Domnul Iisus. El ne rămâne alături chiar și atunci când toți ceilalți ne părăsesc. N-ai auzit imnul „O, ce prieten am în Iisus”?

— E versetul de pe broderia ta.

Am arătat spre tabloul atârnat deasupra patului ei.

— Tu l-ai brodat?

— Nu. Era aici când ne-am mutat.

Inima începu să-mi bată cu putere.

— Lillie! Am văzut o broderie identică la Ike acasă... în fosta casă a lui Wilbur Arnett. Poate acolo e ascunsă comoara!

— Ascultă ce-ți spun eu, drăguță: las-o baltă!

Dar n-am ascultat. M-am ridicat și m-am întins să iau tabloul, suflând praful de deasupra.

— Pot să-l duc jos și să-l studiez?

— E o poveste în Biblie despre un coș mare, mare, în care se află o femeie numită „Răutate”. Dumnezeu a acoperit coșul cu un capac mare de plumb, ca să nu iasă răutatea afară. Pe-asta ai citit-o?

— Nu.

Și nici nu mă interesa. Am luat în mână cadrul și l-am examinat cu atenție. În spate nu era nimic care să aducă a hartă. Am studiat broderia să văd dacă nu cumva instrucțiile erau ascunse în desen. Tot nimic. Trebuia s-o desfac. M-am așezat și am întors-o pe toate părțile în poală.

— Pot s-o desfac?

— Nu-i a mea, drăguță. E a lui Mack.

— Mack nu se va supăra. Doar caută și el harta.

Am început să scot cuiele din spate, cu grijă să nu fac vreo stricăciune. Anul de pe broderie era 1875, pentru Dumnezeu! Speram să găsesc o hartă pitită înăuntru, dar nici pomeneală. Am căutat între pânza îngălbenită și rama de lemn... dar nimic! O desfăcusem în zadar.

— Îmi pare rău, Lillie. O pun la loc.

— Lasă, drăguță, c-o pun eu.

— Îmi pare tare rău! Ar fi trebuit să te ascult, îmi făcu semn să plec, clătinând încă din cap.

M-am întors la mașina de scris din atelier, dar n-am reușit să mă concentrez. Nu-mi mai ieșea din minte misterioasa scrisoare a lui Isaac Larkin. Poate aveam nevoie de cealaltă broderie din casa lui Ike. Poate dacă le puneam cap la cap, aș fi găsit soluția. Dar cine știe când avea să se întoarcă Ike? Și pe lângă asta, dacă i-aș fi spus ce descoperisem, ar fi vrut să păstreze toți banii pentru sine, nu să-i împartă cu cele două familii. Să-l aștept pe Mack? Avea și el sânge de Larkin, dar nu-l interesau banii și-și dorea, la fel ca mine, să pună capăt vrăjmășiei. După părerea mea, cei mai nimeriți

pentru dezgroparea comorii erau Wayne și June Ann. Comoara îi aparținea de drept lui Feather.

Când m-am întors în dormitorul lui Lillie, am găsit broderia aranjată la loc și atârnată înapoi pe perete. Dar nu mai arăta la fel. O stricasem fără rost, și acum îmi părea rău.

Capitolul 33

Timpul părea să se fi oprit în loc în așteptarea întoarcerii lui Mack. Zilele se scurgeau una după alta fără să se întâmple nimic. Aveam impresia că fluturase cineva o nuielușă fermecată, cufundând întreg Acornul într-un somn adânc. Plantele din grădină continuau să crească. Bibliotecarele ambulante plecau și se întorceau cu teancuri de cărți. Am terminat de citit *Tom Sawyer* cu băieții lui Faye și m-am apucat de *Huckleberry Finn*.

Între timp, simțeam îngrijorarea crescândă a părinților mei din scrisorile trimise, în care mă întrebau de ce întârzii și când aveam de gând să mă întorc acasă. Nu le puteam da un răspuns clar. Mă temeam să nu apară la ușă tata într-o bună zi, insistând să mă ia cu el – căci nu puteam încă să plec! Mă atașasem profund de Miss Lillie și mă simțeam responsabilă pentru ea – ca și pentru June Ann, Maggie și Feather. Ca să nu mai spun că voiam să aflu finalul poveștii orașelului Acorn din Kentucky după ce se întorcea Mack și aveau să se înnoade firele.

Îmi reluasem traseul obișnuit cu cărți de două ori pe săptămână după ce recuperasem șaua lui Belle din cabana părăsită. De fiecare dată când treceam pe la Maggie, o găseam acolo pe June Ann. Maggie îi devenise un fel de a doua mamă. La urma urmei, June Ann nu era decât o

adolescentă. Împreună aveau grijă de Miss Opal și de Feather.

Pe măsură ce trecea timpul, deveneam tot mai iritată din cauza lui Mack. Uram așteptarea. Ar fi putut măcar să ne scrie și să ne țină la curent cu evoluția publicării cărții, a investigațiilor în cazul morții lui Hank și a căutărilor fiului lui Lillie. Nici de la Ike nu primisem nicio scrisoare – nici măcar o carte poștală din călătoriile lui.

Apoi, într-o zi, cineva flutură din nou nuielușa magică și vraja se rupse. Timpul se trezi din amorțeală și, după ce așteptasem mult și bine să se întâmple ceva, se întâmplară toate deodată. Mai întâi Ike Arnett intră țăntoș în bibliotecă într-o joi dimineața pe când îmi umpleam desăgile să plec pe malul pârâului.

— Ike! Bine-ai venit acasă! Mă bucur atât de mult să te văd!

Mi-am amintit cum mă luase în brațe și mă învârtise prin aer, dar de data aceasta nu o mai făcu. Sleit de oboseală și poate puțin mahmur, se trânti în scaunul lui Lillie din secția de nonficțiune.

— Când te-ai întors în oraș, Ike?

— Azi-noapte târziu. Știu că-i devreme, Alice, dar am venit să-ți cer iertare că nu ți-am scris așa cum ți-am promis. Am călătorit și am cântat atât de mult, că de-abia am avut timp să mănânc și să dorm.

— Te înțeleg.

Nu era tocmai adevărat. Eram supărată pe el. Cât timp i-

ar fi luat să-mi trimită o carte poștală? Dar mi-am ținut gura.

— Presupun că totul merge bine la trupa cea nouă.

Zâmbi cu gura până la urechi și fața începu să-i radieze mai tare decât casca de miner în tunelul întunecat.

— Parcă am murit și am ajuns în rai, Alice. Când cânt cu ceilalți din trupă, parcă ne citim și gândurile. E drept că suntem șase oameni diferiți, cu șase instrumente diferite, dar ne iese ceva tare frumos, ceva ce se cheamă muzică. Muzică cerească! N-am mai simțit niciodată așa ceva. Zici că ne-am născut să cântăm împreună.

— Mă bucur tare mult pentru tine!

Și mă bucuram într-adevăr. Locul lui Ike Arnett nu era în Acorn, trudind în mina de cărbune.

— Și plata a fost bunicică, dar să fiu sincer, Alice, aș face-o și pe gratis. Ador să cânt din scripcă și să-i fac pe oameni fericiți. Toată lumea pare atât de sleită aici, în Acorn, mai ales în ultimii ani. Nu cred că vreau să mă mai întorc. Dar când cântăm cu trupa, toată lumea e fericită. Să-i fi văzut cum dansau, cum cântau și băteau din picioare.

Zâmbetul nu i se mai dezlipea de pe față.

Cel mai mult îmi fusese dor de spontaneitatea lui voioasă, cu picnicuri romantice în livadă și săruturi furate. Orașelul îmi păruse mult prea tihnit în lipsa lui.

— Cât mai stai pe-acasă? l-am întrebat.

— Plec iar în câteva minute. Am venit doar să le las alor mei niște bani și să-mi iau câteva lucrșoare. Plec pe încă o

lună, poate și mai mult. Avem atâtea oferte, că suntem nevoiți să respingem din ele. Mă simt de parcă aș fi dat peste o lampă fermecată și duhul din ea mi-ar fi îndeplinit cea mai mare dorință.

— Minunat!

Mă întrista să-l văd plecând. Dar cel mai mult mă întrista faptul că eu nici măcar n-aș fi știut ce să-i cer duhului din lampă dacă s-ar fi oferit să-mi îndeplinească o dorință.

— Știu că ți-am promis că vom găsi comoara, dar, să fiu sincer, nu mă mai interesează.

Când pomeni de comoară, m-am simțit tentată să-l rog să-mi împrumute broderia de deasupra căminului. Dar am rezistat ispitei. Făgăduisem să nu spun la nimeni de scrisoarea lui Isaac Larkin și, în plus, mă simțeam vinovată că distrusesem broderia din odaia lui Lillie. Nu voiam s-o mai distrug și pe cealaltă.

Ike se ridică în picioare și mă luă de mâini. Și cu asta basta. Probabil n-aveam să-l mai revăd niciodată. Dar în loc să mă sărute de adio, începu *să se cârăie, să se mârâie*, vorba bunicii, ca un școlar prins asupra unei năzbâtii.

— Ce e, Ike?

— Trebuie să-ți fac o mărturisire... ceva ce nu-mi dă pace. Sper să mă ierți după ce îți spun.

— Știi că nu pot fi supărată prea mult timp pe tine.

— Bine... Mai ții minte când m-am dus sus să caut haina de vânătoare a lui Mack? Adevărul e că adulmecam să văd dacă a aflat ceva despre comoară. Mi-a zis înainte de a

muri că o căuta și el și am vrut să știu ce-a aflat. La fel și în ziua când te-am scăpat de liliac. Am făcut ce mi-ai cerut, dar cu ocazia asta am scotocit și prin lucrurile lui după hartă. La început m-am împrietenit cu tine fiindcă am crezut că ți-a spus ceva legat de asta.

Mi-am retras mâinile.

— Înseamnă că tot timpul petrecut împreună a fost o minciună?

— A, nu! Nici vorbă! Asta a fost la început... pe urmă m-am îndrăgostit de tine, Alice. M-am îndrăgostit lulea! De aceea am vrut să-ți spun adevărul despre comoară și că am scotocit prin odaia lui Mack. Și să-ți cer iertare. Am făcut rău că te-am mințit.

Mă simțeam puțin rănită, puțin supărată, dar mai ales întristată.

— Ce te-a făcut să-mi spui adevărul tocmai acum?

— Îmi stătea pe conștiință și nu vreau să fiu pedepsit pentru nelegiuirile mele. Vreau ca Bunul Dumnezeu să-mi binecuvânteze muzica și de-aici înainte. Trupa asta înseamnă mult pentru mine. E ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. Și biletul meu de ieșire din mină. De-acum nu voi mai avea nevoie de comoară.

— Tu te-ai născut să cânti la vioară, Ike. Sigur că te iert. Se apropie și-mi puse o mână pe umăr.

— Mi-ar plăcea să te rog să mă aștepti aici, dar n-ar fi corect față de tine. Mi-ar plăcea și mai mult să te iau cu mine, dar nu-i un stil de viață care să ți se potrivească... să

călătorești cu trupa. Mă gândesc că ai să te întorci în curând acasă, nu?

— Da. În curând.

Nu știam data exactă și nu-i puteam spune că așteptam să se întoarcă Mack.

— Urăsc despărțirile, Alice. Dar dacă Bunul Dumnezeu vrea ca drumurile noastre să se întâlnească din nou... mă gândesc că va ști El cum să facă.

— Sunt sigură.

Dumnezeu manipulasă o grămadă de evenimente în ultima vreme, de la colicile lui Feather la momentul oportun în care-și făcuse June Ann apariția să ne salveze viața, mie și lui Mack. Așa că Ike avea probabil dreptate. Bunul Dumnezeu putea să aranjeze orice.

Ike mă privi cu ochii lui mari, negri și triști și zise:

— Pot să te sărut de adio?

Am dat din cap. Sărutul lui fu tandru și drăgăstos – și final, încă un adio. Ike îmi dăduse papucii cu mai multă delicatețe ca Gordon, dar despărțirea dura oricum. Elixirul dragostei își pierduse efectul pentru el. Și pentru mine.

Am închis ușa în urma lui și m-am oprit pe coridor, încercând să-mi potolesc sentimentele. Întorcându-mă, am zărit-o pe Lillie în picioare în capul scărilor.

— Pleacă? întrebă ea.

— Da. Ai avut dreptate. Îi trece efectul, nu-i așa?

— Despre ce vorbești, drăguță?

— Despre elixirul dragostei pe care i l-ai dat lui Ike.

Începe să-i treacă efectul.

Lillie zâmbi.

— Nu există așa ceva decât în cărți.

— Dar tu mi-ai spus că ai făcut și i-ai dat o porție!

— De ce i-aș da tocmai lui Ike din elixirul dragostei?

— Habar n-am! N-ai vrut să-mi spui de ce!

Mi-am ridicat glasul. Oare începea să se ramolească? Sau era încă unul din trucurile ei?

— Mi-ai zis că i-ai dat și lui Belle puțin, nu mai știi?

Lillie mă privea de parcă eu mă ramolisem.

— Dac-aș ști cum se face elixirul dragostei, drăguță, l-aș vinde pe bani buni în New York.

Chicoti și se retrase șchiopătând.

Noroc că începuse să-mi fie dragă, că altfel m-ar fi scos din minți.

Am pus șaua pe Belle și am pornit pe traseu, încă abătută după despărțirea de Ike și cu inima frântă – deși adevărul era că nici relația cu el n-ar fi avut mai mulți sorți de izbândă decât cea cu Gordon.

Trecând pe lângă cabana lui Mack ca de obicei, am constatat că și de el îmi era dor. Și nu doar pentru că trebuia să curăț singură copitele lui Belle și să o țeșăl. Deveniserăm prieteni buni în aceste câteva săptămâni în care îi adusesem de mâncare. Prietenia noastră se adâncise în noaptea când explorasem împreună tunelul de la mina părăsită. Îmi era dor de discuțiile noastre. Și de forța lui plină de tandrețe.

Prima oprire a zilei era la coliba lui June Ann. Treceam de obicei să văd dacă e acasă, deși de cele mai multe ori o găseam la Maggie, ultima mea oprire. Dar azi mă aștepta o surpriză. Nu numai că era acasă, dar se întorsese și soțul ei, Wayne.

Nici n-am apucat să mă dau jos de pe cal, că ieși fuguța din casă să-mi dea vestea cea bună. O ținea în brațe pe micuța Feather.

— Ghici cine a venit aseară acasă, Allie! Nimeni altul decât Wayne! Și cu buzunarul plin de bani după ce a lucrat pentru Conversation Corps.

Am zâmbit la felul cum pronunța *Conservation Corps*.

— Ce minunat, June Ann! Rămâne acasă o vreme?

Gândul îmi zbură la scurta vizită a lui Ike.

— Rămâne cu noi definitiv. Și zice că de-acum va putea să cumpere și niște geamuri pentru casă.

— Mă bucur atât de mult pentru tine!

Și mă bucuram într-adevăr. Rareori o văzusem atât de fericită și de entuziasmată. Avea chiar și un zâmbet pe buze. Dar apoi mi-am amintit de prietena mea Maggie și m-am întrebat în ce fel o va afecta pe ea această schimbare.

— I-a venit greu lui Maggie să se despartă de tine și de Feather?

— Ah, dar vom continua să o vizităm! Ne place tare mult acolo... mie și lui Feather.

Tristețea pricinuită de plecarea lui Ike începu să se risipească și am zâmbit tot restul traseului, în timp ce

distribuiam cărți și le citeam copiilor povești. Dar pe măsură ce mă apropiam de casa lui Maggie, neliniștea îmi creștea. Cum avea să facă față fără June Ann și fetiță? De când o cunoscusem, Maggie păruse întotdeauna stăpână pe sine până în ziua când încercase să-l împuște pentru a doua oară pe Mack. Acum, că știam cât e de fragilă în realitate, mă temeam pentru ea.

Am găsit-o stând în picioare în cerdac, sprijinită de stâlp, cu fața senină.

— Te-am așteptat, Allie, zise ea după ce m-am dat jos de pe cal. Vreau să te rog ceva.

— Sigur. Orice.

— Miss Opal a murit azi-dimineață.

— O, Maggie, nu!

M-am refugiat în brațele ei, neștiind cine consolează pe cine. De ce trebuia să se întâmple tocmai acum, după întoarcerea lui Wayne?

— Îmi pare tare rău, Maggie!

— Nu ne-a luat pe nepregătite. Miss Opal era gata de plecare. Și s-a stins liniștită, în somn.

M-am retras să-mi șterg lacrimile. Maggie nu plângea.

— Și tu cum ești?

— Sunt bine. Dar ești bună să-i anunți și pe ceilalți din oraș? Am nevoie de ajutor ca s-o îngrop. Vreau ca înmormântarea să aibă loc mâine. A ținut să fie îngropată în oraș, în spatele bisericii, alături de restul familiei.

— Sigur că da. Dar nu pot să nu-mi fac griji pentru tine

acum, că ai rămas singură-singurică.

— N-ai de ce. Hai înăuntru să stăm puțin de vorbă și să-ți fac un ceai.

Părea atât de senină, dar nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva era doar o mască. Mi-am amintit cum îmi mărturisise că-și pierduse credința și cum plănuiise să se împuște după moartea lui Mack, pentru a li se alătura lui Hank și Rhodei Lee în cimitir. Acum, că Miss Opal nu mai era, mă temeam pentru soarta ei, dar habar n-aveam ce să-i spun.

— M-aș bucura să stau cu tine, mai ales că June Ann și Feather s-au întors acasă, i-am zis în timp ce turna ceaiul.

— Mulțumesc, dar au să vină frații lui Hank de îndată ce primesc vestea.

Asta nu-mi risipea temerile. Am respirat adânc, rugându-mă să găsesc cuvintele potrivite.

— Mi-ai spus la un moment dat că nu mai crezi că Dumnezeu te iubește... și poate și eu m-aș îndoi de dragostea Lui dacă ar trebui să trec prin tot ce ai trecut tu. Voiam doar să-ți spun că... tu ai renunțat la viața luxoasă din Boston din dragoste pentru Hank și mi-ai spus că așa fac oamenii când sunt îndrăgostiți. Se jertfesc unul pentru altul. De-aici poți să-ți dai seama că și Iisus te iubește, Maggie. El a făcut un drum și mai lung decât din Boston până în Kentucky când a coborât din cer pe pământ. Și a renunțat la și mai multe de dragul nostru. Inclusiv la propria viață.

Maggie încuviință ușor din cap. Dar ochii îi erau încă uscați și ațintiți în ceașcă.

— L-ai iubit odată pe Dumnezeu. Mai dă-I, te rog, o șansă!

Dădu din nou din cap cu un oftat.

— Mă întorc acasă, Allie. În Massachusetts.

— Definitiv?

— Pentru o vreme, cel puțin. Poate mă mai întorc, poate nu. Am să-i rog pe frații lui Hank să preia ferma.

Își ridică ochii spre mine și lacrimile veniră în sfârșit.

— Am nevoie de timp ca să mă vindec. Moartea lui Hank m-a dat peste cap. Având grijă de Feather, mi-am dat seama ce mult tânjesc să am din nou o familie. Hank și-ar fi dorit să-mi continui viața. S-ar îngrozi să știe ce-am vrut să-i fac lui Mack și cât de înverșunată am devenit. Trebuie să plec o vreme, să-mi revin după toate.

Mi-am întins mâna și am luat-o pe a ei în tăcere.

— Dar să lăsăm asta! Mă gândesc că ai să te întorci și tu acasă, Allie, nu? Acum, că Mack se va putea ocupa din nou de Lillie?

Avea dreptate. N-aș mai fi avut niciun motiv să rămân după întoarcerea lui Mack. Dar am constatat cu uimire că nu mai tânjeam atât de mult să mă întorc ca înainte.

— Cred că-mi va părea foarte rău să plec, i-am spus. Mi-a plăcut mult să lucrez ca bibliotecară ambulantă. Dar ai dreptate, am să mă întorc de îndată ce revine Mack. S-a dus la Washington să stea de vorbă cu oficialii de la

Departamentul Minelor despre redeschiderea anchetei în cazul morții lui Hank. Mă aștept să se întoarcă în orice zi.

— Să mă anunți când pleci, ca să te duc la gară, dacă mai sunt pe aici.

— Să mă duci tu?

M-am închipuit legănându-mă tot drumul pe catârul lui Maggie, cu valiza atârnată de partea lui dorsală.

— Da. Te duc cu mașina.

— Ai *mașină*? Unde-o ții?

— În șopron. N-ai știut până acum?

M-am rezemat de spătarul scaunului, clătinând din cap cu uimire. Maggie zâmbi.

— Cum crezi că mă duc la Pottsville să-mi fac provizii și alte cele?

Mi-am dus mâna la gură să-mi înăbuș râsul, dar fără succes. Am dat drumul chicotelilor și am hohotit până-mi dădură lacrimile. Mă simțeam groaznic că pierdusem controlul când Miss Opal zăcea moartă în camera de alături, dar nu mă puteam stăpâni.

— Ce-i așa de nostim? Întrebă Maggie.

— Să fi știut că ai mașină, aș fi plecat din Acorn cu luni în urmă!

— Da, dar gândește-te ce ai fi pierdut!

Chiar așa. Câte aș fi pierdut!

Capitolul 34

Am plecat cu strângere de inimă de la Maggie, în ciuda asigurărilor ei că va fi bine. Am îmbrățișat-o de rămas-bun și m-am întors călare în oraș, să le spun și celorlalți de moartea lui Miss Opal. Bibliotecarele ajunseră deodată cu mine, așa că le-am dat trista veste, pe care făgăduiră să o transmită mai departe.

— Ce mai zi! i-am spus lui Miss Lillie, prăbușindu-mă pe scaunul de la birou. Lumea vine și pleacă: Ike Arnett, Wayne Larkin, Miss Opal... și acum va pleca în curând și Maggie. Câte se mai pot întâmpla într-o singură zi?

— Se spune că necazul și bucuria nu vin niciodată singure.

— Ce repede se poate schimba totul!

Nu bine am terminat de vorbit, că am auzit deschizându-se ușa de la bucătărie și închizându-se la loc. Înainte să apuc să mă ridic de pe scaun, în odaie intră Mack, zâmbind și gâfâind. Lăsă jos desaga și o cuprinse pe Miss Lillie într-o îmbrățișare duioasă. Era atât de mică în comparație cu el, că păru înghițită cu totul în brațele lui. Ochii mi se umplură de lacrimi văzându-i astfel împreună.

— Slavă bunului Dumnezeu! Te-ai întors! zise ea cu glasul înăbușit de cămașa lui. El o duse în brațe până la scaunul din secția de nonficțiune.

— Bine-ai venit acasă, Mack! i-am zis, urmându-i.

— Mulțumesc. E minunat să fiu din nou acasă! Marele oraș e palpitant, dar mi-a fost dor de dealurile și de văile astea. Și de tine, Lillie.

— Spune-ne cum a fost, drăguță! Le-a plăcut orășenilor cartea ta?

— Desigur, doamnă. Editorului i-a plăcut fără doar și poate. Mai rămâne să vedem ce zice editura.

Abia-mi puteam stăpâni emoția.

— Ce minunat, Mack! Abia aștept să o citesc. N-am mai întâlnit niciun autor în viață până acum.

— Dar vreunul mort ai întâlnit? făcu el râzând. Căci, teoretic vorbind, sunt încă mort.

— Trebuie să ne ocupăm cât mai repede și de asta, drăguță, zise Lillie. Și oamenii ăia cu minele din Washington? Ai vorbit cu ei?

— Da, am avut o întrunire foarte eficientă. Le-am arătat documentele pe care le-am găsit și le-am spus de descoperirile făcute de mine și de Alice în mină. Au promis să trimită o echipă în inspecție cât mai repede. Vor să redeschidă ancheta în cazul morții lui Hank.

— Să sperăm că i se va face în sfârșit dreptate lui Hank Coots, am zis.

— Ai rezolvat o grămadă de treburi, drăguță. Ne pare tare bine că te-ai întors.

— Și m-am mai ocupat de ceva în timpul cât am fost plecat.

leși câteva clipe să-și aducă bagajul, apoi îngenunche în fața lui Lillie și începu să scotocească prin desagă.

— Am o surpriză pentru tine, Lillie. Am aici pe undeva o scrisoare pe care vreau să ți-o arăt.

— O scrisoare? De la cine?

— De la rudele tale de sânge. De la un descendent de-al fiului, tău, Buster.

— Buster al meu?

— Chiar el. Am rugat-o pe o prietenă din Washington să facă niște investigații și a reușit să afle ce i s-a întâmplat după ce a fost vândut de pe plantație înainte de război. Îmi pare rău, dar Buster a plecat acum la cer. Scrisoarea e de la nepotul lui. Îl ține bine minte și ți-a scris ca să-ți povestească despre el.

— Of, Doamne!... Of, Doamne... nici nu știu ce să spun.

Noroc că era așezată pe scaun, că părea gata să leșine.

Mack găsi scrisoarea și o scoase din desagă cu un gest solemn.

— N-a fost deloc ușor, dar prietena mea a dat nu numai de Buster, ci și de familia lui. Ne-a fost de mare ajutor hârtia descoperită de Alice, unde scrie că a fost vândut unui anume domn, pe nume Drucker, din Thomburg, Virginia. Prietena mea din Washington i-a găsit numele pe lista de recensământ și a aflat că a crescut, s-a însurat și a avut cinci copii. Scrisoarea asta e de la un nepot de-al lui.

Lillie se uita când la mine, când la Mack. Lacrimile îi șiroiau pe chipul ridat, dar vedeam că erau lacrimi de

bucurie. Nu fu în stare să scoată niciun cuvânt. Am înngenuncheat și eu lângă scaunul ei și am cuprins-o cu brațul pe după umerii firavi, în timp ce Mack scoase scrisoarea din plic.

— Poți s-o citești pe toată mai târziu, dar am vrut să auzi mai ales partea asta:

Bunicul îmi povestea mereu cum a crescut ca sclav și cum mama Lillie l-a învățat despre Iisus. În Iisus s-a încrezut când au câștigat soldații Uniunii și au fost sloboziți toți sclavii de pe plantație. Un preot militar s-a atașat de el și bunicul Buster a călătorit peste tot cu ostașii până la sfârșitul războiului. Atunci s-a hotărât să se facă și el preot și a predicat Evanghelia până în ziua când a murit. Venea lumea de la zeci de kilometri să-l audă.

Lillie își șterse ochii cu șorțul.

— De-acum mă poate lua bunul Dumnezeu la El. Știu că am să-mi revăd băiatul în cer. Așa a fost să fie, să nu ne mai întâlnim pe lumea asta. Viețile noastre ar fi fost atât de diferite, dacă lucrurile s-ar fi întâmplat cum voiam noi, nu cum voia Dumnezeu.

Am stat de vorbă până la ora cinei și ar fi fost minunat să putem înjunghia vițelul îngrășat ca să sărbătorim cu un ospăț pe cinste glorioasa reuniune. Dar ca de obicei, proviziile alimentare erau puține și n-am avut timp să pregătim o masă mare.

Mack ne istorisi și alte pățanii din călătoria lui în timpul cinei alcătuite din resturi de pâine de mălai și omletă de ouă cu șuncă. Lillie ascultă fermecată restul scrisorii despre Buster și familia lui. Felul în care îl privea pe Mack mă ducea cu gândul la grădina mea uscată, înviorată după o ploaie bună. Abia mânca, abia respira chiar, de teamă să nu fie totul un vis din care să fie nevoită să se trezească.

— Cum ai reușit să găsești atât de repede familia lui Buster? am întrebat după ce am terminat de mâncat. M-am ridicat de la masă să încălzesc apă pentru spălatul vaselor.

— Prietena mea, Catherine Anson din Washington, a început investigațiile înainte de venirea mea. A muncit din greu și s-a dovedit un detectiv pe cîste.

Auzindu-l cum vorbea despre domnișoara Anson, mă încercă o senzație greu de definit. Am constatat cu surprindere că era gelozie.

— Ce s-a mai întâmplat pe-aici în lipsa mea? întrebă el după o vreme.

— A murit Opal Coots, am zis. Măine e înmormântarea. Vrei să vii și tu? De-acum pot să știe și ceilalți că trăiești, nu? Și să ieși din ascunzătoare?

— Încă nu. În curând, promit. Dar nu mâine. Nu vreau să-i tulbur pe Maggie și familia ei făcându-mi apariția pe neașteptate și trezindu-le amintiri. Înmormântarea e la coliba lui Maggie?

— Nu. Miss Opal a ținut să fie îngropată în curtea bisericii. Apropo, unde-i fosta biserică din Acorn? Că eu n-

am văzut-o încă.

— În drept cu poșta, doar puțin mai încolo, într-o vale. Nu-i prea departe.

Nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Nimic nu-i prea departe pe aici. N-am să uit niciodată prima impresie legată de Acorn. Unchiul Cecil a trecut prin oraș și a ieșit la celălalt capăt cât ai zice pește.

— Eu n-am să uit niciodată expresia de pe fața ta când ți-am spus că n-avem hotel, nici restaurant, zise Mack.

Am răs amândoi, dar în același timp mă încercă sentimentul unei pierderi. În curând plecam acasă și probabil n-aveam să-i mai revăd niciodată pe Mack și pe Miss Lillie. Îmi deveniseră tare dragi și avea să-mi fie dor de ei. Cum să nu mă atașez de bărbatul la salvarea vieții căruia contribuisem și eu, de bărbatul care înfruntase primejdia și moartea alături de mine? Mi-am întors capul să-mi ascund lacrimile.

— Poate fac o plimbare până la biserică după ce termin cu vasele, am zis. E cald și plăcut în seara asta.

Simțeam nevoia să rămân singură, să-mi primenesc puțin sufletul. Fusesem atât de nerăbdătoare să mă întorc în Blue Island, dar acum aveam impresia că vremea plecării sosise mult prea repede. Mi-am dat seama că la început voisem să plec din Acorn din cauza muncii trudnice și a vieții dificile de la munte. Dar sentimentele de prietenie și dragoste erau acum mai puternice decât vechiul meu egoism.

Am terminat de spălat vasele și am urmat instrucțiunile lui

Mack, mergând în sus pe șosea până la poștă, și apoi în jos pe un drum lateral, nebătătorit, pe care nu mai fusesem niciodată. Am trecut pe lângă mai multe case îngrămădite pe coastă înainte să ajung la bisericuța cuibărită în vale. Aceasta părea să fi fost frumoasă odată, dar acum zăcea în paragină de ani de zile, cu vopseaua albă decojită, acoperișul lăsat și lemnul decolorat din cauza intemperiilor. Majoritatea geamurilor lipseau. M-am gândit că poate oamenii „împrumutau” puțin câte puțin din biserică, cum „împrumutaseră” și de la mină, ori de câte ori aveau nevoie de scânduri sau de geamuri să-și căptușească propria locuință. Cauza principală a deteriorării era însă vrajba dintre familii. „Mare păcat!” am murmurat.

Ușa din față era blocată cu scânduri, dar oricum n-aveam de gând să intru, știind că șerpii, liliecii și alte târâtoare aveau o preferință pentru clădirile abandonate. M-am dus în schimb în spate să explorez cimitirul. Acesta nu era foarte mare, cu morminte îngrămădite oriunde se afla câte un spațiu liber. Unele fuseseră întreținute de-a lungul anilor, altele erau lăsate în paragină. M-am plimbat în sus și în jos printre rânduri, dând la o parte via și bălăriile și citind pe îndelete numele înscrise pe pietrele de mormânt.

Groparii își făcuseră deja treaba și am ajuns la o groapă mare, căscată, unde avea să fie îngropată Miss Opal în ziua următoare, în partea aceea a cimitirului erau îngropați încă vreo duzină de Coots, printre care și un nume cunoscut: Abraham Coots.

Acesta murise în Războiul Civil și fusese prieten bun cu Isaac Larkin și Wilbur Arnett, cei doi bărbați care furaseră comoara de la jefuitorii de bancă, începând fără să vrea lunga și amara vrăjmășie din Acorn. M-am aplecat să citesc epitaful de pe piatra roasă de vreme.

Abraham C. Coots 2 octombrie 1838 – 27 noiembrie 1863

„Este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate”.

M-am holbat uluită, cu răsuflarea tăiată. Era cu putință ca acolo să fie îngropată comoara? Indiciile de pe cele două broderii și din scrisoarea lui Isaac Larkin începeau în sfârșit să capete sens. Desigur! Isaac și Wilbur îngropaseră comoara în mormântul prietenului lor!

M-am întors acasă ca prin vis, întrebându-mă dacă să revin cu o lopată și să sap mormântul lui Abe Coots spre a mă convinge dacă am sau nu dreptate. Dar pe când am ajuns la bibliotecă se înserase deja și n-aveam curajul să bântui noaptea prin cimitir, cu atât mai puțin să deranjez morții cu săpatul meu.

— Ce-ai pățit, Alice? mă întrebă Mack de cum am intrat pe ușă. Arăți de parcă ai fi văzut un strigoi.

Nu puteam să-i spun. Comoara trebuia dezgropată de un străin, care să nu fie nici Larkin, nici Arnett. Iar Mack avea sânge de Larkin în vene.

— Nimic, am murmurat.

Mack stătea de vorbă cu Lillie în secția de nonficțiune, dar n-am auzit niciun cuvânt din discuția lor, cu mintea

vuindu-mi de planuri. Lillie îmi spusese odată că familiile lăsau vrajba la o parte și se reuneau atunci când murea cineva – și mâine era înmormântarea lui Opal. Aveau să fie prezente toate familiile din Acorn – inclusiv June Ann, care era prietenă cu Maggie. Aș fi putut să-i rog pe June Ann și pe Wayne să mă ajute la săpat de față cu tot orașul. Îmi imaginam scena ca pe un punct culminant dintr-o măreață realizare cinematografică. Vrajba avea să înceteze, și Acorn, Kentucky avea să se vindece în sfârșit.

N-am închis ochii toată noaptea, iar în dimineața următoare mi-am terminat treaba în timp record și m-am pregătit de înmormântare. Frații lui Hank Coots aduseră sicriul în oraș cu căruța, iar Maggie trecu pe la bibliotecă și se oferă cu amabilitate să ne ducă cu mașina. Mack rămase ascuns, nevrând să-i tulbure nici pe ea, nici pe ceilalți orășeni care-l credeau încă mort.

A fost o înmormântare frumoasă, foarte asemănătoare cu a lui Mack, cu muzicuțe, viori și banjouri. Când am ajuns, întreg orașul se adunase deja în spatele bisericii, chiar și cei ce locuiau sus pe deal, cum erau Clint și Gladys sau familia Howard. Miss Lillie ținu o scurtă predică, în timp ce unul din frații lui Hank îi aduse răposatei un ultim omagiu. Nu-mi venea să tulbur solemnitatea momentului după ce frații lui Hank coborâra sicriul în groapă, aruncând peste el bulgări de pământ cu lopata, dar era timpul să-mi fac șocantul anunț. Mi-am croit drum în fața mulțimii.

— Stați! Nu plecați încă! Am ceva să vă spun.

Se holbară cu toții la mine, unii nu fără înverșunare.

— Știu că sunt străină și câmpeancă și că n-am niciun drept să mă amestec în treburile voastre. Dar în câteva zile plec acasă. Maggie s-a oferit să mă ducă la gară și am să-i accept oferta. După cum poate știți, pleacă și ea.

Ochii mei îi întâlniră pe ai lui Maggie, care încuviință ușor din cap.

— Oricum, am continuat, m-a intrigat și pe mine, ca de altfel pe voi toți, legenda comorii îngropate din Acorn. Așa că am făcut pe detectiva, mergând pe firul câtorva indicii. Se pare că, înainte de a muri, Isaac Larkin i-a lăsat lui Miss Lillie o scrisoare în care face aluzie la locul unde e îngropată comoara, dar ea a ținut-o sub pecete în toți acești ani. Ei bine, am citit-o și ea m-a ajutat să descopăr unde se află comoara îngropată de Isaac Larkin și de prietenul său, Wilbur Arnett...

Începură să vorbească toți deodată, înăbușindu-mi cuvintele. Emoția atinse cote atât de mari, că nimeni nu mai ținu cont că ne aflam la o înmormântare. Gloata mă privea intrigată și bănuitoare, întrebându-se parcă ce punea la cale câmpeanca asta țicnită. Băieții lui Faye își croiră drum prin mulțime până în fața mea, căscându-și ochii cu aceeași nerăbdare ca atunci când le citeam povești.

— N-ai de gând să ne spui unde? răsună în sfârșit o voce peste hărmălaia din jur. Mi-am ridicat brațele și am așteptat să înceteze vuietul agitat de glasuri înainte să continui:

— Nu sunt absolut convinsă că-i acolo, pentru că n-am dezgropat-o încă. Am ținut să fiți martori cu toții pentru că, dacă e într-adevăr acolo, să vedeți cu ochii voștri că n-a furat-o niciuna din familii. Și cred că cel mai nimerit ar fi să o dezgroape June Ann și Wayne ca reprezentanți ai ambelor familii.

Mulțimea cârti din nou când Wayne și June Ann ieșiră în față cu copilul. Apoi se așternu o tăcere atât de mare, că auzeam clipocitul Pârâului Fermecat ceva mai încolo. Am înghețat brusc.

Dacă mă înșelasem în privința comorii și aveam să mă fac de râsul curcilor? Dacă fusese dezgropată deja – sau poate nici nu fusese îngropată?

— Ce mai așteptăm? strigă un glas care eram aproape sigură că era al lui Clint.

— Mai așteptăm, pentru că vreau să jurați mai întâi cu toții că, dacă vom găsi comoara, se va încheia și vrăjmășia dintre cele două familii. Vă certați pentru banii ăștia de ani de zile, acuzându-vă unii pe alții de furt. Rușine să vă fie! Wilbur Arnett și Isaac Larkin au fost prieteni. Au înfruntat războiul împreună și s-au respectat reciproc. S-ar întoarce în mormânt să știe cum v-ați comportat unii cu alții în toți acești ani!

Le-am privit fețele nerăbdătoare, sperând ca discursul meu să fi mișcat câteva inimi. Am văzut în schimb cele două familii schimbând între ele priviri dușmănoase. Oare avea dreptate Lillie? Oare găsirea comorii va duce la și mai

multe certuri, împușcături și omoruri? Am văzut-o însă zâmbindu-mi încurajator și mi-am adus aminte ce mult se bucurase de întoarcerea lui Mack.

— Familiile trebuie să trăiască în armonie, am zis. Viața e prea scurtă să v-o petreceți în certuri și vrăjmășii. Mai ales acum, când America trece prin vremuri atât de grele și aveți nevoie unul de altul mai mult ca oricând. Vedeți biserica asta de-aici, din spate?

Voi ați distrus-o, cu închrâncenarea și nepăsarea voastră! Dar dacă puneți capăt vrajbei și împărțiți comoara cu cei în nevoie, gândiți-vă cât de bogați ați putea fi *cu toții!* Ați putea chiar să folosiți o parte din bani pentru reconstruirea bisericii. Biblia ne îndeamnă să ne ajutăm unii pe alții, iar atunci când e cineva în nevoie, să punem mână de la mână.

Am mai privit o dată atent mulțimea, apoi m-am întors spre June Ann și spre Wayne. Am luat-o pe Feather din brațele lui June Ann și am ridicat-o deasupra capului.

— Uitați-vă la fetița asta minunată! Ea valorează mai mult decât orice comoară. Și e a voastră, a tuturor: Larkin și Arnett deopotrivă. Aveți *atâtea* bogății aici în Acorn... munții și pâraiele, familiile și copiii voștri. Nu mai irosiți nicio zi cu vrăjmășia asta absurdă!

Am văzut cum Cora și alte câteva femei se șterseră la ochi.

— Sunteți de acord? am întrebat. Să dezgropăm comoara și să o folosim pentru binele tuturor?

Cele două clanuri se sfătuiră între ele câteva minute, după care un reprezentant din fiecare familie ieși în față și dădură mâna. Un chiot răsună din mulțime.

— Să ne apucăm de săpat! strigă cineva.

M-am întors și am luat-o drept înaintea, cu Feather încă în brațe, oprindu-mă în dreptul mormântului lui Abe Coots. M-am rugat să nu mă fi înșelat.

— Cred că e aici, am zis, încercând să par mai încrezătoare decât mă simțeam. Cred că Isaac și Wilbur au îngropat banii în mormântul prietenului lor.

M-am retras și am privit cum Wayne și alți câțiva bărbați luară lopețile groparilor și se apucară de săpat. În timp ce săpau, am privit în jur la fețele tuturor acestor oameni din Acorn pe care ajunsesem să-i cunosc și să-i iubesc. Pentru prima oară în viață îmi dădeam seama cât de mult pierdusem citind zi și noapte romane despre personaje inventate. M-am hotărât ca de-acum înainte să trăiesc printre oameni adevărați și să mă implic în poveștile lor adevărate. Iar când am văzut-o pe Miss Lillie zgâindu-se la mine cu zâmbetul ei știrb, mi-am dorit mai mult ca orice o credință puternică și profundă ca a ei.

Eram încă pierdută în gânduri, când am auzit un *trosc* și lopata păru să se lovească de ceva tare. Știam că n-avea cum să fie coșciugul, căci bărbații nu săpaseră încă doi metri. Inima îmi zvâcni de emoție când i-am văzut ștergând praful cu mâna și scoțând la iveală o cutie mică de lemn. Wayne Larkin îi smulse capacul și mulțimea ovaționează când

Își ridică pumnii plini cu niște bani ciudați. Sleită de ușurare, m-am așezat pe un mormânt din apropiere, să nu scap copilul.

— Ce fel de bani sunt ăștia? făcu Clint, împingându-se mai în față cu cotul. Nu par a fi dolari.

Gloata se dădu în lături, făcându-i loc unui moșneag de la poștă, care veni să-i examineze.

— Sunt bancnote, zise el. Guvernul a tipărit ediția asta în perioada Războiului dintre State și încă vreo câțiva ani după aceea.

— Sunt bune la ceva? întrebă Clint.

Bătrânul ridică din umeri.

— Va trebui să mergem la bancă să întrebăm.

Dar ciudatele bancnote verzi nu umbriră bucuria orașenilor, care râseră și se distrară în continuare. Căutându-o cu privirea pe June Ann, am văzut cum o femeie se repezi spre ea și o cuprinse în brațe. După părul roșcat, mi-am dat seama că era mama ei.

Lunga și amara vrajbă se sfârșise. Și deși știam că finalurile fericite nu se găseau decât în cărți, n-am fost deloc surprinsă că vizita mea de poveste la Pârâul Fermecat se încheia cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”.

Capitolul 35

Mi se părea tare ciudat să mă aflu din nou acasă, în Illinois.

Cutreieram prin Blue Island ca prin vis, de parcă fusesem naufragiată ca Robinson Crusoe și tocmai mă întorsesem în lumea civilizată. Lucruri simple, cărora înainte nu le dădusem nicio importanță, acum mă uluiau. Gama de fructe și legume expuse în piață îmi aducea lacrimi în ochi. Foșnetul mulțumit *al elicei* de la mașina de spălat îmi suna ca o muzică în urechi. Becurile electrice mi se păreau o adevărată minune. Îmi trebuiră câteva săptămâni să mă obișnuiesc să aprind becul într-o odaie întunecoasă în loc să scotocesc după cutia cu chibrituri. Și când m-am așezat pe marginea vanei de porțelan să deschid robinetul, am râs în hohote privind șuvoiul de apă caldă, aburii ce se ridicau și balonașele de spumă. Dar scăldatul în vana de acasă nici nu se compara cu prima baie, așteptată cu atâta nerăbdare, din cada de bronz a lui Lillie din Kentucky.

Lumea de acasă mi se părea gălăgioasă, îndârjită și agresivă. Nu mă puteam obișnui cu trâmbițatul constant al radioului. La jumătatea unui film de la cinematograful m-am ridicat și am ieșit din sală, găsindu-l prea rapid și zgomotos față de ritmul liniștit al vieții din Acorn. Până și intriga mi se părea prea elaborată și trasă de păr ca să fie credibilă. Dar

dacă ar fi fost să se facă un film despre aventurile mele din Acorn, ar fi părut la fel de neverosimil, cu crime și vrăjmășii, jafuri și comori îngropate și un final de poveste. Cine-ar fi crezut în existența unei foste sclave de o sută de ani, care să poată prepara elixirul dragostei?

Îmi era dor de codri și de dealuri. Illinois era o zonă de câmpie, iar copacii păreau sfrijiți și singuratici. Nu mă puteam obișnui cu zgomotul traficului pe stradă, nici cu huruitul și fluieratul trenurilor de marfă. Totul se derula mult prea repede. Îmi venea să le spun tuturor s-o ia mai încet, să-și facă timp să se bucure de viață și unii de alții.

Îmi era dor să aud clipocitul pârâului dimineața la trezire. Și de trilurile păsărilor. Și de ouăle proaspete și calde din cotețul găinilor. Îmi era dor de Belle și de drumurile noastre agale pe malul Pârâului Fermecat. Freddy nu-și putu crede urechilor când i-am povestit cum am învățat să-i curăț copitele.

M-am dus în vecini s-o văd încă înainte de a-mi despacheta bagajul. Mă întâmpină cu o îmbrățișare uriașă și mă invită înăuntru.

— Vreau să-mi spui totul despre călătoria ta, Allie. Hai să mergem în bucătărie!

Dar întâi de toate am îngenuncheat lângă scaunul mamei ei să o salut.

— Bună ziua, doamna Fiore. Cum sunteți? M-am gândit mult la dumneavoastră cât am fost plecată.

Mă privi surprinsă.

— Sunt bine, Alice. Atât cât se poate aștepta în situația mea. Bine-ai venit acasă! Lui Freddy i-a fost dor de tine.

M-am ridicat și m-am întors spre Freddy.

— Înainte să-ți spun eu despre călătoria mea, vreau să-mi povestești tu tot ce ai făcut de când am plecat. Fără să lași nimic pe dinafară.

Mă privi încremenită de uimire. Orice conversație se învârtea în jurul meu. Mă conduse în bucătărie și ne-am așezat la masă.

— Păi, nu sunt prea multe de spus, începu ea. Am predat la școală, am avut grijă de mama... știi și tu, programul obișnuit.

— Iese cu Gordon Walters, strigă mama ei din odaia cealaltă. Băiatul de la pompe funebre.

— Adevărat, Freddy? Mă bucur tare mult pentru tine!

Am sărit să o îmbrățișez, dar mă opri cu un gest al mâinii.

— Nu-i decât o relație de prietenie.

— Prietenie? Dar de ce, Freddy? De ce să nu fiți mai mult decât prieteni?

— Convinge-o tu, Alice! strigă din nou doamna Fiore din salon. Spune-i să nu-i mai dea atâta bătaie de cap flăcăului ăluia cumsecade și să se mărite cu el.

— De ce-i dai bătaie de cap lui Gordon, Freddy?

Ridică din umeri și începu să se joace cu tivul feței de masă.

— La început n-am vrut nici în ruptul capului să ies cu el. Mi se părea că sunt pe locul doi... de parcă mi l-ai fi făcut

cadou și m-aș fi ales cu rămășițele... un fel de premiu de consolare.

— Dar Gordon mi-a dat mie papucii, nu invers.

— E îndrăgostit lulea de ea! strigă doamna Fiore.

Freddy zâmbi.

— După cum vezi, Gordon a câștigat inima mamei. Și susține sus și tare că nu se lasă până nu o câștigă și pe a mea. E tare insistent. În unele seri vine doar să asculte radioul cu mama și cu mine și să mă privească în timp ce corectez lucrări. Îți poți imagina așa ceva?

Sigur că îmi puteam imagina. L-am revăzut în minte pe Ike stând în ușa bibliotecii și privindu-mă cum lucrez.

— Înseamnă că-i iubire, i-am spus. Pe mine n-a venit *niciodată* să mă privească.

— Pentru că stăteai mereu cu nasul în cărți, făcu ea râzând. Cui i-ar plăcea să se uite la așa ceva?

Am recunoscut adevărul din spusele ei. Și deși cărțile aveau să fie întotdeauna o parte importantă din viața mea, mi-am pus în gând să nu mă mai las dominată de ele.

— Dă-i o șansă, Freddy!

— Vom vedea. Deocamdată îl mai țin puțin în frâu.

Am apucat-o de braț și-am scuturat-o.

— Ba nu! Să nu faci asta, Freddy! Dacă am învățat ceva în timpul cât am fost plecată, e că în viață trebuie să-ți asumi riscuri. Să sari în apă cu ambele picioare și să faci lucruri la care nici n-ai visat. N-avem decât o viață și trebuie s-o trăim din plin. Și mai ales să iubim din plin.

Freddy se holbă la mine îndelung.

— Ce ți s-a întâmplat acolo, în Kentucky? Parcă ești alta. Tu erai de obicei cea prudentă.

— Dacă-ți povestesc câte aventuri am trăit în ultimele luni, nu o să-ți vină să crezi!

— Cum ar fi?

Părea amuzată și aveam impresia că nu mă crede.

— Am intrat prin efracție în biroul unei mine și am fost prinsă de șerif. Am explorat o mină părăsită pe un întuneric ca smoala, căci nu puteam aprinde casca de miner, de teamă să nu explodeze gazele. Am ajutat la înscenarea înmormântării unui bărbat care nu era mort și am sărit în fața lui să-l protejiez când făptașul a încercat să-l împuște a doua oară.

— Sunt invenții de-ale tale.

— Ba nu, nu sunt! Am învățat să fac tonice și elixire și să vindec oameni. Am învățat să merg călare pe o iapă pe nume Belle și am călărit prin pădure, singură-singurică, să le duc cărți oamenilor de pe deal.

— Ai citit despre toate astea în vreun roman?

— Nu, Freddy, crede-mă! S-au petrecut în realitate... și asta nu e tot! Mi-am dat seama unde-i comoara îngropată și întreg orașul s-a adunat să mă ajute la dezgroparea ei. Trebuie să lași frica la o parte și să pășești înainte cu Gordon. Sigur va merita!

— Dacă tot ce mi-ai spus e adevărat, ar trebui să scrii un roman despre aventurile tale.

— Nu m-ar crede nimeni, am zis râzând.

Am auzit soneria de la intrare și Freddy privi spre ceasul de pe peretele din bucătărie.

— Trebuie să fie Gordon.

M-am ridicat repede în picioare.

— Eu ies pe ușa din spate, nu pentru că vreau să-l evit, ci ca să poți rămâne singură cu el.

— Ți-ai pierdut mințile, Allie.

— Ba dimpotrivă... mi le-am băgat în cap, în sfârșit.

Criza economică nu se atenuase prea mult în timpul cât fusesem plecată și încă ne mai veneau vagabonzi la ușa din dos, oferindu-și serviciile în schimbul unei mese. Acum însă îi priveam cu alți ochi. Am șocat-o pe mama când m-am oferit să le fac supă și pâine de casă. L-am șocat și pe tata când m-am dus cu el în cartierul Fiasco să-i ajut pe săraci. Și într-o după-amiază, când mama se pregătea să meargă în vizită la tușa Lydia, m-am oferit s-o însoțesc.

Ne deschise servitoarea și ne conduse în salonul mătușii.

— Ce mult te-ai schimbat, Alice! exclamă tușa Lydia din clipa în care mă văzu. Radiezi, nu alta! Pun pariu că ai trăit o aventură!

— Așa e, tușa Lydia. De fapt, chiar mai multe.

— Stai jos și povestește-mi totul, draga mea!

Mă luă de mână și mă făcu să mă așez lângă ea pe divanul antic. Am constatat cu satisfacție că tratamentul balnear n-o transformase pe excentrica mea mătușă într-o replică a mamei, încă mai ținea în mână paharul cu lichid

auriu. Și elanul împăiat de pe perete încă mai purta basma.

— Știi, draga mea, când ne-am întors atunci după tine, Cecil se cam codea să te lase cu bătrâna aia uscățivă. Dar i-am zis: „De ce nu? Las-o pe biata fată să trăiască puțin!” Eram sigură că vei avea parte de o aventură.

— Mă bucur c-ai făcut-o!

M-am relaxat pe canapea lângă mătușa și i-am povestit întâmplări despre care nu știau încă nici părinții mei. Când am ajuns la partea cu pisica sălbatică, chipul mamei se făcu alb ca varul.

— Alice Grace Ripley! Ar fi trebuit să vii acasă imediat, dacă știai că ești în primejdie!

— Prostii! replică tușa Lydia. Un pic de primejdie face viața mai interesantă. Și zi, Alice, de îndrăgostit te-ai îndrăgostit?

— Da, pentru o vreme.

— O, ce delicios! Iubirea e condimentul vieții!

Tușa Lydia ridică paharul și sorbi din el îndelung înainte să-l pună înapoi la loc.

Nu trecea zi să nu mă gândesc la cunoscuții mei din Acorn. Sosise vara și școala cu o singură sală de clasă de pe Pârâul Fermecat avea să fie închisă până la toamnă, dar voiam să mă țin de cuvânt și să le trimit manuale. M-am dus să vorbesc cu directorul școlii, care, după ce i-am explicat situația, a fost de acord să doneze cărțile folosite. Tata mă lăsă și el să stau de vorbă cu unele grupuri din biserică pentru colecta de cărți.

— Dac-ați vedea cât de mult apreciază acești oameni cărțile! le-am zis. Și câtă fericire aduce o poveste în sufletul unui copil care n-are nimic pe lume.

În ce privește biserica, am început s-o privesc cu alți ochi. Nu mai mergeam din obligație, și slujba de duminică nu mi se mai părea un simplu ritual solemn și atrăgător. Biserica era un loc unde puteam fi împreună cu alți credincioși care doreau să facă voia lui Dumnezeu. Un loc unde Dumnezeu putea să-mi vorbească și să-mi spună care era voia Lui pentru mine. Încă nu știam eu toate detaliile, dar cel puțin acum îl ascultam.

Când m-am dus la bibliotecă să-i propun doamnei Beasley o nouă colecție de cărți, toată lumea se arătă bucuroasă să mă vadă.

— Ne-a fost dor de dumneata, domnișoară Ripley. Ne-am întrebat cu toții ce ți s-a întâmplat, până când ne-a explicat cineva de la biserica tatălui dumitale că te-ai dus să lucrezi ca voluntară în Kentucky.

— Și mie mi-a fost dor de voi. De fapt, aș vrea să mă întorc să lucrez ca voluntară, dacă se poate. Mi-ar plăcea tare mult să introduc o oră de citit povești cu copiii o dată pe săptămână, cum le citeam și celor din Kentucky. Sunt sigură că vor avea nevoie de ceva care să le distragă atenția vara asta.

Doamna Beasley fu de acord și, înainte să plec în ziua aceea, mă trase la o parte și-mi șopti confidențial:

— Bibliotecara cu jumătate de normă se mărită și pleacă

la toamnă. N-ai vrea să te întorci la lucru? Știu că nu-i decât o jumătate de normă, dar...

— Cum să nu!? am strigat, uitând să vorbesc încet, ca la bibliotecă. Cu mare plăcere, am continuat în șoaptă.

La câteva luni după întoarcerea acasă, am primit prin poștă un colet din New York. Deschizându-l, am dat peste o recenzie prealabilă a romanului lui Mack. Cartea îi era dedicată „*Lui Miss Lillie – îndrumătoare, mamă și prietenă*”.

M-am așezat pe canapea în salon și m-am apucat de citit. Am continuat să citesc, nefăcând decât o scurtă pauză de masă și n-am mers la culcare decât atunci când nu mi-am mai putut ține ochii deschiși. Mack era un scriitor bun și așternuse pe hârtie o povestire palpitantă, ce te ținea cu sufletul la gură. Unul dintre personaje – o fată naivă, înclinată spre melodramă – mă ducea cu gândul la mine. Dar nu m-am supărat. Mack o trata cu afecțiune în roman.

Nu numai că avea o intrigă excepțională, dar și limbajul era un adevărat regal de cuvinte. Stilul poetic în care descria văile și dealurile mă făcu să mă îmbolnăvesc de dor după Kentucky. Frazele și paragrafele lui erau ca muzica de vioară a lui Ike. Nu bine am ajuns la cuvântul *Sfârșit*, că am luat-o de la capăt și l-am recitit pe îndelete, savurându-i stilul încântător. Folosea niște cuvinte atât de minunate! A trebuit să zâmbesc când am dat și peste *a se eschiva*.

— Am scris o scrisoare de felicitare, în care i-am spus cât de mult mi-a plăcut cartea. L-am anunțat și că reușisem să colectez câteva cutii cu cărți pentru bibliotecă și am promis

să i le trimit prin poștă împreună cu manualele folosite de îndată ce primeam aprobarea comitetului școlii. Eram zilnic cu ochii pe cutia poștală, așteptând răspuns la scrisoare. În schimb am auzit soneria de la intrare într-o bună dimineață, în timp ce-o ajutam pe mama la bucătărie.

Când m-am dus să deschid – cu făină în păr și șorțul pătat – am dat cu ochii de Mack. Purta costum și cravată și avea părul tuns frumos și pieptănat. Uitasem cât era de înalt.

— Mack! Dar... de ce nu mi-ai scris că vii?

— M-am gândit să-ți fac o surpriză, așa cum mi-ai făcut și tu mie, mai ții minte? Când ai apărut la ușă cu valiza?

Eram încântată să-l văd, dar n-am putut decât să-l privesc încremenită. Mă privi și el la rândul lui. Într-un târziu mama spulberă vraja, strigând din bucătărie:

— Cine-i la ușă, Alice?

— Nici n-o să-ți vină să crezi, mami. E Mack! Prietenul meu din Kentucky. Bibliotecarul despre care ți-am povestit.

Mama intră în salon, ștergându-și mâinile de prosop, ca să dea mâna cu el.

— Nu-l ține acolo în picioare, Alice! Invită-l în casă. Oferă-i ceva de băut.

Într-un târziu, când mi-am revenit în sfârșit din șoc, l-am condus înăuntru să-l prezint cum se cuvine. Mama îl invită să ia loc pe scaun în salon și-i aduse un suc. M-am așezat pe canapea în dreptul lui, minunându-mă cum de reușise să se facă atât de comod în salonul meu din Blue Island. Prin

minte îmi roiau o mie de întrebări.

— Cum merg treburile la Acorn? E încă pace între cele două familii?

— Da, ceea ce e remarcabil. Ba chiar au început să lucreze împreună la reconstruirea bisericii.

— Ai primit vreo veste de la Maggie? S-a întors la Acorn?

— Nu, încă nu.

— Cum e Belle? Îi e dor de mine?

Mack zâmbi.

— Știi, nu zice ea prea multe, dar sunt sigur că-i e dor de tine. Nu mai exersează nici pe jumătate acum, că ai plecat, și s-a făcut nițel cam durdulie. Am rugat-o pe Alma s-o mai călărească din când în când.

— Și tu cum te descurci cu munca prin bibliotecă? Țin minte ce haos era la început când am ajuns, cu teancuri de cărți răsfirate peste tot și fișe necomplete.

— Păi e din nou haos, făcu el râzând. Și acum, că s-a încheiat vrăjmășia, avem mult mai mulți clienți. Apropo, m-am gândit că ți-ar plăcea să știi că am folosit o parte din avansul pentru roman să introduc curent electric și pompă la fântână. Avem în sfârșit becuri și apă în casă.

— Serios? Îmi vine greu să-mi închipui... Și ce s-a întâmplat cu grădina mea?

— Am avut o recoltă grozavă, Alice. Faye și Marjorie ne-au dat o mână de ajutor să punem în borcane pentru iarnă.

Gândul la Acorn mă făcu să lăcrimez. Îmi era dor de el.

— Și Miss Lillie cum e? am întrebat.

Surâsul lui se stinse.

— Și de asta am venit să te văd. Am vrut să-ți spun personal, nu prin scrisoare... Lillie a plecat dintre noi, Alice. A avut o viață lungă și plină de greutate. Dar s-a stins în pace. I-am dus micul dejun la pat într-o dimineață și nu mai era...

Glasul i se înecă de durere.

Îmi dădură și mie lacrimile. Am reușit cu greu să vorbesc.

— Îmi pare atât de rău!

— Și mie.

— Mă bucur că ai dat de urmele lui Buster și că a mai apucat să afle una, alta despre fiul ei.

— Cu ajutorul tău, Alice. Îți rămân veșnic îndatorat pentru asta. Și pentru că ai bătut la mașină cartea lui Lillie. Universitatea a fost de acord să o publice.

Mi-am scos din buzunar batista, care în câteva minute se udă de lacrimi.

— Lillie mi-a spus odată că vrea să mai trăiască doar ca să te vadă așezat la casa ta, cu cartea publicată și o soție bună lângă tine.

Mack zâmbi.

— Serios?

— Da. Și înainte să plec, mi-a spus că ți-ai găsit deja soția ideală. Să înțeleg că totul a mers bine între tine și iubita ta din Washington?

— La cine te referi?

— La domnișoara care te-a ajutat să-l găsești pe Buster.

M-am gândit că voi doi...

— Domnișoara Anson?

— Da, cred că așa o chema.

Mack râse în hohote.

— Alice, pe Catherine Anson am cunoscut-o la colegiul din Berea. Mi-a fost profesoară de istorie. S-a pensionat acum câțiva ani. Are peste șaptezeci de ani.

— Atunci la cine s-a referit Lillie?

Se apropie de marginea scaunului și-mi zise cu glas scăzut:

— Interesant că mă întrebi asta. Știu că e ridicol, dar...

Părea stânjenit.

— Nu cu mult înainte de a muri, Lillie m-a sfătuit să mă însor cu tine.

— Ce?

Mack imită perfect glasul pițigăiat, cu accent puternic, al lui Lillie: „Da de ce crezi tu, drăguță, că ne-a trimis-o bunul Dumnezeu pe fătuca asta în Kentucky... și că am ținut-o aici atâta timp? Pentru că El vrea să te însori cu ea!”

— Oh, Doamne!

— Știu. Și eu mi-am zis că și-a pierdut mințile.

Așteptă să-mi ridic privirea și ochii ni se întâlniră.

— Dar eu unul am încredere în judecata ei... tu nu?

Am rămas fără cuvinte.

— M-am gândit întruna la tine, continuă el. Și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea că poate, la urma urmei, nu-i o idee chiar atât de trăsniță. Așa că m-am

hotărât să vin personal după cărți și... cu cât mă apropiam mai mult, cu atât îmi creștea și dorul de tine. Așa că mi-am zis...

Pentru un om care-și câștiga pâinea din scris, acum își găsea tare greu cuvintele.

— Mi-am zis: ce-ar fi să mai stau o vreme prin Illinois, ca să avem șansa să ne cunoaștem mai bine?... Adică, desigur că va trebui mai întâi să pălăvrăgim despre câte-n lună și în stele și... mai știu că într-o vreme ți-a fost drag Ike Arnett...

— N-aveam niciun viitor alături de Ike, am zis. Suntem atât de diferiți.

— Dar... de noi doi ce zici?

Am zâmbit, amintindu-mi de ziua când îl cunoscusem – cum stătea turcește pe podea și mângâia copertile unei cărți aduse de mine. Ba o mai dusesese și la nas să-i simtă mirosul. Mi-am amintit de surprinderea mea când folosisese verbul *a se eschiva*. L-am revăzut cu micuța Feather în brațe, cântându-i cântece de leagăn, în timp ce afară tuna și fulgera, iar ploaia șiroia de pe acoperișul cabanei. Mi-am amintit cum m-am îngrozit la gândul de a-l pierde când ne-am pomenit față în față cu pisica sălbatică și apoi cu țeava puștii lui Maggie.

Am rătăcit atâta vreme printre amintiri, că Mack fu nevoit să rupă tăcerea:

— Nu mă lăsa în suspans, Alice. Te rog... spune-mi ce crezi!

Ce credeam? Oare nu-i ținusem eu prelegeri lui Freddy

despre nevoia de a ne asuma riscuri în dragoste și de a sări în apă cu ambele picioare? Rațiunea îmi spunea că iubirea comună pentru cărți era un punct de pornire excelent pentru o relație și că aveam mult mai multe în comun cu Mack decât avusesem vreodată cu Gordon sau cu Ike. Ce pereche mai potrivită decât un bărbat căruia-i place să scrie și o femeie căreia-i place să citească? Viața alături de Mack părea o adevărată aventură. Chiar și timpul petrecut deja împreună fusese o aventură.

— Tu ce crezi? i-am întors întrebarea.

Zâmbetul trebuie că mă dăduse de gol. Nici n-am terminat bine de vorbit, că Mack sări în picioare și mă prinse de mâini, întorcându-mă cu fața spre el. Apoi îmi așternu pe buze un sărut fermecător ce nu aveam să-l uit niciodată.

Când se retrase și mi-am recăpătat respirația, l-am privit în ochi și i-am zis:

— Cred că Miss Lillie e cea mai înțeleaptă femeie pe care am întâlnit-o vreodată!

Nota autoarei

Președintele Franklin Roosevelt a lansat programul de redresare economică New Deal (Noua Orientare) în 1933 pentru a contracara efectele Marii Crize. Unul dintre cele mai inovatoare programe de la Work Projects Administration (Administrația Lucrărilor Publice) a lui Roosevelt a fost Packhorse Library Project (Proiectul Bibliotecari pe Cai). Bucurându-se de un succes răsunător, acesta angaja în special femei, care-și serveau vecinii și comunitatea ducând materiale de citit școlilor cu o singură sală de clasă și locuințelor izolate din zonele rurale și îndepărtate din estul regiunii Kentucky.

Bibliotecarele ambulante ofereau nu numai divertisment sub formă de cărți și reviste, ci și sfaturi practice în domeniul îngrijirii la domiciliu, artei culinare, agriculturii, activităților parentale, igienei necesare la punerea conservelor și folosirii mașinărilor. Totodată, ele au lărgit orizontul acestor oameni izolați, dându-le șansa să învețe nu numai despre propria națiune și formă de guvernare, ci și despre alte ținuturi și popoare de pe tot cuprinsul globului.

Sursa de inspirație a acestui roman este o carte aparținând genului nonficțiune pentru copii: *Down Cut Shin Creek: The Packhorse Librarians of Kentucky* [în josul

pârâului Cut Shin: Bibliotecarele pe cai din Kentucky], de Kathi Appelt și Jeanne Cannella Schmitzer. Ea relatează povestea adevărată a bibliotecarelor pe cai, însoțită de fotografii. Multe mulțumiri editorului meu, doamna Sarah Long, care mi-a adus în atenție această carte ca excelent punct de pornire pentru un nou subiect de roman!

Le sunt îndatorată, de asemenea, și lui Wayne Collier și soției sale, Jean, care au împărtășit cu mine istoria ținutului Kentucky și m-au luat cu ei într-o călătorie prin munții de la estul acestei regiuni, unde am avut ocazia să văd Pârâul Cut Shin în realitate. Minele, satele și pâraiele din frumoșii munți din Kentucky au constituit sursa de inspirație pentru orașul Acorn și Pârâul Fermecat.